PROLOG

Ora 7:14 p.m., vineri, 10 octombrie
Boston, Massachusetts

Mario Dublin mergea împleticit pe strada aglomerată din centru, ţinînd în mîna tremurîndă o bancnotă de un dolar. Cu hotărîrea neclintită a cuiva care ştie exact încotro se îndreaptă, vagabondul şleampăt înainta nesigur pe picioare şi se plesnea peste cap cu mîna liberă. Intră clătinîndu-se într-o drogherie pe geamurile căreia erau afişate reducerile de preţuri.

Tremurînd, puse bancnota pe tejghea în faţa vînzătorului.

– Vreau Advil. Aspirina îmi distruge stomacul. Am nevoie de Advil.

La vederea bărbatului neras, îmbrăcat într-o uniformă militară zdrenţuită, vînzătorul strînse gura. Totuşi, afacerile erau afaceri. Întinse mîna în spate, spre o poliţă cu analgezice, şi scoase cutia cea mai mică de Advil.

– Ai face bine să mai pui trei dolari ca s-o iei pe asta.

Dublin împinse unica bancnotă pe tejghea şi întinse mîna după cutie. Vînzătorul o trase înapoi.

– M-ai auzit, amice. Încă trei dolari. N-ai parale, n-ai pastile.

– Am doar un dolar... îmi crapă capul.

Cu o viteză uimitoare, Dublin se aplecă peste tejghea şi înhăţă cutiuţa. Vînzătorul încercă să o ia înapoi, însă Dublin n-o lăsa din mînă. Se luptară o vreme, izbind un borcan cu acadele şi răsturnînd pe podea o cutie cu vitamine.

– Încetează, Eddie! strigă farmacistul din spate, întinzînd mîna după telefon. Lasă-l s-o ia!

În timp ce farmacistul forma un număr, vînzătorul renunţă la cutie.

Înnebunit, Dublin sfîşie cartonul, deşurubă cu greu capacul flaconului şi răsturnă tabletele în palmă. Cîteva căzură pe podea. Aruncă tabletele în gură, se înecă încercînd să le înghită pe toate şi se prăbuşi pe podea, răpus de durere. Îşi apăsă tîmplele cu podul palmelor şi gemu.

Cîteva clipe mai tîrziu, o maşină de patrulă opri în faţa magazinului. Farmacistul le făcu semn poliţiştilor să intre. Arătă spre Mario Dublin, care zăcea ghemuit pe podea, şi strigă:

– Luaţi-l de-aici pe golanul ăsta împuţit! Uite ce mi-a făcut în magazin. O să depun plîngere pentru atac şi furt!

Poliţiştii îşi scoaseră bastoanele de cauciuc. Observară pagubele minore şi pastilele risipite pe jos, dar simţiră şi izul de alcool. Cel mai tînăr îl ridică pe Dublin în picioare.

– Gata, Mario, hai să facem o plimbare.

Al doilea poliţist îl luă pe Dublin de celălalt braţ. Îl conduseră pe beţivul docil pînă la maşină. Dar, în vreme ce partenerul lui deschidea uşa, cel tînăr apăsă capul lui Dublin, ca să-l facă să urce.

Dublin ţipă şi-l izbi, răsucindu-se de sub mîna ce-i sporea durerea de cap.

– Înhaţă-l, Manny! ţipă cel tînăr.

Manny încercă să-l apuce pe Dublin, însă beţivul se smulse

şi scăpă. Cel mai tînăr se năpusti asupra lui. Vîrstnicul roti bastonul şi îl lovi pe Dublin, doborîndu-l. Vagabondul ţipă. Trupul omului se scutură, apoi se rostogoli pe caldarîm.

Cei doi poliţişti păliră, privindu-se unul pe altul. Manny protestă:

– Nu l-am lovit aşa de tare.

Cel mai tînăr se aplecă să-l ajute pe Dublin să se ridice.

– Iisuse. Îi arde capul!

– Să-l urcăm în maşină!

Îl luară pe Dublin care icnea de durere şi îl aruncară pe bancheta din spate. Manny conduse maşina în mare viteză, cu sirena vuind. De îndată ce frînă scrîşnind din roţi în faţa spitalului de urgenţă, Manny deschise portiera cu o izbitură şi se năpusti ca o vijelie în clădire, strigînd după ajutor. Celălalt poliţist ocoli în fugă maşina ca să deschidă portiera din spate.

Cînd medicii şi infirmierele sosiră cu o targă, tînărul din patrulă părea paralizat, privind ţintă spre bancheta din spate, unde Mario Dublin zăcea inconştient într-o baltă de sînge care se scursese pe podea.

Medicul inspiră zgomotos. Apoi se aplecă înăuntru, verifică pulsul, îşi lăsă urechea pe pieptul beţivului, după care se retrase dînd din cap:

– E mort.

– Nu se poate!

Poliţistul mai vîrstnic ridică vocea:

– De-abia l-am atins pe ticălos! N-or să ne pună nouă asta în cîrcă.

Cum în acest caz era implicată poliţia, după numai patru ore medicul legist era pregătit pentru autopsierea decedatului Mario Dublin, cu adresă necunoscută, în morga de la subsolul spitalului.

Uşile duble ale sălii se deschiseră larg.

– Walter! Nu-l deschide!

Doctorul Walter Pecjic ridică privirea.

– Ce s-a întîmplat, Andy?

– Poate că nimic, zise neliniştit doctorul Andrew Wilks, dar tot sîngele ăla din maşina poliţiei mă sperie de moarte. Sindromul de insuficienţă respiratorie acută n-ar trebui să provoace sîngerări pe gură. Am văzut atîta sînge doar în cazul unei febre hemoragice pe care am tratat-o în Africa, pe cînd eram în Peace Corps. Tipul ăsta avea la el o legitimaţie a veteranilor de război invalizi. Poate că a fost încartiruit în Somalia sau în altă zonă din Africa.

Doctorul Pecjic se uită la cadavrul pe care se pregătea să-l disece. Apoi puse bisturiul pe tavă.

– Poate că ar trebui să-l sunăm pe director.

– Şi Secţia de Boli Infecţioase, spuse Wilks.

Doctorul Pecjic încuviinţă, privind îngrozit.

Ora 7:55 p.m.
Atlanta, Georgia

Adunaţi în sala de festivităţi a liceului, părinţii şi prietenii ascultau în tăcere. Pe scena intens luminată se afla o adolescentă frumoasă, într-un decor menit să înfăţişeze restaurantul din piesa lui William Inge, *Staţia de autobuz.* Mişcările fetei erau stîngace, iar frazele ei, rostite de obicei pe un ton firesc, aveau o anume rigiditate.

Nimic din toate astea nu o deranja pe femeia corpolentă, cu un aer matern, aşezată în primul rînd. Avea o rochie gri-argintie, de genul celor pe care le poartă mama miresei la o nuntă, cu un corsaj sărbătoresc din trandafiri. O privea radioasă pe fată şi, cînd scena se sfîrşi în aplauzele politicoase ale asistenţei, bătăile ei din palme răsunară cu putere.

După lăsarea cortinei, femeia sări în picioare ca să aplaude. Se duse către uşa care dădea spre scenă, aşteptînd,

în vreme ce tinerii din distribuție ieșeau ca să-și întîlnească părinții, prietenii și prietenele. Era ultima reprezentație a stagiunii școlare, iar ei erau îmbujorați de succes și nerăbdători să ajungă la petrecerea care avea să dureze pînă tîrziu în noapte.

– Aş fi vrut ca tatăl tău să te vadă în seara asta, Billie Jo, zise falnica mamă, în timp ce frumoasa liceeană se suia în maşină.

– Şi eu, mami. Hai să mergem acasă.

– Acasă?

Mămoasa femeie era nedumerită.

– Vreau să mă întind puțin. Pe urmă o să mă îmbrac pentru petrecere, bine?

– Mi se pare că ți-e rău.

Mama ei o privi cu atenție, apoi întoarse maşina din drum. Billie Jo avea nasul înfundat şi tuşea de peste o săptămînă, dar insistase să joace în piesă.

– E doar o răceală, mamă, spuse iritată fata.

Cînd ajunseră acasă, adolescenta se freca la ochi şi gemea. Pe obraji îi apăruseră două pete roşii din cauza febrei. Îngrozită, mama deschise uşa în grabă şi alergă la telefon, unde formă 911. Infirmierii spuseră să lase fata în maşină, să stea liniştită la căldură. Ambulanța sosi în trei minute.

În salvare, în timp ce sirena urla pe străzile din Atlanta, fata gemea şi se zvîrcolea pe targă, chinuindu-se să respire. Mama ştergea fața înfierbîntată a fiicei sale şi plîngea disperată.

În camera de urgență a spitalului, o infirmieră o luă pe mamă de mînă.

– O să facem tot ce trebuie, doamnă Pickett. Sînt sigură că o să-şi revină curînd.

Două ore mai tîrziu, sîngele îi țîşni din gură şi Billie Jo muri.

ora 5:12 p.m.
Fort Irwin, Barstow, California

La începutul lui octombrie, deşertul întins al Californiei era la fel de nesigur şi schimbător ca şi ordinele unui proaspăt sublocotenent către primul său pluton. Ziua fusese senină şi însorită, iar atunci cînd Phyllis Anderson începu să pregătească cina în bucătăria casei sale cu două etaje, aflată în cel mai bun sector al zonei rezervate familiilor din Centrul Național de Antrenament, se simțea plină de optimism. Fusese o zi călduroasă şi soțul ei, Keith, dormise bine. Timp de două săptămîni, el se luptase cu o răceală zdravănă, iar ea spera că soarele şi căldura o vor alunga o dată pentru totdeauna.

Dincolo de ferestrele bucătăriei, maşinile de stropit îşi făceau treaba în umbrele lungi ale după-amiezei. În straturile ei de plante apăruseră florile verii tîrzii, sfidînd sălbăticia aspră a tufelor țepoase de mesquito, creozot, yucca şi cactuşi ce creşteau printre stîncile negre ale deşertului.

Phyllis fredona încet în timp ce punea macaroanele în cuptorul cu microunde. Auzi paşii soțului ei coborînd scara. Maiorul pleca în seara aceea la nişte manevre de noapte. Dar tropăitul împleticit părea mai curînd al lui Keith junior, alunecînd şi bătînd din picioare pe trepte, entuziasmat de gîndul la filmul unde ea plănuise să-i ducă pe cei doi copii după ce tatăl lor va pleca. La urma urmei, era vineri seara. Femeia strigă:

– Jay-Jay, încetează!

Dar nu era Keith junior. Soțul ei, pe jumătate îmbrăcat în uniforma de camuflaj, intră clătinîndu-se în bucătăria călduroasă. Era lac de sudoare şi îşi strîngea capul în mîini, vrînd parcă să-l împiedice să explodeze. Bolborosi:

– ... spital... ajutor...

În fața ochilor ei îngroziți, maiorul se prăbuşi pe podeaua bucătăriei, cu pieptul zbătîndu-se în încercarea de a respira.

Şocată, Phyllis îl privi ţintă, apoi acţionă cu viteza şi hotărîrea unei soţii de militar. Ieşi ca o furtună din bucătărie. Fără să mai bată, deschise cu o izbitură uşa laterală a casei vecine şi năvăli în bucătărie. Căpitanul Paul Novak şi soţia lui, Judy, rămaseră cu gura căscată.

– Phyllis!

Novak se ridică în picioare.

– Ce s-a întîmplat, Phyllis?

Soţia maiorului nu pierdu vremea cu explicaţii.

– Paul, am nevoie de tine. Judy, vino să ai grijă de copii. Repede!

Apoi se întoarse şi o luă la fugă, urmată de căpitanul Novak şi soţia lui. Cînd este chemat să acţioneze, un militar ştie că nu trebuie să pună întrebări. În bucătăria soţilor Anderson, familia Novak înţelese imediat situaţia.

– Sun la nouă-unu-unu?

Judy Novak întinse mîna după telefon.

– Nu e timp! strigă Novak.

– Maşina noastră! ţipă Phyllis.

Judy Novak urcă în goană scările spre dormitoarele celor doi copii care se pregăteau să petreacă seara în oraş. Phyllis Anderson şi Novak îl ridicară pe maiorul care gîfîia. Din nas îi curgea sînge. Era semiconştient şi gemea, incapabil să vorbească. Cărîndu-l cu ei, cei doi alergară peste pajişte spre locul unde era parcată maşina.

Novak se aşeză la volan, iar Phyllis se sui în spate, lîngă soţul ei. Luptîndu-se să-şi înăbuşe suspinele, puse capul maiorului pe umărul ei şi îl ţinu strîns în braţe. Ochii lui o priveau în agonie în timp ce omul se chinuia să respire. Novak străbătu în viteză baza militară, cu mîna apăsată pe claxon. Maşinile se dădeau la o parte, asemeni unei companii de infanterie ce lasă tancurile să treacă. Dar atunci cînd ajunseră la spitalul militar, maiorul Keith Anderson era inconştient.

Trei ore mai tîrziu era mort.

În statul California, în cazul unei morți bruște și inexplicabile, se impunea efectuarea unei autopsii. Datorită împrejurărilor neobișnuite ale morții sale, maiorul fu transportat în grabă la morgă. Dar, îndată ce medicul patolog militar îi deschise cavitatea toracică, țîșni de-acolo o mare cantitate de sînge, stropindu-l.

Doctorul păli. Sări în picioare, își smulse mănușile de cauciuc și ieși în goană din sala de autopsie, îndreptîndu-se către biroul său.

Înșfăcă telefonul.

– Dă-mi Pentagonul și Institutul de Cercetări Medicale pentru Boli Infecțioase. Acum! E urgent!

PARTEA ÎNTÎI

1

Ora 2:55 p.m., duminică, 12 octombrie
Londra, Anglia

O ploaie rece de octombrie bătea pieziş pe Knightsbridge, acolo unde Brompton Road intersectează Sloan Street. Fluxul compact de maşini ce claxonau, taxiuri şi autobuze roşii cu etaj, o lua spre sud şi îşi croia anevoie drum spre Sloan Square şi Chelsea. Nici ploaia, nici faptul că birourile firmelor şi ale instituţiilor statului erau închise în week-end nu reducea aglomeraţia. Economia mondială mergea bine, magazinele erau pline, iar noul partid laburist nu ameninţa pe nimeni. Acum, turiştii veneau la Londra în tot timpul anului, iar traficul din după-amiaza aceea de duminică se derula în ritm de melc.

Nerăbdător, locotenent-colonelul american Jonathan („Jon“) Smith, doctor în medicină, sări uşor din autobuzul de modă veche cu numărul 19, care înainta cu greu, la două străzi înainte de destinaţie. În sfîrşit, ploaia se domolise. Merse cu paşi iuţi pe lîngă autobuz, pe pavajul umed, apoi îl depăşi în grabă.

Un bărbat înalt, elegant, atletic, Smith avea părul negru, dat pe spate, şi o faţă netedă. Ochii, de un albastru închis,

urmăreau instinctiv vehiculele şi pietonii. Nu avea nimic neobişnuit în timp ce mergea pe trotuar, îmbrăcat într-un sacou de tweed, pantaloni de bumbac şi trenci. Totuşi, femeile se întorceau să-l privească, ceea ce el observa uneori şi zîmbea, dar îşi continuă drumul.

Se desprinse din burniţă la Wilbraham Place şi intră în holul pretenţiosului hotel Wilbraham, unde îşi rezerva o cameră de cîte ori Institutul de Cercetări Medicale pentru Boli Infecţioase al Armatei Statelor Unite (ICMBIASU) îl trimitea la Londra, la vreo consfătuire pe teme medicale. Înăuntrul vechiului hotel, urcă treptele cîte două pînă la camera lui de la etajul doi. Acolo, începu să scotocească prin valize, căutînd rapoartele de teren ale unei epidemii de friguri declanşate printre soldaţii americani staţionaţi la Manila. Promisese să i le arate doctorului Chandra Uttam de la departamentul de boli virale al Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii.

În cele din urmă le găsi sub un morman de haine murdare, aruncate în valiza mai mare. Oftă şi zîmbi – nu se dezbărase de obiceiurile dezordonate căpătate în anii de teren, cînd trăise în corturi, concentrîndu-se asupra diverselor situaţii de criză.

În timp ce cobora scările în grabă ca să se întoarcă la întrunirea de epidemiologie de la OMS, îl strigă recepţionerul:

– Domnule colonel, aveţi o scrisoare cu menţiunea „Urgent".

– O scrisoare? Cine i-ar fi trimis scrisori aici? Se uită la ceas, care arăta nu numai ora, ci şi data. Duminica?

– A venit prin curier.

Brusc îngrijorat, Smith luă plicul şi-l desfăcu. Înăuntru era o singură foaie de hîrtie, fără antet sau adresă de răspuns.

Smithy,

Vino să ne întîlnim în parcul Rock Creek, pe terenul de picnic Pierce Mill, luni, la miezul nopţii. E urgent. Nu spune nimănui.

B.

Smith simți că i se strînge stomacul. O singură persoană îi spunea Smithy – Bill Griffin. Îl cunoscuse pe Bill în clasa a treia a școlii elementare Hoover din Council Bluffs, Iowa. Se împrieteniseră repede, fuseseră împreună la liceu, apoi la colegiul Universității Iowa și la cursurile pregătitoare de la UCLA. Abia după ce Smith obținuse doctoratul în medicină și Bill în psihologie, o luaseră pe căi diferite. Amîndoi își împliniseră visul din copilărie de a intra în armată, Bill ocupîndu-se de informațiile militare. Nu se văzuseră de mai bine de zece ani, dar, cu toată distanța dintre ei, datorată însărcinărilor diferite și deplasărilor frecvente, păstraseră legătura.

Încruntat, Smith rămase nemișcat în holul impunător, privind atent cuvintele enigmatice.

– S-a întîmplat ceva, domnule? se interesă politicos recepționerul.

Smith se uită în jur.

– Nimic. Absolut nimic. Păi, ar trebui să-mi văd de drum dacă vreau să prind următorul seminar.

Îndesă biletul în buzunarul trenciului și ieși în aerul umed al după-amiezei. De unde știa Bill că el era la Londra? La hotelul acela foarte discret? Și de ce tonul ăla misterios, mergînd pînă la a folosi numele cu care i se adresa în copilărie?

Nici o adresă de răspuns ori număr de telefon.

Doar o inițială pentru a identifica expeditorul.

De ce la miezul nopții?

Lui Smith îi plăcea să se considere un om obișnuit, dar știa că adevărul era cu totul altul. Cariera lui demonstra acest lucru. Fusese medic militar în spitalele de campanie, iar acum era cercetător științific. Lucrase, o scurtă perioadă, și pentru serviciile de informații ale armatei. Pe urmă interveniseră restricțiile impuse de comandanți. Neastîmpărul era a doua lui natură – atît de mult îl caracteriza, încît aproape că nu își dădea seama.

Totuşi, în ultimul an descoperise o fericire care daduse un sens vieții lui, o concentrare pe care nu o atinsese niciodată. Nu doar pentru că munca la ICMBIASU i se părea interesantă, captivantă, dar și fiindcă burlacul convins se îndrăgostise. Cu adevărat. Nu era vorba despre vreuna din acele femei din tinerețe ce trecuseră vremelnic prin viața lui. Sophia Russell însemna totul pentru el colegă de institut, parteneră de cercetare și o frumusețe blondă.

I se întîmpla să ridice ochii de la microscopul electronic doar ca să o privească. Nu înceta să se minuneze că o frumusețe atît de delicată putea ascunde asemenea inteligență şi voință de fier. Doar gîndul la ea îl făcea să-i fie iarăși dor. Programul lui era să plece de la aeroportul Heathrow în dimineața zilei următoare, aşa că ar fi avut timp să ajungă acasă, în Maryland, să ia micul dejun cu Sophia, apoi să plece împreună la laborator.

Dar acum primise tulburătorul mesaj de la Bill Griffin.

Toate alarmele lui lăuntrice sunau. În acelaşi timp, era o ocazie. Zîmbi încurcat. Era limpede că neastîmpărul lui nu se domolise încă.

Strigînd după un taxi, îşi făcea deja planuri.

Va schimba biletul de avion cu unul pentru luni noaptea şi se va întîlni cu Bill Griffin la miezul nopții. El şi cu Bill se cunoşteau de prea multă vreme ca să procedeze altfel. Asta însemna că nu va ajunge la institut decît marți, cu o zi mai tîrziu. Iar Kielburger, generalul care conducea ICMBIASU, va vedea roşu dinaintea ochilor. În termeni mai blînzi, generalul îl considera exasperant pe Smith şi maniera lui independentă de a rezolva lucrurile pe teren.

Nici o problemă. Smith va găsi o soluție.

Cu o dimineață în urmă, foarte devreme, o sunase pe Sophia doar ca să-i audă vocea. Dar în toiul conversației intervenise un alt apel. I se ceruse femeii să se ducă imediat la laborator pentru a identifica un virus din California. Sophia

putea lucra fără efort şaisprezece sau douăzeci şi patru de ore neîntrerupt şi, de fapt, ar fi putut fi şi în noaptea aceea la laborator, aşa că n-ar fi fost trează a doua zi de dimineață cînd plănuise el să ia micul dejun împreună. Smith oftă, dezamăgit. Singurul lucru bun era faptul că Sophia va fi prea ocupată ca să-şi mai facă griji din pricina lui.

Ar fi putut şi să-i lase un mesaj pe robotul telefonic de acasă, anunțînd-o că va întîrzia o zi şi că nu trebuia să fie îngrijorată, iar ea putea să-i spună sau nu generalului Kielburger, treaba ei.

Aşadar, în loc să părăsească Londra a doua zi de dimineață, va pleca cu o cursă de noapte. O diferență de cîteva ore, dar care pentru el însemna o întreagă lume: Tom Sheringham conducea echipa de la Institutul de Cercetări Microbiologice al Marii Britanii, care lucra la un vaccin potențial împotriva viruşilor de orice fel. În seara aceea, nu numai că va asista la expunerea lui Tom, dar urma să-l şi invite să cineze şi să bea ceva împreună. Apoi va stoarce de la el toate amănuntele ascunse, importante, pe care Tom nu era pregătit să le facă publice, şi să obțină invitația de-a vizita Porton Down a doua zi, înainte să ia cursa de noapte.

Dînd încet din cap şi aproape zîmbind, Smith sări peste o băltoacă şi deschise portiera din spate a unui taxi negru care oprise pe stradă. Îi dădu şoferului adresa unde se ținea consfătuirea OMS.

Dar, de îndată ce se aşeză pe banchetă, zîmbetul lui dispăru. Scoase din buzunar scrisoarea de la Bill Griffin şi o reciti, sperînd să găsească vreun detaliu care îi scăpase. Ce era mai important nu fusese scris acolo. Cuta dintre sprîncene i se adînci. Se gîndi la trecut, încercînd să priceapă ce se putuse întîmpla pentru a-l determina pe Bill să-l contacteze în felul ăsta.

Dacă Bill ar fi avut nevoie de ajutorul oamenilor de ştiință sau de vreo colaborare cu ICMBIASU, ar fi parcurs căile oficiale. Bill era acum agent special FBI şi foarte mîndru de

funcţia lui. Ca orice alt agent, ar fi solicitat serviciile lui Smith de la directorul institutului.

Pe de altă parte, dacă era doar o chestiune personală, nu avea rost atîta mister. Era suficient un mesaj telefonic la hotel, împreună cu numărul lui Bill pentru ca Smith să-l poată suna.

În taxiul răcoros, Smith dădu neliniştit din umeri. Întîlnirea asta nu era doar neoficială, ci şi secretă. Foarte secretă. Ceea ce însemna că Bill acţiona fără ştirea FBI-ului. Fără ştirea institutului. Fără ştirea tuturor instituţiilor guvernamentale... şi totul, din cît se pare, cu speranţa de a-l implica şi pe el într-o treabă clandestină.

2

Ora 9:57 a.m., duminică, 12 octombrie
Fort Detrick, Maryland

Situat în Frederick, un orăşel înconjurat de colinele verzi din vestul statului Maryland, Fort Detrick adăpostea Institutul de Cercetări Medicale pentru Boli Infecţioase al Armatei Statelor Unite. Cunoscut după iniţialele sale, ICMBIASU, sau pur şi simplu drept „Institutul“, atrăsese ca un magnet proteste violente în anii şaizeci, pe cînd era o revoltătoare fabrică guvernamentală pentru producerea şi testarea armelor chimice şi biologice. În 1969, cînd preşedintele Nixon ordonase renunţarea la acele programe, ICMBIASU dispăruse din atenţia opiniei publice pentru a deveni un centru ştiinţific de tratare a bolilor.

Apoi a venit anul 1989. Extrem de molipsitorul virus Ebola părea să fi infectat nişte maimuţe care mureau pe capete

la o unitate de carantină a primatelor de la Reston, Virginia. Medicii şi veterinarii de la ICMBIASU, atît militari, cît şi civili, au fost zoriţi să controleze ceea ce s-ar fi putut transforma într-o epidemie cu consecinţe tragice pentru oameni.

Dar, pe lîngă controlul situaţiei, cercetătorii au dovedit că virusul de la Reston prezenta o deosebire genetică microscopică faţă de tulpinile ucigătoare ale varietăţilor Ebola de Zair şi Ebola de Sudan. Şi mai important era faptul că virusul respectiv era inofensiv pentru oameni. Formidabila descoperire i-a propulsat pe cercetătorii de la ICMBIASU pe primele pagini ale ziarelor din întreaga ţară. Deodată, Fort Detrick a revenit în atenţia oamenilor, însă de astă dată drept cea mai importantă unitate militară de cercetări medicale a Americii.

În biroul ei de la ICMBIASU, doctor Sophia Russell se gîndea la aceste pretenţii de glorie, sperînd să-i vină inspiraţia în vreme ce aştepta legătura telefonică pentru a vorbi cu un om care i-ar fi putut oferi nişte răspunsuri, ajutînd-o să soluţioneze o criză de care se temea că s-ar putea transforma într-o gravă epidemie.

Sophia era doctor în biologie celulară şi moleculară şi constituia o verigă importantă în cercetarea ştiinţifică iniţiată după moartea maiorului Keith Anderson. Lucra la ICMBIASU de patru ani şi, asemenea cercetătorilor în 1989, se lupta cu o urgenţă medicală implicînd un virus necunoscut. Însă ea şi contemporanii ei se aflau într-o situaţie mult mai primejdioasă: virusul acela era fatal pentru oameni. Făcuse deja trei victime – maiorul şi doi civili – a căror moarte survenise brusc, aparent ca urmare a unui sindrom de insuficienţă respiratorie acută, la cîteva ore unul după altul.

Dar nu intervalul scurt dintre morţile acelea şi nici sindromul propriu-zis nu fusese cel care trezise interesul celor de la ICMBIASU; anual, pe glob mureau milioane de oameni

de insuficiență respiratorie acută. Dar nu tineri. Nu oameni sănătoşi. Nu fără antecedente în probleme respiratorii sau alți factori favorizanți, şi nu cu violente dureri de cap şi cavități toracice pline de sînge.

Într-o singură zi, trei persoane muriseră cu simptome identice, fiecare în altă zonă a țării – maiorul în California, o adolescentă în Georgia şi un vagabond în Massachusetts.

Directorul Institutului – generalul de brigadă Calvin Kielburger – ezita să declare alertă generală pornind de la trei cazuri despre care aflaseră doar cu o zi în urmă. Detesta să pericliteze liniştea națiunii sau să pară un alarmist slab de înger. Mai mult, detesta să împartă reputația cu alte laboratoare de Nivel Patru, mai ales cu cel mai mare rival al ICMBIASU, Centrul pentru Controlul Bolilor din Atlanta.

Între timp, tensiunea la Institut devenise evidentă, iar Sophia, care conducea o echipă de cercetători, continua să lucreze.

Primise prima probă de sînge sîmbătă, pe la trei dimineața, şi se îndreptă imediat către laboratorul ei de Nivel Patru ca să înceapă analizele. Se dezbrăcă în micul vestiar şi îşi scoase ceasul şi inelul pe care Jon Smith i-l dăruise cînd acceptase să se mărite cu el. Făcu o scurtă pauză, zîmbi uitîndu-se la inel şi se gîndi la Jon, la chipul lui frumos cu trăsături ca de indian american, cu pomeți înalți, dar ochi de un albastru foarte întunecat. Ochii aceia o intrigaseră de la bun început şi îşi imaginase uneori cît de amuzant ar fi să se piardă în adîncul lor. Adora felul lui simplu de a se mişca, părea un animal sălbatic domesticit doar din întîmplare. Adora felul cum făcea el dragoste – înflăcărarea şi patima lui.

Fu nevoită să întrerupă conversația telefonică pentru a alerga la Institut.

– Iubitule, trebuie să plec. M-au sunat de la laborator pe linia cealaltă. E urgent.

– La ora asta? Nu pot aştepta pînă dimineață? Trebuie să te odihneşti.

Ea chicoti.

– Tu m-ai sunat pe mine. Eu mă odihneam, de fapt dormeam pînă cînd a sunat telefonul.

– Ştiam că ai vrea să vorbeşti cu mine. Nu-mi poţi rezista.

Sophia rîse.

– Incontestabil. Vreau să vorbesc cu tine la orice oră din zi şi din noapte. Îmi lipseşti în fiecare clipă în care eşti la Londra. Mă bucur că m-ai trezit dintr- un somn profund ca să-ţi pot spune asta.

Fu rîndul lui să rîdă.

– Şi eu te iubesc, draga mea.

În vestiarul de la ICMBIASU, Sophia oftă. Închise ochii. Apoi îl alungă din minte pe Jon. Avea treabă. O urgenţă.

Se îmbrăcă în grabă cu uniforma chirurgicală sterilă, de culoare verde. Desculţă, se munci să deschidă uşa de la Nivelul Doi de Securitate Biologică, luptîndu-se cu presiunea negativă ce menţinea agenţii de contaminare în interiorul Nivelurilor Doi, Trei şi Patru. Ajunsă înăuntru, trecu pe lîngă o despărţitură pentru duşul de dezinfectare şi intră într-o baie unde se păstrau şosete albe, curate.

Îşi trase ciorapii şi se grăbi spre punctul de echipare de la Nivelul Trei. Îşi puse mănuşile chirurgicale din cauciuc, apoi le ridică deasupra mînecilor pentru etanşeizare. Repetă procedeul cu ciorapii şi manşetele pantalonilor, după care îmbrăcă costumul pentru spaţiul biologic, albastru deschis, care mirosea vag ca interiorul unei găleţi de plastic. Verifică atent cheutorile. Îşi acoperi capul cu coiful flexibil de plastic, închise fermoarul dintre costum şi coif, apoi trase un furtun pentru aer din perete.

Ataşă furtunul la costum. Cu un şuierat uşor, aerul pătrunse în masivul costum spaţial. În cele din urmă desfăcu furtunul şi intră cu paşi greoi pe o uşă din oţel în camera de presiune a Nivelului Patru, unde erau înşirate robinete pentru apă şi chimicale pentru duşul de decontaminare.

În sfîrşit, deschise uşa Nivelului Patru. Zona Fierbinte. Acum nu mai avea de ce să se grăbească. Îmbrăcată cu numeroase straturi de protecţie, trebuia să fie şi mai atentă la fiecare pas. Singura ei armă era mişcarea eficientă. Cu cît era mai eficientă, cu atît cîştiga mai multă viteză. Aşa că, în loc să se lupte cu cizmele grele din cauciuc galben, întinse cu îndemînare un picior, îl îndoi cît trebuia şi-l strecură înăuntru. Apoi repetă mişcarea şi cu celălalt.

Porni legănîndu-se, pe cît de repede putea, pe coridoarele înguste, căptuşite cu blocuri din beton de zgură, spre laboratorul ei. O dată înăuntru, îşi puse a treia pereche de mănuşi, scoase cu grijă probele de sînge şi ţesut din frigider şi începu operaţiunea de izolare a virusului.

În următoarele douăzeci şi şase de ore uită să mănînce şi să doarmă. Trăi în laborator, studiind virusul la microscopul electronic. Spre surprinderea Sophiei, ea şi echipa ei eliminară pe rînd Ebola, Marburg şi alţi filoviruşi. Acela avea forma obişnuită, de minge păroasă, a majorităţii viruşilor. De îndată ce îl văzuse, dată fiind cauza morţii, se gîndise mai întîi că era vorba despre un hantavirus, ca cel care îi ucisese pe tinerii atleţi dintr-o rezervaţie Navajo în 1993. ICMBIASU era expert în hantaviruşi. Unul dintre membrii lui, intrat în legendă, Karl Johnson, descoperise primul hantavirus izolat şi identificat în anii şaptezeci.

Gîndindu-se la asta, Sophia folosise un imunoindicator ca să compare agentul patogen necunoscut cu mostrele îngheţate din banca de sînge de la ICMBIASU, recoltate de la victimele anterioare ale diverşilor hantaviruşi din întreaga lume. Nedumerită, declanşase o reacţie polimerică în lanţ pentru a obţine un fragment dintr-o secvenţă ADN a virusului. Nu semăna cu nici un hantavirus cunoscut, dar, pentru o raportare ulterioară, întocmi o hartă restrînsă preliminară. Atunci îşi dori cel mai mult ca Jon să fie lîngă ea, nu atît de departe.

Dezamăgită fiindcă nu avea încă un răspuns definitiv, își impusese să părăsească laboratorul. Își trimisese deja echipa la culcare, iar acum trecea și ea prin procedura de ieșire, scoțîndu-și costumul spațial, aplicîndu-și metodele de decontaminare și îmbrăcîndu-se din nou în haine civile.

După un somn de patru ore – atît îi trebuia, își zisese cu hotărîre – alergase la birou să studieze notițele asupra testelor. Pe măsură ce membrii echipei se trezeau, îi trimitea înapoi în laboratoare.

O durea capul și avea gîtul uscat. Luă o sticlă cu apă din minifrigiderul biroului și se întoarse la masa de lucru. Pe perete atîrnau trei fotografii înrămate. Bău apă și se aplecă să le contemple, atrasă ca un fluture de noapte de lumina mîngîietoare. Într-una din poze erau ea și cu Jon în costume de baie, vara trecută, în Barbados. Ce bine se distraseră în acea primă și unică vacanță a lor! A doua era cu Jon în uniformă militară, în ziua în care fusese avansat locotenent-colonel. Ultima înfățișa un căpitan mai tînăr, cu păr negru și zbîrlit, cu fața murdară și ochi albaștri, pătrunzători, îmbrăcat cu o uniformă prăfuită de teren, stînd în fața cortului spitalului Cinci de campanie undeva în deșertul irakian.

Fiindu-i dor de el, avînd nevoie de el în laborator, alături de ea, întinse mîna după telefon, să-l sune la Londra... apoi se opri. Generalul îl trimisese la Londra. Pentru general, totul se făcea ca la carte și orice misiune trebuia dusă la bun sfîrșit. Nu o zi mai devreme, nici cu o zi mai tîrziu. Jon nu era disponibil timp de mai multe ore. Apoi făcu socoteala că el era probabil în avion la ora aceea, însă ea nu va fi la el acasă, așteptîndu-l. Își alungă dezamăgirea.

Sophia se dedicase științei și, la un moment dat, dăduse norocul peste ea. Nu se așteptase să se căsătorească vreodată. Îndrăgostită, poate. Dar să se mărite? Nu. Puțini bărbați își doreau o soție obsedată de munca ei. Dar Jon înțelegea. De fapt, îl entuziasma faptul că ea putea privi o celulă, discutînd-o

apoi cu el cu detalii grafice, pline de culoare. La rîndul ei, Sophia considera înviorătoare nemăsurata lui curiozitate. Precum doi copii de grădiniță aflați la o petrecere, găsiseră unul în celălalt tovarășul preferat de joacă – potrivindu-se nu doar profesional, ci și temperamental. Amîndoi erau devotați muncii lor, sensibili și la fel de îndrăgostiți de viață ca și unul de altul.

Ea nu cunoscuse niciodată o asemenea fericire și trebuia să-i mulțumească lui Jon pentru asta.

Dînd nerăbdătoare din cap, se întoarse la computer ca să examineze notele de laborator în căutarea vreunui aspect pe care l-ar fi putut omite. Nu găsi nimic semnificativ.

Apoi, pe măsură ce datele despre secvența ADN apăreau pe ecran, iar ea continua să revadă în minte toate aspectele clinice ale virusului, avu o senzație ciudată.

Văzuse acel virus – sau unul semănînd grozav cu el – undeva.

Își stoarse creierul. Își cercetă memoria. Scotoci prin trecutul ei.

Nimic nu-i venea în minte. În cele din urmă citi raportul unuia dintre membrii echipei sale, care sugera că noul virus ar putea avea legătură cu Machupo, una dintre primele febre hemoragice descoperite tot de către Karl Johnson.

Africa nu-i spunea nimic. Dar Bolivia...?

Peru!

Călătoria ei pe teren, cînd era studentă la antropologie și...

Victor Tremont.

Da, așa se numea. Un biolog ajuns pe teren în Peru ca să colecteze plante și probe de sol pentru potențiale medicamente, trimis de...de ce companie? O firmă farmaceutică... Blanchard Pharmaceuticals!

Se întoarse la computer, accesă rapid Internetul și căută firma Blanchard. O găsi aproape imediat – în Long Lake,

New York. Iar Victor Tremont era acum preşedinte şi şeful Biroului de Operaţiuni. Întinse mîna după telefon şi formă numărul.

Era duminică dimineaţa, însă marile corporaţii lăsau uneori deschise liniile telefonice în timpul week-end-ului pentru apelurile importante. La fel proceda şi Blanchard. Îi răspunse o voce, iar cînd Sophia ceru să vorbească cu Victor Tremont, i se spuse să aştepte. Începu să bată cu degetele în birou, încercînd să-şi stăpînească nerăbdarea îngrijorată.

Pînă la urmă, mai multe declicuri şi pauze de la celălalt capăt al firului fură întrerupte de o altă voce. Neutră, inexpresivă:

– Puteţi să-mi spuneţi numele şi ce treabă aveţi cu doctorul Tremont?

– Sînt Sophia Russell. Spuneţi-i că este vorba despre o călătorie în Peru, unde ne-am cunoscut.

– Vă rog să aşteptaţi.

O altă pauză. Apoi:

– Domnişoara... Russell? Era limpede că citea numele pe foaia de hîrtie ce-i fusese înmînată. Cu ce te pot ajuta?

Avea o voce joasă şi plăcută, dar autoritară. A unui om obişnuit să se afle la comandă.

Ea spuse blînd:

– De fapt, acum sînt *doctor* Russell. Nu-ţi aminteşti numele meu, doctor Tremont?

– Nu pot zice da. Însă ai menţionat Peru, iar de Peru îmi amintesc. Sînt doisprezece sau treisprezece ani de-atunci, nu-i aşa?

Recunoştea despre ce vorbea ea, dar nu se dădea de gol, crezînd că femeia căuta o slujbă sau că era doar o farsă.

– Treisprezece ani, iar eu sînt sigură că-mi amintesc de dumneata. Încerca să păstreze un ton destins. Mă interesează perioada de la rîul Caraibo. Eu eram într-o cercetare de teren, cu un grup de studenţi la antropologie de la Syracusa, în

timp ce dumneata colectai materiale cu potențiale virtuți medicinale. Te-am sunat ca să te întreb despre virusul pe care l-ai găsit la oamenii acelor triburi izolate, băștinașii care se mai numesc și Oamenii Sîngelui de Maimuță.

În vastul său birou de la celălalt capăt al firului, Victor Tremont simți un fior de teamă, dar și-l reprimă imediat. Se răsuci cu fotoliul ca să privească lacul, care lucea ca mercurul în lumina dimineții. De partea cealaltă, o pădure deasă de pini se întindea pînă pe munții înalți din depărtare.

Iritat de faptul că ea îl surprinsese cu o amintire cu un potențial devastator, Tremont continua să se învîrtă cu fotoliul pivotant. Se strădui să vorbească prietenos:

– Acum îmi amintesc de dumneata. Tînăra blondă pasionată, împătimită de știință. Mă întrebam dacă o să devii antropolog. Asta ai făcut?

– Nu, am sfîrșit prin a-mi lua doctoratul în biologie celulară și moleculară. Din cauza asta am nevoie de ajutorul dumitale. Lucrez la Centrul de Cercetări pentru Boli Infecțioase de la Fort Detrick. Am dat peste un virus care seamănă foarte mult cu cel din Peru – o varietate necunoscută, care provoacă dureri de cap, febră și sindromul de insuficiență respiratorie acută. Poate ucide oameni sănătoși în cîteva ore și produce o hemoragie violentă în plămîni. Îți sună cunoscut, domnule doctor Tremont?

– Spune-mi Victor. Parcă îmi amintesc că prenumele dumitale e Susan... Sally... sau...?

– Sophia.

– Sigur. Sophia Russell. Fort Detrick, spuse el, de parcă și-ar fi notat pe o hîrtie. Mă bucur să aud că ai rămas în lumea științei. Uneori îmi doresc să fi lucrat și eu în laborator în loc să ajung într-o funcție de conducere. Dar astea-s regrete tardive, nu? Rîse.

Ea întrebă:

– Îți amintești de virusul acela?

– Nu. Nu pot spune că da. M-am apucat de vînzări şi management imediat ce-am venit din Peru şi poate că ăsta-i motivul pentru care îmi scapă acel episod. Cum ziceam, a trecut mult timp de-atunci. Însă din ce mai reţin din cunoştinţele mele de biologie moleculară, scenariul pe care îl sugerezi e improbabil. Trebuie să te gîndeşti la alţi viruşi despre care am auzit noi în călătoria aceea. Nu erau puţini. Măcar atîta lucru îmi amintesc.

Ea apăsă receptorul pe ureche, dezamăgită.

– Nu, sînt sigură că e vorba despre acel singur agent patogen care a apărut cînd lucram cu Oamenii Sîngelui de Maimuţă. La vremea aceea nu i-am dat prea mare atenţie. Dar pe-atunci nu mă aşteptam să studiez biologia, cu atît mai puţin pe cea moleculară şi celulară. Totuşi, ciudăţenia aia mi-a rămas în minte.

– Oamenii Sîngelui de Maimuţă? Ce bizar. Sînt sigur că mi-aş fi amintit de un trib cu un nume atît de pitoresc.

Sophia insistă:

– Doctore Tremont, ascultă-mă. Te rog. E ceva de mare importanţă. Periculos. Tocmai am aflat despre trei persoane care au murit din cauza unui virus care mi-l aminteşte pe cel din Peru. Băştinaşii ăia aveau un tratament eficient în aproape optzeci la sută din cazuri – beau sîngele unui anume soi de maimuţă. Din cîte-mi amintesc, asta te-a surprins.

– Şi-acum m-ar surprinde, admise Tremont.

Acuitatea memoriei acestei femei era descurajantă.

– Indieni primitivi deţinători ai unui tratament pentru un virus fatal? Dar nu ştiu nimic despre asta, minţi el calm. După cum descrii tot ce s-a întîmplat, sînt sigur că mi-aş fi amintit. Ce spun colegii dumitale? Unii dintre ei trebuie să fi lucrat în Peru.

Ea oftă.

– Voiam să discut mai întîi cu dumneata. Avem destule alarme false şi-a trecut mult timp de cînd am fost în Peru.

Dar dacă nu-ţi aminteşti... Vocea i se stinse. Era foarte dezamăgită. Sînt sigură că a fost un virus. Poate că o să iau legătura cu Peru. Cei de-acolo trebuie să aibă nişte rapoarte despre tratamentele neobişnuite ale indienilor.

Victor Tremont ridică puţin glasul:

– S-ar putea să nu fie nevoie. Eu am ţinut un jurnal al călătoriilor mele de-atunci. Însemnări despre plante şi medicamente potenţiale. Poate că mi-am notat ceva şi despre virusul dumitale.

Sophia se agăţă de propunere:

– Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai verifica. Imediat.

– Oho, chicoti Tremont. O păcălise. Caietele se află undeva la mine acasă. Probabil că în pod. Sau poate în pivniţă. Va trebui să luăm legătura mîine.

– Îţi rămîn datoare, Victor. Poate că şi întreaga lume. Mîine dimineaţă la prima oră, te rog. N-ai idee cît este de important.

Îi dădu numărul ei de telefon.

– Oh, cred că ştiu, o asigură Tremont. Cel mai tîrziu mîine dimineaţă.

Bărbatul închise telefonul şi se roti iarăşi cu fotoliul ca să privească lacul sclipitor şi munţii înalţi, parcă deodată mai apropiaţi şi ameninţători. Se ridică şi se duse la fereastră. Era un bărbat înalt, cu o constituţie medie şi un chip aparte, pe care natura jucase una din multele ei farse blînde: nasul supradimensionat, urechile clăpăuge şi obrajii supţi din tinereţe se transformaseră la maturitate în trăsăturile unui bărbat arătos. Avea acum vreo cincizeci de ani şi faţa i se împlinise. Acvilină, netedă, aristocratică. Nasul avea mărimea ideală – un organ potrivit pentru chipul lui foarte englezesc. Cu tenul său bronzat şi părul des, încărunţit, atrăgea atenţia oriunde se ducea. Dar el ştia că nu demnitatea şi farmecul lui îi atrăgeau pe oameni, ci aplombul. Emana forţă, iar cei mai puţin încrezători în propriile forţe găseau fascinant acest lucru.

În ciuda celor spuse Sophiei Russell, Victor Tremont nu făcu vreo mişcare ca să se ducă la proprietatea lui izolată. În schimb, privea ţintă munţii, fără să-i vadă, încercînd să-şi alunge tensiunea. Era furios... şi agasat.

Sophia Russell. Doamne, Sophia Russell!

Cine s-ar fi gîndit? Iniţial, nici măcar nu-i recunoscuse numele. De fapt, nici acum nu-şi amintea vreun nume din grupul acela neînsemnat de studenţi. Însă de Russell îşi amintise. Ce fel de minte reţinea un asemenea detaliu? Evident, lucrurile minore erau foarte importante pentru ea. Clătină din cap dezgustat. La drept vorbind, ea nu era o problemă. Doar o pacoste. Totuşi, trebuia rezolvată. Descuie sertarul secret al biroului sculptat, scoase un telefon mobil şi formă un număr. Răspunse o voce nepăsătoare, cu un vag accent.

– Da.

– Vreau să vorbesc cu tine, îi ceru Victor Tremont. În biroul meu. Peste zece minute.

Închise, puse telefonul mobil în sertar, apoi ridică receptorul telefonului de pe birou.

– Muriel? Dă-mi-l pe generalul Caspar de la Washington.

3

Ora 9:14 a.m., luni, 13 octombrie
Fort Detrick, Maryland

Pe măsură ce angajaţii soseau la ICMBIASU în dimineaţa aceea de luni, prin clădirile campusului se răspîndea rapid zvonul că încercările din week-end-ul trecut de a identifica şi ţine sub control un nou virus ucigaş eşuaseră.

Presa nu descoperise încă povestea, iar biroul directorului dăduse ordin tuturor să păstreze secretul. Nimeni nu avea voie să discute cu vreun reporter şi doar cei care lucrau în laboratoare erau la curent cu amănuntele căutărilor fără rezultat.

Între timp, activitatea obişnuită trebuia să se desfăşoare ca şi pînă atunci. Erau formulare de completat, echipamente de întreţinut şi apeluri telefonice la care trebuia să se răspundă. În biroul sergentului major, Specialistul de Rangul Patru Hideo Takeda şedea în nişa lui şi sorta corespondenţa, cînd deschise un plic cu aspect oficial, purtînd antetul Departamentului Apărării.

După ce citi şi reciti scrisoarea, se aplecă peste paravanul care îl despărţea de Specialistul de Rangul Cinci Sandra Quinn, colega lui de birou. I se confesă în şoaptă, entuziasmat:

– E transferul meu la Okinawa.

– Glumeşti.

– Renunţasem să mai sper.

Rînji. Prietena lui, Miko, lucra la Okinawa.

– Ai face bine să-i spui şefului imediat, îl avertiză Sandra. Asta înseamnă să înveţe un alt funcţionar cum să trateze cu afurisiţii ăştia de profesori distraţi. O să se înfurie. Frate, toţi şi-au ieşit din minţi azi cu criza asta, nu?

– O pun jos pe şefă, înjură vesel specialistul Takeda.

– Nici în cel mai urît coşmar al meu. Sergentul-major Helen Daugherty stătea în uşa biroului ei. N-ai vrea să vii încoace, sergent Takeda? întrebă ea cu politeţe exagerată. Sau preferi să te bat măr mai întîi?

O blondă impunătoare de un metru optzeci, cu nişte umeri care-i compensau toate curbele provocatoare, sergentul-major privi, cu cel mai feroce zîmbet al ei, spre Takeda, care avea doar un metru şaizeci şi cinci. Funcţionarul ieşi în grabă din nişa lui, manifestînd o nervozitate nu întru totul prefăcută. Cu Daugherty, aşa cum stătea bine oricărui adevărat sergent-major, nu erai niciodată în siguranţă.

Închide uşa, Takeda. Şi ia loc.

Sergentul se conformă. Daugherty îl fixă cu o privire pătrunzătoare.

De cînd ştii despre posibilitatea acestui transfer, Hideo?

A apărut din senin azi-dimineaţă. Adică adineauri am deschis scrisoarea.

Iar noi l-am înaintat... cînd, acum aproape doi ani?

Acum un an şi jumătate cel puţin. Imediat după ce m-am întors din permisia de-acolo. Uite, sergent, dacă vrei să mai stau o vreme pe-aici, o să...

Daugherty dădu din cap.

Se pare că n-aş putea s-o fac chiar dacă aş vrea.

Lovi cu degetul o însemnare de pe biroul ei. Am primit E-mailul ăsta de la Departamentul Armatei cam atunci cînd deschideai tu scrisoarea. Se pare că înlocuitoarea ta e deja pe drum. Vine de la comanda Serviciului de Informaţii din Kosovo, nici mai mult, nici mai puţin. Cred că era în avion înainte ca scrisoarea să ajungă aici. Daugherty avea o expresie gînditoare.

– Adică o să fie aici astăzi?

– Mai exact, peste două ore, zise Daugherty privind ceasul de pe birou.

– Oho, cîtă grabă!

– Da, admise Daugherty, cu siguranţă. Ţi-au întocmit pînă şi ordinul de deplasare. Ai la dispoziţie o zi ca să-ţi pui în ordine biroul şi locuinţa. Mîine dimineaţă o să fii într-un avion.

– O zi?

– Mai bine apucă-te de treabă. Şi mult noroc, Hideo. Mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine. O să-ţi pun un raport favorabil la dosar.

– Da, domnule, ăă, sergent. Şi mulţumesc.

Încă puţin surprins, Takeda o lăsă pe sergent-major Daugherty studiind însemnarea de pe birou. Învîrtea un creion

între palme, privind în gol, în vreme ce el îşi golea plin de elan biroul. Îşi reprimă un strigăt războinic de victorie. Nu numai că se săturase să fie departe de Mike, dar se săturase mai ales de traiul în oala sub presiune care era ICMBIASU. Trecuse prin multe situaţii neprevăzute aici, dar ultima dintre ele îngrijorase pe toată lumea. Ba chiar îi speriase pe toţi. Era bucuros că pleca dracului de-acolo.

Trei ore mai tîrziu, Specialistul de Rangul Patru Adele Schweik stătea în poziţie de drepţi în acelaşi birou, în faţa sergentului-major Daugherty. Era o brunetă scundă, cu o ţinută impecabilă şi purta două şiruri de baghete ale unor decoraţii ce dovedeau că îşi făcuse serviciul în multe ţări şi campanii. Avea chiar şi o medalie bosniacă.

– Pe loc repaus, sergent.

Schweik execută comanda.

– Mulţumesc, sergent-major.

Daugherty citi foile de transfer şi vorbi fără să ridice privirea:

– Destul de repede, nu?

– Am cerut să fiu transferată în preajma Washingtonului acum cîteva luni. Din motive personale. Colonelul meu mi-a spus că s-a ivit deodată o ocazie la Detrick, iar eu am profitat de ea.

Daugherty ridică privirea spre ea.

– Puţin cam prea calificată, nu? Postul ăsta este lipsit de importanţă. Fără mare lucru de făcut şi fără misiuni peste hotare.

– Ştiu doar că e vorba despre Detrick. Nu ştiu ce unitate este aici.

– Serios?

Daugherty înălţă o sprînceană blondă. Această Schweik era cam prea rece, prea calmă.

– Ei bine, noi sîntem ICMBIASU: Insitutul de Cercetări Medicale pentru Boli Infecţioase al Armatei Statelor Unite.

cercetare ştiinţifică. Toţi ofiţerii noştri sînt doctori, veterinari sau experţi în medicină. Avem pînă şi angajaţi civili. Fără arme, fără antrenamente, fără glorie.

Schweik zîmbi.

Sună paşnic, sergent-major. O schimbare plăcută după Kosovo. În afară de asta, n-am auzit oare că ICMBIASU e un institut de prima mînă care se ocupă de boli mortale din Zona Fierbinte? Ar putea fi palpitant.

Sergentul-major clătină din cap.

Este, pentru doctori. Dar pentru noi e doar muncă de birou. Facem treaba să meargă. În ultimul week-end a fost un fel de urgenţă. Nu pune întrebări. Nu e treaba dumitale. Şi dacă te contactează vreun ziarist, trimite-l la relaţiile cu publicul. Ăsta-i un ordin. În regulă, nişa dumitale e lîngă Quinn. Prezintă-te. Instalează-te, iar Quinn o să-ţi spună ce ai de făcut.

Schweik luă poziţia de drepţi.

- Mulţumesc, sergent-major.

Daugherty începu să învîrtă iarăşi creionul, privind uşa care tocmai se închisese în urma noii angajate. Apoi oftă. Nu fusese chiar sinceră. Deşi în munca lor era multă rutină, existau momente, ca şi ăsta, cînd, deodată, armata părea să nu mai aibă pic de logică. Dădu din umeri. Ei bine, văzuse şi lucruri mai ciudate decît o schimbare bruscă de personal care-i făcuse fericiţi pe cei transferaţi. O sună pe Quinn, îi ceru o ceaşcă de cafea şi alungă gîndul de la criza din laborator şi straniul transfer de personal. Avea treabă.

La ora 17:32, sergentul-major Daugherty încuie uşa de la nişa ei, pregătindu-se să părăsească biroul gol. Dar biroul nu era gol.

Noua angajată, Schweik, zise:

– Aş vrea să mai rămîn şi să învăţ cît mai mult, dacă se poate, sergent-major.

– Bine. O să vorbesc cu paza. Ai o cheie a biroului? Bun. Încuie după ce termini. N-o să fii singură. Virusul ăsta nou i-a înnebunit pe doctori. Bănuiesc că unii dintre ei or să stea în campus toată noaptea. Dacă situația asta mai durează mult, or să înceapă să fie arțăgoşi. Nu le plac misterele care omoară oameni.

– Aşa am auzit şi eu.

Bruneta dădu din cap şi zîmbi:

– Vezi, multă acțiune şi emoții la Fort Detrick.

Daugherty rîse.

– Acum mă şi corectezi, spuse şi ieşi.

La masa ei din biroul tăcut, sergentul Schweik citi rapoartele şi luă notițe încă o jumătate de oră, atît cît putea fi sigură că nici sergentul-major, nici paza nu s-ar întoarce ca s-o verifice. Apoi deschise servieta diplomat pe care o adusese înăuntru la prima pauză pentru cafea. Cînd sosise la Baza Aeriană Andrews, în aceeaşi dimineață, geanta o aşteptase în maşina ce-i fusese repartizată.

Scoase de acolo un plan schematic al instalațiilor telefonice din clădirea ICMBIASU. Panoul central se afla la subsol şi conținea legăturile cu toate liniile interioare şi cu cele exterioare particulare. Studie planul pînă cînd memoră poziția lor. Apoi îl puse la loc, închise servieta şi ieşi cu ea pe coridor.

Cu o expresie de nevinovată curiozitate întipărită pe chip, privi cu atenție în jur.

Gardianul de la intrarea din față citea. Schweik trebuia să treacă de el. Trase aer în piept, păstrîndu-şi calmul, şi se strecură în tăcere pe coridorul din spate spre intrarea de la subsol.

Aşteptă. Gardianul nu făcu vreo mişcare sau vreun zgomot. Deşi clădirea era considerată de maximă securitate, paza se ocupa mai puțin de persoanele care intrau, avînd mai multă grijă să ferească publicul de toxinele letale, viruşi,

bacterii şi alte materiale ştiinţifice periculoase ce se studiau la ICMBIASU. Deşi gardianul era bine antrenat, îi lipsea agresivitatea unei santinele ce-ar fi păzit un laborator în care se confecţionau arme ultrasecrete.

Uşurată că omul rămăsese absorbit de cartea lui, femeia încercă uşa grea din metal. Era încuiată. Scoase un set de chei din servietă. Cu a treia deschise uşa. Coborî fără zgomot pînă jos şi se strecură printre instalaţiile uriaşe ce încălzeau şi răcoreau clădirea, furnizau aer steril şi presiune negativă pentru laboratoare, acţionau puternicul sistem de evacuare, trimiteau apă şi soluţii chimice în duşurile de dezinfectare şi asigurau tot ce ţinea de întreţinerea complexului medical.

Transpirase deja cînd găsi panoul central. Aşeză servieta pe podea şi scoase o cutie de scule, sîrme, legături colorate, instrumente de măsură, întrerupătoare, dispozitive de ascultare şi magnetofoane miniaturale.

Era seară, iar în subsol era linişte, cu excepţia cîte unui pocnet, clipocit sau bolboroseală din conducte şi coloane. Totuşi, ea asculta ca să se asigure că nu era nimeni prin preajmă. Încordarea nervoasă îi trimitea fiori pe sub piele. Studie cu grijă pereţii cenuşii. În cele din urmă, deschise panoul central şi începu să lucreze în mulţimea de legături.

Două ore mai tîrziu, întoarsă în biroul ei, desfăcu telefonul, îi ataşă un emiţător-receptor minuscul, răsuci un comutator de pe cutia de control ascunsă în sertar şi ascultă: „... Da, mă tem că o să mai stau aici încă vreo două ore. Îmi pare rău, iubito, n-am ce face. Virusul ăsta e o pacoste. Toată lumea lucrează la asta. Bine, o să încerc să ajung înainte să se culce copiii."

Satisfăcută că echipamentul ei de ascultare şi redirecţionare funcţiona, închise legătura şi formă un număr din exterior. Răspunse vocea masculină care o contactase cu o seară în urmă şi îi dăduse instrucţiuni.

Da.

Ea raportă:

– Instalația e terminată. Sînt conectată la magnetofon pentru toate apelurile şi am o linie care mă pune în legătură cu oricare dintre birourile care te interesează. Mă conectez cu o derivație pentru interceptarea mesajelor.

– Nu te-a observat nimeni? Nu eşti suspectă?

Femeia se mîndrea cu urechea ei fină care o ajuta să analizeze vocile şi cunoştea toate limbile de largă circulație, plus multe dintre cele mai puțin importante. Vocea de la capătul firului era cultivată, iar engleza era bună, însă nu perfectă. O pronunție neenglezească, cu o vagă urmă de accent din Orientul Mijlociu. Nu Israel, Iran sau Turcia. Poate Siria ori Liban, dar mai probabil Iordania sau Irak. Memoră informația, pentru viitor. Spuse:

– Deloc.

– Asta e bine. Fii atentă la orice progres care priveşte virusul necunoscut la care se lucrează. Supraveghează toate apelurile primite sau trimise din birourile doctorului Russell, al locotenent-colonelului Smith şi al generalului Kielburger.

Treaba asta nu putea dura prea mult, altfel devenea prea riscantă. Probabil că nu vor găsi vreodată cadavrul adevăratului Specialist de Rang Patru Adele Schweik. Schweik nu avea rude cunoscute, ci doar cîțiva prieteni civili. De aceea fusese aleasă.

Dar Schweik simțise că sergentul-major Daugherty avea bănuieli, că era vag deranjată de sosirea ei. O cercetare mai atentă ar fi putut-o demasca.

– Cît timp o să rămîn aici?

– Pînă cînd n-o să mai avem nevoie de dumneata. Nu face nimic ca să atragi atenția asupra dumitale.

Zgomotul tonului îi bîzîi în ureche. Închise şi se aplecă deasupra biroului ca să continue familiarizarea cu rutina şi cerințele din biroul sergentului-major. Ascultă şi conversațiile telefonice din clădire şi supraveghe becul

telefonului de pe birou care îi atrăgea atenția asupra convorbirilor din biroul lui Russell. Preț de o clipă avu curiozitatea să știe ce era așa de important în legătură cu doctorul Russell. Pe urmă alungă acest gînd. Existau lucruri pe care era periculos să le cunoști.

4

Miezul nopții
Washington, D.C.

Magnificul parc Rock Creek din Washington era o oază de sălbăticie în inima orașului. De la rîul Potomac, lîngă Centrul Kennedy, o fîșie îngustă șerpuia spre nord, unde se deschidea spre o vastă întindere de păduri în partea de nord-vest a orașului. Un teren împădurit natural, care abunda în alei pentru plimbare, piste pentru bicicliști și călăreți, locuri pentru picnic și monumente istorice. Pierce Mill, aflat la intersecția dintre Tilden Street și Beach Drive, era unul dintre aceste puncte de reper istorice. Era o veche moară, de dinaintea războiului civil, pe cînd un șir de asemenea construcții străjuia pîrîul. Acum devenise muzeu, administrat de Parcul Național și, în lumina lunii, părea un vestigiu fantomatic al unor vremuri de demult.

În partea de nord-vest a morii, acolo unde tufișul era des în umbra copacilor înalți, Bill Griffin aștepta, ținînd într-o lesă scurtă un doberman foarte atent. Deși noaptea era rece, Griffin transpirase. Cerceta cu privirea moara și terenul de picnic. Cîinele zvelt adulmeca aerul și își rotea urechile ridicate, ascultînd zgomotul care îl neliniștise.

Dinspre dreapta, din direcția morii, se apropia cineva. Cîinele percepuse zgomotul stins al frunzelor de toamnă

strivite sub picioare cu mult înainte de a-l auzi Griffin. Însă acesta, de îndată ce desluşi paşii, dădu drumul animalului din lesă. Cîinele se aşeză supus, cu toţi muşchii încordaţi, fremătînd, gata de atac.

Griffin făcu un semn cu mîna.

Ca o fantomă neagră, dobermanul ţîşni în noapte şi descrise un cerc larg în jurul terenului de picnic, pierzîndu-se printre umbrele amenințătoare ale copacilor.

Griffin îşi dorea cu disperare o ţigară. Era extrem de nervos. În spatele lui, o sălbăticiune mică se agita prin tufişuri. Undeva, în parc, ţipa o bufniţă. Nu percepea nici zgomotele, nici nervozitatea lui. Era foarte bine antrenat, un profesionist desăvîrşit, aşa că îşi continuă supravegherea, vigilent şi nemişcat. Respira încet, ca să nu-şi trădeze prezenţa cu aburul condensat de aerul rece al nopţii. Însă, deşi se stăpînea, era un om furios, îngrijorat.

Griffin nu se mişcă nici atunci cînd locotenent-colonelul Jonathan Smith îşi făcu în cele din urmă apariţia, străbătînd cu paşi mari terenul deschis, în lumina argintie a lunii. De partea cealaltă a terenului pentru picnic, dobermanul se lăsase la pămînt, devenind invizibil. Dar Griffin ştia că este acolo.

Jon Smith ezita pe alee. Întrebă cu o şoaptă răguşită:

– Bill?

În umbra copacilor, Griffin continua să se concentreze asupra sunetelor nopţii. Asculta traficul de pe aleea din apropiere şi zgomotele depărtate ale oraşului. Nu era nimic neobişnuit. Nimeni altcineva nu se afla în această parte a întinsului domeniu public. Aştepta să-i semnaleze cîinele ceva, dar acesta îşi continua turele, părînd şi el mulţumit.

Griffin oftă. Ieşi la marginea terenului pentru picnic, la hotarul umbrelor cu lumina lunii. Vorbi cu voce joasă, grăbită:

– Smithy. Aici.

Jon Smith se întoarse. Era nervos. Nu văzu decît o formă vagă, tremurînd în lumina spectrală. Porni spre ea, simțindu-se expus, deşi nu ştia la ce, şi vulnerabil.

Bill? mormăi el. Tu eşti?

Sticletele cel rău, zise Griffin încet şi se întoarse în umbra deasă.

Smith se apropie de el. Clipi des, căznindu-se să-şi acomodeze rapid ochii cu întunericul. În sfîrşit, îşi văzu vechiul prieten care-i zîmbea. Bill Griffin avea aceeaşi faţă rotundă şi trăsături blînde pe care şi le amintea Smith, deşi parcă slăbise vreo cinci kilograme. Avea obrajii mai netezi, iar umerii păreau mai solizi, în timp ce bustul şi talia erau mai suple. Părul castaniu, mai lung, îi atîrna moale şi nepieptănat. Cu cinci centimetri mai scund decît Smith, care avea un metru optzeci, era un bărbat bine făcut, arătînd puternic, masiv.

Dar Smith observase şi faptul că Bill Griffin îşi construise o imagine neutră, de om obişnuit, de parcă acum ar fi ieşit de la lucru dintr-o fabrică de asamblare a computerelor sau se îndrepta spre bistroul unde prepara hamburgeri. Un chip şi un corp care se dovediseră utile în serviciul de informații al armatei şi în FBI pentru supravegherea operaţiunilor sub acoperire, fiindcă în spatele înfăţişării blînde se aflau o minte ascuţită şi o voinţă de fier.

Pentru Smith, vechiul lui prieten avusese întotdeauna ceva de cameleon, dar nu în noaptea asta. Acum, Smith se uita la el şi vedea vedeta de fotbal din Iowa şi omul cu principii. Crescuse pentru a deveni cinstit, cumsecade şi îndrăzneț. Adevăratul Bill Griffin.

Griffin întinse mîna.

– Salut, Smithy. Mă bucur să te văd după atîta vreme. Era şi timpul. Cînd a fost ultima oară? La hotel Drake, în Des Moines?

– Aşa e. Cu muşchiuleț şi bere Potosi.

Dar plăcuta amintire nu-l făcu să zîmbească pe Jon Smith în timp ce-i strîngea mîna lui Griffin. A fost un drum al naibii de lung ca să te întîlnesc. În ce te-ai vîrît? E vreo problemă?

– S-ar putea spune şi-aşa, încuviinţă Griffin, tot cu voce joasă. Dar acum nu contează asta. Tu ce dracu' mai faci, Smithy?

– Bine, rosti sec Smith, nerăbdător. Însă e vorba despre tine. De unde-ai ştiut că sînt la Londra? Apoi chicoti: Nu, nu contează. E o întrebare stupidă, nu? Tu ştii întotdeauna. Acuma, care-i...

– Am auzit că te însori. S-a găsit pînă la urmă cineva care să-l îmblînzească pe cow-boy? Să se mute într-o suburbie, să crească copii şi să tundă pajiştea?

– Asta nu se va întîmpla, zîmbi Smith. Şi Sophia e un cow-boy. Tot vînător de viruşi.

– Mda. Aşa e logic. S-ar putea să meargă.

Griffin dădu din cap şi privi în zare cu ochi febrili şi neliniştiţi ca şi ai dobermanului invizibil. De parcă în puterea nopţii ar fi putut izbucni flăcări în jurul lor.

– Cum se descurcă oamenii voştri cu virusul?

– Care virus? Lucrăm cu mulţi la Detrick.

Privirea lui Bill Griffin continua să scruteze parcul luminat de lună şi umbrele ca un tanchist în căutarea ţintei. Ignora transpiraţia ce-i curgea pe sub haine.

– Cel pe care aţi fost puşi să-l studiaţi sîmbătă dimineaţă.

Smith era nedumerit.

– Am fost la Londra de marţea trecută. Trebuie să ştii asta. Înjură cu voce tare: La naiba! Asta trebuie să fi fost „urgenţa“ la care a fost chemată Sophia în timp ce vorbeam la telefon. Trebuie să mă întorc... Se întrerupse, încruntat. De unde ştii că la Detrick a apărut un nou virus? Despre asta-i vorba? Crezi că mi-au vorbit despre el cît am fost plecat şi acum vrei să mă storci de informaţii?

Chipul lui Griffin rămase impasibil. Continua să scruteze împrejurimile.

– Calmează-te, Jon.

– Să mă calmez? Lui Smith nu-i venea să creadă. FBI-ul e atît de interesat de virusul ăsta, încît te-a trimis la mine să obții nişte secrete? Asta-i o prostie. Directorul tău îl poate suna pe directorul meu. Aşa se procedează în asemenea cazuri.

Griffin se uită în cele din urmă la Smith.

– Nu mai lucrez pentru FBI.

– Nu mai...?

Smith privi țintă în ochii neclintiți, dar nu vedea nimic acolo. Ochii lui Bill Griffin, ca şi restul chipului său inexpresiv, erau pustii. Vechiul Bill Griffin dispăruse şi, pentru o clipă, Smith simți un junghi în capul pieptului. Apoi furia îi spori, fiecare senzor al experienței sale de militar şi vînător de viruşi manifestîndu-se zgomotos:

– Ce-i aşa deosebit la virusul ăsta nou? Şi de ce vrei informații? Pentru vreo fițuică de scandal?

– Nu lucrez pentru nici un ziar sau revistă.

– Atunci pentru vreun comitet al Congresului? Sigur, ce cale mai bună poate găsi un comitet care vrea să reducă fondurile pentru cercetare decît să folosească un fost agent FBI!

Smith răsuflă adînc. Nu-l mai recunoştea pe acest om pe care îl considerase cîndva cel mai bun prieten al lui. Ceva îl schimbase pe Bill Griffin, iar Griffin nu dădea semne că ar vrea să dezvăluie despre ce era vorba. Acum părea că vrea să folosească prietenia lor pentru propriile lui interese. Smith dădu din cap.

– Nu, Bill, nu-mi spune pentru cine sau pentru ce lucrezi. Nu contează. Dacă vrei să ştii ceva despre un virus, mergi pe căile legale. Şi nu mă mai suna decît dacă eşti prietenul meu şi nimic altceva.

Dezgustat, se îndepărtă furios.
– Stai, Smithy. Trebuie să vorbim.
– Du-te-n mă-ta, Bill.
Jon Smith îşi continuă drumul spre zona luminată de lună. Griffin fluieră încet. Deodată, un doberman masiv sări în faţa lui Jon Smith. Mîrîind, se întoarse ca să-l înfrunte. Smith îngheţă. Cîinele se înfipse pe cele patru labe, înălţă botul şi mîrîi gros, îndelung. Colţii lui, sticlind de albeaţă şi salivă, erau atît de ascuţiţi, încît ar fi putut sfîşia beregata unui om dintr-o muşcătură.
Lui Smith îi bubuia inima în piept. Privea cîinele nemişcat.
– Scuze.
În spatele lui, vocea lui Griffin era aproape tristă.
– Dar m-ai întrebat dacă e vreo problemă. Ei bine, este... dar nu pentru mine.
În timp ce cîinele continua să mîrîie încet, ameninţător, Smith rămase nemişcat. Dar surîdea dispreţuitor:
– Vrei să spui că eu am vreun necaz? Scuteşte-mă.
– Da, încuviinţă Griffin. Exact asta vreau să spun, Smithy. Pentru asta am vrut să ne întîlnim. Dar asta-i tot ce-ţi pot spune. Eşti în pericol. În mare pericol. Pleacă dracului din oraş, şi repede. Nu te întoarce la laborator. Ia un avion şi...
– Ce tot spui acolo? Ştii al naibii de bine că n-aş face asta. Să fug de munca mea? Pe dracu'! Ce s-a întîmplat cu tine, Bill?
Griffin îl ignoră.
– Ascultă ce-ţi spun! Sună la Detrick. Spune-i generalului că ai nevoie de o vacanţă. Una lungă. Peste hotare. Fă-o acum şi du-te cît poţi de departe. În noaptea asta!
– N-o să se întîmple aşa ceva. Spune-mi ce-i atît de special la virusul ăsta. În ce pericol sînt? Dacă vrei să acţionez, trebuie să ştiu de ce.

Pentru numele Domnului! exclamă Griffin, pierzîndu-şi cumpătul. Încerc să te ajut. Pleacă. Pleacă repede! Ia-o şi pe Sophia cu tine.

Înainte să termine de vorbit, dobermanul ridică brusc labele din faţă de pe cărare şi se răsuci, aterizînd la nouăzeci de grade spre sud. Privea spre zona îndepărtată a parcului. Griffin zise încet:

– Vizitatori, băiete?

Făcu un semn cu mîna, iar cîinele o luă la goană printre copaci. Griffin se întoarse către Smith şi izbucni:

– *Pleacă de-aici, Jon! Pleacă. Acum!*

Porni în fugă după doberman, o umbră compactă mişcîndu-se cu o viteză incredibilă. Omul şi cîinele dispărură printre arborii groşi din parcul întunecat.

O clipă, Smith fu surprins. Pentru prietenul lui se temea Bill sau pentru sine? Ori pentru amîndoi? Părea că vechiul lui amic îşi asumase un mare risc ca să-l avertizeze şi să-i ceară să facă un lucru ce nu i-ar fi trecut altădată prin minte – să-şi abandoneze slujba şi responsabilitatea.

Ca să ajungă pînă acolo, spatele lui Bill trebuie să fi fost izbit de un perete foarte tare.

În ce Dumnezeu era amestecat Bill Griffin?

Un fior îi trecu pe şira spinării. O vînă de la tîmplă începu să-i palpite. Bill avea dreptate. Era în pericol, cel puţin acolo, în parcul ăla întunecat. Îi reveniră vechi deprinderi, ca amintirea unei haine de mult uitate. Simţurile i se ascuţiră şi începu să supravegheze cu atenţie copacii şi pajiştile.

Porni în goană pe lîngă arborii întunecaţi, în vreme ce mintea lui continua să lucreze. Presupusese că Bill îl găsise cu mijloacele FBI-ului, dar el nu mai lucra acolo.

Faptul că trăsese la hotelul Wilbraham era cunoscut doar de logodnica lui, de şeful lui şi de funcţionarul de la Fort Detrick care se ocupase de pregătirile pentru călătorie. Era

imposibil ca vreunul dintre ei să fi spus unui străin unde se află el, oricît ar fi fost acela de convingător.

Prin urmare, cum reuşise Bill – un om ce pretindea că nu mai lucrează pentru guvern – să afle unde trăsese el la Londra?

O limuzină neagră, cu farurile stinse, era parcată în umbra vechii mori, lîngă intrarea de pe Tilden Street în parcul Rock Creek. Pe bancheta din spate şedea singur Nadal al-Hassan, un bărbat înalt, cu faţa îngustă şi ascuţită ca o secure. Îl asculta pe subordonatul lui, Steve Maddux, care se aplecase pe geamul portierei şi-i dădea raportul.

Maddux alergase; se înroşise la faţă şi transpirase.

– Dacă Bill Griffin e în parcul ăla, domnule al-Hassan, înseamnă că-i o afurisită de nălucă. Nu l-am văzut decît pe doctorul militar care se plimba.

Respira greu, încercînd să-şi recapete răsuflarea. În interiorul automobilului luxos, oasele şi scobiturile feţei bărbatului înalt aveau ciupituri adînci de vărsat – semnele unuia dintre rarii supravieţuitori ai cîndva temutei variole. Ochii negri erau întunecaţi, reci şi inexpresivi.

– Ţi-am mai spus, Maddux, să nu blestemi cît timp lucrezi pentru mine.

– Ei, scuze, bine? *Iisu*...

Precum atacul unei cobre, braţul bărbatului înalt ţîşni, iar degetele sale lungi îl strînseră de gît pe Maddux.

Maddux se albi la faţă de frică şi scoase nişte sunete înăbuşite, înghiţindu-şi înjurătura. Totuşi, silabele nerostite pluteau în aer, într-o tăcere ameninţătoare. Într-un tîrziu, mîna slăbi o clipă strînsoarea. Pe fruntea lui Maddux curgea transpiraţia.

Ochii din maşină erau ca nişte oglinzi – suprafeţe lucioase, în spatele cărora nu se putea vedea nimic. Vocea era de un calm înşelător:

Vrei să mori aşa curînd?

Hei, zise răguşit bărbatul speriat, dumneata eşti musulman. Ce e rău în...

- Toţi profeţii sînt sfinţi. Abraham, Moise, Iisus. Toţi!

- Bine, bine! Adică Iis... Maddux tremura, în timp ce mîna îl strîngea tot mai tare de gît. De un' să ştiu eu asta?

Încă o clipă, degetele rămaseră încordate. Apoi bărbatul malt îi dădu drumul. Îşi retrase braţul.

– Poate că ai dreptate. Aştept prea mult de la americanii ăştia proşti. Dar acum ştii, da, şi nu vei mai uita.

Răguşit, Maddux bolborosi:

– Sigur, sigur, domnule al-Hassan. În regulă.

Bărbatul cu faţă ascuţită, ad-Hassan, îl studie pe Maddux cu ochii lui reci, ca două oglinzi.

– Dar Jon Smith *era* acolo. Se lăsă pe spate în semiîntunericul limuzinei, vorbind încet, ca pentru sine: Omul nostru de la Londra află că Smith şi-a schimbat biletul de avion şi a lipsit toată ziua de la Londra. Oamenii dumitale dau de el la aeroportul Dulles, dar el, în loc să se ducă acasă, în Maryland, vine aici. În acelaşi timp, stimatul nostru coleg pleacă pe furiş din hotelul nostru şi eu îl urmăresc pînă aici, apoi dispare. Dumneata nu l-ai găsit în parc, dar e o coincidenţă ciudată, nu-i aşa? De ce se află aici asociatul doctorului Russell dacă nu să se întîlnească cu domnul Griffin al nostru?

Maddux nu zise nimic. Învăţase că majoritatea întrebărilor şefului său erau rostite cu voce tare către o parte nevăzută din sine. Nervos, lăsă să se aştearnă tăcerea. În jurul limuzinei şi al celor doi bărbaţi, parcul părea să-şi trăiască propria-i viaţă.

În cele din urmă, ad-Hassan dădu din umeri:

– Poate că mă înşel. Poate că e o simplă coincidenţă, iar Griffin n-are nici o legătură cu faptul că Smith e aici.

Presupun că nici nu prea contează. Ceilalţi vor avea grijă de colonelul Smith, da?

– Aşa e.

Maddux dădu energic din cap.

– N-are cum să plece din Washington.

5

Ora 1:34 a.m., marţi, 14 octombrie
Fort Detrick, Maryland

În biroul ei, Sophia Russell aprinse lampa de masă şi se prăbuşi în fotoliu, frîntă de oboseală şi dezamăgită. Victor Tremont o sunase în dimineaţa aceea, ca să-i spună că nu găsise în jurnalele lui din Peru nici o menţiune a straniului virus pe care i-l descrisese ea sau a tribului indian numit Oamenii Sîngelui de Maimuţă. Tremont fusese cea mai bună pistă exterioară, iar faptul că el nu o putuse ajuta o doborîse.

Deşi ea şi restul echipei de specialişti în microbiologie de la Detrick continuaseră să lucreze fără întrerupere, nu înlăturaseră în nici un fel ameninţarea pe care o reprezenta virusul. La microscopul electronic, noul agent patogen prezenta aceeaşi formă globulară, cu protuberanţele filiforme ale unora dintre proteinele sale, foarte asemănătoare cu virusul gripei. Dar acesta era mult mai simplu şi mult mai primejdios.

După ce eşuaseră în încercarea de a descoperi o asemănare cu alţi hantaviruşi, verificaseră din nou viruşii Marburg, Lassa şi Ebola, deşi aceşti ucigaşi înrudiţi nu aveau similitudini la nivel microscopic cu virusul necunoscut. Încercaseră şi cu

toţi ceilalţi viruşi identificaţi ai febrei hemoragice: febra tifoidă, ciuma bubonică, ciuma pneumonică, meningita şi tularemia.

Nimic nu se potrivea, iar în după-amiaza aceea ea îi ceruse insistent generalului Kielburger să dezvăluie existenţa virusului şi să solicite ajutorul Centrului pentru Controlul Bolilor şi al altor laboratoare de Nivel Patru din întreaga lume. El continua să fie reticent; era vorba doar despre trei cazuri. În acelaşi timp, însă, virusul părea să fie total necunoscut şi ucigător şi, dacă el nu lua măsurile adecvate şi se declanşa o epidemie pe scară largă, ar fi răspunzător. Aşa că, bombănind, consimţise în cele din urmă şi trimisese referate amănunţite şi probe de sînge la CCB, la Departamentul de Agenţi Patogeni din cadrul OMS, la Porton Down în Anglia, la Universitatea Anvers din Belgia, la Institutul Bernard Nocht din Germania, la secţia de agenţi patogeni a Institutului Pasteur din Franţa şi la toate celelalte laboratoare de Nivel Patru din lume.

Acum începeau să sosească primele rapoarte de la celelalte laboratoare din Zona Fierbinte.Toate admiteau că virusul enigmatic semăna cu un hantavirus, dar nu se potrivea cu nici unul dintre cele identificate şi stocate în băncile de date. Rapoartele de la CCB şi laboratoarele străine nu ajutau la elucidarea misterului. Toate cuprindeau ipoteze nebuneşti, deşi bine documentate.

În biroul ei, ruptă de oboseală, Sophia se lăsă pe spătarul fotoliului şi îşi masă tîmplele, încercînd să-şi alunge durerea de cap. Se uită la ceas şi nu-i veni să creadă: Doamne Sfinte, era aproape ora două dimineaţa!

Riduri de îngrijorare îi brăzdară fruntea. Unde era Jon? Dacă ar fi ajuns acasă în timpul nopţii, cum fusese stabilit, ar fi venit la laborator a doua zi. Pentru că lucrase nebuneşte, nu se gîndise prea mult la absenţa lui. Acum, în ciuda oboselii, a durerii de cap şi a grijilor din pricina lui Jon, nu se putu

abţine să nu zîmbească. Avea un logodnic de patruzeci şi unu de ani care îşi păstrase curiozitatea şi impulsivitatea unuia de douăzeci. Dacă fluturai un mister medical prin faţa ochilor lui Jon, el se năpustea asupra lui ca un cal de curse. Trebuie să fi descoperit ceva fascinant, care îl făcuse să amîne întoarcerea.

Totuşi, ar fi trebuit să sune pînă acum. Peste cîteva ceasuri, va avea o zi de întîrziere. Poate că Kielburger îi dăduse vreun ordin secret, iar Jon nu putea suna. Asta s-ar potrivi cu stilul generalului. Nu conta că ea era logodnica lui Jon. Dacă generalul îl trimisese pe Jon în misiune, ea va afla o dată cu restul echipei, atunci cînd directorul va fi dispus să-i înştiinţeze.

Îndreptă spatele, meditînd. Echipa de cercetători lucrase toată noaptea, chiar şi generalul, care nu pierdea nici o ocazie de a apărea într-o lumină favorabilă. Brusc înfuriată şi neliniştită din cauza lui Jon, se ridică din fotoliu şi porni cu paşi mari spre biroul lui.

Generalul de brigadă Calvin Kielburger, doctor în medicină, era un bărbat înalt, vînjos, cu voce puternică şi fără prea multă minte, din genul celor pe care armata preferă să-i avanseze pînă la gradul de colonel şi să-i uite acolo. Oamenii de soiul ăsta erau uneori duri şi întotdeauna meschini, dar aveau puţină pricepere, iar diplomaţie – şi mai puţină. Li se spunea de obicei Bull sau Buck. Uneori, ofiţerii cu astfel de porecle obţineau grade mai mari, dar aceia erau bărbaţi scunzi, nervoşi şi cu fălci mari.

Obţinînd o stea, mai presus de orice aşteptare din partea lui, generalul de brigadă Kielburger abandonase cercetarea medicală propriu-zisă, nutrind speranţa ameţitoare de-a obţine gradul de general plin într-un post de comandă a trupelor. Dar pentru a conduce oşti, armata avea nevoie de ofiţeri isteţi, care să colaboreze bine cu inevitabilii oficiali

civili. Kielburger fusese însă atît de preocupat de avansarea lui, încît nu înțelesese că mișcarea cea mai bună pe care o putea face era să fie inteligent și plin de tact. Drept rezultat, se afla acum în situația de-a coordona o gașcă lipsită de respect, formată din oameni de știință militari și civili, dintre care cei mai mulți nu prea se împăcau cu autoritatea, cu atît mai puțin cu cea a unui tip afectat și cu mintea îngustă precum Kielburger.

Iar dintre toți cei nesupuși, locotenent-colonelul Jon Smith se dovedise cel mai lipsit de respect, cel mai greu de controlat, cel mai iritant. Așa că, drept răspuns la întrebarea Sophiei, Kielburger răcni:

– Sînt al dracului de sigur că nu l-am trimis pe colonelul Smith în nici o misiune! Dacă am fi avut o sarcină delicată, el ar fi fost ultimul căruia i-aș fi încredințat-o, exact din cauza unor cacealmale de genul ăsta!

Sophia era tot atît de glacială pe cît era Kielburger de coleric.

– Jon nu trage „cacealmale".

– A întîrziat o zi întreagă și noi avem nevoie de el aici!

– Dacă nu l-ai sunat, de unde să știe că avem nevoie de el? i-o întoarse Sophia. Nici măcar eu n-am știut cît de gravă e situația pînă cînd n-am început să examinez virusul. Pe urmă am stat în laborator. Am lucrat. Sînt sigură că îți amintești ce înseamnă asta.

Adevărul este că ea se îndoia că directorul avea vreo amintire legată de tensiunea și entuziasmul muncii de laborator, fiindcă auzise că pînă și în trecut el preferase să plimbe hîrtii de colo-colo și să critice observațiile altor cercetători. Insistă:

– Jon trebuie să fi avut vreun motiv pentru care a întîrziat. Sau îl reține ceva ce-i scapă de sub control.

– Ca de exemplu, doctor Russell?

– Dacă aș fi știut, n-aș fi irosit prețiosul dumitale timp. Sau pe-al meu. Dar nu obișnuiește să întîrzie fără să mă sune.

Pe chipul roşu al lui Kielburger apăru un rînjet sarcastic.

– Aş zice că obişnuieşte prea mult. E un afurisit de pirat, căutînd continuu o ladă cu aur, şi aşa va fi mereu. Crede-mă pe cuvînt, se ocupă de vreo problemă medicală „interesantă", sau de vreun tratament, sau de amîndouă şi a pierdut avionul. Recunoaşte, Russell, el e un blestemat de pericol social şi, după ce-o să te măriţi, va trebui să te confrunţi cu problema asta. Nu te invidiez.

Sophia strînse buzele, luptîndu-se cu puternica tentaţie de a-i spune generalului exact ce gîndea despre el. Directorul se uită la ea, dezbrăcînd-o alene cu privirea. Întotdeaua îi plăcuseră blondele. I se părea sexy felul în care îşi strîngea ea părul la spate în coadă de cal. Se întrebă dacă era blondă peste tot.

Pentru că ea nu răspundea, generalul continuă pe un ton mai conciliant:

– Nu te teme, doctor Russell. O să se întoarcă în curînd. Cel puţin aşa sper, fiindcă avem nevoie de toţi oamenii pentru virusul ăsta. Presupun că nu ai nimic de raportat.

Sophia dădu din cap.

– Ca să fiu sinceră, nu mai am aproape nici o idee, şi nici restul echipei. Şi celelalte laboratoare au dificultăţi. E devreme încă, dat tot ce-am obţinut pînă acum sînt doar infirmări şi presupuneri.

Kielburger bătu biroul cu palma, dezamăgit. Era general, aşa că se simţea obligat să facă ceva.

– Spui că e un virus absolut unic, de un tip nemaivăzut?

– Întotdeauna există cîte unul care trebuie descoperit.

Kielburger mormăi. Situaţia asta îi anula orice şansă de a scăpa de ghetoul medical, pentru a se îndrepta spre liniile de comandă ale armatei. Sophia îl studia.

– Pot să fac o sugestie, domnule general?

– De ce nu? încuviinţă Kielburger cu amărăciune.

– Cele trei victime pe care le avem se află la mari distanţe unele de altele. În plus, două sînt cam de aceeaşi vîrstă, în

vieme ce a treia e mult mai tînără. Doi sînt bărbați; una e de sex feminin. O victimă a fost în serviciul activ, cealaltă – veteran, iar a treia – civil. De unde au căpătat virusul? Care a fost sursa? Trebuie să fi fost localizată undeva. Există şanse infime să se manifeste trei focare de infectare cu acelaşi virus necunoscut în douăzeci şi patru de ore şi la mii de kilometri distanță unul de altul.

Ca de obicei, generalul nu înțelese.

– Ce vrei să spui?

– Dacă nu apar şi alte victime în vreunul din cele trei locuri, va trebui să găsim legătura dintre cele pe care le avem. Trebuie să începem să le cercetăm viețile. De exemplu, poate că toți trei s-au aflat în aceeaşi cameră de hotel din Milwaukee, acum şase luni. Poate că acolo au contractat virusul. Făcu o pauză. În acelaşi timp, va trebui să examinăm fişele medicale din cele trei zone, căutînd semne ale unor infecții anterioare care ar fi putut produce anticorpi.

Măcar era o inițiativă pozitivă, care l-ar fi făcut pe Kielburger să pară că acționa hotărît.

– O să instruiesc personalul să se apuce imediat de treabă. Vreau ca dumneata şi colonelul Smith să plecați în California mîine dimineață, la prima oră, ca să vorbiți cu oamenii care l-au cunoscut pe maiorul Anderson. E clar?

– Perfect clar, domnule general.

– Bine. Anunță-mă cînd se hotărăşte Smith să se întoarcă la lucru. O să-i frec ridichea!

Atît de înfuriată era, încît nici măcar nu se putea amuza de spectacolul oferit de Kielburger jucînd rolul eroului american dur şi eficient în viziune hollywoodiană; Sophia ieşi cu paşi apăsați din biroul directorului.

Pe coridor, ridică privirea spre ceasul atîrnat pe perete: era ora 1:56 dimineața. O nouă grijă o copleşi. I se întîmplase ceva lui Jon? Unde era?

Ora 2:05 a.m.
Washington, D.C.

Conducînd micul său Triumph prin oraşul cufundat în noapte, Jon Smith medita la cele spuse de Bill Griffin, încercînd să înţeleagă pînă şi aluziile nerostite.

Bill spunea că plecase de la FBI. De bunăvoie sau obligat? În oricare din cazuri, Bill avea o anume legătură cu un nou virus, trimis de o unitate militară la ICMBIASU pentru a fi studiat. Probabil că la un laborator care să-l identifice şi să propună cea mai bună metodă de tratament. Lui Smith i se părea ceva obişnuit – una dintre sarcinile vitale pe care ICMBIASU era desemnat să le rezolve.

Totuşi, Bill Griffin pretindea că Smith era în pericol.

Dobermanul lui bine dresat spunea mai multe despre starea de spirit a lui Griffin decît cuvintele pe care le rostise el. Evident, Griffin credea că exista o primejdie, şi nu doar pentru Jon, ci şi pentru sine.

După întîlnirea lor, Jon străbătuse atent aleile întunecate ale parcului, oprindu-se deseori ca să se ascundă printre copaci pentru a se asigura că nu este urmărit. Cînd, în sfîrşit, ajunsese la Triumph-ul său recondiţionat, model 1968, privise prudent în jur înainte de-a se sui în maşină, apoi ieşi din parc pe partea sudică, îndepărtîndu-se de Maryland şi de casă în direcţia opusă celei la care s-ar fi aşteptat un urmăritor. În ciuda orei tîrzii, traficul era moderat. Abia spre sfîrşitul nopţii, cam pe la patru dimineaţă, va obosi agitata metropolă, iar arterele sale principale vor deveni pustii.

La început crezuse că îl urmăreşte o maşină. Aşa că întorsese la colţuri, mărise viteza şi încetinise, ocolise pe la Dupont Circle şi Foggy Bottom, apoi o luase din nou spre nord. Se învîrtise mai mult de o oră, însă acum era sigur că nu-l urmărea nimeni.

Mereu în alertă, întoarse iarăşi spre sud, de astă dată pe Wisconsin Avenue. Acolo, traficul era foarte redus, iar stîlpii

de iluminat proiectau fascicule galbene în noapte. Oftă obosit. Doamne, voia să o vadă pe Sophia. Poate că nu mai era periculos să se ducă la ea. Ar traversa Potomacul şi ar lua-o pe George Washington Parkway spre autostrada 495, către nord – îndreptîndu-se spre Maryland. Spre Sophia. Numai gîndul la ea îl făcu să zîmbească. Cu cît era mai mult timp plecat, cu atît îi ducea dorul mai tare. De-abia aştepta să o strîngă în braţe. Se apropia de rîu şi conducea obosit printre şirurile lungi de buticuri cochete, librării elegante, restaurante rafinate, baruri şi cluburi, cînd un camion uriaş, cu motorul duduind, se apropie de micul lui Triumph pe banda stîngă.

Era un camion pentru livrări cu şase roţi, de genul celor care împînzeau toate autostrăzile ori şoseaua de centură din jurul tuturor oraşelor, de pe ţărmul Atlanticului pînă pe coasta Pacificului. La început, Smith se întrebă ce căuta acolo un camion, de vreme ce magazinele şi restaurantele nu vor deschide pentru livrări decît peste trei sau patru ore. Interesant era că nici cabina, nici remorca albă nu aveau înscrise vreun nume de companie, adresă, siglă, slogan, număr de telefon sau vreo altă indicaţie privind ce livra sau pentru cine.

Gîndindu-se cu dor la Sophia, Smith nu stărui asupra anonimatului neobişnuit al camionului. Totuşi evenimentele serii îi activaseră simţul primejdiei pe care şi-l dezvoltase de-a lungul anilor de practică medicală şi comandă în prima linie a frontului, acolo unde violenţa putea izbucni dintr-o clipă în alta, unde moartea era apropiată şi reală, unde boala aştepta să lovească din fiecare adăpost sau tufiş. Sau poate că vreo mişcare, acţiune ori zgomot din interiorul camionului îi atrăsese atenţia.

Orice-ar fi fost, cu o fracţiune de secundă înainte ca imensul vehicul să-l depăşească şi să taie calea micului Triumph, Smith ştiu ce avea să se întîmple.

Adrenalina îi produse un şoc. Muşchii gîtului i se încordară. În timp ce camionul se întorcea spre el, smulse

volanul spre dreapta. Maşina lui derapă şi sări peste bordură, pe trotuarul pustiu. Nu avusese viteză mare – doar vreo cincizeci de kilometri pe oră –, dar să conduci pe un trotuar, fie şi larg, cum era acela, cu cincizeci de kilometri la oră, era o nebunie.

În vreme ce motorul camionului vuia pe drum, el se lupta să-şi stăpînească maşina. Cu izbituri răsunătoare, lovi lateral o cutie poştală şi o ladă de gunoi şi răsturnă o masă. Gonea aplecat pe lîngă uşile închise, tăcute ale magazinelor, barurilor şi cluburilor. Ferestre întunecate sticleau ca nişte ochi orbi clipind spre el. Asudat, aruncă o privire în stînga. Uriaşul camion mergea paralel cu el pe stradă, aşteptînd o ocazie să se apropie şi să-l zdrobească de faţada unei clădiri. Rosti în gînd o rugăciune de mulţumire fiindcă trotuarul era pustiu.

Ocolind lăzi de gunoi, văzu deodată coborînd geamul portierei din stînga a cabinei camionului. Ţeava unei arme era îndreptată direct spre el. Preţ de o clipă fu îngrozit. Prins pe trotuar ca într-o capcană, masivul camion blocîndu-i accesul spre şosea, nu putea nici să se ascundă, nici să evadeze. Şi nu era înarmat. Orice planuri ar fi avut pînă atunci, indivizii se hotărîseră acum să-l omoare.

Smith apăsă pedala frînei, distanţîndu-se brusc, astfel că tîlharul din cabina camionului trebuia să se lupte cu o ţintă în mişcare, încercînd să-l nimerească.

Pe fruntea lui Smith apăruseră broboane de sudoare. Speranţa îi reveni pentru scurt timp. În faţă se afla o intersecţie. Mîinile i se albiseră pe volan în timp ce accelera într-acolo.

Exact în momentul acela, arma din camion se descărcă cu zgomot asurzitor, însă glonţul întîrziase. Ricoşă în aripa Triumph-ului şi sparse vitrina unui magazin. În vreme ce geamul se făcea ţăndări, Smith răsuflă scurt. Fusese al naibii de aproape.

Se uită cu grijă la țeava armei, care sălta pe geamul camionului. Din fericire, se apropia de intersecție. Pe un colț se afla o Bancă, iar celelalte trei erau ocupate de magazine.

Dar nu mai avea timp. Intersecția era chiar în față şi asta putea fi unica lui şansă. Respiră adînc. Măsurînd cu grijă distanța, apăsă pe frînă. Triumph-ul se zgudui, iar el răsuci brusc volanul spre dreapta. Dispunea doar de cîteva secunde ca să se îndepărteze pe strada laterală pînă se oprea camionul. Apoi văzu ceea ce spera să se întîmple: victimă a propriei viteze, camionul se repezi înainte pe şosea şi dispăru din vedere.

Jubilînd, porni cu viteză maximă, apăsă iarăşi frîna şi întoarse după alt colț, intrînd de astă dată pe o stradă cu copaci înfrunziți şi case vechi. Merse mai departe, ocolind mai multe colțuri şi uitîndu-se tot timpul în oglinda retrovizoare, deşi era conştient că lungul camion nu avea cum să întoarcă pe şosea, în pofida traficului redus al nopții.

Respirînd greu, opri într-un tîrziu maşina la umbra unei magnolii rămuroase, pe o stradă întunecată, unde BMW-urile, Mercedesurile şi alte semne distincte ale celor avuți indicau faptul că se afla într-unul dintre cele mai selecte cartiere din Georgetown. Desprinse palmele de pe volan şi privi în jos. Mîinile îi tremurau, dar nu de frică. De mult nu mai avusese un asemenea necaz – unul violent, pe care nu-l anticipase şi nu şi-l dorise. Lăsă capul pe spate şi închise ochii. Trase adînc aer în piept, surprins ca întotdeauna de schimbarea rapidă a situației. Lui nu-i plăceau necazurile.

... Totuşi, exista în el ceva mai vechi care înțelegea. Care voia să se implice. Crezuse că legătura lui cu Sophia pusese definitiv capăt acestei tendințe. Socotise că, alături de ea, nu mai avea nevoie de pericolele exterioare care îi confirmaseră cîndva că trăia din plin.

Pe de altă parte, în situația aceea nu avusese de ales.

Ucigaşii din camion care îl atacaseră trebuie să fi făcut parte din pericolul asupra căruia Bill Griffin încercase să-l

avertizeze. Îi reveniră în minte toate întrebările la care meditase după întîlnirea lor de la miezul nopții:

Ce era așa deosebit în legătură cu virusul acela?

Ce ascundea Bill?

Precaut, întoarse cheia în contact și porni pe stradă. El nu avea răspunsuri, dar poate că Sophia avea. Gîndindu-se la asta, pieptul i se contractă. I se uscă gura. O frică cumplită îi îngheță sîngele în vine.

Dacă încercau să-l ucidă pe el, poate că încercau s-o omoare și pe ea. Se uită la ceas. Era ora 2:32. Trebuia s-o sune, s-o avertizeze, dar telefonul lui mobil era acasă la el. Nu găsise nici un motiv serios ca să-l ia cu el la Londra. Trebuia să găsească rapid un telefon public. Cea mai bună soluție ar fi fost pe Wisconsin Avenue, dar nu voia să riște încă un atac din partea camionului.

Trebuia să ajungă la Fort Detrick. *Acum.*

Izbi pedala accelerației, gonind spre O Street. Arbori înalți treceau pe lîngă el ca prin ceață. Clădiri vechi în stil victorian, cu ornamentație sobră și acoperișuri ascuțite, se înălțau amenințător deasupra trotuarelor, ca niște case fantomatice. În față se afla o intersecție scăldată în lumina gri-argintie a lămpilor de pe stîlpi. Deodată apărură două faruri de mașină – fascicule strălucind în noapte. Vehiculul se apropia de aceeași intersecție ca și Triumph-ul lui Smith, dar din direcție opusă și cu o viteză de două ori mai mare.

Smith înjură și verifică trecerea de pietoni. Grăbindu-se în aerul rece al nopții, un trecător solitar coborîse de pe trotuar. Clătinîndu-se și cîntînd fals de beat ce era, omul se îndrepta spre celălalt trotuar, rotind brațele ca un soldat de jucărie. Lui Smith i se strînse inima. Omul se ducea nepăsător în calea mașinii ce se apropia în viteză.

Bețivul nu ridică privirea. Se auzi un scrîșnet brusc de frîne. Neputincios, Smith văzu cum aripa mașinii îl izbește pe omul neatent, care zbură pe spate, cu brațele desfăcute.

Fără să-şi dea seama, Smith îşi ţinu răsuflarea. Înainte ca beţivul să aterizeze în rigolă, Smith frînă. În acelaşi timp, şoferul nechibzuit încetini, de parcă s-ar fi zăpăcit, apoi acceleră din nou şi dispăru după colţ.

Propria maşină se opri şi Smith coborî şi alergă spre omul prăbuşit.Toate zgomotele nopţii se stinseseră pe stradă. În jurul intersecţiei iluminate artificial se conturau umbre lungi, dense. Se lăsă pe vine ca să examineze rănile omului, exact în momentul în care se apropia o altă maşină. Auzi în spatele lui scrîşnet de frîne şi automobilul opri alături de el.

Uşurat, înălţă capul şi făcu semn cu mîna, cerînd ajutor. Doi bărbaţi săriră jos şi alergară spre el. În acelaşi timp, observă că bărbatul rănit se mişca. Se uită la el.

– Cum te simţi?...

Şi îngheţă, holbînd ochii. Nu numai că „victima" îl studia cu o privire atentă, lucidă, dar mai şi ţinea îndreptat spre el un pistol semiautomat cu amortizor.

– Hristoase, eşti greu de doborît. Ce soi de doctor oi mai fi şi tu?

6

Ora 2:37 a.m.
Washington, D.C.

O parte din Jon Smith era deja în trecut, în Bosnia şi în misiunea sub acoperire din Germania de Est, înainte de căderea Zidului Berlinului. Umbre, amintiri, frînturi de vise, mici victorii şi, întotdeauna, lipsa de odihnă. Tot ce crezuse că lăsase în urma lui.

În vreme ce străinii coborîţi din maşină îşi scoteau armele şi alergau spre el, Smith înşfăcă încheietura şi antebraţul tîlharului de la picioarele lui. Înainte ca omul să poată

reacționa, Smith împinse și răsuci în același timp, simțind că tendoanele și articulația brațului individului i se supuneau.

Cotul bărbatului trosni. Țipă și se smuci, alb la față și strîmbîndu-se de durere. Pierzîndu-și cunoștința, pistolul îi căzu pe caldarîm. Totul se întîmplase în cîteva secunde. Smith rînji sumbru. Măcar nu fusese nevoit să-l ucidă. Cu o singură mișcare, luă arma de jos, se rostogoli pe un umăr și se propti într-un genunchi, cu pistolul armat. Trase. Glonțul ieși din amortizor cu un pocnet sec.

Unul din cei doi bărbați ce fugeau spre el, răsucindu-se de durere, căzu în față, pe pavajul rece. În timp ce omul se ținea de coapsă acolo unde intrase glonțul lui Smith, al doilea individ se lăsă lîngă el. Întins pe burtă, înălță capul, de parcă s-ar fi aflat pe o linie de tragere, iar Smith ar fi fost o țintă staționară. Mare greșeală. Smith știa exact ce urma să facă tipul. Se feri, iar glonțul silențios îi trecu razant pe lîngă tîmplă.

Acum, Smith nu mai avea de ales. Înainte ca bărbatul să mai tragă o dată sau să-și lase capul în jos, Smith expedie al doilea glonț care pătrunse în ochiul drept al agresorului, lăsînd în urmă un crater negru. Sîngele țîșni, iar omul căzu cu fața în jos, nemișcat. Smith știa că trebuie să fie mort.

Cu tîmplele zvîcnind, Smith sări în picioare și se îndreptă prudent spre cei doi. Nu vrusese să-l ucidă și era furios că fusese nevoit să o facă. În jurul lui, aerul părea să vibreze încă de pe urma atacului. Privi rapid în susul și în josul străzii. Nu se aprinseseră luminile din fața caselor. Ora tîrzie și armele cu amortizor înăbușiseră zgomotul ambuscadei.

Luă un pistol militar Beretta din mîna flască a bărbatului pe care îl împușcase în ochi și, cu slabă speranță, îi verifică pulsul. Da, era mort. Dădu din cap cu regret și dezgustat, îndepărtînd armele de cei doi. Individul cu cotul rupt era tot inconștient, în timp ce rănitul cu un glonț în coapsă înjura întruna, uitîndu-se cu dușmănie la Smith.

Medicul militar îl ignoră. Se întoarse în grabă la Triumph-ul său. Chiar atunci liniştea nopţii fu zguduită de zgomotul unui camion greu ce se apropia. Smith se întoarse din drum. Caroseria albă a camionului cu şase roţi pentru livrări, fără însemne, venea în viteză spre intersecţie. Cine ştie cum, ucigaşii îl găsiseră din nou.

Cum?

În luptă există momente în care stai şi te baţi, şi momente în care fugi mîncînd pămîntul. Smith se gîndi la Sophia şi o luă la goană pe lîngă un şir de case victoriene aproape de garduri. Dintr-o curte lătră un cîine, căruia îi răspunse imediat alt hămăit. Curînd animalele iscară larmă în tot cartierul. În timp ce hărmălaia se domolea, Smith se strecură în umbra întunecată a unei clădiri victoriene cu trei etaje, foişoare, cupole şi o verandă largă. Ajunsese la cel puţin o sută de metri de intersecţie. Ghemuit la pămînt, se uită în urmă şi examină scena atacului. Memoră locurile unde erau parcate maşinile, apoi îşi îndreptă atenţia asupra camionului care se oprise. Un bărbat scund şi îndesat sărise din cabină şi se apleca deasupra celor trei răniţi. Smith nu-l recunoscu, dar cunoştea camionul.

Bărbatul făcu grăbit semn cu mîna. Alţi doi oameni ieşiră din cabină şi alergară să-i ia de-acolo pe cei răniţi, în timp ce primul ridica uşa cu burduf din spatele camionului. Şase oameni se îngrămădiră la uşa remorcii şi întoarseră capetele în toate direcţiile, cercetînd împrejurimile. În lumina nesigură a lunii, Smith reuşi să vadă faţa lucind de transpiraţie a bărbatului îndesat în timp ce omul dădea ordine.

Cei doi răniţi şi cadavrul fură suiţi în maşina care oprise mai devreme lîngă Smith, iar unul dintre oameni se sui la volan şi se îndepărtă în viteză spre nord. Camionul pentru livrări plecă şi el spre sud, înspre rîu, în vreme ce şeful îi împărţea pe cei rămaşi în echipe de cîte doi, pentru a porni, desigur, în căutarea lui Jon Smith. Cu noroc, fiecare putea

presupune că ar fi făcut față fără probleme unui om de știință sedentar, în vîrstă de patruzeci de ani, în ciuda celor relatate de tovarășii lor ce supraviețuiseră atacului. Un idealist fanatic ce purta nejustificat uniforma militară și care avusese baftă – oamenii mai făcuseră eroarea asta de apreciere în legătură cu Smith.

Ascultă din ascunzătoarea lui pînă cînd doi dintre ei se apropiară. Trebuia să-i neutralizeze cumva. Se întoarse și sări în întuneric, asigurîndu-se că fusese auzit. Cei doi mușcară momeala și porniră după el, distanțîndu-se de ceilalți. Cu toți nervii încordați, alerga în umbră, uitîndu-se peste tot. La patru străzi distanță de intersecție, găsi o soluție care ar fi putut funcționa: o vilă albă, în stil colonial, se înălța în întuneric la capătul unei alei scurte, iar alături se afla un pavilion, aproape invizibil sub camuflajul nopții, al arborilor groși și al tufelor ce delimitau proprietatea.

Tuși, începînd să tîrîie picioarele pe alee, ca să fie sigur că urmăritorii îl vor auzi și vor crede că se duce să se ascundă în vilă. Apoi se strecură în pavilionul izolat. Avusesé dreptate – prin grilajul de lemn vedea bine proprietatea. Puse pistolul semiautomat și Beretta pe o bancă; nu avea de gînd să le folosească decît pentru intimidare. Nu, treaba asta trebuia făcută în tăcere și rapid.

Trecu un minut interminabil.

Să fi ghicit ei ce făcea el și să fi chemat restul echipei? Încercuiau oare zona ca să apară din spate? Își trecu mîna peste frunte, ștergîndu-și transpirația. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Două minute... trei minute...

O umbră ieși dintre copaci și alergă spre latura din stînga a clădirii. Pe urmă a doua fugi spre partea dreaptă.

Smith răsuflă. Tîlharii, fie ei civili sau militari, erau previzibili. Fără multă imaginație, ideile lor tactice erau rudimentare – atacul direct al taurului sau viclenia elementară

a unui şcolar mijlocaş într-o echipă de fotbal care privea întotdeauna în direcţia opusă celei în care voia să trimită mingea.

Cei doi ce se apropiau prin învăluire în noapte erau ceva mai pricepuţi, însă, asemeni lui Custer la Little Big Horn sau lordului Chelmsford la Isandhlwana împotriva zuluşilor, îi făcuseră serviciul de a-şi diviza forţele, aşa că el îi putea ataca pe rînd. Aşa şi sperase că vor proceda.

Cel mai curajos o luă tiptil pe partea dreaptă, între casă şi pavilion. Era o ocazie bună pentru Smith. În timp ce omul continua să meargă, Smith se furişă spre el din spate. Păşi pe o creangă uscată. Se auzi un trosnet surd, însă destul de tare ca să-i atragă atenţia agresorului. Lui Smith îi stătu inima în loc. Omul se întoarse cu pistolul ridicat, gata să tragă.

Smith acţionă rapid. O singură lovitură de pumn în gîtul individului îi paraliză coardele vocale, piciorul drept, arcuit rapid, îl izbi cu pantoful în tîmplă şi omul căzu fără zgomot.

Smith se strecură înapoi în pavilion.

Unu... două minute.

Următorul, mai prudent, apăru pe un petic de pămînt luminat de lună, între pavilion şi omul căzut. Avusese intuiţia să-l ocolească nevăzut pe partenerul său. Dar acolo se sfîrşea imaginaţia lui şi se grăbi să îngenuncheze lîngă rănit.

– Jerry! Iisuse, ce...

Smith îl izbi cu pistolul Beretta în ceafa aplecată. Apoi îi tîrî pe cei doi bărbaţi inconştienţi în pavilion. Ghemuit asupra lor, îşi trase sufletul, ascultînd zgomotele nopţii. Singurele sunete distincte erau ale unei maşini ce se îndrepta spre sud. Părăsi pavilionul şi porni în salturi, la umbra caselor şi a copacilor, pe drumul pe care venise. Apropiindu-se de intersecţia unde fusese atacat, încetini pasul şi ascultă din nou. Părea să se audă aceeaşi maşină, mergînd în direcţie opusă, de astă dată spre nord.

Pe coate şi genunchi, cu cîte un pistol în fiecare mînă, se tîrî pînă lîngă o curte aflată aproape de intersecţie. Poziţia

maşinilor de cealaltă parte a străzii nu se schimbase, iar Triumph-ul său aştepta lîngă trotuar, acolo unde îl lăsase ca să sară în ajutorul falsei victime. În jur nu se vedea nimeni.

Camionul cu şase roţi nu avea cum să-l găsească mai întîi pe Wisconsin Avenue, pe urmă în intersecţia aceea. Nimeni nu avea atîta noroc. Totuşi, camionul, maşina şi „beţivul" creaseră o diversiune cu intenţia de a-l omorî.

Trebuie să fi ştiut exact unde se afla el.

Rămase în aşteptare, în vreme ce luna apunea. Noaptea deveni mai întunecoasă, o bufniţă mare zbură printre copaci, iar maşina din depărtare continua să meargă ba spre sud, ba spre nord, apoi iarăşi către sud, apropiindu-se încet de intersecţie.

Mulţumit că nu văzuse pe nimeni stînd la pîndă, Smith sări în picioare şi alergă spre Triumph-ul său. Luă o mică lanternă din torpedo şi îndreptă lumina sub maşină. Şi îl văzu. Nici un strop de imaginaţie sau inventivitate. Fasciculul luminos al lanternei descoperi un transmiţător, nu mai mare decît unghia policarului, ataşat de şasiul maşinii cu un minimagnet puternic. Dispozitivul de depistare a semnalului se afla probabil în camion sau la şeful scund şi îndesat.

Stinse lanterna, o vîrî în buzunar şi luă transmiţătorul. Admiră creativitatea celui care fabricase un instrument atît de delicat. Ieşind de sub Triumph, observă că maşina pe care o auzise era aproape de intersecţie. Îngenunche lîngă Triumph, privind-o cu atenţie. Vehiculul mergea încet, iar şoferul arunca ziare prin fereastra deschisă, pe pajiştile şi aleile din cartier.

Şoferul întoarse. Smith se ridică în picioare şi fluieră. În timp ce maşina încetinea la intersecţie, el alergă spre geamul deschis.

– Pot să cumpăr un ziar de la dumneata?

– Da, sigur. Am cîteva în plus.

Smith vîrî mîna în buzunar după nişte monede. Scăpă una pe jos, se aplecă să o ridice şi, cu un zîmbet amical, fixă

microtransmițătorul pe șasiul mașinii. Îndreptîndu-se, luă ziarul și dădu din cap.

Mulțumesc. Îți sînt recunoscător.

Mașina se depărtă, iar Smith sări în Triumph. O luă din loc, sperînd că trucul lui avea să-i țină ocupați pe atacatori pînă ajungea el la Sophia. Însă, dacă aceste atacuri făceau parte din ceea ce Bill Griffin îl avertizase că urma să se întîmple, ei știau unde se afla și unde să-l găsească. Și unde să o găsească pe Sophia.

Ora 4:07 a.m.
Fort Detrick, Maryland

Raportul de la Institutul Prince Leopold de Medicină Tropicală din Belgia era al treilea pe care îl citea Sophia după ce se apucase din nou de lucru – ultimul cercetător rămas acolo. Era prea îngrijorată ca să poată dormi. Dacă afurisitul de general avea dreptate că Jon întîrziase fiind cuprins de entuziasm pentru nu știu ce descoperire medicală, ea se va înfuria. Totuși, spera să aibă dreptate Kielburger, pentru că asta însemna că ea nu avea motive de îngrijorare.

Continuase să citească ultimele rapoarte pînă cînd ajunse la cel de la laboratorul Institutului Prince Leopold, care-i dădea în sfîrșit un licăr de speranță: doctorul René Giscours își amintea de un raport de teren pe care îl citise cu ani în urmă, cînd făcuse un stagiu la un spital din junglă, în partea boliviană a Amazoniei. La vremea aceea, se luptase cu ceea ce păruse a fi o nouă epidemie de febră Machupo, nu departe de orașul riveran San Joaquin, acolo unde Karl Johnson, Kuns și MacKenzie descoperiseră pentru prima dată virusul mortal, cu mult timp în urmă. Nu avusese răgaz nici măcar să se gîndească la un zvon neconfirmat, venit dintr-o zonă îndepărtată din Peru, așa că făcuse o însemnare și uitase de ea.

Dar noul virus îi împrospătase memoria. Căutase prin hîrtii şi găsise însemnarea iniţială – dar nu raportul propriu-zis. Totuşi, nota de atunci sublinia o evidentă combinaţie de hantavirus şi simptome de febră hemoragică, ca şi o anume legătură cu maimuţele.

Sophia avu o izbucnire de furie justificată. Da! După ce Victor Tremont fusese incapabil să o ajute, se îndoise de ea însăşi. Acum, raportul lui Giscours îi confirma amintirile. Ce oameni avea ICMBIASU acolo? Dacă ea avea dreptate, de-atunci încoace nu mai fuseseră epidemii majore, nici măcar minore, provocate de virusul acela. Ceea ce însemna că acesta se manifesta doar în adîncul junglei, într-o regiune izolată din Peru.

În jurnalul ei descrise reacţia pe care o avusese la raportul Institutului Prince Leopold şi rezumă ce îşi amintea despre straniul virus şi cele două conversaţii cu Victor Tremont, care acum puteau fi relevante. Mai notă şi cîteva ipoteze privind modul în care un virus peruvian ar fi putut fi transmis în afara junglei.

În timp ce scria, auzi uşa biroului deschizîndu-se. Cine...? Era plină de speranţă.

Emoţionată, întoarse fotoliul.

– Jon? Iubitule. Unde naiba...

Înainte ca ţeasta să-i explodeze de o durere violentă, multicoloră, zări patru bărbaţi care o înconjuraseră. Nici unul nu era Jon. Apoi se lăsă întunericul.

Nadal al-Hassan, deghizat din cap pînă în picioare în ţinută de laborator, scotoci metodic biroul femeii cercetător. Citi fiecare document, raport, carnet şi memoriu. Studie fiecare dosar. Sarcina era respingătoare, deşi purta mănuşi chirurgicale. Ştia că asemenea blasfemii moderne se întîmplau şi în ţara lui, ca şi în multe alte state islamice, chiar arabe, dar el nu făcea un secret din dispreţul său.

Permiţînd femeilor să studieze şi să lucreze alături de bărbaţi, era profanată atît demnitatea bărbaţilor, cît şi castitatea femeilor. Atingînd ceea ce atinsese femeia, se simţea pîngărit.

Dar percheziţia era necesară, aşa că o făcu meticulos, nelăsînd nimic necercetat. Găsi cele două documente dăunătoare aproape imediat. Unul era singurul raport deschis de pe biroul ei – de la Institutul Prince Leopold, întocmit de un anume doctor René Giscours. Celălalt era transcrierea de mînă a convorbirilor ei telefonice cu exteriorul, pe care directorul ICMBIASU părea să o ceară angajaţilor săi în fiecare lună.

Apoi găsi meditaţiile ei din jurnal despre raportul belgian. Din fericire, umpleau o singură pagină de sus pînă jos. Dintr-o teacă mică de piele, scoase un cutter ascuţit ca briciul. Cu grijă, tăie pagina. Examină caietul, pentru a fi sigur că nu se vedea nimic, apoi vîrî pagina în buzunarul halatului. Pe urmă nu mai descoperi nimic important pe birou.

Cei trei oameni ai săi, îmbrăcaţi în halate identice, terminaseră de căutat în fişete. Unul zise:

– Am găsit un memoriu despre Peru într-un dosar.

Altul spuse:

– În două dosare vechi scrie despre nişte treburi din America de Sud.

Cel de-al treilea se mulţumi să dea din cap.

– Aţi citit toate documentele? întrebă cu asprime al-Hassan. Fiecare dosar? V-aţi uitat în toate sertarele?

– Aşa cum ne-ai zis.

– Pe sub mobilă? În spatele dulapurilor?

– Hei, nu sîntem tîmpiţi!

Al-Hassan avea mari îndoieli în privinţa asta. Îi considera pe toţi occidentalii leneşi şi incompetenţi. Dar după harababura din birou, hotărî că de data asta fuseseră conştiincioşi.

– Foarte bine. Acum ştergeţi orice urmă. Totul trebuie să arate aşa cum a fost.

În timp ce oamenii se întorceau bombănind la treabă, al-Hassan îşi puse a doua pereche, mai groasă, de mănuşi din cauciuc. Scoase un mic recipient îngheţat dintr-o cutie de piele, ridică dispozitivul de etanşare şi extrase o sticluţă. Luă cu grijă o seringă hipodermică din cutie, o umplu cu lichidul din sticluţă şi o injectă pe Sophia în vena de la glezna stîngă.

Simţind înţepătura acului, ea se agită şi gemu.

Cei trei bărbaţi o auziră. Se întoarseră să privească şi se albiră la faţă.

– Terminaţi-vă treaba! îi repezi al-Hassan.

Oamenii coborîră privirea. În timp ce ei terminau de aranjat biroul, al-Hassan vîrî seringa folosită într-o cutie de plastic, o sigilă şi o puse în cutia din piele. Oamenii lui îi arătară că sfîrşiseră treaba. Al-Hasan mai inspectă o dată biroul. Mulţumit, le ordonă să plece. Aruncă o ultimă privire spre inerta Sophia şi văzu transpiraţia lucindu-i pe faţă. Cînd ea gemu, bărbatul zîmbi şi părăsi biroul.

7

Ora 4:14 a.m.
Thurmont, Maryland

Un vînt slab făcea să foşnească arborii şi tufele, ducînd cu el mirosul merelor ce putrezeau pe pămînt. Casa cu trei etaje a lui Jon Smith, de forma unei cutii, era retrasă către versantul vag conturat al muntelui Catoctin. Locul era întunecat, nici măcar o lumină de pe verandă nu-l întîmpina acasă, ceea ce îl făcu să creadă că Sophia era tot la laborator. Dar trebuia să fie sigur.

Se ghemuise la mică distanță și studia casa, curtea și strada. Văzu semne care trădau situația: trunchiul bătrînului mar era destul de gros pentru ca cineva să se adăpostească în spatele lui, așteptînd. Mai departe, aproape ascunsă de doi stejari înalți, capota unui Mercedes negru se contura pe aleea din fața casei unor vecini despre care el știa că aveau doar un Buick Le Sabre, pe care-l parcau totdeauna în garaj.

Ținînd seama de cît de repede ajunsese acasă de la Georgetown pe autostrada și drumurile aproape pustii, cei care așteptau aici nu aveau cum să fi sosit înaintea lui. Ceea ce însemna că exista o a doua echipă de supraveghere, iar concluzia asta îl alarmă.

Individul postat în față putea vedea aleea și ușile garajului. Probabil că și în partea cealaltă era un om care acoperea spatele casei și garajul. Deși Smith nu vedea rostul plasării unei iscoade pe partea garajului, departe de casă.

Simți golul de teamă din stomac pe care orice soldat îl cunoaște, dar și fierbințeala sîngelui alergîndu-i prin vine. Se strecură pe o alee și alergă prin spatele caselor, trecînd de strada lui. Apoi o traversă din nou, în afara razei vizuale a celor care îl hăituiau. Începînd să transpire din nou, porni spre un pîlc de sicomori din apropierea garajului său, după care străbătu ultimii cinci metri tîrîndu-se în coate și pe burtă.

Ascultă. Nu se auzea nimic în spatele casei. Se ridică în picioare ca să privească înăuntrul garajului.

Și răsuflă ușurat. Era gol. Vechiul Dodge verde al Sophiei nu era acolo. Trebuie să fi rămas la Fort Detrick în tot acest timp. Dacă așa era, nu primise mesajul lui și asta explica absența luminilor pe verandă. Respiră adînc, simțindu-se dintr-o dată mai bine.

Se întoarse în grabă la Triumph și conduse pînă la o cabină telefonică aflată la vreo patru sute de metri distanță. De-abia aștepta să-i audă vocea. Formă numărul ei de la birou. După patru apeluri, soneria se întrerupse. „Nu sînt la birou, nici în

laborator. Vă rog să lăsați un mesaj. Vă răspund cît de curînd posibil. Mulțumesc."

Sunetul plăcut al vocii ei puternice îl făcu să simtă o împunsătură și o altă senzație pe care nu și-o putea explica. Oare de singurătate?

Formă alt număr. Vocea care răspunse avea un ton oficial, ceea ce, date fiind împrejurările, avu un efect liniștitor.

– Armata Statelor Unite, Fort Detrick, Serviciul de gardă.

– Sînt locotenent-colonel Jonathan Smith, ICMBIASU.

– Numărul de identificare, domnule colonel.

Se conformă. Urmă o pauză.

– Mulțumesc, domnule colonel. Cu ce vă pot ajuta?

– Fă-mi legătura cu biroul de gardă de la ICMBIASU.

Clinchete, bipuri și o altă voce:

– ICMBIASU. Serviciul de securitate. Sînt Grasse.

– Grasse, sînt Jon Smith. Ascultă...

– Hei, domnule colonel, v-ați întors. Totul e-n regulă? Doctor Russell a-ntrebat...

– E-n regulă, Grasse. Despre doctorul Russell vreau și eu să te-ntreb. Nu răspunde la telefon. Știi cumva unde e?

– Figurează pe lista de noapte pe care-am primit-o cînd am intrat în schimb și n-am văzut-o ieșind.

– La ce oră ai intrat în schimb?

– La miezul nopții. Poate că e în laborator și n-a auzit telefonul.

Smith se uită la ceas: 4:42 a.m.

– Poți să te duci să verifici?

– Sigur, domnule colonel. Vă sun eu.

Smith îi dădu numărul de telefon. Fiecare secundă i se păru un minut și cu fiecare minut respira tot mai greu. Aerul rece al nopții părea să-l înăbușe. Cabina telefonică îl sufoca. Cînd aparatul sună în cele din urmă, aproape că sări în sus.

– Nu-i acolo, domnule colonel. Și biroul, și laboratorul sînt închise.

– E dezordine acolo?

– Nu. Toate sînt la locul lor şi acoperite. Grasse părea să se scuze. Al naibii să fiu dacă pricep cum de n-am văzut-o. Presupun că a plecat pe una dintre celelalte ieşiri. Puteţi verifica la garda de la poartă.

– Mulţumesc, Grasse. Vrei să-mi faci legătura acolo?

Altă voce, foarte somnoroasă, îi răspunse:

– Fort Detrick. Poarta. Sînt Schroeder.

– Sînt locotenent-colonel Jonathan Smith de la ICMBIASU. Doctor Sophia Russell a părăsit baza în seara asta, Schroeder?

– Nu ştiu, domnule colonel. N-o cunosc pe doctor Russell. Încercaţi la tipul de la ICMBIASU.

Smith înjură în şoaptă. Gardienii civili se schimbau mereu şi lucrau în ture mai lungi decît poliţia militară. Nu era ceva neobişnuit să aţipească în gheretele de la poartă. Bariera oprea orice maşină care ar fi încercat să intre, iar dacă nu o făcea, zgomotul produs i-ar fi trezit cu siguranţă. Dar nici o barieră nu oprise maşini să părăsească baza. Jon Smith agăţă receptorul în furcă. Părea că fusese prea obosită ca să mai conducă maşina pînă la Thurmont. Ceea ce însemna că se afla probabil în vechiul ei apartament din Frederick pe care tocmai îl vînduse, dar nu îşi mutase încă toate lucrurile. Ar fi putut suna acolo, însă n-ar fi rezolvat nimic. După o perioadă de lucru neîntrerupt, cercetătorii închideau întotdeauna telefoanele ca să poată dormi liniştiţi cîteva ore.

Plecînd în grabă cu maşina, gîndurile o luară la galop. *Fusese atît de obosită încît părăsise laboratorul pe una dintre uşile laterale, nevrînd să se întîlnească cu cineva. Era logic. Exact aşa ar fi procedat. Paznicul de la poartă nu o văzuse fiindcă probabil adormise. Se dusese la apartamentul ei. El se va strecura în pat, alături de ea. Ea i-ar simţi prezenţa fără să se trezească. Va zîmbi în somn, va murmura şi se va trage mai aproape de el, ca să-l atingă. Şoldul ei cald se va lipi de-al lui. El va zîmbi, îi va săruta uşor umărul, o va veghea puţin înainte de a adormi şi el. Avea să...*

*

Puţine ghiduri turistice menţionau Fort Detrick drept una dintre atracţiile istoricului oraş Frederick. Cu gardul său din lanţuri şi postul de pază de la intrare, Detrick era o bază militară de securitate medie, situată în centrul unei zone rezidenţiale. Apartamentul Sophiei era la cinci blocuri distanţă. Parcînd iarăşi maşina în susul străzii, Smith nu văzu pe nimeni supraveghind locul. Coborî din Triumph, închise încet portiera şi ascultă. Auzi în depărtare tusea celor ce dormeau. Din cînd în cînd, rîsete sau vocea ridicată a unui beţiv. Roţile cîte unei maşini scrîşnind la cotitură. Murmurul constant al oraşului.

Dar nici un zgomot neobişnuit sau mişcări pe care le-ar fi putut considera ameninţătoare.

Folosi cheia lui de la intrarera în clădirea cu trei etaje şi pătrunse în holul pavat cu dale acoperite de mochetă, îndreptîndu-se către lifturi. Locul era pustiu la ora aceea.

La etajul trei, cu pistolul semiautomat în mînă, ieşi prudent din cabina liftului. Coridorul răsuna de paşii lui, precum încăperile goale ale unui vechi cavou. Cînd ajunse la uşa ei, ascultă din nou. Nu se auzea nimic dinăuntru. Întoarse cheia în broască, ţăcănitul surd răsunînd în mintea lui ca o explozie.

Deschise uşa fără zgomot şi se lungi pe carpeta din hol.

Apartamentul era întunecat. Nu mişca nimic. Simţi cu mîna stratul de praf de pe o masă aflată lîngă uşă.

Se ridică în picioare şi se strecură prin camera de zi cufundată în umbră, mergînd spre coridorul scurt ce ducea la cele două dormitoare. Amîndouă erau goale, cu paturile făcute, nefolosite. În bucătărie nu se vedeau semne că ar fi mîncat cineva acolo ori că măcar şi-ar fi pregătit o cafea. Chiuveta era uscată. Frigiderul nu făcea zgomot, scos din priză cu multe săptămîni în urmă.

Ea nu fusese acolo.

Parcă paralizat, Smith se întoarse ca un robot în camera

de zi. Aprinse luminile. Căută urme de atac, de agresiune, chiar şi de scotocire.

Nimic. Apartamentul era curat şi ordonat ca un exponat de muzeu.

Dacă o omorîseră sau o răpiseră, aşa ceva nu se întîmplase acolo.

Ea nu era la laborator. Nu era la casa din Thurmont. Nu era în apartament. Iar el nu avea nici un indiciu că i se întîmplase ceva într-unul din acele locuri.

Avea nevoie de ajutor şi ştia asta.

Primul pas era să sune la bază şi să-i alerteze pe cei de acolo în legătură cu dispariţia ei. Apoi la poliţie. La FBI. Luă telefonul mobil ca să sune la Detrick.

Mîna îi încremeni în aer. Pe coridorul de afară se auzeau paşi pe lîngă pereţi.

Stinse luminile şi puse telefonul pe masă. Se lăsă într-un genunchi în spatele canapelei, cu pistolul îndreptat spre uşă.

Cineva înainta şovăielnic spre apartamentul Sophiei lovindu-se de pereţi, avansînd şi oprindu-se. Să fi fost un beţiv întorcîndu-se acasă pe şapte cărări?

Paşii se opriră cu o bufnitură surdă lîngă uşa Sophiei. Se auzea o respiraţie răguşită. O cheie căuta gaura broaştei.

Smith se încordă. Uşa se deschise, izbindu-se de perete.

În geana de lumină o văzu pe Sophia clătinîndu-se. Avea hainele rupte şi murdare, de parcă s-ar fi tîrît printr-o mocirlă.

Smith sări spre ea.

– Sophia!

Femeia intră împleticindu-se şi el o prinse înainte de a cădea. Horcăia, luptîndu-se să respire. Faţa îi ardea de febră. Îl privea cu ochii ei negri, încercînd să zîmbească:

– Te-ai... întors, iubitule. Unde... unde-ai fost?

– Îmi pare atît de rău, Soph. Am stat o zi mai mult, voiam...

Ea întinse mîna ca să-l întrerupă. Vocea ei suna delirant.

– ... laborator... la laborator... cineva... lovit...

Căzu în braţele lui, inconştientă. Pielea i se albise. Două

pete de febră îi aprinseseră obrajii. Chipul ei frumos era chinuit de durere. Iubita lui era foarte bolnavă. Ce i se întîmplase? Nu era vorba doar despre oboseală.

– Soph? Soph! O, Doamne, Soph!

Nu primi răspuns. Ea era moale, inconştientă.

Zguduit şi terorizat, recurse la pregătirea lui medicală. Era doctor. Ştia ce avea de făcut. O întinse pe canapea, înşfăcă telefonul mobil şi formă 911 în timp ce-i controla pulsul şi respiraţia. Pulsul era slab şi rapid. Respira cu icnete chinuitoare. Ardea de febră. Simptomele insuficienţei respiratorii acute, plus febră.

Ţipă la telefon:

– Insuficienţă cardiacă acută. Sînt doctorul Jonathan Smith, ce naiba! *Veniţi aici. Acum!*

Camioneta fără însemne era aproape invizibilă, ascunsă de copacul aflat vizavi de locuinţa Sophiei Russell. Deasupra, o lampă de stradă scînteia slab în noapte, oferind ocupanţilor vehiculului exact ce îşi doreau: întuneric şi camuflaj. În penumbra din interior, Bill Griffin privi ambulanţa cu becuri roşii şi albastre, parcată în faţa clădirii cu trei etaje de vizavi.

Nadal al-Hassan, cel cu faţa ca o secure, vorbi de pe scaunul şoferului:

– N-ar fi trebuit ca doctor Russell să poată părăsi laboratorul singură. N-ar fi trebuit să ajungă pînă aici.

– Dar a reuşit şi una, şi alta.

Faţa rotundă a lui Griffin avea o expresie neutră. În întuneric, părul său castaniu, de lungime medie, părea negru ca abanosul. Umerii lui largi şi corpul musculos erau relaxate. Era un bărbat diferit – mai aspru, mai distant – de cel care se întîlnise cu prietenul său Jon Smith, cu numai cîteva ore în urmă, în parcul Rock Creek din Washington.

Al-Hassan zise:

– I-am făcut femeii ce mi s-a ordonat. Era singura cale de-a o manevra fără a trezi bănuieli.

Tăcerea lui Griffin ascundea tulburarea ce îl cuprinsese. Nici măcar nu-i trecuse prin minte brusca şi neprevăzuta implicare a lui Jon. Încercase să-l avertizeze pe Jon, dar al-Hassan îl trimisese pe Maddux după el la Washington înainte ca Jon să se gîndească măcar să fugă. Asta trebuie să-l fi convins pe Jon că avertismentul era real, dar, după atacarea femeii, medicul militar n-ar mai fi dat înapoi. Cum dracu' îşi va putea salva acum cel mai vechi prieten?

El şi cu al-Hassan aşteptaseră ca ceilalţi să îl localizeze din nou pe Smith, dar, între timp, arabul primise un telefon de la spionul lor din interiorul ICMBIASU, falsul Specialist Patru Adele Schweik. Senzorii de mişcare pe care ea îi plantase în biroul Sophiei Russell şi în laborator se declanşaseră, iar atunci cînd femeia activase videocamera ascunsă, o văzuse pe Sophia ieşind împleticit din birou. Alergase la Fort Detrick, dar, pînă cînd ajunsese acolo, Russell dispăruse.

– Nu putea să conducă în starea în care era, îi spusese Schweik lui al-Hassan, aşa că i-am verificat dosarul. Are un apartament lîngă bază.

Se duseseră direct la locuinţa ei, însă găsiseră ambulanţa acolo şi toţi locatarii treziţi de zarva creată. Nu aveau cum să pătrundă în clădire fără să atragă atenţia.

Bill Griffin zise:

– Dacă poate vorbi şi-i spune lui Smith prea multe, şeful n-o să se bucure. Şi uită-te acolo.

Patru infirmieri împingeau o targă prin uşile holului. Smith mergea pe lîngă ea, ţinînd mîna femeii, aplecat şi vorbind cu ea. Părea să ignore orice altceva. Nu se mai oprea din vorbit. Al-Hassan înjură în arabă.

– Trebuia să fi ştiut de apartamentul ăsta.

Iar Griffin trebuia să profite de ocazie ca să-l facă pe al-Hassan să-l urască mai mult decît pînă atunci, sperînd să-l împingă pe arab să comită o greşeală.

– Dar n-am ştiut, iar acum ei stau de vorbă. Ea trăieşte. Ai

dat-o-n bară, al-Hassan. O să-ți pună pielea pe băț pentru asta. Acum ce facem?

Nadal al-Hassan vorbi încet:

– Îi urmărim pînă la spital. Apoi o omorîm de-a binelea. Şi pe el.

Se întoarse şi îl privi atent pe Griffin. Acesta ştia că al-Hassan îi urmăreşte cea mai mică reacție de neplăcere la ideea uciderii lui Jon. O vagă încordare, un fior, un tremur imperceptibil.

Însă Griffin făcu semn cu capul spre ambulanță, cu o expresie glacială.

– La nevoie, s-ar putea să trebuiască să-i ucidem şi pe ei. Poate că au auzit-o spunînd ceva. Sper că eşti pregătit pentru asta. N-ai de gînd să te porți ca un laş, nu-i aşa? S-o laşi mai moale?

Al-Hassan se zbîrli:

– Nu m-am gîndit la infirmieri. Sigur, dacă e nevoie, o să-i ucidem. Miji ochii. Făcu o pauză. E posibil ca Jon Smith să stea de vorbă cu un cadavru. Iubirea îi prosteşte pînă şi pe cei mai inteligenți. Vom vedea dacă moare din cauza bolii. Dacă va fi aşa, trebuie să-l eliminăm doar pe Jon Smith. Asta ne uşurează sarcina, nu?

8

Ora 5:52 a.m.
Frederick, Maryland

Sophia zăcea pe un pat ascuns de o draperie în secția de terapie intensivă, chinuindu-se să respire, deşi avea pe față masca de oxigen. Conectată la toate instalațiile medicale ale unui spital modern, era prizoniera aparaturii nepăsătoare față de persoana ori suferința ei. Ținînd-o de

mina care ardea, Smith ar fi vrut să strige către maşinării: *Ea e Sophia Russell. Noi doi stăm de vorbă. Rîdem. Lucrăm împreună. Facem dragoste. Trăim! O să ne căsătorim în primăvara asta. Ea o să se facă bine, iar noi o să ne căsătorim peste cîteva luni. O să trăim împreună pînă la adînci bătrîneţi şi-o să ne iubim chiar şi-atunci.*

Se aplecă spre ea şi zise cu voce tare:

– O să te faci bine, Soph, iubita mea.

Aşa cum le spusese de nenumărate ori tinerilor soldaţi mutilaţi din spitalele de campanie de pe diverse fronturi: „O să te faci bine curînd. O să te înzdrăveneşti şi-o să te simţi mult mai bine". Îşi stăpînea teama şi îngrijorarea din glas. Trebuia să le susţină moralul; întotdeauna exista speranţă. Însă acum era vorba despre Sophia şi el trebuia să se lupte mai mult decît o făcuse vreodată ca să-şi ascundă disperarea.

– Numai să nu te laşi, iubito. Te rog, iubito. Nu te da bătută, şopti el.

Cînd îşi recăpătă cunoştinţa, ea încercă să-i zîmbească, zguduită de efortul de-a respira. Îi strînse mîna fără vlagă. Febra şi chinul de a respira o secaseră de puteri. Se strădui să-i surîdă:

–... unde... ai... fost...

Tandru, îi puse un deget pe buze.

– Nu încerca să vorbeşti. Trebuie să te concentrezi ca să te faci bine. Dormi, iubito. Odihneşte-te, frumoasa mea iubită.

Pleoapele i se lăsară peste ochi ca o cortină la sfîrşitul piesei. Părea să se concentreze, îndreptîndu-şi toate forţele spre interior, ca să se lupte cu ceea ce o ataca. El îi privea pielea translucidă, oasele fine, arcuirea delicată a sprîncenelor. Chipul ei avusese întotdeauna o frumuseţe rasată, devenind şi mai atrăgător datorită inteligenţei care îl lumina. Dar acum, cînd febra o chinuia, arăta slăbită şi fragilă pe aşternuturile albe de spital. Pielea îi devenise aproape transparentă. Faţa înfierbîntată de febră avea o strălucire care îl înspăimînta.

O picătură de sînge îi apăru din nara stîngă. Surprins, Smith i-o şterse cu un tampon şi-i făcu semn infirmierei:

– Opreşte sîngerarea.

Femeia luă cutia cu tifon.

– Probabil că s-a spart un vas capilar în nas, biata de ea.

Smith nu răspunse. Ieşi cu paşi mari din camera înţesată cu aparatură medicală şi lumini ce clipeau, îndreptîndu-se către locul unde dr. Josiah Withers, specialistul în boli de plămîni al spitalului, dr. Eric Mukogawa, internistul de la Fort Detrick, şi căpitanul Donald Gherini, cel mai bun virusolog de la ICMBIASU, se consultau în şoaptă.

– Ei bine?

– Am încercat toate antibioticele despre care am crezut că ar putea ajuta, răspunse dr. Withers. Dar pare să fie un virus, doctor Smith. Toate eforturile noastre de a-i alina efectele au fost inutile. Nu răspunde la nici un tratament.

Smith înjură.

– Găsiţi ceva. Măcar stabilizaţi-i starea!

– Jon – căpitanul Gherini puse o mînă pe umărul lui Smith – seamănă cu virusul pe care l-a primit la laborator în week-end-ul trecut. Toate laboratoarele de Nivel Patru din lume lucrează la asta, dar pînă acum n-am aflat ce este sau cum se tratează. Pare un hantavirus, dar nu este. Cel puţin nu seamănă cu vreunul cunoscut de noi.

Făcu o grimasă şi dădu din cap întristat.

– Sophia trebuie să se fi contaminat cumva...

Smith îl privi ţintă pe Gherini.

– Vrei să spui că ea a comis o eroare în laborator, Don? În Zona Fierbinte? Imposibil! E mult prea grijulie şi îndemînatică!

Internistul zise calm:

– Facem tot ce putem, domnule colonel.

– Atunci faceţi mai mult! Faceţi mai bine! Găsiţi ceva, pentru numele Domnului!

Domnilor doctori! Domnule colonel!

Infirmiera sta aplecată peste patul în care trupul Sophiei era scuturat de un spasm de agonie, de parcă ar fi încercat să ia o gură mare de aer. Smith îi împinse pe ceilalți și porni în fugă.

– Sophia!

Cînd ajunse lîngă pat, ea încercă să zîmbească. El îi luă mîna.

– Iubito.

Femeia închise ochii, iar mîna rămase inertă.

– Nu! răcni el.

Sophia se lipise de pat, obosită parcă după o lungă călătorie. Pieptul nu i se mai mișca. După lungul zbucium cu icnete și gîfîieli, se așternu dintr-o dată o tăcere irevocabilă. Și, fără nici un semn prevestitor, sîngele îi țîșni pe nas și pe gură.

Îngrozit, nevenindu-i să creadă, Smith înălță capul spre monitor. O linie verde străbătu drept ecranul. Netedă. O linie netedă. Moartea.

– Paletele! urlă el.

Infirmiera își stăpîni un suspin și-i dădu electrozii pentru resuscitare prin șoc.

Smith se lupta cu panica. Își aminti că tratase oameni răniți în ambuscade sîngeroase, în zonele fierbinți ale globului. Era un medic experimentat. *Salvase vieți omenești.* Asta era meseria lui. Asta făcea el cel mai bine. *Avea să salveze viața Sophiei.* Putea să o facă.

Cu ochii pe monitor, începu șocul. Trupul Sophiei se arcui, apoi căzu la loc.

– Din nou!

Încercă de cinci ori, sporind intensitatea șocului de fiecare dată. De vreo două ori crezu că o adusese la viață. Era aproape sigur că ea reacționase cel puțin o dată. Nu putea fi moartă. Imposibil.

Căpitanul Gherini îi atinse încheietura.

– Jon!

– Nu!

O scutură din nou. Linia de pe monitoare rămase netedă, insensibilă. Trebuia să fie o greşeală. Un coşmar, cu siguranţă. Probabil că dormea şi avea un coşmar. Sophia trăia. Era plină de viaţă. Frumoasă ca o zi de vară. Şi fără ruşine. Îi plăcea felul cum îl provoca ea... Rosti scurt:

– Din nou!

Specialistul ftiziolog, dr. Withers, puse un braţ pe umerii lui Smith.

– Jon, lasă paletele.

Smith se uită la el.

– Ce?

Dar lăsă paletele pe care le luă Withers. Internistul, dr. Mukogawa, spuse:

– Îmi pare foarte rău, Jon. Nouă, tuturor. E cumplit. De necrezut. Făcu semn spre ceilalţi. O să te lăsăm singur. Ai nevoie de timp ca să-ţi revii.

Ieşiră. Draperia se lăsă în jurul patului Sophiei şi o durere pustiitoare copleşi inima lui Smith. Se cutremură. Se lăsă în genunchi şi îşi apăsă fruntea pe braţul moale al Sophiei. Era cald. Îşi tot repeta că ea trăieşte. Voia ca ea să se mişte, să se ridice în capul oaselor şi să rîdă, să-i spună că totul fusese doar o glumă proastă.

O lacrimă îi alunecă pe obraz. O şterse înfuriat. Îi scoase masca de oxigen ca s-o poată privi. Părea încă atît de vie, cu tenul roz, umed. Se aşeză lîngă ea pe pat. Îi ridică mîinile şi le ţinu într-ale lui. Îi sărută degetele.

Îmi amintesc cînd te-am văzut prima dată. O, erai minunată. Şi-l muştruluiai pe acest biet cercetător ştiinţific fiindcă interpretase greşit proba de microscop. Eşti un om de ştiinţă grozav, Sophia. Cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Şi singura femeie pe care am iubit-o...

Şedea acolo şi vorbea cu ea în gînd. Îşi revărsa dragostea. Uneori îi strîngea mîinile, cum făcea cînd se duceau împreună la cinema. La un moment dat privi în jos şi văzu că lacrimile lui udaseră aşternutul. Mai trecu multă vreme pînă cînd, în cele din urmă, spuse:

– Adio, iubito.

În sala de aşteptare a hotelului, lunga noapte se încheiase, dar agitaţia dimineţii nu începuse încă. Nefericit şi încremenit, Smith zăcea prăbuşit într-un fotoliu.

În prima zi cînd Sophia intrase în laboratorul de la ICMBIASU începuse să vorbească înainte ca el să ridice privirea din microscop.

– Randi îţi detestă virtutea, îi spusese ea. Nu ştiu de ce. Presupun că din cauza felului în care ţi-ai asumat vina pentru ce i-ai făcut şi fiindcă ţi-a părut rău. Era clar că vorbeai serios şi că sufereai din pricina asta.

Atunci el se întorsese, îi aruncase o privire şi înţelesese din nou de ce îi bătuse la cap pe militari să o aducă la Fort Detrick. O văzuse prima dată în laboratorul Institutului Naţional pentru Sănătate, unde ea certa un cercetător neglijent, şi fusese şocat să o întîlnească din nou în locul surorii ei, dar cele două întîlniri fuseseră de-ajuns ca să-l convingă că îşi dorea să petreacă mai mult timp alături de ea. Rămăsese acolo admirînd-o pe Sophia, sub privirea înfuriată a lui Randi. Avea părul lung, ca mătasea de porumb, prins la spate într-o coadă de cal, şi o siluetă zveltă, plină de curbe apetisante.

Nu-i scăpase interesul lui pentru ea. În acea primă zi din laboratorul de la ICMBIASU, îi spusese:

– O să stau pe banca goală de-acolo. Dacă n-o să te mai uiţi la mine, mă apuc de treabă. Toată lumea mi-a spus că eşti un medic de front foarte bun. Respect lucrul ăsta. Dar eu sînt un cercetător mai bun decît o să fii dumneata vreodată şi-ar fi bine să te obişnuieşti cu gîndul ăsta.

– N-o să uit.

Ea îl privise drept în ochi.

– Şi ține-ți bărbăția în pantaloni pînă cînd o să-ți spun eu s-o scoți.

El dăduse din cap, zîmbise şi replicase:

– Pot să aştept.

Sala de aşteptare a spitalului era o insulă din afara timpului. În mintea lui, lumea era în altă parte. Gînduri nebuneşti i se învîrteau amețitor în cap. Părea să-şi fi pierdut controlul. Trebuia să contramandeze nunta. Să anuleze totul. Furnizorii, limuzina...

Doamne, ce făcea el acolo?

Clătină violent din cap. Încercă să se concentreze. Se afla la spital.

Lumina zorilor arunca reflexe trandafirii şi galbene pe clădirile de vizavi. Trebuia să-şi pună ținuta de gală la naftalină.

Unde fusese ea în ultimele săptămîni? Ar fi trebuit să fie alături de ea. Nu ar fi trebuit să-i ofere niciodată postul de la ICMBIASU.

Cîți oameni invitaseră la nuntă? Trebuia să-i scrie fiecăruia. Personal. Să le spună că ea nu mai era... nu mai era...

El o omorîse. Pe Sophia. El îi determinase pe cei de la ICMBIASU să-i facă o ofertă tentantă, aşa că ea acceptase slujba de la Detrick, iar el o ucisese. Ştiuse că o dorea din clipa cînd o văzuse la Randi. Cînd el încercase să-i spună lui Randi cît de rău îi părea că logodnicul ei murise, ea fusese prea furioasă ca să-l asculte. Dar Sophia înțelesese. Văzuse asta în ochii ei – ochii ei negri, cu o privire atît de intensă, inteligentă, vioaie...

Trebuia să comunice familiei. Dar ea nu avea familie. Doar pe Randi. Trebuia să-i spună lui Randi.

Sări în picioare ca să găsească un telefon public şi brusc îşi aminti de Somalia. Fusese numit pe o navă-spital ce urma

să aducă ordinea şi să protejeze cetăţenii americani dintr-o ţară sfîşiată de războiul dezlănţuit între doi tirani care îşi împărţiseră ţara şi capitala Mogadiscio. Fusese chemat într-o zonă izolată din savană ca să trateze de febră pe un maior. Epuizat de serviciul de douăsprezece ore, pusese diagnosticul de malarie, însă mai tîrziu se dovedise a fi mult mai puţin cunoscuta şi fatala febră Lassa. Maiorul murise înainte ca diagnosticul să fie corectat şi să i se aplice un tratament adecvat.

Armata îl exonerase de răspundere. Era o greşeală pe care o făcuseră şi mulţi medici mai experimentaţi – nefamiliarizaţi cu virusologia – şi aveau să o mai facă, iar Lassa ucidea de obicei chiar şi cu cele mai bune tratamente. Nu exista vindecare. Dar el ştia că fusese arogant, atît de plin de sine, încît nu ceruse ajutorul înainte de-a fi prea tîrziu. El se considera vinovat. În asemenea măsură, încît insistase pe lîngă militari să-l repartizeze la Fort Detrick pentru a se specializa în virusologie şi microbiologie.

Acolo, după ce înţelesese cu adevărat raritatea virusului Lassa prin comparaţie cu malaria, admisese pînă la urmă că eroarea sa era un risc al medicinei de teren, aplicată în locuri depărtate şi necunoscute. Dar maiorul fusese logodnicul lui Randi Russell, iar ea nu îl iertase niciodată pe Smith, nu încetase să-l învinuiască pentru moartea lui. Acum trebuia să-i spună că ucisese o altă persoană pe care ea o iubea.

Se prăbuşi pe canapea.

Sophia. Soph. El o omorîse. Pe iubita lui Sophia. Urmau să se căsătorească în primăvară, dar ea era moartă. N-ar fi trebuit s-o aducă la Detrick. Niciodată!

– Colonelul Smith?

Smith auzi vocea de parcă ar fi fost pe fundul unei lagune întunecate, cu tone de apă deasupra lui. Văzu o formă. Apoi un chip. Şi ţîşni la suprafaţă, clipind în lumina puternică.

– Smith. Te simți bine?

Generalul de brigadă Kielburger se aplecase deasupra lui. Pe urmă îl izbi gîndul, înghețîndu-l pînă în măduva oaselor. *Sophia era moartă.* Se ridică.

– Trebuie să particip la autopsie! Dacă...

– Calmează-te. N-au început încă.

Smith îl privi cu asprime.

– De ce dracu' nu mi s-a spus nimic de virusul ăsta? Știai prea bine unde mă aflu.

– Nu folosi tonul ăsta cu mine, colonele! N-ai fost contactat de la început deoarece chestiunea nu părea urgentă – un singur militar mort în California. Și, oricum, atunci cînd v-au raportat celelalte două cazuri, dumneata trebuia să fii acasă de peste o zi. Dacă te-ai fi întors cînd trebuia, ai fi aflat. Și poate...

Stomacul lui Smith se strînse ca un pumn enorm, iar mîinile lui făcură la fel. Sugera oare Kielburger că ar fi putut-o salva pe Sophia dacă ar fi fost acolo? Apoi se prăbuși iarăși pe canapea. Nu era nevoie ca generalul să facă un lucru pe care el îl făcuse deja. Fără încetare, stînd în sala de așteptare în lumina zorilor, nu făcuse decît să se învinuiască. Se ridică brusc.

– Trebuie să dau un telefon.

Se duse la aparatul de lîngă ascensoare și formă numărul de acasă al lui Randi Russell. După două apeluri se declanșă robotul și el auzi vocea ei exactă, de om practic: „Randi Russell. Nu pot vorbi acum. După semnal, lăsați un mesaj... mulțumesc".

Acel „mulțumesc" veni în silă, de parcă o voce lăuntrică îi șoptise să renunțe din cînd în cînd la tonul de afaceri. Asta era Randi.

Formă numărul biroului ei de la Institutul de Cercetări pentru Politică Externă, o instituție internațională cu analiști redutabili. Mesajul de pe robot era și mai sec: „Russell. Lăsați

un mesaj." De astă dată fără mulțumiri, nici măcar ca un gînd tîrziu.

Amărît, se gîndi să lase același gen de mesaj: „Aici e Smith. Vești proaste. Sophia e moartă. Îmi pare rău."

Dar se mulțumi să închidă. Nu putea lăsa pe robot un mesaj funebru. Trebuia să încerce să dea de ea, oricît de dureros era. Dacă nu o găsea pînă a doua zi, îi va spune șefului ei ce se întîmplase, cerîndu-i s-o pună pe Randi să-l sune. Ce altceva putea face?

Randi fusese întotdeauna greu de găsit, fiind deseori plecată în lungi călătorii de afaceri. O vedea rar pe Sophia. După ce el și cu Sophia deveniseră mai apropiați, Randi suna din cînd în cînd, dar nu-i vizita niciodată.

Se întoarse în sala de așteptare, unde îl găsi pe Kielburger legănîndu-și nerăbdător piciorul îmbrăcat în pantalonul călcat impecabil al uniformei, de sub manșeta căruia se vedea gheata lustruită. Smith se așeză într-un fotoliu, lîngă general.

– Vorbește-mi despre virusul ăsta. Unde-a apărut? Ce soi e? E tot un agent patogen hemoragic ca Machupo?

– Răspunsul e „da" la toate întrebările și „nu" la toate întrebările, îi zise Kielburger. Maiorul Keith Anderson a murit vineri seara, la Fort Irwin, de insuficiență respiratorie acută, dar n-am mai văzut asemenea simptome. A avut o hemoragie masivă la plămîni și s-a găsit sînge în cavitatea toracică. Pentagonul ne-a alertat și am primit probe de sînge și țesut sîmbătă dimineața. Însă pînă atunci s-au mai semnalat două decese, în Atlanta și Boston. Nu erai aici, așa că am numit-o pe doctor Russell în fruntea echipei de cercetare, care a lucrat fără întrerupere. Cînd am întocmit hartă restrînsă a ADN-ului, s-a dovedit că nu semăna cu nici un virus cunoscut. Am hotărît să transmit datele Centrului pentru Controlul Bolilor și celorlalte laboratoare de Nivel Patru din lume, dar pînă acum nu s-a făcut nici un progres. Este un virus nou și e fatal.

Pe coridor, dr. Lutfallah, patologul spitalului, trecu împreună cu doi infirmieri care împingeau o targă acoperită cu un cearşaf. Dădu din cap spre Smith. Generalul continua să vorbească.

– Ceea ce vreau să faci dumneata e...

Smith îl ignoră. Ce avea el de făcut era mai important decît ce voia Kielburger. Sări în picioare şi urmă procesiunea spre sala de autopsie.

Infirmierul Emiliano Coronado se strecură pe aleea de serviciu din spatele spitalului ca să fumeze o ţigară. Mîndru de cutezanţa şi faima strămoşilor lui îndepărtaţi, îşi îndreptase umerii laţi, iar în imaginaţia lui scruta spaţiile vaste din Colorado de acum patru sute de ani, în căutarea Cetăţilor de Aur.

O durere neaşteptată îi săgetă gîtul. Ţigara îi căzu din gură şi visul său de glorie se destrămă în gunoiul aruncat pe aleea întunecată. Lama unui cuţit îi lăsase o dîră subţire de sînge pe gît. Lama apăsă rana.

– Fără zgomot, zise vocea din spatele lui.

Îngrozit, Emiliano reuşi doar să mormăie nedesluşit.

– Vorbeşte-mi despre doctor Russell, şopti Nadal al-Hassan, şi, ca să-l „încurajeze“ apăsă şi mai tare lama cuţitului. Trăieşte?

Coronado încercă să înghită.

– E moartă.

– Ce-a spus înainte de-a muri?

– Nimic... n-a zis nimic nimănui.

Cuţitul pătrunse mai adînc în carne.

– Eşti sigur? Nici colonelului Smith, logodnicul ei? Nu pare posibil.

Emiliano era disperat.

– A fost inconştientă, pricepi? Cum să vorbească?

– Asta-i bine.

Cuţitul îşi făcu treaba, iar Emiliano Coronado căzu

inconştient, muribund, sîngele său stropind gunoaiele de pe aleea umbrită.

Al-Hassan privi atent în jur. Părăsi aleea şi înconjură blocul, îndreptîndu-se spre locul unde aştepta camioneta.

Ei bine? întrebă Bill Griffin în timp ce al-Hassan urca.

Din cîte zice infirmierul, ea n-a spus nimic.

- Atunci poate că Smith nu ştie nimic. Poate că e mai bine că Maddux nu l-a nimerit la Washington. Două crime la ICMBIASU ar mări riscul ca vreunul dintre ei să intre la idei.

- Aş fi preferat ca Maddux să-l ucidă. Pentru că n-am mai fi purtat discuţia asta.

– Dar Maddux nu l-a ucis, aşa că noi trebuie să ne gîndim la ce-avem de făcut.

– Nu putem fi siguri că ea n-a vorbit în apartamentul ei.

– Putem, dacă a fost inconştientă tot timpul.

Nu era inconştientă cînd a intrat în clădire, răspunse al-Hassan. Şefului nostru nu o să-i placă faptul că ea ar fi putut să-i vorbească despre Peru.

Griffin i-o întoarse:

– Trebuie să-ţi repet, al-Hassan, că prea multe morţi inexplicabile pot atrage atenţia. Mai ales dacă Smith a vorbit cuiva despre atacurile asupra lui. Şefului s-ar putea să-i placă asta şi mai puţin.

Al-Hassan ezita. Nu avea încredere în Griffin, însă fostul agent FBI putea avea dreptate.

- Atunci trebuie să-l lăsăm pe el să decidă care plan de acţiune îi place mai puţin.

Bill Griffin simţi că i se ridică o greutate de pe umeri. Nu cu totul, fiindcă îl cunoştea pe Smithy. Dacă Jon bănuia că moartea Sophiei nu fusese un accident, nu va renunţa niciodată să afle cauza reală. Totuşi, Bill spera că isteţul lui prieten va crede că ea comisese o greşeală în laborator şi că atacurile asupra lui nu aveau legătură cu moartea ei. Dacă

nu va mai fi atacat, va renunța. Pe urmă, Smithy va fi în afara pericolului, iar Griffin nu şi-ar mai face griji.

În sala de autopsie tapetată cu pereți de oțel de la subsolul spitalului din Frederick, Smith ridică privirea cînd patologul Lutfallah se depărtă de masa de disecție. Aerul era rece şi mirosea înțepător a formaldehidă. Amîndoi erau îmbrăcați în halate verzi. Lutfallah oftă.

– Ei bine, asta e, Jon. Nici o îndoială. A murit din cauza unei puternice infecții virale care i-a distrus plămînii.

– Ce virus? întrebă Smith cu glas abia şoptit, deşi era aproape sigur că ştia răspunsul.

Lutfallah dădu din cap.

– Treaba asta o s-o las în seama voastră, geniile de la Detrick. Sînt afectați plămînii, aproape nimic altceva... dar nu e pneumonie, tuberculoză ori altceva cunoscut. A acționat rapid şi distrugător.

Smith încuviință. Cu un imens efort de voință, îşi şterse din minte identitatea celei care zăcea disecată pe masa de oțel, prevăzută cu canale şi jgheaburi pentru a evacua sîngele. El şi cu Lutfallah începură macabra operațiune de colectare a probelor sanguine şi de țesut.

De-abia mai tîrziu, după încheierea autopsiei şi după ce Smith îşi scosese boneta verde, masca, mănuşile, halatul şi se aşezase pe o banchetă lungă, de lîngă sala de autopsie, se lăsă din nou pradă durerii de a o fi pierdut pe Sophia.

Aşteptase prea mult. Urmărirea entuziastă a noilor descoperiri ştiințifice şi medicale de pe glob îl ținuse prea multă vreme departe. Se mințise singur că, după ce o cunoscuse pe Sophia, nu mai era un cow-boy. Nu era adevărat. Chiar şi după ce o ceruse în căsătorie, o părăsise ca să-şi vadă de preocupările lui. Iar acum nu mai putea aduce înapoi timpul.

Chinul de-a o fi pierdut era mai cumplit decît orice durere fizică pe care o încercase vreodată. Cu o acută percepere a situației, încerca să se obişnuiască cu gîndul că ei doi nu vor mai fi niciodată împreună. Se apleca şi îşi cuprinse fața în palme. Tînjea după ea. Lacrimi amare îi curgeau printre degete. Regrete. Vină. Jale. Suspine tăcute îi scuturau trupul. Ea nu mai era şi singurul lucru la care se putea gîndi era că ardea de dorința de-a o mai strînge o dată în brațe.

9

Ora 9:18 a.m.
Bethesda, Maryland

Mulți oameni consideră giganticul Institut Național de Sănătate drept o singură entitate, ceea ce este departe de adevăr. Situat pe un teren de aproximativ o sută cincizeci de hectare, cu vegetație bogată, la numai şaisprezece kilometri de domul Capitoliului, INS e constituit din douăzeci şi patru de institute, centre şi departamente diferite, unde lucrează şaisprezece mii de angajați. Dintre aceştia, şase mii sînt doctori în medicină. Este o colecție a celor mai avansate grade universitare aflate într-un singur loc, densitate cu care nu se pot lăuda cele mai multe colegii universitare şi nici unele state.

Lily Lowenstein, specialist în boli ale aparatului respirator, se gîndea la toate astea în vreme ce privea pe fereastra biroului ei de la ultimul etaj al uneia dintre cele şaptezeci şi cinci de clădiri din campus. Privirea ei zbura peste straturile de flori, pajiştile vălurite, parcările străjuite de arbori şi clădirile cu birouri unde lucrau atîția oameni instruiți şi inteligenți.

Căuta un răspuns acolo unde el nu exista.

Ca director al Oficiului de Decontare a Resurselor Federale pentru Medicină (ODRFM), Lily avea o pregătire superioară şi era experimentată, aflîndu-se la apogeul carierei sale profesionale. Singură în birou, se uita la prestigiosul Institut Naţional de Sănătate, dar nu vedea nici oamenii, nici clădirile, nici altceva. De fapt, se uita şi se gîndea numai la problema ei. O problemă care se agravase aproape imperceptibil de-a lungul mai multor ani, pînă cînd ajunsese să o copleşească.

Lily era o jucătoare împătimită. Nu conta ce fel de joc; era dependentă de toate. La început îşi petrecuse vacanţele în Las Vegas. Mai tîrziu, după ce obţinuse o slujbă la Washington, se dusese la Atlantic City, fiindcă putea ajunge mai repede la masa verde. Putea juca la Atlantic City în week-end-uri, într-o zi liberă sau chiar nopţile în ultimii ani, cînd patima ei crescuse direct proporţional cu datoriile.

Dacă s-ar fi mulţumit cu atît – jocurile de la cazinou şi cîte o călătorie la cursele de la Pimlico şi Arlington – poate că totul ar fi rămas un viciu minor. Ar fi fost ceva agasant, şi-ar fi risipit salariul, provocînd discuţii în familia ei atunci cînd anula vizite şi omitea să trimită cadouri de Crăciun, sau la zilele de naştere ale nepoatelor şi nepoţilor săi. Ar fi rămas cu puţini prieteni, dar situaţia n-ar fi căpătat niciodată dimensiunile înspăimîntătoare ale bestiei pe care trebuia să o înfrunte acum.

Făcea prinsori prin telefon cu agenţi de pariuri, punea rămăşaguri în baruri cu alţi agenţi de pariuri şi, pînă la urmă, împrumuta bani de la cei care dădeau unor suflete disperate, fără chip, cum era şi ea. Acum datora mai mult de cincizeci de mii de dolari, iar un om care nu-şi spusese numele o sunase ca s-o anunţe că îi achitase toate datoriile şi că voia să discute modalitatea de plată. O trecuseră fiori reci pe şira spinării. Mîna îi tremura, ca paralizată. Omul fusese politicos, dar în vorbele lui exista o ameninţare ascunsă. Exact la ora nouă

treizeci trebuia să se întîlnească cu el într-un bar elegant din centrul localității, bar pe care îl cunoştea prea bine.

Îngrozită, încercase să se gîndească cum ar trebui să procedeze. Nu îşi făcea iluzii. Sigur, ar fi putut să se ducă la poliție, însă atunci ar fi ieşit totul la iveală. Şi-ar fi pierdut slujba şi ar fi ajuns probabil la închisoare, pentru că, inevitabil, redusese sumele alocate aprovizionării şi îşi însuşise diferența. Pusese mîna pînă şi pe mărunțiş. Aşa procedau jucătorii împătimiți.

Nu mai avea prieteni sau rude care să o împrumute cu bani, chiar dacă le-ar spune că are o problemă. Fusese nevoită să returneze vînzătorului una din cele două maşini, un Beemer, iar casa ei fusese ipotecată în întregime. Nu avea soț, nu *mai* avea. Era mult în urmă cu taxa şcolară a fiului ei. Nu avea obligațiuni, acțiuni, nici proprietăți. Nimeni nu o va ajuta, nici măcar vreun cămătar veros. Nimeni.

Şi nici nu putea fugi. Singura susținere materială era salariul ei. Fără slujbă, nu mai avea nimic. *Era* un nimic.

Dintr-un separeu al barului, Bill Griffin o privi pe femeie intrînd. Arăta cam aşa cum se aşteptase. Între două vîrste, din clasa de mijloc, cu un aer afectat, greu de definit. Cu cîțiva centimetri mai înaltă decît media, cu cîteva kilograme mai corpolentă. Păr castaniu, ochi căprui, față ascuțită şi bărbie mică. Hainele ei trădau o anume neglijență: costumul ei avea marginile uzate şi nu i se potrivea atît de bine pe cît ar fi trebuit pentru directorul unei mari instituții guvernamentale. Părul nu era coafat şi i se vedeau rădăcinile încărunțite. Tipul clasic al jucătorului.

Dar avea şi o oarecare trufie, stînd în pragul uşii şi aşteptînd să vină cineva să-i solicite atenția – semn al funcționarului de rang mediu.

Griffin o lăsă să fiarbă puțin. În cele din urmă ieşi din separeu, îi prinse privirea şi dădu din cap. Ea porni țeapănă spre el printre mese.

– Doamna Lowenstein, zise el.

Lily dădu din cap, încercînd să-şi stăpînească neliniştea.

– Dumneata cine eşti?

– Nu contează. Ia loc.

Femeia se aşeză, nervoasă şi stînjenită, apoi trecu la atac:

– Cum ai aflat de datoriile mele?

Bill Griffin zîmbi vag.

– Nu-ți pasă cu adevărat de toate astea, doamnă Lowenstein, nu-i aşa? Cine sînt, de unde ştiu de datorii, de ce le-am răscumpărat. Nimic din toate astea nu contează, corect?

Se uită la obrajii şi buzele ei care tremurau. Ea îi surprinse privirea şi îşi înăspri chipul. În sinea lui, îi înțelese gestul. Era terorizată şi asta o făcea vulnerabilă.

– Am polițele dumitale. Îi urmări ochii căprui, care umblau de colo-colo neliniştiți. Mă aflu aici ca să-ți ofer o soluție de-a ieşi din rahat.

Ea pufni dispreţuitor:

– De-a ieşi din rahat?

Nici unui jucător nu-i păsa prea mult de simpla ştergere a datoriilor. Jocul era o patimă, o boală. Datoria era o încurcătură şi un pericol, dar avea un impact minor pînă cînd agenții de curse, cei de pariuri sau cei care conduceau un joc refuzau să te mai lase să joci fără să pui banii pe masă. Griffin ştia că Lily se zbătea zilnic să găsească destui bani ca să poată paria la curse pe mai mult de cinci dolari.

Aşa că-i oferi osul care să o facă să dea din coadă.

– Poți s-o iei de la zero. Eu îți şterg datoriile. Nimeni n-o să ştie vreodată şi îți dau destul ca s-o iei de la început. Sună bine?

– S-o iau de la zero? O pată roşie apăru deasupra gulerului bluzei lui Lowenstein. Preț de o clipă, ochii ei străluciră de entuziasm. Dar la fel de repede se încruntă. Avea necazuri, dar nu era idioată. Asta depinde de ceea ce trebuie să fac, nu-i aşa?

Pe cînd lucra la informațiile militare, Griffin fusese unul dintre cei mai buni oameni ai armatei, ocupîndu-se cu recrutarea informatorilor valoroși din spatele Cortinei de Fier. Îi ispitea cu avantaje personale, cu principii morale, justețea cauzei, pînă cînd îi compromitea. Pe urmă, cînd refuzau să facă tot ce le cerea – și întotdeauna procedau așa, mai devreme sau mai tîrziu –, le arunca morcovul și strîngea șurubul. Nu asta-i plăcuse cel mai mult, dar fusese priceput, iar acum era momentul să o strîngă cu ușa pe femeia asta.

– Nu, nu tocmai. Vorbi cu voce joasă: Nu depinde de nimic. Poți să nu-mi plătești datoria și poți să nu fii demascată. Dacă crezi că nu poți face asta, ridică-te și pleacă acum. Nu-mi irosi timpul.

Lily roși și se rățoi:

– Ia ascultă, arogant...

– Știu, o întrerupse Griffin. E greu. Dumneata ești șeful, nu? Eroare. *Eu sînt* șeful acum. Altfel, mîine n-o să mai ai nici o slujbă, nici șansa de-a găsi alta. Nu la stat, nu în Washington, probabil că nicăieri.

Lui Lily îi împietri stomacul. Apoi se relaxă. Începu să plîngă. Nu! Nu trebuie să plîngă! Nu o făcuse niciodată. Ea era șeful. Ea...

– E-n regulă, zise Griffin. Plîngi. Descarcă-te. E greu, și-o să fie și mai greu. Nu te grăbi.

Cu cît era el mai înțelegător, cu atît Lily plîngea mai tare. Printre lacrimi, îl văzu lăsîndu-se pe spătarul banchetei, relaxat. Îi făcu semn chelneriței, arătînd spre paharul lui. Nu arătă spre ea și nici nu o întrebă ce dorește. Nu era o întîlnire de curtoazie, discutau afaceri. Oricine ar fi fost, înțelese ea deodată, nu era cel care o șantaja. El era doar mesagerul. Își făcea treaba. Indiferent. Nimic personal.

Cînd chelnerița îi aduse berea, ea întoarse capul, rușinîndu-se să fie văzută cu ochii roșii și plîngînd. Nu avusese niciodată de-a face cu o asemenea situație, cu un asemenea om, și se simțea teribil de singură.

Griffin îşi sorbi berea. Era momentul să scoată din nou morcovul.

– În regulă, te simţi mai bine? Poate că asta o să te ajute. Gîndeşte-te aşa – securea ar fi căzut oricum într-o zi. În felul ăsta, isprăveşti mai repede cu toată povestea, ştergi totul cu buretele şi-ţi mai dau şi ceva în plus, să zicem cincizeci de mii, ca s-o iei de la început. Totul pentru vreo două ceasuri de muncă. Poate că mai puţin dacă eşti atît de bună pe cît cred eu. Nu e prea rău, nu?

Ştergi totul cu buretele... cincizeci de mii... Cuvintele îi explodau în minte ca o revărsare de lumină. S-o ia de la început. Sfîrşitul coşmarului. Şi bani. Putea într-adevăr s-o ia de la început. Să primească ajutor. Tratament. Ah, asta nu se va mai întîmpla vreodată. Niciodată!

Îşi şterse ochii. Simţi deodată dorinţa să-l sărute pe omul ăla, să-l îmbrăţişeze.

– Ce... ce vrei să fac?

– Aşa, direct la subiect, încuviinţă Griffin. Ştiam că eşti isteaţă. Îmi place. Am nevoie de o persoană isteaţă pentru treaba asta.

– Nu încerca să mă flatezi. Nu acum.

Griffin rîse.

– Şi fudulă pe deasupra. Ţi-ai venit în fire, da? Ce naiba, nimeni n-o să fie nici măcar rănit. Trebuie doar să elimini cîteva documente. Apoi eşti liberă.

Documente? Eliminate? *Dosarele ei!* Niciodată. Se cutremură, apoi reuşi să se stăpînească. La ce se aşteptase? Pentru ce altceva ar fi avut nevoie de ea? Ea controla arhiva cu dosare. Era şefa Oficiului de Decontare a Resurselor Federale pentru Medicină. Sigur, era vorba despre dosare medicale.

Griffin o urmărea cu privirea. Era momentul critic. Acel prim şoc al unui nou recrut care afla ce trebuia de fapt să facă. Să-şi trădeze ţara. Să-şi trădeze instituţia. Să-şi trădeze familia. Să trădeze o încredere. Orice. Şi în timp ce-o privea,

observă că momentul trecuse. Luptă lăuntrică. Îşi venise în fire. El dădu din cap.

– În regulă, asta a fost partea mai grea. Restul vine de la sine. Uite ce vrem noi. Există un raport către Fort Detrick, Centrul de Control al Bolilor, şi probabil către multe alte laboratoare din lume, raport care trebuie eliminat din toate dosarele. Îndepărtat, şters. Şi toate copiile. N-a existat niciodată. Acelaşi lucru trebuie făcut şi cu toate rapoartele OMS privind epidemii virale şi/sau tratamente în Irak în ultimii doi ani. Astea, plus înregistrările cîtorva convorbiri telefonice. Poţi face asta?

Femeia era încă prea şocată pentru a vorbi. Dar dădu din cap.

– Mai există o singură condiţie. Toată treaba trebuie făcută pînă la prînz.

– La prînz? *Acum?* În timpul serviciului? Dar cum...?

– Asta-i problema dumitale.

Nu putu decît să dea iarăşi din cap.

– Bun. Griffin zîmbi. Acum, ce-ai zice să bem ceva?

10

Ora 1:33 p.m.
Fort Detrick, Maryland

Smith lucra febril în laboratorul de Nivel Patru, deşi era frînt de oboseală. Cum murise Sophia? Avînd în minte avertismentul lui Bill Griffin şi ţinînd cont de atacurile asupra lui la Washington, nu putea crede că moartea ei fusese accidentală. Totuşi, nu exista nici o îndoială în legătură cu cauza morţii – insuficienţă respiratorie acută, provocată de un virus mortal.

La spital, medicii îi spuseseră să se ducă acasă, să se odihnească. Generalul îi ordonase să urmeze sfatul lor. El nu zisese nimic, dar se dusese direct la poarta principală de la Fort Detrick. Cînd intrase, gardianul îl salutase sobru. Parcase în locul lui obişnuit de lîngă clădirea monolitică, din cărămidă şi beton, a ICMBIASU. Ventilatoarele de pe acoperiş emanau un curent continuu de aer bine filtrat din laboratoarele de Nivel Trei şi Patru.

Îndurerat şi epuizat, mersese aproape în transă, ducînd recipientele congelate cu probe de sînge şi țesut de la autopsie. Arătase legitimația gardianului de la recepție, care dăduse din cap în semn de compasiune. De parcă ar fi fost cuplat la un pilot automat, continuase să meargă. Coridoarele păreau elemente dintr-un vis încețoşat, un labirint plutitor cu ocolişuri şi cotituri, cu uşi şi ferestre din sticlă groasă la laboratoarele ermetic închise. Se opri la biroul Sophiei şi privi înăuntru.

I se puse un nod în gît. Înghiți cu greu şi se grăbi spre zona Nivelului Patru, unde îşi puse costumul de protecție.

Folosind probele de sînge şi țesut prelevate de la Sophia, lucră singur în laboratorul din Zona Fierbinte, în pofida tuturor sfaturilor, ordinelor şi procedurilor de protecție. Repetă toată munca pe care o făcuse ea cu probele de la cele trei victime – izolînd virusul, studiindu-l la microscopul electronic şi comparîndu-l cu celelalte specimene din banca ICMBIASU, eşantioane colectate de la victimele diverselor virusuri din întreaga lume. Agentul patogen care o ucisese pe Sophia nu semăna cu nici unul. Efectuă încă o reacție polimerică în lanț a ADN-ului, fragmentînd analiza pentru a identifica noul virus, şi întocmi o hartă preliminară. Apoi transmise datele obținute computerului din biroul său şi, după şapte minute petrecute în camera de dezinfectare, îşi scoase costumul de protecție şi halatul.

Se îmbrăcă şi se grăbi spre birou, unde compară datele lui cu cele obținute de Sophia. Într-un tîrziu se lăsă pe spătarul

fotoliului, privind în gol. Virusul care o omorîse pe Sophia nu se potrivea cu nici unul dintre cele pe care le văzuse el vreodată. Ici-colo exista cîte o asemănare, de acord, dar întotdeauna cu alt virus cunoscut.

Se potrivea însă cu virusul misterios pe care îl studiase ea.

Obsedat de moartea Sophiei, era totuşi îngrozit de amenințarea potențială pe care o reprezenta acest nou virus letal. Cele patru victime puteau fi doar începutul.

Cum se molipsise Sophia?

Dacă ar fi fost vorba despre un accident prin care ea ar fi contractat noul virus, l-ar fi raportat imediat. Nu doar fiindcă exista un ordin ferm în acest sens, dar ar fi fost o nebunie să nu o facă. Agenții patogeni din Zona Fierbinte erau letali. Nu exista vaccin sau vindecare, dar tratamente imediate, pentru a întări rezistența organismului şi a menține, pe cît posibil, starea de sănătate, plus îngrijirea medicală acordată în cazul oricărui virus salvaseră pe mulți care, netratați, ar fi murit.

La Detrick exista un spital pentru combaterea agenților patogeni, iar doctorii de-acolo cunoşteau tot ce se putea şti despre tratarea victimelor. Dacă ar fi putut-o salva cineva, doar medicii aceia ar fi fost în stare, şi ea ştiuse asta.

Mai presus de orice, Sophia era om de ştiință. Dacă s-ar fi gîndit că exista cea mai redusă posibilitate de a fi contractat virusul, ar fi vrut ca tot ce i se întîmplase să fie înregistrat şi analizat pentru a completa cunoştințele despre acel virus şi, poate, pentru a fi salvate alte vieți.

Ea ar fi raportat totul. Absolut totul.

Adăugînd la toate astea violentele atacuri asupra lui din Georgetown, Smith putea trage o singură concluzie: moartea ei nu fusese un accident.

În minte îi răsuna glasul ei întretăiat de efort: *...laborator... cineva... lovit...*

Cuvintele rostite chinuit nu însemnaseră nimic pentru el în momentele acelea de groază, dar acum îi reverberau în amintire. Intrase oare cineva în laboratorul ei şi o atacase aşa cum fusese şi el atacat?

Electrizat de acest gînd, citi iarăşi notele ei, referatele şi rapoartele, căutînd o cheie, vreo aluzie la ceea ce se întîmplase cu adevărat.

Şi văzu numărul, notat cu scrisul ei îngrijit, în capătul de sus al penultimei pagini din jurnalul ei. Acolo îşi însemna ea rezultatele activităţii zilnice privind virusul necunoscut. Numărul paginii era *IPL-53-99*.

Înţelese că notaţia „IPL" însemna Institutul Prince Leopold din Belgia. Nimic deosebit în asta – doar felul ei de a identifica un raport al altui cercetător pe care îl folosise în propria cercetare. Numărul se referea la un experiment anume, la un raţionament sau la o cronologie. Important în legătură cu această referinţă şi cu numărul era faptul că ea le nota întotdeauna – întotdeauna – la sfîrşitul raportului.

La *sfîrşit*.

Notaţia asta era în capătul de sus al paginii – la începutul unui comentariu cu privire la problema celor trei victime, separate de o mare distanţă, de împrejurări, vîrstă, sex şi experienţă, moarte din cauza aceluiaşi virus şi în acelaşi timp, fără ca altcineva din preajmă să fi fost contaminat.

Comentariul nu menţiona alte rapoarte, prin urmare numărul nu era la locul potrivit.

Examină cu atenţie ultimele două pagini, depărtînd foile ca să poată studia legătura hîrtiei cu cotorul caietului. Deşi se uită cu lupa, nu văzu nimic.

Se gîndi o clipă, apoi duse jurnalul deschis la puternicul său microscop pentru disecţii. Poziţionă adîncitura dintre pagini sub lentilă şi privi prin ocularul microscopului. Apoi strecură cotorul caietului sub vizor.

Scoase un icnet cînd o văzu – o tăietură aproape la fel de dreaptă şi delicată precum a unui bisturiu cu laser. Însă, deşi

foarte bine executată, nu putea ascunde adevărul la puternicul microscop. Se vedea o tăietură de cuțit, ușor vălurită.

De-acolo fusese tăiată o pagină.

Generalul de brigadă Calvin Kielburger stătea în pragul ușii deschise a biroului lui Jon Smith. Cu mîinile la spate, picioarele depărtate și o expresie severă pe fața lui cărnoasă, arăta ca Patton pe un tanc în Ardeni, încurajînd Divizia de Blindate.

– Ți-am ordonat să te duci acasă, colonel Smith. Nu ești util nimănui dacă nu te poți ține pe picioare. În munca asta avem nevoie de o echipă completă, cu mintea limpede. Mai ales după ce a dispărut doctor Russell.

Smith nu ridică privirea.

– Cineva a tăiat o pagină din jurnalul ei.

– Du-te acasă, colonele.

Acum, Smith înălță capul.

– Nu m-ai auzit? Lipsește o pagină din ultimul raport pe care l-a făcut. De ce?

– Probabil că a rupt-o fiindcă n-avea nevoie de ea.

– Ai uitat tot ce știai despre activitatea științifică de cînd ai primit steaua aia? *Nimeni* nu distruge o notă de cercetare. Pot să-ți spun că pagina ruptă avea legătură cu un raport de la Institutul Prince Leopold din Belgia, pe care ea îl citise. N-am găsit nici un exemplar al unui asemenea raport printre hîrtiile ei.

– Se află probabil în banca de date a computerului.

– Acolo o să caut imediat.

– O s-o faci mai tîrziu. Mai întîi vreau să te odihnești, pe urmă trebuie să te duci în California, în locul lui Russell. O să vorbești cu familia maiorului Anderson, cu prietenii lui, cu toți cei care l-au cunoscut.

– Nu, ce naiba! Trimite pe altcineva.

Voia să-i vorbească lui Kielburger despre atacurile asupra lui din Washington. Ar fi putut dura mult pînă să-l convingă

pe general că el trebuia să încerce să afle cum contractase Sophia virusul. Dar Kielburger ar fi vrut să afle mai întîi ce căutase el la Washington cînd ar fi trebuit să se întoarcă la Detrick, iar asta l-ar fi silit să dezvăluie întîlnirea clandestină cu Bill Griffin. Nu putea demasca un vechi prieten pînă nu ştia mai multe, ceea ce însemna că trebuia să-l determine pe general să-l lase să continue treaba începută.

– Ştiu că *ceva nu e-n regulă* cu moartea Sophiei. Am de gînd să aflu despre ce este vorba.

Generalul se răţoi la el:

– Nu, n-ai s-o faci pe timpul armatei. Avem o problemă mult mai importantă decît moartea unui membru al echipei, indiferent cine-a fost el.

Smith sări în picioare ca un armăsar atacat de un şarpe cu clopoţei.

– Atunci plec din armată!

Pentru o clipă, Kielburger îl privi urît, strîngînd pumnii lîngă coapse. Avea faţa roşie ca sfecla şi se pregătea să-i spună lui Smith să-şi dea demisia. Se săturase de lipsa lui de respect.

Apoi se răzgîndi. Ar fi fost o notă proastă la dosarul lui – un ofiţer incapabil să obţină loialitatea oamenilor săi. Nu era momentul să se ocupe acum de aroganţa şi insubordonarea lui Smith. Se strădui să se relaxeze.

– Foarte bine, cred că n-o să te învinuiesc. Continuă să lucrezi la cazul Russell. O să trimit pe altcineva în California.

Ora 2: 02 p.m.
Bethesda, Maryland

Deşi se grăbise, Lily Lowenstein lucră toată dimineaţa ca să rezolve ce-i ceruse omul fără nume. Acum termina un prînz pe cinste la restaurantul ei favorit din centrul oraşului Bethesda. Dincolo de fereastră, clădirile înalte ale localităţii,

care îi aminteau de un Dallas în miniatură, reflectau lumina strălucitoare a soarelui de octombrie, în vreme ce ea sorbea din al doilea daiquiri.

Surprinzător, cea mai simplă dintre sarcinile ei se dovedise a fi pătrunderea în rețeaua computerizată internațională a OMS. Nimeni nu se gîndise să ia măsuri severe de protecție a informațiilor științifice și umanitare. Așa că fusese o joacă de copil să șteargă toate urmele unor rapoarte ale OMS cu privire la victimele și supraviețuitorii celor două epidemii virale minore din Bagdad și Basra.

Sistemul computerizat irakian era depășit de cinci ani, așa că penetrarea lui pentru a îndepărta originalele acelorași rapoarte chiar de la sursă fusese aproape la fel de ușoară. Ciudat, Lily descoperise că majoritatea informațiilor inițiale din Irak fuseseră deja șterse de regimul lui Saddam Hussein. Care nu dorea, desigur, să dezvăluie vreo slăbiciune sau nevoie.

Îi luase mai mult timp eliminarea singurului raport belgian din toate înregistrările electronice ale computerului central de la institutul ei, din bazele de date ale ICMBIASU, CCB și ale tuturor celorlalte laboratoare din lume. Dar cea mai dificilă sarcină se dovedise ștergerea înregistrării din registrul telefonic de la Fort Detrick. Fusese nevoită să ceară ajutorul unor funcționari superiori de la Compania de telefoane care îi erau îndatorați.

Curioasă, încercase să înțeleagă motivul ascuns al solicitărilor șantajului, însă înregistrările pe care le ștersese păreau să nu aibă nici un element comun, cu excepția faptului că mai toate pomeneau de un virus. Străbătînd circuitele electronice dintre institutele de Nivel Patru din întreaga lume, dăduse peste sute de alte rapoarte de cercetare, însă acestea nu păreau să prezinte interes pentru șantajistul ei.

Orice ar fi vrut el, ea își încheiase misiunea cu succes. Nu fusese descoperită, nu lăsase urme și avea să scape

curînd, pentru totdeauna, de problemele ei financiare. Îşi promise să nu se mai afunde niciodată atît de adînc în datorii. Cu cincizeci de mii de dolari în mînă, se putea duce la Vegas ori la Atlantic City cu destui bani ca să recupereze tot ce pierduse. Cu un zîmbet detaşat, hotărî rapid că va începe să cîştige chiar din seara aceea, cu o investiţie de o mie de dolari.

Aproape că izbucni în rîs părăsind restaurantul şi dînd colţul către barul unde îl putea găsi pe agentul ei preferat de pariuri. Avea copleşitoarea senzaţie că nu mai putea să piardă. Nu acum. Niciodată.

Chiar şi cînd, auzind ţipetele din spatele ei, scrîşnetele şi huruiala de cauciuc şi metal, se întoarse şi văzu imensul camion negru înclinîndu-se pe trotuar direct spre ea, zîmbi cu gura pînă la urechi. Zîmbetul nu dispăru nici cînd camionul o izbi, după care viră spre stradă, lăsînd-o moartă pe trotuar.

Ora 3:16 p.m.
Fort Detrick, Maryland

Smith se depărtă de ecranul computerului. Existau cinci rapoarte de la Institutul Prince Leopold, însă nici unul nu sosise cu o zi în urmă sau în dimineaţa aceea şi nici unul nu menţiona decît alte eşecuri în încercarea de a clasifica virusul necunoscut.

Trebuia să existe un raport care să includă informaţii noi – cel puţin un fapt suficient de important încît să-i sugereze Sophiei o nouă cale de investigaţie despre care scrisese o pagină întreagă în ultima noapte. Dar el căutase în baza de date de la Detrick, în cea a CCB şi se conectase la supercomputerul armatei ca să caute la celelalte laboratoare de Nivel Patru din lume, inclusiv la Institutul Prince Leopold.

Nu găsise nimic.

Dezamăgit, privea țintă ecranul necooperant. Fie că Sophia făcuse o greșeală, numerotase eronat jurnalul ei și raportul acela nu existase niciodată, fie...

Fie că fusese șters din toate bazele de date din lume, inclusiv de la sursă.

Greu de crezut. Nu imposibil, dar era greu de crezut că și-ar fi dat cineva atîta osteneală în legătură cu un virus, cînd era spre binele tuturor să-l investigheze. Smith dădu din cap, încercînd să alunge ideea că pe pagina lipsă fusese ceva important, dar nu reuși. Pagina *fusese* tăiată.

De către cineva care intrase și ieșise nevăzut din institut. Sau poate că fusese văzut?

Puse iarăși mîna pe telefon ca să afle cine mai fusese în laborator cu o noapte în urmă, dar, după ce vorbi cu întregul personal și cu sergentul-major Daugherty, nu fu mai aproape de un răspuns. Toți oamenii lui Daugherty plecaseră acasă pe la ora 6 după-amiază, iar cercetătorii rămăseseră pînă la două noaptea, chiar și Kielburger. După ora aceea, Sophia fusese singură acolo.

La recepție, Grasse nu văzuse nimic în tura de noapte, nici măcar plecarea Sophiei, ceea ce Smith știa deja. La poartă, gardienii jurau că nu văzuseră pe nimeni după ora două noaptea, dar era limpede că nu o observaseră nici pe Sophia cînd ieșise clătinîndu-se, așa că raportul lor nu însemna mare lucru. Pe lîngă asta, se îndoia că o persoană atît de pricepută încît să taie o pagină fără să lase vreo urmă vizibilă ar fi atras atenția asupra sa la intrare nu la ieșire.

Smith era într-un punct mort.

Apoi îi răsună în minte icnetul Sophiei. Închise ochii și-i revăzu chipul minunat, schimonosit de durere. Căzîndu-i în brațe, zbătîndu-se să respire, reușind totuși să bîiguie: ... *laborator... cineva... lovit...*

Ora 5:27 p.m.
Morga, Frederick, Maryland

Doctorul Lutfallah era iritat.

– Nu ştiu ce-am mai putea afla, colonel Smith. Autopsia a fost clară. Precisă. N-ar trebui să iei o pauză? Mă şi mir că mai poţi rezista. Ai nevoie de somn...

– O să dorm după ce-o să aflu ce i s-a întîmplat, i-o întoarse Smith. Şi nu mă întreb *ce* a ucis-o, ci doar *cum* a ucis-o.

Patologul acceptase cu greu să se reîntîlnească cu Smith în sala de autopsie a spitalului. Nu renunţase cu plăcere la degustarea unui excelent martini.

– *Cum?*

Lutfallah înălţă din sprîncene. Asta era prea mult. Nu făcu nici un efort să-şi ascundă sarcasmul usturător:

– Aş zice că la fel cum ucide orice virus letal, domnule colonel.

Smith îl ignoră. Aplecat peste masa de disecţie, se lupta să-şi păstreze cumpătul în timp ce o privea pe Sophia, atît de plină de viaţă cîndva, iar acum palidă şi inertă.

– Fiecare centimetru, doctore. Examineaz-o centimetru cu centimetru. Caută orice ne-ar fi putut scăpa, ceva neobişnuit. Orice.

Deşi nervos, Lutfallah începu cercetarea. Cei doi medici lucrară în tăcere timp de o oră. Lutfallah începuse să bombăne iritat cînd, deodată, scoase o exclamaţie înăbuşită prin masca de protecţie.

– Ce-i asta?

Smith tresări.

– Ce? Ce-ai găsit? Arată-mi!

Însă de astă dată, Lutfallah fu cel care nu răspunse. Examină glezna stîngă a Sophiei. Cînd vorbi, puse o întrebare:

– Doctor Russell era diabetică?

Nu. Ce-ai găsit?

Lua alte medicamente pe cale intravenoasă?

Nu.

Lutfallah dădu din cap. Ridică privirea.

– Lua droguri, colonele?

– Adică narcotice? Nu, ce dracu'!

– Atunci aruncă o privire.

Smith se apropie de patolog, aflat în partea stîngă a Sophiei. Se aplecară amîndoi asupra gleznei. Semnul era aproape invizibil – înroşit şi umflat, atît de mic încît nimeni nu-l observase, ori poate că nici nu fusese acolo şi era doar o manifestare tîrzie a virusului.

În centrul petei roşii era o singură gaură minusculă de ac – o injecţie administrată cu aceeaşi pricepere folosită la tăierea paginii din jurnal.

Smith se ridică brusc, cuprins de furie. Strînse pumnii pînă i se albiră degetele. Capul îi vuia. Bănuise. Acum ştia.

Sophia fusese ucisă.

Ora 8:16 p.m.
Fort Detrick, Maryland

Jon Smith năvăli în încăpere şi privi înfuriat spre biroul său. Dar nu se aşeză. Nu putea. Măsura camera cu paşi mari, ca un animal sălbatic într-un ţarc. În ciuda agitaţiei trupului, avea mintea limpede ca diamantul. Se concentra. Acum, pentru el, oricare ar fi fost nevoile lumii... exista un singur obiectiv – să-l găsească pe asasinul Sophiei.

Foarte bine. *Gîndeşte*. Ea trebuie să fi aflat ceva atît de primejdios, încît fusese necesar să fie ucisă şi toate dovezile materiale ale descoperirii sau bănuielilor ei – eliminate. Prin urmare, ce făceau cercetătorii în cazul unei investigaţii la nivel mondial? *Discutau.*

Înşfăcă receptorul telefonului:

– Dă-mi-l pe comandantul serviciului de securitate.

Bătea darabana cu degetele în birou, neliniştit.

– Dingman la telefon. Cu ce te pot ajuta, domnule colonel?

– Ai o evidenţă a apelurilor telefonice din interiorul şi din afara ICMBIASU?

– Nu tocmai, dar o putem afla pe cea a unui apel primit sau trimis din bază. Ce te interesează în mod deosebit?

– Toate cele trimise de doctor Sophia Russell, începînd de sîmbăta trecută. Şi cele primite.

– Ai autorizaţie?

– Întreabă-l pe Kielburger.

– Te sun eu, domnule colonel.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Dingman telefonă, transmiţîndu-i o listă cu apelurile primite şi trimise de Sophia. Erau puţine, fiindcă ea şi restul echipei se ocupaseră de virus în laboratoare şi birouri. Cinci telefoane date, dintre care trei peste Ocean, şi numai patru primite. Formă numerele respective. Peste tot se discutase despre ceea ce nu fusese găsit, despre eşecuri.

Dezamăgit, se lăsă pe spătarul scaunului – apoi sări brusc în picioare. Alergă pe coridor pînă la biroul Sophiei, unde scotoci din nou pretutindeni. Se uită în sertare. Nu se înşela – registrul telefonic lunar, cel asupra căruia Kielburger insistase să fie ţinut la zi, lipsea.

Se întoarse în grabă la biroul lui şi mai dădu un telefon.

– Doamna Curtis? A predat cumva Sophia mai devreme registrul ei telefonic pe octombrie? Nu? Eşti sigură? Mulţumesc.

Îi luaseră şi registrul telefonic. Ucigaşii. De ce? Fiindcă *existase* o convorbire care dezvăluise ceea ce ei încercau să ascundă. Fusese ştearsă o dată cu raportul la IPL. Erau puternici şi inteligenţi, iar el se lovise de un zid aparent impenetrabil încercînd să descopere ce făcuse ori ce ştiuse

Sophia pentru a face pe cineva să considere că trebuia să o ucidă.

Trebuia să afle răspunsul pe altă cale – cercetînd trecutul victimelor. Ceva trebuie să-i fi legat înainte de-a muri, ceva ce le fusese fatal.

Formă alt număr.

– Sînt Jon Smith, doamnă Curtis. Generalul e în biroul lui?

– Cu siguranță, domnule colonel. Rămîneți la aparat.

Melanie Curtis era din Mississippi și îl plăcea. Dar în seara aceea nu era dispus să cocheteze cu ea.

– Mulțumesc.

– Generalul Kielburger.

– Mai vrei să mă duc mîine în California?

– De ce te-ai răzgîndit, colonele?

– Poate că am văzut lumina. Pericolul mai mare trebuie să aibă prioritate.

– Sigur, pufni Kielburger neîncrezător. Bine, soldat. O să iei avionul de la Andrews mîine dimineață la ora 8. Să fii la biroul meu la 7 și-o să-ți dau instrucțiunile.

11

Ora 5:04 p.m.
Parcul Adirondack, New York

Contrar presupunerilor majorității oamenilor, două treimi din statul New York nu cuprind numai zgîrie-nori, linii de metrou aglomerate și centre financiare în permanentă agitație. În vreme ce Victor Tremont, președinte executiv la Blanchard Pharmaceuticals, stătea pe veranda casei sale din Parcul Național Adirondack, privind către vest, vedea cu ochii minții harta: întinzîndu-se de la Vermont la

est pînă aproape de Lacul Ontario la vest, dinspre Canada la nord pînă lîngă Albany la sud, vreo două milioane şi jumătate de hectare de teren, public şi privat, se înălţa dintre rîurile repezi şi miile de lacuri, formînd patruzeci şi şase de piscuri montane colţuroase ce se ridicau la peste o mie două sute de metri deasupra teritoriului neted numit Adirondack.

Tremont ştia toate astea fiindcă era înzestrat cu o minte ascuţită, care sesiza imediat, reţinea şi folosea faptele importante. Parcul Adirondack era esenţial pentru el nu doar fiindcă era un ţinut împădurit de o minunată sălbăticie, ci şi pentru că era slab populat. Una dintre poveştile pe care îi plăcea să le spună oaspeţilor săi adunaţi în jurul şemineului era despre un şef de la fisc ce cumpărase în zonă o cabană de vară. Cînd omul hotărîse că impozitul pe care îl plătea era prea ridicat, se apucă să facă cercetări. Cu această ocazie, descoperise – aici, Tremont rîdea din toată inima – că perceptorii locali erau implicaţi în mari afaceri de corupţie. Omul era dispus să-i dea în judecată pe escroci, însă nu se putea alcătui nici un juriu. Motivul? Existau atît de puţini rezidenţi permanenţi în district, încît aceştia fie erau implicaţi în afaceri ilegale, fie aveau legături cu cineva care era.

Tremont zîmbi. Izolarea şi corupţia din regiune făceau ca paradisul său împădurit să fie perfect. Cu zece ani în urmă, mutase Blanchard Pharmaceuticals într-un complex din cărămidă roşie, construit, după directivele lui, în pădurea de lîngă satul Long Lake. În acelaşi timp, făcuse dintr-un loc retras, aproape de Lacul Magua, principala sa reşedinţă.

În seara aceea, în timp ce soarele cobora ca o minge arămie, în spatele pinilor şi al copacilor de esenţă tare, Tremont stătea pe veranda acoperită de la primul etaj al casei sale. Privea jocul de lumini al apusului strălucitor pe siluetele zimţate ale munţilor şi sorbea cu nesaţ din belşugul, puterea şi savoarea pe care priveliştea aceea, casa, stilul acela de viaţă le etalau.

Locuința lui făcuse parte dintr-una dintre marile așezări întemeiate acolo de către cei avuți spre sfîrșitul secolului nouăsprezece. Construit tot din bîrne și scînduri, ca și casa de la Great Camp Sagamore, de lîngă lacul Raquette, vastul său refugiu era singura construcție ce supraviețuise din vechile vremuri. Camuflată deasupra de o boltă bogată de ramuri și dinspre lac de o pădure deasă, casa era aproape invizibilă pentru intruși. Tremont plănuise în așa fel restaurarea ei, încît permisese vegetației să crească înaltă și în voie. Nu exista nici cutie poștală pe drum, nici debarcader pe lac prin care să-și trădeze prezența. Nu era prevăzut și nici de dorit accesul public sau comun. Doar Victor Tremont, cîțiva parteneri de încredere din Proiectul Hades, ca și tehnicienii și oamenii de știință loiali care lucrau în laboratorul ultrasofistificat de la etajul doi știau de existența clădirii.

Pe măsură ce soarele de octombrie cobora sub linia orizontului, aerul rece al nopții din Adirondack lovea obrajii lui Tremont și i se strecura pe sub jachetă și pantaloni. Nu se grăbea totuși să intre în casă. Savura trabucul gros și aroma de whisky Langavulin, vechi de cincizeci de ani, din care sorbea din cînd în cînd. Îi încălzea sîngele și îi provoca o dogoare plăcută în gît. Langavulin era poate cel mai bun whisky din lume, însă aroma lui grea, ca a fumului de turbă, și consistența lui, perfect echilibrată, erau puțin cunoscute în afara Scoției. Asta deoarece Tremont cumpăra în fiecare an toată producția distileriei din Islay.

Însă mai degrabă sălbăticia locului îi așternuse un zîmbet pe buzele patriciene, nu băutura, în timp ce zăbovea pe verandă, în ultimele raze aurii ale apusului. Lacul limpede se afla doar la o scurtă distanță cu barca de suprapopulatul Raquette. Pinii înalți se legănau încet, umplînd aerul cu mirosul lor pătrunzător. În depărtare, piscul golaș al muntelui Marcy, înalt de 1600 metri, strălucea precum un deget îndreptat spre Dumnezeu.

Tremont se simțise atras de munți încă de pe vremea cînd era un adolescent impertinent din Syracuza. Tatăl lui, profesor de economie la universitatea de pe colină, nu fusese în stare să-l stăpînească mai mult decît o putea face acum obezul președinte de la Blanchard. Amîndoi insistaseră dintotdeauna asupra faptelor nepermise, susținînd că nimeni nu putea face orice îi trece prin cap. El nu înțelesese niciodată această îngustime de spirit. Ce te putea limita în afara imaginației tale? A talentelor tale? A îndrăznelii tale? Proiectul Hades era un exemplu în acest sens. Dacă ar fi știut de la început ce avea el în minte, amîndoi i-ar fi spus că era ceva imposibil. Nici unul dintre ei n-ar fi putut realiza așa ceva.

În sinea lui, pufni dezgustat. Erau niște oameni slabi, mărunți. În cîteva săptămîni, proiectul urma să aibă un succes deplin. *El* va avea un succes deplin. Vor urma apoi mulți ani cu profituri substanțiale.

Poate fiindcă acesta era stadiul final al Proiectului Hades, se lăsa uneori pradă reveriei, gîndindu-se la tatăl său, mort de mult. Oarecum, părintele lui fusese singurul bărbat pe care îl respectase vreodată. Bătrînul nu-și înțelesese unicul fiu, dar fusese alături de el. În adolescență, Tremont fusese fascinat de filmul *Jeremiah Johnson*. Îl văzuse de nenumărate ori. Apoi, în toiul unei ierni geroase, plecase în munți, hotărît să trăiască departe de casă, așa cum făcuse și Johnson. Să culeagă fructe de pădure și să smulgă rădăcini. Să se hrănească din ce vîna. Să se lupte cu indienii. Să înfrunte din răsputeri stihiile naturii, într-o aventură eroică în care puțini aveau curajul sau imaginația să se lanseze.

Însă experiența nu avusese mai nimic nobil în ea. Cu pușca Remington a tatălui său, omorîse doi cerbi în perioada de interdicție, împușcase și mai că ucisese niște excursioniști, se îmbolnăvise grav mîncînd fructe otrăvitoare și fusese la un pas de a muri înghețat. Din fericire, observînd dispariția puștii, a hanoracului și a rucsacului, dar și fiindcă îl auzise

mereu vorbind despre film, tatăl lui bănuise unde-i dispăruse băiatul. Atunci cînd pădurarii încercaseră să renunțe la căutare, tatăl lui își ieșise din fire și apelase la toate cunoștințele de la universitate și din instituțiile statului. Drept urmare, pădurarii bombăniseră, dar reluaseră vînătoarea, găsindu-l în cele din urmă, într-o stare jalnică și degerat, adăpostit într-o peșteră de pe pantele înzăpezite ale muntelui Marcy.

Cu toate astea, el o considera drept una dintre cele mai importante experiențe ale vieții sale. Învățase din eșecul acela faptul că natura era aspră, indiferentă și deloc prietenoasă cu oamenii. Descoperise și că provocarea fizică îl atrăgea prea puțin; puteai pierde prea ușor. Dar cea mai importantă lecție i-o dăduse motivul real pentru care Johnson se dusese în munți. La vremea aceea, crezuse că o făcuse ca să înfrunte natura, să se lupte cu indienii, să-și dovedească bărbăția. *Eroare*. O făcuse pentru bani. Oamenii muntelui erau vînători de blănuri, iar tot ce făceau și suferau avea un singur țel – să se îmbogățească.

Nu uitase asta niciodată. Îndrăzneala și simplitatea acelui țel îi modelaseră destinul.

Pe veranda rustică, pe măsură ce amintirile se redeșteptau, înțelese că și-ar fi dorit ca tatăl lui să fie acolo la finalul Proiectului Hades. Bătrînul ar fi recunoscut pînă la urmă că un om putea face orice dorea dacă era suficient de inteligent și tenace. Ar fi fost oare mîndru tatăl lui? Probabil că nu. Izbucni în rîs. Cu atît mai rău pentru bătrîn. Mama lui ar fi fost mîndră, dar asta nu avea importanță. Femeile nu contau.

Deveni brusc atent. Înclină capul, ascultînd. Rotoarele unui elicopter se auzeau tot mai tare. Tremont dădu pe gît paharul cu whisky, lăsă trabucul să ardă într-o scrumieră mare și intră cu pași mari în uriașa cameră de zi, intens luminată. De pe pereții de bîrne priveau în jos ochii de sticlă ai trofeelor de vînătoare. Mobila din lemn și piele era așezată pe covoare

lucrate manual, în jurul largului şemineu. Tremont trecu pe lîngă focul ce trosnea şi printr-un sas din fund, unde aroma prafului de copt de la bucătărie înmiresma aerul.

În cele din urmă ieşi în partea opusă a casei, în aerul rece al serii. Elicopterul, un Bell S-92C Helibus, ateriza într-un luminiş aflat la o sută de metri distanţă.

Cei patru bărbaţi care coborîră aveau între patruzeci şi cinci şi cincizeci de ani, cam ca şi Tremont. Spre deosebire de acesta din urmă, care purta haine de comandă din bumbac, o cămaşă colonială de culoarea cositorului, o jachetă de vînătoare Gore-Tex şi o pălărie cu boruri largi, atîrnîndu-i pe spate şi legată cu o cureluşă sub bărbie, bărbaţii erau în ţinută de afaceri, purtînd costume elegante.

În timp ce rotoarele elicopterului vuiau, Tremont îl întîmpină pe fiecare dintre ei cu un zîmbet larg şi o viguroasă strîngere de mînă, ca între vechi prieteni. Copilotul sări din elicopter ca să descarce bagajele. Tremont îi făcu semn spre casă şi se întoarse să-şi conducă oaspeţii.

La cîteva clipe după ce Helibusul decolase în lumina amurgului, un elicopter mai mic, un 206B Jet Ranger III, ateriză în poiană. Coborîră doi bărbaţi foarte diferiţi de ocupanţii primului aparat. Purtau costume banale, ponosite, la care nimeni nu s-ar fi uitat de două ori. Bărbatul mai înalt, brunet, îmbrăcat într-un costum bleumarin, avea o faţă ciupită de vărsat, pleoapele grele de oboseală şi un nas curbat şi ascuţit ca un iatagan. Bărbatul cu faţă rotundă, cu înfăţişare prietenoasă, umerii largi, păr castaniu, lung şi subţire, purta un costum gri închis. Nici unul nu avea bagaje. Nu doar hainele şi absenţa valizelor îi făceau diferiţi. Era ceva în felul în care se mişcau... o alură de prădători antrenaţi pe care oricine cunoştea astfel de lucruri le-ar fi recunoscut drept primejdioase.

Cei doi se aplecară sub elicele elicopterului şi-i urmară pe primii spre casă.

Deşi Victor Tremont nu întorsese privirea, cei patru bărbaţi îi observară pe ultimii doi. Aruncară priviri neliniştite între ei, ca şi cum îi mai văzuseră şi înainte.

Nadal al-Hassan şi Bill Griffin nu reacţionară nicicum la indiferenţa lui Tremont sau la nervozitatea celorlalţi. Priviră roată în jur, tăcuţi, apoi intrară în casă pe altă uşă.

La masa lungă, de provenienţă norvegiană, Victor Tremont şi cei patru invitaţi ai săi avură parte de un festin care ar fi putut fi servit şi în Walhalla – raţă sălbatică la cuptor cu ciuperci japoneze, păstrăv în pergament şi căprioară vînată chiar de Tremont, cu andive belgiene fierte înăbuşit, cartofi dauphin şi sos picant Rhone Hermitage. Înfierbîntaţi şi sătui, bărbaţii se aşezară în fotoliile confortabile din vasta cameră de zi. Se delectară cu coniac Rémy Martin Gordon Bleu şi ţigări de foi – Maduros cubaneze, fabricate exclusiv pentru Tremont. După ce se instalară în jurul focului aprins, Tremont îşi încheie raportul privind stadiul proiectului care le mistuise imaginaţia, speranţele şi vieţile în ultimul deceniu.

–... am presupus dintotdeauna că mutaţia ar avea loc, la subiecţii americani, cu un an mai tîrziu decît la subiecţii neamericani. E o chestiune de sănătate, hrană, condiţie fizică şi genetică. Ei bine...

Tremont făcu o pauză pentru a sublinia ce avea să spună şi ca să le studieze feţele. Toţi fuseseră cu el de la început – la un an după întoarcerea lui din Peru, de unde adusese ciudatul virus şi sîngele de maimuţă. Era acolo George Hyem, în colţul depărtat din dreapta, ca un mitralior într-un avion de vînătoare. Înalt şi roşcovan, pe-atunci era un tînăr contabil care înţelesese imediat potenţialul financiar al afacerii. Acum era contabil-şef la Blanchard, deşi lucra de fapt pentru Tremont. Lîngă el se afla Xavier Becker, care avea tendinţa de-a se îngrăşa, un geniu al informaticii ce scurtase cu cinci ani perioada de cercetare, îmbunătăţind calitatea virusului şi

a serului. Vizavi de Tremont şedea Adam Cain, doctor în virusologie, care văzuse calculele lui George şi hotărîse că viitorul său era mai degrabă la Blanchard, alături de Tremont, decît la CCB. Găsise o modalitate de a izola virusul letal, modificat genetic, şi de a-l menţine stabil timp de o săptămînă. Alături de Becker era şeful securităţii de la Blanchard, Jack McGraw, care le acoperise tuturor spatele încă de la început.

Cei patru avocaţi ai săi erau pregătiţi şi dornici de cîştig.

Tremont întrerupse pauza:

– Virusul s-a manifestat aici, în Statele Unite. Curînd va avea loc o epidemie pe tot globul. Presa nu ştie încă nimic, dar va afla. N-ai cum să-i opreşti, nici pe ziarişti, nici virusul. Singura soluţie a guvernelor va fi să plătească preţul nostru.

Cei patru bărbaţi zîmbiră. În ochi le strălucea simbolul dolarului. Al multor dolari. Dar mai era ceva – triumf, mîndrie, speranţe şi o puternică dorinţă. Aveau deja succes profesional. Acum urmau să aibă succes financiar, devenind peste măsură de bogaţi, atingînd apogeul visului american.

Tremont spuse:

– George?

Expresia lui George se schimbă brusc. Părea trist, descurajat.

– Planul de profit pentru deţinătorii de acţiuni e gata în orice moment. Ezită. Mă tem că e mai puţin decît am sperat. Poate doar cinci ... cel mult şase... *miliarde de dolari.* Şi rîse zgomotos de propria glumă.

Xavier Becker, încruntîndu-se sever faţă de frivolitatea lui George, nu aşteptă să fie întrebat.

– Ce ştim despre revizia contabilă secretă pe care am descoperit-o?

– Jack spune că doar Haldane a văzut-o, le zise Tremont, iar eu o să mă ocup de el cînd o să ne întîlnim, înainte de dineul conducerii de la întrunirea anuală. Altceva, Xavier?

Mercer Haldane era preşedintele companiei Blanchard Pharmaceuticals.

– Am manipulat fişierele din computere ca să dovedesc că am lucrat în toţi aceşti zece ani la amestecul de anticorpi recombinaţi ce formează serul nostru, îmbunătăţindu-l de cînd am obţinut patentul, că am încheiat testele finale şi l-am supus aprobării Agenţiei pentru Controlul Medicamentelor. Fişierele mai arată acum şi costurile astronomice pe care le-am avut.

În vocea lui Xavier se simţea entuziasmul.

– Provizia e de milioane de doze şi e în creştere.

Adam rîse.

– Nimeni nu bănuieşte nimic.

– Chiar dacă bănuieşte cineva, n-o să găsească niciodată vreo urmă.

Jack Melorani, şeful securităţii, îşi freca încîntat palmele.

– Spune-ne doar cînd să trecem la fapte! imploră George.

Tremont zîmbi şi ridică mîna.

– Nu vă faceţi griji. Am un program complet, bazat pe repeziciunea cu care vor înţelege că au de-a face cu o epidemie. O să fac mutarea cu Haldane înainte de întrunirea conducerii.

Cei cinci bărbaţi băură, văzîndu-şi viitorul strălucind tot mai tare cu fiecare clipă. Apoi Tremont puse jos paharul. Faţa lui căpătă o expresie gravă. Ridică din nou mîna ca să-i facă să tacă.

– Din nefericire, sîntem într-o situaţie care ar putea fi o problemă mai serioasă decît revizia contabilă. Cît de mare sau mic e pericolul, sau dacă există vreun pericol după ce am fost nevoiţi să facem... ah... nişte paşi, încă nu putem şti sigur. Dar vă asigur că problema e atent supravegheată şi ne ocupăm de ea în detaliu.

Jack McGraw se încruntă.

– Ce fel de problemă, Victor? De ce nu mi s-a spus şi mie?

Tremont se uită la el.

– Pentru că nu vreau ca Blanchard să aibă vreo legătură, fie şi îndepărtată.

Se aşteptase ca Jack să fie bănuitor în chestiuni de securitate, dar pînă la urmă Tremont lua toate deciziile.

– În ce priveşte problema, a fost pur şi simplu unul dintre acele evenimente pe care nimeni nu le poate anticipa. Cînd am fost în Peru, în expediţia aceea în timpul căreia am descoperit virusul şi serul potenţial, am întîlnit un grup de studenţi aflaţi într-o cercetare de teren. În afară de amabilităţi, ne-am acordat puţină atenţie unii altora pentru că eram interesaţi de studii diferite.

Dădu din cap, în semn că era surprins.

– Însă cu trei zile în urmă, unul dintre ei m-a sunat. Cînd şi-a spus numele, mi-am amintit vag de o studentă care manifestase mult interes faţă de activitatea mea. A devenit specialist în biologie celulară şi moleculară. Problema e că acum lucra la ICMBIASU, care studiază primele victime. După cum ne aşteptam, cei de-acolo n-au reuşit să descopere provenienţa virusului. Dar asocierea unică de simptome i-a amintit deodată femeii de călătoria în Peru. Şi-a adus aminte de numele meu. M-a sunat.

– Iisuse! exclamă George, faţa lui roşie pălind brusc.

– A făcut legătura dintre virus şi tine? mormăi ameninţător Jack McGraw.

Tremont ridică din umeri.

– Am negat. Am convins-o că se înşela, că nu exista un asemenea virus. Pe urmă l-am trimis pe Nadal al-Hassan cu oamenii lui s-o elimine.

O relaxare generală se instală în imensa cameră de zi. Tensiunea scăzînd, toţi răsuflară uşuraţi. Munciseră din greu mai bine de un deceniu, îşi riscaseră carierele şi existenţele în acel joc fantastic şi nici unul dintre ei nu avea de gînd să piardă bogăţiile care le erau acum la îndemînă.

– Din nefericire, continuă Tremont, n-am avut succes în încercarea de a proceda la fel şi cu logodnicul şi colegul ei de cercetare. Ne-a scăpat şi este posibil ca ea să fi avut timp să vorbească cu el înainte de a muri.

Jack McGraw înțelese.

– De-aceea a venit al-Hassan aici. Ştiam eu că s-a întîmplat ceva.

Tremont dădu din cap.

– Nu exagera situația. Am trimis după al-Hassan ca să-mi raporteze cum stăm. Deşi eu am cel mai mult de pierdut, sîntem cu toții implicați în treaba asta.

Tăcerea din încăpere era mai asurzitoare decît orice zgomot. Xavier o întrerupse:

– În regulă. Să auzim ce are de zis.

În foc mai erau doar cărbuni încinşi şi cîteva flăcărui. Tremont se duse lîngă şemineul de piatră şi apăsă pe un buton dintr-o scobitură. În încăperea ca o peşteră intră mai întîi Nadal al-Hassan, urmat de Bill Griffin. Al-Hassan se apropie de Victor Tremont, lîngă şemineu, în vreme ce Griffin rămase discret în spate. Al-Hassan furniză amănunte despre telefonul primit de Tremont de la Sophia Russell, despre moartea ei şi despre acțiunile lui, menite să elimine orice legătură ce s-ar fi putut face între virus şi Proiectul Hades. Descrise reacțiile lui Jonathan Smith. Vorbi despre şantajul la care Griffin o supusese pe Lily Lowenstein şi despre ştergerea ulterioară a oricăror dovezi din computere.

– N-a rămas nimic care să facă legătura dintre noi şi Russell ori virus, încheie al-Hassan, dacă ea nu i-a vorbit colonelului Smith.

Jack McGraw mormăi:

– E un „dacă" al naibii de important.

– Asta cred şi eu, admise al-Hassan. Ceva l-a făcut pe Smith să presupună că moartea ei n-a fost un accident. A întreprins investigații serioase, ignorînd cercetarea propriu-zisă a virusului.

– Ne poate descoperi? întrebă neliniştit George, contabilul.

– Oricine poate găsi pe oricine dacă persevereză şi caută cu atenţie. De aceea cred că trebuie să-l eliminăm.

Victor Tremont făcu un semn spre capătul încăperii.

– Dar tu nu eşti de acord, Griffin?

Toţi se întoarseră să-l privească pe fostul agent FBI care se sprijinea de un perete din spatele lor. Bill Griffin se gîndea la Jon Smith. Făcuse tot ce putuse ca să-şi avertizeze prietenul. Se folosise de vechile lui legitimaţii de la FBI şi aflase de la biroul lui Jon că el era plecat din oraş, apoi trecuse pe la mai multe agenţii, culegînd fragmente de informaţii, pînă cînd descoperise, în cele din urmă, la ce consfătuire se dusese Jon şi, după aceea, unde locuia la Londra.

Aşa că, în timp ce-i măsura cu o privire şireată pe cei cinci, făcu ce trebuia ca să salveze aparenţele, încercînd să le distragă atenţia de la Jon: dădu din umeri, nepăsător.

– Smith s-a agitat atît de mult ca să afle ce i s-a întîmplat lui Russell, încît cred că ea nu i-a spus nimic despre Peru sau despre voi. Altfel ar fi fost posibil ca acum să fi fost aici, bătînd la uşă ca să stea de vorbă cu dumneata, domnule Tremont. Dar cîrtiţa noastră de la ICMBIASU spune că Smith a încetat să ancheteze moartea ei şi s-a concentrat asupra studierii virusului. Mîine chiar se duce în California ca să discute cu familia şi prietenii maiorului Anderson.

Tremont dădu din cap, gînditor.

– Nadal?

– Omul nostru de la Detrick spune că generalul Kielburger i-a ordonat lui Smith să se ducă în California, însă el a refuzat, raportă al-Hassan. Mai tîrziu a fost de acord să plece, dar asta e cu totul altă chestiune. Cred că o să caute în California o confirmare a bănuielilor lui.

Griffin zise:

– E medic, aşa că a participat la autopsie. Nu-i mare lucru. N-au găsit nimic. Nu există nici o bănuială. Te-ai ocupat de toate aspectele.

– Nu ştim ce-a găsit Smith la autopsie, spuse al-Hassan.

Griffin făcu o grimasă.

– Atunci, ucide-l. Asta ar rezolva o problemă. Dar fiecare nouă crimă sporeşte riscul apariţiei unor întrebări şi al descoperirii. Mai ales în cazul logodnicului şi colegului de institut al doctoriţei Russell. Şi mai ales dacă i-a vorbit deja generalului Kielburger despre atacurile asupra lui din Washington.

– Dacă mai aşteptăm, ar putea fi prea tîrziu, insistă al-Hassan.

Tăcerea din cameră părea suficient de grea ca să strivească întreaga clădire. Conspiratorii se uitară unul la altul, apoi îşi îndreptară privirile neliniştite spre liderul lor aristocratic, Victor Tremont. El păşi încet în faţa focului, cu o cută adîncă pe frunte. Într-un tîrziu, hotărî:

– S-ar putea ca Griffin să aibă dreptate. E mai bine să nu ne asumăm încă un risc omorînd aşa curînd pe cineva din echipa de la Detrick.

Ceilalţi se priviră din nou. De astă dată încuviinţară. Nadal al-Hassan urmări tăcut votul, apoi îşi îndreptă ochii încercănaţi spre Bill Griffin pentru a-l studia.

– Ei bine, zise Tremont zîmbind, aşa rămîne. Putem să mergem la culcare. Cu planurile finale pe care le avem de făcut, mîine o să fie o zi plină.

Strînse cu căldură mîna fiecăruia – liderul şi gazda amabilă –, iar ei părăsiră impunătoarea cameră de zi.

Al-Hassan şi Griffin rămaseră ultimii. Victor Tremont le făcu semn să se apropie.

– Urmăriţi-l cu atenţie pe Smith. Nu vreau ca el să obţină vreo informaţie fără ca voi să ştiţi cînd, unde şi cît de importantă este.

Coborî privirea spre cărbunii aprinşi, de parcă ar fi fost nişte oracole ale viitorului. Apoi, brusc, înălţă capul. Al-Hassan şi Griffin se întorseseră să plece. Îi chemă înapoi. Cînd ajunseră în faţa lui, le spuse cu voce joasă, aspră:

– Nu mă înţelegeţi greşit, domnilor. Dacă doctorul Smith se dovedeşte o pacoste, sigur că trebuie să scăpăm de el. Viaţa e un echilibru între risc şi siguranţă, între victorie şi înfrîngere. Ceea ce am putea pierde prin cîteva întrebări punctuale cu privire la coincidenţele dintre moartea lui şi cea a logodnicei sale ar putea fi mai mult decît compensat împiedicîndu-l să dezvăluie cauzele morţii ei.

– Dacă el face într-adevăr cercetări.

Tremont îşi aţinti privirea scrutătoare spre Bill Griffin.

– Da, *dacă*. E treaba dumitale să afli asta, domnule Griffin. Vocea lui, brusc rece, era un avertisment. Nu mă dezamăgi.

12

Ora 10:12 a.m., miercuri, 15 octombrie
Fort Irwin, Barstow, California

Avionul C-130 de la Baza Aeriană Andrews ateriză pe Aeroportul Militar al Californiei de Sud, lîngă Victorville, la ora 10:12, într-o dimineaţă călduroasă, cu vînt. Un subofiţer din poliţia militară veni pe pistă în întîmpinarea lui Smith.

– Bine aţi venit în California, domnule, îl salută şoferul, luîndu-i bagajul şi deschizîndu-i uşa maşinii.

– Mulţumesc, sergent. Mergem la Irwin?

– Mergem în zona de decolare, domnule. Acolo vă aşteaptă un elicopter de la Irwin.

Şoferul puse bagajul lui Smith în spate, se sui la volan şi ieşi de pe pistă. Smith se ţinea bine în vreme ce masivul vehicul de luptă sărea peste şanţuri şi gropi, pînă cînd ajunseră la un elicopter sanitar, marcat cu însemnele Regimentului

Unsprezece Blindate – un armăsar negru cabrat pe un cîmp roşu cu alb. Motoarele erau deja pornite pentru decolare.

Un bărbat mai vîrstnic, purtînd frunza aurie a ofiţerilor superiori şi caduceul medicilor, ieşi de sub elicele lungi. Întinse mîna şi strigă:

– Doctor Max Behrens, colonel. Spitalul Militar.

Un recrut luă sacul de voiaj al lui Smith, apoi se suiră în elicopterul ce duduia. Aparatul se clătină în aer şi se înclină într-un unghi ascuţit, traversînd deşertul la joasă altitudine. Smith privea autostrăzile cu două benzi de sub el şi clădirile aşezărilor. Ajunseră curînd deasupra largii autostrăzi interstatale 15.

Dr. Behrens se aplecă spre el, strigînd ca să acopere zgomotele:

– Am supravegheat cu atenţie toate unităţile din bază, dar n-a mai apărut nici o contaminare cu virusul acela.

Smith zise tare:

– Doamna Anderson şi ceilalţi sînt pregătiţi să stea de vorbă cu mine?

– Da, domnule. Familia, prietenii, cu oricine doriţi. Colonelul de la FOROP a spus că poţi afla tot ce vrei şi ar fi bucuros să vorbească şi el cu dumneata dacă asta te-ar ajuta cu ceva.

– FOROP?

Behrens zîmbi.

– Scuze, am uitat că eşti la Detrick de ceva vreme. Asta-i misiunea noastră – Forţa de Opoziţie. Regimentul Unsprezece are aici rolul duşmanului pentru toate regimentele şi brigăzile care vin să se antreneze. Le facem zile al naibii de grele. Pe noi ne distrează, iar pe ei îi face soldaţi mai buni.

Elicopterul trecu pe deasupra unei autostrăzi cu patru benzi şi pătrunse mai adînc în deşertul presărat cu stînci, pînă cînd

Smith văzu dedesubt un drum, un indicator cu urarea BINE AŢI VENIT şi, pe culmea unui deal, o grămadă de pietre stivuite, toate vopsite în culorile vii ale siglelor şi semnelor de armă ale unităţilor ce staţionaseră acolo sau trecuseră prin Irwin de-a lungul anilor.

Trecură pe deasupra unor şiruri de vehicule rapide care lăsau în urmă nori de praf. Era uimitor cît de mult semănau vehiculele americane modificate cu infanteria mecanizată rusească – formată din transportoare BMP-2s şi BRDM-2s – şi cu diviziile de tancuri T-80. Elicopterul se abătu pe deasupra garnizoanei şi ateriză pe terenul deşertic într-un nor de nisip. Un comitet de primire îi aştepta, iar Smith se întrebă cutremurat de ce se afla acolo.

Phyllis Anderson era o femeie înaltă şi ceva mai plină, de parcă prea adesea ar fi mîncat prea în grabă şi în prea multe baze militare. Faţa ei rotundă era marcată de suferinţă. Se aşezaseră pe cutiile împachetate, în liniştita cameră de zi a plăcutei locuinţe. Avea ochii înspăimîntaţi pe care Smith îi văzuse la multe văduve, relativ tinere, de militari. Ce va face ea de-acum înainte? Îşi petrecuse întreaga viaţă de femeie măritată mutîndu-se dintr-o garnizoană în alta, de la un fort la altul, în locuinţe din incinta sau din afara bazelor, care nu-i aparţinuseră niciodată. Nu avea un loc pe care să-l poată numi căminul ei.

– Copiii? zise ea, răspunzînd la întrebarea lui Smith. I-am trimis la părinţii mei. Sînt prea mici ca să înţeleagă ceva. Se uită la cutiile împachetate. O să mă duc şi eu acolo peste cîteva zile. Va trebui să găsim o locuinţă. E un oraş mic. Lîngă Erie, Pennsylvania. Va trebui să-mi iau o slujbă. Nu ştiu ce aş putea face…

Vocea femeii se stinse, iar Smith se simţi penibil aducînd iarăşi vorba despre ce voia să afle.

– A mai fost maiorul bolnav înainte de ziua aceea?

Ea încuviinţă.

– Uneori făcea brusc febră care dura cîteva ceasuri, pe urmă dispărea. O dată l-a ţinut douăzeci şi patru de ore. Doctorii erau îngrijoraţi, dar n-au putut găsi vreo cauză, iar el se făcea întotdeauna bine, fără alte complicaţii. Dar cu cîteva săptămîni în urmă a căzut la pat, răcit zdravăn. I-am cerut să-şi ia cîteva zile de concediu medical sau măcar să nu iasă pe teren, însă nu te puteai înţelege cu Keith. Spunea că luptele şi ambuscadele duşmanului nu încetează pentru o răceală. Colonelul zicea mereu despre Keith că este cel mai rezistent pe teren. Îşi lăsă privirea în poală, unde mîinile ei răsuceau o cîrpă şi adăugă: Era.

– Mi-ai putea spune ceva care să aibă vreo legătură cu virusul care l-a ucis?

O văzu tresărind la auzul cuvîntului, dar nu avea cum să formuleze altfel întrebarea.

– Nu.

Femeia ridică ochii. Exprimau aceeaşi durere pe care o simţea şi el, dar el trebuia să facă eforturi ca să nu-l trădeze privirea. Ea continuă:

– S-a sfîrşit aşa de repede... Răceala părea să-i fi trecut. Dormise bine după-amiază. Pe urmă s-a trezit la un pas de moarte.

Îşi muşcă buza de jos, reţinîndu-şi un suspin. Smith simţi că i se umezesc ochii. Întinse braţul şi îşi lăsă palma peste mîinile ei.

– Îmi pare foarte rău. Ştiu cît de greu îţi este.

– Chiar ştii?

I se simţea nefericirea în glas, dar era acolo şi o întrebare. Amîndoi ştiau că nu-i putea aduce soţul înapoi, dar putea avea el vreun remediu magic care să-i spulbere durerea nemărginită care o chinuia pînă în adîncul fiinţei?

– Ştiu, zise el încet. Virusul ăsta a ucis-o şi pe logodnica mea.

Ea îl privi ţintă, surprinsă. Două lacrimi i se prelinseră pe obraji.

– E cumplit, nu-i aşa?

El îşi drese glasul. Pieptul îi ardea şi îşi simţea stomacul parcă frămîntat de un malaxor.

– Cumplit, admise el. Crezi că poţi continua? Vreau să aflu cît mai multe despre virusul ăsta, ca să-l împiedic să facă şi alte victime.

În mintea ei rămăsese o soţie de militar, iar acţiunea era întotdeauna cea mai bună alinare.

– Ce vrei să mai ştii?

– Maiorul Anderson a fost recent în Atlanta sau la Boston?

– Nu cred că a fost vreodată la Boston, iar în Atlanta n-am mai fost de cînd am plecat de la Bragg, cu mulţi ani în urmă.

– În afară de Fort Bragg, unde a mai activat maiorul?

– Păi... Femeia îi debită o întreagă listă de baze militare de pe tot cuprinsul ţării, din Kentucky pînă în California. Şi în Germania, sigur, cînd Keith era la Regimentul Trei Blindate.

– Cînd a fost asta?

Febra hemoragică Marburg, foarte asemănătoare cu Ebola, fusese descoperită prima dată în Germania.

– Păi, din 1989 pînă în '91.

– La Regimentul Trei Blindate? Deci a fost în războiul din Golf?

– Da.

– Unde-a mai fost peste hotare?

– În Somalia.

Acolo avusese Smith fatala întîlnire cu febra Lassa. Nu fusese o operaţie de anvergură, dar aflase oare tot ce se întîmplase acolo? Exista întotdeauna posibilitatea existenţei

unui virus necunoscut în adîncul junglei, în deşerturile şi munţii acelui nefericit continent. Smith insistă:

– A vorbit vreodată despre Somalia? A fost bolnav acolo? Fie şi pentru scurt timp? A avut vreuna din stările febrile care treceau de la sine? Dureri de cap?

Ea dădu din cap.

– Din cîte-mi amintesc eu, nu.

– În războiul din Golf a fost vreodată bolnav?

– Nu.

– A fost expus unor agenţi chimici sau biologici?

– Nu cred. Dar îmi amintesc cînd îmi spunea că medicii l-au trimis la un spital de campanie pentru o rană minoră de schijă, iar unii doctori ziceau că spitalul ar putea fi expus unui atac bacteriologic. Îi vaccinau pe toţi cei care treceau pe-acolo.

Smith simţi cum i se strînge stomacul, dar se abţinu să-şi manifeste entuziasmul.

– Şi pe maior?

Ea schiţă un zîmbet vag.

– Spunea că a fost cel mai cumplit vaccin pe care l-a făcut. L-a durut grozav.

– Îţi aminteşti cumva numărul spitalului de campanie?

– Nu, îmi pare rău.

Curînd după aceea, el încheie discuţia. Se opriră lîngă uşa din faţă, vorbind despre nimicuri. Banalităţile vieţii cotidiene aduceau o anume consolare.

Dar în timp ce el ieşea pe uşă, femeia spuse cu un glas obosit:

– Dumneata eşti ultimul, domnule colonel? Cred că am spus tot ce ştiu.

Smith se întoarse.

– Ţi-a mai pus cineva întrebări despre maior?

– Maiorul Behrens de la Spitalul Militar, colonelul, un patolog din Los Angeles şi doctorii ăia teribili care au sunat

aici sîmbătă şi mi-au pus nişte întrebări cumplite despre simptomele bietului Keith, cît a trăit, cum arăta la...

Femeia se înfioră.

– Sîmbăta trecută? se miră Smith. Ce medic ar fi putut suna *sîmbătă?* Cei de la Detrick şi CCB de-abia începuseră studierea virusului. Au spus unde lucrau?

– Nu. Doar că erau din partea statului.

Smith îi mulţumi din nou şi plecă. Porni spre următoarea sa destinaţie prin soarele orbitor şi vîntul puternic din podişul deşertic, gîndindu-se la ceea ce aflase. Era oare posibil ca maiorul Anderson să fi contractat virusul în Irak – sau să le fi fost transmis acolo –, apoi să fi zăcut inactiv în următorii zece ani, cu excepţia unor stări febrile inexplicabile, pentru a se manifesta într-un tîrziu prin ceea ce păruse doar o răceală gravă... şi apoi prin moarte?

Nu cunoştea nici un virus care să acţioneze în felul ăsta. Însă medicii nu cunoscuseră nici vreun virus care să acţioneze precum HIV-SIDA pînă cînd nu se răspîndise din inima Africii în întreaga lume.

Şi cine erau „doctorii din partea statului“ care o sunaseră pe Phyllis Anderson înainte ca vreo persoană din afara CCB sau ICMBIASU să afle măcar că apăruse un nou virus?

Ora 8:22 p.m.
Lake Magua, New York

Congresmanul Benjamin Sloat îşi trecu mîna peste capul pleşuv şi mai luă o înghiţitură din whiskyul lui Victor Tremont. El şi cu Tremont şedeau în camera întunecoasă ce dădea spre veranda învăluită de noapte şi pajiştea înverzită. Pe cînd cei doi vorbeau, o căprioară cu ochi mari străbătu agale veranda, de parcă i-ar fi aparţinut, iar Victor Tremont se mulţumi să zîmbească. Congresmanul Sloat hotărîse de

multă vreme că nu îl va înțelege niciodată pe Tremont, dar nici n-avea de ce. Tremont însemna relații, contribuții pentru campanii electorale și o porție consistentă din acțiunile de la Blanchard Pharmaceuticals – o combinație imbatabilă în această perioadă politică extrem de costisitoare.

Congresmanul bombăni:

– Ce naiba, Victor, de ce nu mi-ai spus mai devreme? Puteam să-l îndepărtez pe acest Smith. Pe el și pe femeie i-aș fi trimis peste mări și țări. N-am fi avut acum o crimă de acoperit și un afurisit de detectiv amator scormonind rahatul.

Din fotoliul său, Tremont făcu un gest cu trabucul.

– Am fost atît de șocat de telefonul ei, încît nu m-am gîndit decît cum să scap de ea. Abia acum am aflat cît de apropiați erau ea și Smith.

Prost dispus, Sloat mai dădu o înghițitură pe gît.

– Nu putem să-l ignorăm? Ce dracu', femeia o să fie îngropată și uitată curînd și pare aproape sigur că Smith nu știe încă mare lucru. Poate o să se calmeze situația.

– Vrei să-ți asumi riscul ăsta? Tremont îl studia pe președintele asudat al Comitetului pentru Servicii Militare. Curînd o să se dezlănțuie iadul pe pămînt și noi vom fi cavalerii neprihăniți ai mîntuirii. Numai dacă nu dă vreun oarecare peste ceva incriminator și ne arată cu degetul.

Pe jumătate ascuns în umbra din colțul îndepărtat al încăperii, Nadal al-Hassan avertiză:

– Doctor Smith se află acum la Fort Irwin. S-ar putea să fi aflat despre „doctorii din partea statului".

Tremont contempla scrumul gros al trabucului său.

– Smith a ajuns deja departe. Nu îndeajuns ca să ne facă necazuri, însă destul ca să ne solicite atenția. Dacă se apropie prea mult, Nadal îl va elimina fără să atragă atenția asupra morții Sophiei Russell. Va fi ceva cu totul deosebit. Un accident tragic. Așa e, Nadal?

– Sinucidere, sugeră arabul din umbră. E evident distrus după moartea doctoriței Russell.

– Ar putea ieși bine dacă poți s-o faci discret, admise Tremont. Între timp, domnule congresman, blochează investigația lui. Ține-l în laborator. Dă-i altă însărcinare. Orice.

– O să-l sun pe generalul Salonen. El cunoaște omul potrivit, hotărî Sloat. Trebuie păstrat secretul existenței virusului. Este extrem de sensibil. Smith e doar un medic, un amator, iar asta-i treabă pentru profesioniști.

– Sună destul de corect.

Sloat își termină de băut whiskyul, plescăi din buze, dădu din cap în semn de apreciere și se ridică.

– O să-l sun imediat pe Salonen. Dar nu de-aici. Mai bine folosesc un telefon public din sat.

După plecarea congresmanului, Tremont continuă să fumeze. Vorbi fără să-l privească pe Nadal al-Hassan:

– Trebuia să-l fi eliminat pe Smith. Ai avut dreptate. Griffin s-a înșelat.

– Poate. Sau poate că, în opinia lui, avea perfectă dreptate.

– Cum așa?

– M-am întrebat cum de-a fost doctorul Smith atît de atent la primele noastre atacuri. De ce se afla în parcul ăla atît de tîrziu, atît de departe de casa lui din Thurmont? De ce era atît de pregătit să bănuiască o crimă?

Tremont îl privi cu atenție pe arab.

– Crezi că l-a avertizat Griffin. De ce? Griffin ar pierde la fel de mult ca și noi dacă sîntem demascați. Făcu o pauză, îngîndurat. Nu cumva lucrează și acum la FBI? Nu, am verificat asta. Griffin e independent, sînt sigur. Dar poate că el și doctorul Smith au avut vreo legătură în trecut. Oamenii mei fac cercetări.

Victor Tremont fusese încruntat. Deodată, zîmbi și îi spuse lui al-Hassan:

– Există o soluție. Una elegantă. Continuă să verifici trecutul celor doi, însă totodată spune-i asociatului dumitale, domnul Griffin, că m-am răzgîndit. Vreau ca el personal să-l găsească pe Smith… și să-l elimine. Da, să-l ucidă rapid. Dădu din cap cu răceală și zîmbi din nou. În felul ăsta o să aflăm spre cine se îndreaptă de fapt loialitatea domnului Griffin.

13

Ora 9:14 a.m., marți, 16 octombrie
Fort Detrick, Maryland

Celelalte discuții pe care le purtase la Fort Irwin cu o zi în urmă nu adăugaseră nimic nou la ceea ce aflase de la Phyllis Anderson. După ultima convorbire, Smith plecase cu avionul de la Victorville, zburînd toată noaptea și dormind cu intermitențe aproape tot drumul. De la Baza Andrews, se dusese cu mașina direct la Fort Detrick, neobservînd nici un vehicul dubios care să-l urmărească ori să-l aștepte la institut. Rapoartele discuțiilor purtate cu celelalte familii și apropiații lor erau acolo. Din ele află că vagabondul din Boston și tatăl fetei moarte în Atlanta fuseseră și ei în armată în timpul războiului din Golf. Smith cercetă dosarele celor trei militari.

Sergentul Harold Pickett făcuse parte din Batalionul de Infanterie 1-502, Brigada a Doua, Divizia 101 de Asalt Aerian, în timpul operațiunii Furtună în Deșert. Fusese rănit și tratat la spitalul de campanie 167. Specialistul de Nivel Patru Mario Dublin fusese sanitar la spitalul de campanie 167. Nu exista vreo fișă medicală a lui Keith Anderson, pe

atunci locotenent, din care să reiasă că fusese tratat la acelaşi spital, însă unităţile Diviziei Trei Blindate se aflaseră la frontiera irakiano-kuweitiană lîngă 167.

Cele aflate îl făcuseră pe Smith să pună iarăşi mîna pe telefon. Formă un număr din Atlanta.

– Doamna Pickett? Îmi cer scuze că vă sun aşa devreme. Sînt locotenent-colonel Jonathan Smith de la Institutul de Cercetări Medicale pentru Boli Infecţioase al Armatei Statelor Unite. Pot să vă pun cîteva întrebări?

Femeia de la celălalt capăt al firului era în pragul unei crize de isterie.

– Ajunge. Te rog, domnule colonel. Oare n-aţi...

Smith insistă.

– Ştiu că e foarte greu pentru dumneata, doamnă Pickett, dar încercăm să prevenim moartea altor fete aşa cum s-a întîmplat cu fiica dumneavoastră.

– Te rog...

– Două întrebări.

Fiindcă tăcerea se prelungea, el crezu că femeia se îndepărtase de telefon. Apoi îi auzi din nou vocea joasă şi inexpresivă:

– Dă-i drumul.

– A fost vreodată fiica dumitale rănită destul de grav încît să fie necesară o transfuzie de sînge pe care l-a donat soţul dumitale?

Tăcerea ce urmă era încărcată de teamă.

– De... de unde ştii?

– Trebuia să fie ceva de genul ăsta. O ultimă întrebare: te-au sunat sîmbătă nişte doctori de la stat ca să pună întrebări despre moartea ei?

Aproape că-i văzu semnul făcut cu capul.

– Sigur că da. Am fost şocată. Parcă erau hiene. Le-am închis telefonul în nas.

– În afară de „doctori de la stat“, au mai dat şi alte date?

– Nu, şi sper că o să-i concediezi pe toţi.

Legătura se întrerupse, dar el obţinuse ce dorea.

Toţi cei trei militari fuseseră aproape sigur vaccinaţi împotriva „posibilei contaminări cu arme bacteriologice“ la acelaşi spital militar de la graniţa irakiano-kuweitiană, cu zece ani în urmă.

Smith formă numărul generalului de brigadă Kielburger ca să-i relateze discuţiile avute.

– Furtună în Deşert? Alarmat, Kielburger aproape că ţipase. Eşti sigur, Smith? Foarte sigur?

– Tot atît de sigur pe cît pot fi despre orice altceva, acum.

– La naiba! Asta o să arunce în aer Pentagonul după toate nevralgiile consemnate de medici şi procesele privind sindromul războiului din Golf. Nu spune nimănui pînă cînd nu iau legătura cu Pentagonul. Nici o vorbă, ai înţeles?

Smith închise, dezgustat. Politica! Se duse să ia masa şi să se gîndească. Hotărî că următorul lucru pe care îl avea de făcut era să-i identifice pe „doctorii de la stat“. Cineva le ordonase să dea telefoanele acelea. Dar cine?

După ce pierduse patru ceasuri interminabile, fu rîndul lui Smith să sară în sus în timp ce repeta în microfonul telefonului:

–... Da, doctori care au sunat la Fort Irwin, California, în Atlanta şi, probabil, la Boston. Au pus întrebări dezgustătoare despre moartea victimelor virusului. Familiile sînt furioase şi sînt pe cale să-mi ies şi eu din fire!

– Nu-mi fac decît meseria, doctor Smith. Femeia de la celălalt capăt al firului era îmbufnată. Directorul nostru a murit ieri într-un accident cu autor necunoscut, iar noi n-avem destui oameni. Acum spune-mi încă o dată numele şi compania.

El răsuflă adînc.

– Locotenent-colonel Jonathan Smith. De la Institutul de Cercetări Medicale pentru Boli Infecțioase al Armatei Statelor Unite, de la Fort Detrick.

Se făcu linişte. Părea că ea îşi nota numele şi „compania". Reveni.

– Rămîi la aparat, te rog.

Smith fierbea de mînie. În ultimele patru zile trecuse prin acelaşi întortocheat hăţiş birocratic. Deci cei de la CCB confirmaseră că nu sunaseră la familiile victimelor. La biroul şefului serviciilor medicale militare i se spusese să-şi formuleze cererea în scris. Diversele institute de la Institutul Național de Sănătate îl îndrumaseră spre serviciul de informații generale şi omul de-acolo îi spusese că li se ordonase să nu discute nimic despre victimele acelea. Oricît explicase că *el* era cercetător într-o instituție a statului şi că studia deja victimele respective, nu ajunsese nicăieri.

După ce fusese trimis la plimbare de către departamentele naval şi aerian, ca şi de serviciile de sănătate publică, înțelese că era obstrucționat. Ultima lui şansă era la Oficiul de Decontare al Resurselor Federale pentru Medicină. După asta nu mai avea nici o soluție.

– Sînt directorul interimar Aronson. Cu ce te pot ajuta, domnule colonel?

Încercă să discute calm.

– Apreciez faptul că stai de vorbă cu mine. Se pare că există o echipă oficială de medici interesați de virusul de la Fort Irwin, Atlanta, şi...

– Dă-mi voie să te scutesc de o pierdere de vreme, domnule colonel. Toate informațiile privind accidentul viral de la Fort Irwin sînt secrete. Va trebui să urmezi căile legale.

Smith explodă:

– Eu *am* virusul! Eu îl *studiez*! ICMBIASU *deține* informațiile. Tot ce vreau e...

Tonul îi bîzîi năucitor în ureche.

Ce dracu' se întîmpla? Era ca şi cum un idiot trîntise un capac peste tot ce avea legătură cu virusul. Nici o informaţie fără aprobare. Dar de la cine? Şi de ce?

Ieşi în goană pe uşă, străbătu furios coridorul, trecu pe lîngă Melanie Curtis şi intră fără să bată în biroul lui Kielburger.

– Ce dracu' se întîmplă, domnule general? Încerc să aflu cine i-a pus pe „medicii de la stat" să sune la Irwin şi Atlanta, şi toată lumea ţipă că e „strict secret" şi nu vrea să vorbească.

Kielburger se lăsă pe spătarul fotoliului de la birou şi îşi împreună degetele groase peste pieptul masiv.

– Nu mai e în mîinile noastre, Smith. Toată investigaţia. *Noi sîntem* strict secreţi. Ne facem cercetarea şi pe urmă raportăm şefului serviciilor medicale, informaţiilor militare şi Consiliului Naţional de Securitate. Punct. Fără detectivi.

– În investigaţia asta, noi *sîntem* detectivii.

– Spune-i Pentagonului asta.

Ca într-o străfulgerare, înţelese; ultimele trei ore, frustrante, căpătară dintr-o dată sens. Aici nu putea fi vorba numai despre hăţişurile birocraţiei. Situaţia era extinsă, prea multe agenţii erau implicate. Şi nu exista nici o logică. Nu retrăgeai o investigaţie din mîinile celor care ştiau despre ce este vorba. Şi sigur nu o investigaţie ştiinţifică. Dacă existau şi alte echipe de „doctori de la stat", nu avea rost să se ferească de el sau de oricare altul de la ICMBIASU.

În afară de cazul în care aceia nu erau nicicum doctori de la stat.

– Ascultă, domnule general, eu cred...

Kielburger îl întrerupse, dezgustat:

– Ţi-ai pierdut auzul, colonele? Nu mai înţelegi ordinele? Noi ne retragem. Profesioniştii vor ancheta moartea doctorului Russell. Îţi sugerez să te întorci la laborator şi să te ocupi de virus.

Smith răsuflă adînc. Acum nu mai era doar furios, ci şi înspăimîntat.

– Ceva nu e deloc în regulă aici. Fie cineva foarte puternic manipulează armata, fie e vorba chiar despre armată. Vor să oprească investigaţia. Obstrucţionează studierea acestui virus şi vor sfîrşi prin a ucide o grămadă de oameni.

– Ai înnebunit? Dumneata *eşti* în armată. Iar astea sînt ordine directe!

Smith îl privi cu asprime. Luptase toată ziua cu tristeţea. De cîte ori îi apărea în minte chipul Sophiei, încerca să-l alunge. Uneori i se părea că vede ceva ce-i aparţinuse – stiloul ei preferat, fotografiile de pe peretele biroului ei, sticluţa cu parfum pe care o ţinea pe birou – şi se simţea distrus. Ar fi vrut să cadă în genunchi şi să urle către forţele nevăzute care i-o furaseră pe Sophia, apoi ar fi vrut să le ucidă.

Smith mormăi:

– Demisionez. O să ai toate hîrtiile în după-amiaza asta.

De astă dată, Kielburger îşi ieşi din fire.

– Nu poţi pleca în toiul unei blestemate de crize! Te trimit în faţa curţii marţiale!

– În regulă. Am de luat un concediu de o lună. O să-l iau!

– Nici un concediu! Mîine vii la laborator sau te declar dezertor!

Cei doi se înfruntau peste biroul generalului. Apoi Smith se aşeză.

– Au ucis-o, Kielburger. Au ucis-o pe Sophia.

– Au ucis-o? Generalului nu-i venea să creadă. Asta-i ridicol. Raportul autopsiei a fost limpede. A murit din cauza virusului.

– Virusul a ucis-o, da, însă ea nu l-a contractat printr-un accident. La început n-am văzut, poate fiindcă roşeaţa nu apare decît după cîteva ore. Dar cînd ne-am uitat a doua oară, am observat urma de ac din glezna ei. I-au injectat virusul.

– O urmă de ac în glezna ei? Kielburger se încruntase, concentrat. Eşti sigur că ea nu...

Ochii lui Smith sticleau ca nişte agate albastre.

– N-a existat nici un motiv pentru a-i face vreo injecție decît cel de a-i inocula virusul.

– Pentru numele Domnului, Smith, de ce? Nu are sens.

– Are, dacă-ți aminteşti de pagina tăiată din jurnalul ei. Ea ştia – sau bănuia – ceva ce ei nu voiau să ştie. Aşa că au îndepărtat notele ei, i-au furat registrul de telefoane şi-au ucis-o.

– Cine sînt *ei?*

– Nu ştiu, dar o să aflu.

– Smith, eşti supărat. Înțeleg. Dar există un nou virus care umblă liber prin lume. Ar putea declanşa o epidemie.

– Nu sînt sigur de asta. Avem trei cazuri, la mare distanță unul de altul, care n-au infectat pe nimeni altcineva în zonele respective. Ai auzit vreodată de o epidemie virală care să infecteze o singură persoană dintr-o regiune anume?

Kielburger medită asupra întrebării.

– Nu, nu pot spune asta, dar...

– Nici altcineva nu poate, zise Smith sumbru. Mereu descoperi noi viruşi şi natura ne zăpăceşte tot timpul. Dar dacă virusul e atît de mortal pe cît pare, de ce n-au fost mai multe cazuri în fiecare din cele trei zone? În cel mai bun caz, asta indică faptul că virusul nu e foarte contagios. Familiile victimelor şi vecinii lor nu l-au luat. Nimeni din spitale nu l-a luat. Nici măcar patologul care a fost stropit cu sînge nu s-a îmbolnăvit. Singura persoană despre care sîntem siguri că l-a luat de la altcineva e fata familiei Rickett din Atlanta, care a făcut o transfuzie de sînge de la tatăl ei, cu mulți ani în urmă. Asta indică două lucruri. Unu – virusul, ca şi HIV, pare să rămînă în stadiu latent în interiorul victimei timp de mai mulți ani, după care devine brusc activ. Doi – se pare că e necesară o injecție direct în fluxul sanguin pentru infectare, fie în stadiul latent, fie în cel activ. În ambele cazuri, perspectiva unei epidemii pare îndepărtată.

– Aş vrea să ai dreptate. Kielburger se strîmbă. Dar te înşeli de data asta. Există deja alte cazuri. Oameni care se îmbolnăvesc şi mor. Virusul ăsta turbat pare să nu fie contagios în sensul comun, şi totuşi se răspîndeşte.

– Nu cumva în California de Sud? În Atlanta? La Boston?

– Nu în locurile astea. În alte părţi ale lumii – Europa, America de Sud, Asia.

Smith dădu din cap.

– Asta înseamnă totuşi că nu e deloc în regulă. Făcu o pauză. Au ucis-o pe Sophia. Înţelegi ce înseamnă asta?

– Păi, eu...

Smith se ridică de pe scaun şi se aplecă peste birou.

– Înseamnă că există cineva care are acest virus într-o eprubetă. Un virus necunoscut, letal, pe care nimeni nu-l poate identifica sau nu-i poate da de urmă. Însă cineva ştie ce virus este şi de unde provine, *pentru că el l-a adus*.

Faţa masivă a generalului se înroşi.

– L-a adus? Dar...

Smith bătu cu pumnul în birou.

– Avem de-a face cu oameni care au transmis virusul altor oameni! *Sophiei.* Vor să-l folosească în chip de armă!

– Doamne. Kielburger îl privea cu atenţie. De ce?

– De ce şi cine, asta trebuie să aflăm!

Trupul solid al lui Kielburger părea cutremurat de şoc. Apoi se ridică brusc în picioare, mai alb la faţă ca niciodată.

– O să sun la Pentagon. Du-te şi scrie tot ce mi-ai spus mie şi ce vrei să faci de-acum înainte.

– Trebuie să mă duc la Washington.

– Foarte bine. Ia tot ce-ţi trebuie. O să transmit eu ordine oficiale pentru dumneata.

– Da, domnule.

Smith îşi îndreptă spatele, uşurat şi puţin surprins că pînă la urmă reuşise să comunice cu mintea greoaie a lui Kielburger. Poate că generalul nu era atît de rigid şi stupid

pe cît crezuse. Preț de o clipă, aproape că simți afecțiune pentru enervantul său șef.

Ieșind în grabă pe ușă, îl auzi pe Kielburger ridicînd receptorul.

– Dă-mi pe șeful serviciilor medicale și Pentagonul. Da, pe amîndoi. Nu, nu contează care-i primul!

Specialistul de Nivel Patru Adele Schweik răsuci comutatorul de interceptare al telefonului aflat în nișa ei, ascultînd cu atenție zgomotele venite dinspre sergentul-major Daugherty, care părăsea biroul. Pe urmă, minți cu dezinvoltură în receptor:

– Biroul șefului serviciior medicale Oxnard. Nu, domnule general Kielburger, șeful nu e în birou. O să-l anunț de îndată ce se întoarce.

Schweik privi în jur. Din fericire, Sandra Quinn era ocupată în nișa ei, iar sergentul-major revenise în biroul ei. Biroul lui Kielburger transmise un nou apel. Schweik răspunse, schimbîndu-și vocea:

– Pentagonul. Rămîneți la aparat.

Formă rapid un număr pe care îl citi pe o listă aflată în sertarul de sus.

– Generalul Caspar, vă rog. Da, generalul Kielburger de la ICMBIASU are un apel urgent. Întrerupse legătura, reveni la linia ei și formă alt număr. Vorbi încet, dar în grabă, puse receptorul în furcă și se apucă din nou de lucru.

Ora 5:50 p.m.
Thurmont, Maryland

Smith termină de împachetat în casa pustie de sub creasta muntelui Catoctin. Nu prea se simțea bine și își zise că nu era de mirare. Sophia era prezentă peste tot, de la sticla cu

apă din bucătărie pînă la parfumul ei din pat. I se rupea inima. Pustietatea casei reverbera înlăuntrul lui. Locuința devenise un mormînt, cavoul speranțelor lui, bîntuit de visurile şi rîsul Sophiei. Nu putea rămîne acolo. N-ar mai fi putut trăi acolo.

Nici acolo, nici în apartamentul ei. Nu-i trecea prin minte nici un loc unde ar fi vrut să se afle. Ştia că pînă la urmă trebuia să se hotărască, dar nu acum. Nu încă. Mai întîi trebuia să-i găsească pe ucigaşii ei. Să-i nimicească. Să-i zdrobească, transformîndu-i în mase respingătoare de sînge, oase şi țesuturi.

În biroul lui, după ce plecase de la Kielburger, Smith îşi scrisese rapoartele şi notele, le imprimase şi pornise către casă pe o rută ocolită, privind mereu în urmă. Nu văzuse pe nimeni urmărindu-l spre casa mare, în formă de cutie, pe care o împărțise timp de atîtea luni fericite cu Sophia. După ce terminase de împachetat lucrurile necesare pentru o săptămînă, pe orice vreme, îşi încărcase pistolul Beretta, luase paşaportul, agenda cu adrese şi telefonul mobil, se îmbrăcase în uniformă şi începuse să aştepte telefonul lui Kielburger care să-i spună ce vorbise cu Pentagonul.

Dar Kielburger nu mai suna.

La ora 18, cînd se întoarse la Fort Detrick, se lăsase întunericul. Doamna Melanie Curtis nu era la biroul ei, iar cînd se uită în biroul generalului, văzu că şi acesta plecase, deşi nici una din încăperi nu părea să fi fost asigurată pînă a doua zi. Foarte ciudat. Se uită la ceas: 18 şi 27 de minute. Probabil că erau la o cafea. Dar amîndoi în acelaşi timp?

Nici unul din ei nu era la bar. Biroul lui Kielburger rămăsese pustiu.

Singura explicație la care se putea gîndi Smith era că Pentagonul îl chemase chiar pe Kielburger la Washington şi că generalul o luase pe Melanie Curtis cu el.

Însă nu l-ar fi sunat Kielburger ca să-l anunțe?

Nu, dacă Pentagonul îi ordonase să n-o facă.

Neliniştit, fără să spună nimănui, se întoarse la uzatul său Triumph. Cu sau fără permisiunea Pentagonului, avea să se ducă la Washington. Nu mai putea dormi o noapte în casa din Thurmont. Întoarse cheia în contact şi ieşi pe poartă. Afară nu văzu pe nimeni urmărindu-l, dar, ca să fie sigur, ocoli pe străzile din jur timp de o oră, apoi o luă pe autostrada interstatală 270, îndreptîndu-se spre sud, către capitală. Mintea îi rătăcea prin trecutul lui cu Sophia. Începea să afle alinare amintindu-şi de vremurile bune. Numai Domnul ştia că asta era tot ce-i rămăsese.

Dormise bine o singură noapte în trei zile şi voia să fie sigur că nu era nimeni în urma lui, aşa că opri brusc la Gaithersburg şi cercetă ieşirea de pe autostradă ca să vadă dacă îl urmăreşte cineva. Nu era nimeni. Mulţumit, porni către Holiday Inn şi închirie o cameră sub un nume fals. Bău două beri la barul motelului, luă cina în restaurant şi se întoarse în cameră să privească programul CNN, apoi îl sună pe Kielburger la birou şi acasă. Nu răspundea nimeni.

Deodată sări în sus, stupefiat. Era al treilea reportaj al jurnalului de ştiri:

„*Casa Albă a anunţat moartea tragică a generalului de brigadă Calvin Kielburger, medicul-şef al Institutului de Cercetări Medicale pentru Boli Infecţioase al Armatei Statelor Unite de la Fort Detrick, Maryland. Generalul şi secretara sa au fost găsiţi morţi la locuinţele lor, părînd să fie victime ale unui virus necunoscut care a ucis deja patru oameni în Statele Unite, inclusiv un cercetător ştiinţific de la Fort Detrick. Casa Albă subliniază faptul că aceste morţi tragice sînt cazuri izolate şi că în momentul de faţă nu există vreun pericol public.*"

Uluit, Smith recapitulă rapid ceea ce ştia. Nici Kielburger, nici Melanie Curtis nu lucraseră în Zona Fierbinte cu virusul. Nu aveau cum să-l fi contractat. Nu era vorba de vreun accident sau de răspîndirea pe cale naturală a virusului. Asta era

crimă... încă două crime! Generalul fusese împiedicat să se ducă la Pentagon şi la şeful serviciilor medicale, iar Melanie Curtis fusese împiedicată să relateze cuiva intenţiile generalului.

Şi ce se întîmplase cu secretul absolut pe care trebuia să-l păstreze toţi cei care studiau? Acum ştia toată ţara. Cineva, undeva, răsturnase complet situaţia, dar de ce?

... în legătură cu morţile tragice de la Fort Detrick, armata cere tuturor posturilor locale de poliţie să-l urmărească pe locotenent-colonelul Jonathan Smith, care a fost declarat absent fără permisiune de la Detrick."

Smith îngheţă în faţa televizorului. O clipă i se păru că pereţii se prăbuşesc peste el. Dădu din cap; trebuia să gîndească limpede. Duşmanul care îi ucisese pe Sophia, pe general şi pe Melanie Curtis avea o putere enormă. Pornise în căutarea lui, iar acum şi poliţia îl urmărea.

Rămăsese singur.

PARTEA A DOUA

14

Ora 9:30 a.m., vineri, 17 octombrie
Casa Albă, Washington, D.C.

Preşedintele Samuel Adams Castilla era în funcţie de trei ani şi îşi pregătea deja campania pentru al doilea mandat. În capitală era o dimineaţă rece, mohorîtă, iar el se aşteptase la un public select cu ocazia micului dejun pentru strîngerea fondurilor de la hotelul Mayflower, pe care îl anulase pentru întrunirea aceea de urgenţă.

Iritat şi îngrijorat, se ridică de la masa grea din lemn de pin din Biroul Oval şi porni maiestuos către fotoliul din piele de lîngă şemineu, unde se adunaseră ceilalţi. Ca şi în cazul altor preşedinţi, Biroul Oval reflectă gusturile lui Castilla. Lui nu-i trebuise vreun decorator rafinat de pe Coasta de Est. Îşi adusese mobila rustică de la reşedinţa de guvernator din Santa Fe şi un artist din Albuquerque asortase draperiile cu motive Navajo roşii şi galbene cu covorul galben, cu stema albastră ţesută, cu vasele, coşurile şi eşarfele ce făceau din locul acela cel mai autohton Birou Oval din istorie.

– Prin urmare, zise el, CNN susţine că există acum şase morţi din cauza acestui virus. Spuneţi-mi cît de grav e *în realitate* şi cu ce situaţie ne confruntăm.

Aşezaţi în jurul unei mese pentru cafea, cei prezenţi erau posomorîţi, dar manifestau un optimism prudent. Şeful serviciilor medicale, Jesse Oxnard, aşezat lîngă secretarul de stat pentru sănătate, răspunse primul:

– Pînă acum există cincisprezece decese cauzate de un virus necunoscut care a fost diagnosticat în week-end-ul trecut. Asta aici, în America, desigur. Am aflat recent că, iniţial, au fost şase cazuri, cu trei supravieţuitori. Avem măcar o mică speranţă.

Şeful Marelui Stat Major, Charles Ouray, adăugă:

– Rapoartele de la OMS menţionează zece sau douăsprezece mii de oameni care l-au contractat. Cîteva mii au murit.

– Aş zice că nu e cazul să iniţiem o acţiune specială de urgenţă.

Vorbise şeful Statului Major Interarme, amiralul Stevens Brose. Se sprijinea de poliţa şemineului, avînd deasupra capului un tablou mare de Bierstadt, cu un peisaj din Munţii Stîncoşi.

– Dar un virus se poate răspîndi cu iuţeala fulgerului, preciză secretarul de stat la Sănătate, Nancy Petrelli. Nu văd cum am putea aştepta cu conştiinţa împăcată ca CCB sau Fort Detrick să ia nişte contramăsuri. Trebuie să apelăm la sectorul privat şi să contactăm toate companiile medicale şi farmaceutice pentru a obţine sugestii şi ajutor. Se uită cu atenţie la preşedinte. Situaţia o să se înrăutăţească, domnule. Vă garantez.

Atunci cînd unii dintre ceilalţi începură să protesteze, preşedintele îi întrerupse:

– Dar ce detalii avem pînă acum despre acest virus?

Şeful serviciilor medicale, Oxnard, făcu o grimasă:

– Din cîte afirmă cei de la CCB şi Detrick, e un tip nemaiîntîlnit pînă acum. Nu ştiu încă în ce fel se transmite. Pare să fie extrem de letal, de vreme ce trei dintre oamenii care lucrau la Detrick au murit, deşi rata mortalităţii în cazul primilor şase a fost de numai cincizeci la sută.

– Trei din şase înseamnă o mortalitate destul de mare, după părerea mea, spuse pe un ton sumbru preşedintele. Zici că am pierdut recent trei cercetători de la Fort Detrick? Pe cine?

– Unul a fost medicul-şef, generalul de brigadă Calvin Kielburger.

– Doamne Sfinte! Preşedintele dădu întristat din cap. Mi-l amintesc. Am vorbit cu el la scurt timp după ce am preluat funcţia. E tragic.

Amiralul Brose rosti pe un ton grav:

– Situaţia a fost dată în vileag. Declarasem toată chestiunea strict secretă după primele patru decese pentru că şeful meu, generalul Caspar, a raportat că prea mulţi amatori îşi vîrau nasul în ceea ce putea fi o situaţie critică. Mă temeam să nu se creeze panică.

Făcu o pauză pentru ca ceilalţi să aprobe corectitudinea deciziei. Toţi încuviinţară, chiar şi preşedintele. Amiralul răsuflă uşurat.

– Dar a fost chemată poliţia la locuinţa generalului Kielburger şi la cea a secretarei sale, atunci cînd au fost găsiţi morţi. La spital a fost recunoscut acelaşi virus care l-a ucis şi pe primul cercetător de la ICMBIASU. Aşa că acum ziariştii au aflat. A trebuit să fac public cazul, însă presa ştie că poate obţine informaţii doar de la Pentagon. Punct.

– Pare o măsură nimerită, admise Nancy Petrelli, secretar de stat la Sănătate. Mai este şi un cercetător care pare să fi fost declarat dezertor de la Detrick. Şi asta mă îngrijorează.

– A dispărut? Ştiţi de ce?

– Nu, domnule, recunoscu Jesse Oxnard. Dar împrejurările sînt ciudate.

– A dispărut la scurtă vreme după ce au murit Kielburger şi secretara lui, explică şeful Interarme. Am pus în stare de alertă armata, FBI-ul şi poliţiile locale. Îl vor găsi. Deocamdată susţinem că îl căutăm ca să-i punem nişte întrebări.

Preşedintele dădu din cap.

– Mi se pare rezonabil. Şi sînt de acord cu Nancy. Să vedem ce poate oferi sectorul privat. Între timp, să mă ţineţi la curent. Un virus letal despre care nimeni nu ştie nimic mă îngrozeşte. Ar trebui să ne îngrozească pe noi toţi.

15

Ora 9:22 a.m.
Washington, D.C.

Cartierul multietnic Adams-Morgan este o zonă aglomerată, cu restaurante pe acoperişul clădirilor, care oferă o priveliște cuprinzătoare asupra oraşului. Arterele sale principale – Columbia Road şi Eighteenth Street – prezintă un amestec vesel de cafenele pe trotuar, baruri şi cluburi, librării şi anticariate, prăvălii de haine de ocazie excentrice, magazine de muzică şi case de modă ultraelegante. Îmbrăcaţi în veşminte exotice, nou-veniţii din Guatemala şi El Salvador, Columbia şi Ecuador, Jamaica şi Haiti, Congo şi Zair, Cambodgia, Laos şi Vietnam adaugă pete de culoare cartierului oricum pitoresc.

La o masă din fundul unei cafenele aflate imediat după Eighteenth Street, pe care ceştile de cafea lăsaseră urme circulare ce păreau atît de vechi încît s-ar fi putut afla acolo de pe vremea cînd indienii vindeau colinele din partea locului, agentul special FBI Lon Forbes aştepta ca locotenent-colonelul Jonathan Smith să ajungă în miezul chestiunii. Nu cunoştea detalii personale despre Smith, cu excepţia faptului că pretindea a fi un prieten al lui Bill Griffin. Asta îl făcea pe Forbes să fie interesat, dar şi prudent.

Deoarece nu avusese timp să verifice trecutul lui Smith, aflînd doar că era cercetător științific la Fort Detrick, agentul Forbes îi sugerase să se întîlnească în cafeneaua aceea murdară. Sosise mai devreme și îi urmărise cu privirea pe trecătorii porniți în căutarea unui mic dejun întîrziat. Pe urmă venise Smith. Îmbrăcat cu uniforma verde-cafenie de ofițer, locotenent-colonelul se oprise pe trotuar să privească în jur, scrutase interiorul din pragul ușii și în cele din urmă intrase. Omul de la FBI observase fizicul remarcabil al militarului și forța reținută pe care o degaja. Cel puțin la prima vedere, Smith nu arăta, nici nu acționa ca un cercetător erudit din domeniul misterios al biologiei celulare și moleculare.

Smith își sorbea cafeaua, flecărea despre vreme – neobișnuit de caldă –, întreba dacă Forbes voia o plăcintă – acesta refuză – și bătea din picior sub masa minusculă. Forbes îl privea și asculta. Fața netedă a locotenent-colonelului avea trăsături viguroase, semănînd vag cu un indian american, iar părul lui negru era pieptănat lins pe spate. Avea ochi de un albastru închis ce păreau să ascundă o taină fără legătură cu culoarea lor întunecată. Forbes simțea o violență ce se chinuia să izbucnească. Ofițerul acela nu era doar nervos, era încordat ca un arc de oțel.

– Trebuie să iau legătura cu Bill, anunță Smith într-un tîrziu.

– De ce?

Smith cîntări cu atenție răspunsul. Pînă la urmă hotărî că trebuia să-și asume riscul de a dezvălui cîte ceva din ceea ce știa. La urma urmei, venise acolo ca să ceară ajutor.

– Cu cîteva zile în urmă, Bill a luat legătura cu mine, a aranjat o întîlnire clandestină în parcul Rock Creek și m-a avertizat că aș putea fi în pericol. Acum sînt în pericol și vreau să aflu mai multe despre felul cum a știut el asta și ce mai știe în clipa de față.

– Destul de simplu. Vrei să-mi spui care e pericolul?

– Cineva vrea să mă ucidă.

– Dar nu ştii cine.
– Într-un cuvînt, nu. Nu ştiu.
Forbes privi în jur, spre mesele goale.
– Împrejurările, ceea ce noi numim cadrul pericolului – nu vrei să discuți despre asta?
– Acum nu. Vreau doar să-l găsesc pe Bill.
– FBI-ul e mare. De ce m-ai ales tocmai pe mine?
– Mi-am amintit că Bill spunea că eşti aproape singurul lui prieten de-acolo. Oricum, singurul în care avea încredere. Zicea că ai fi fost de partea lui în cazul unei confruntări decisive.
Forbes ştia că aşa era, cel puțin pînă atunci, iar asta era încă o notă bună pentru Smith. Bill n-ar fi spus aşa ceva decît unei persoane în care avea încredere.
– În regulă. Acum vorbeşte-mi despre relația dumitale cu Bill.
Smith îi povesti despre copilăria lor petrecută împreună, despre perioada liceului şi a colegiului, în timp ce Forbes asculta, comparînd cele auzite cu ce-i spusese Griffin şi cu ce ştia din dosarul personal pe care îl studiase după dispariția lui Griffin. Totul părea să se potrivească.
Forbes luă o înghițitură de cafea. În cafeneaua liniştită, se aplecă în față, contemplîndu-şi mîinile împreunate în jurul ceştii. Vorbi cu voce joasă, pe un ton serios:
– Bill mi-a salvat viața. Nu o dată, de două ori. Am fost colegi, prieteni şi mult mai mult decît atît. Mult, mult mai mult. Ridică privirea spre Smith. De acord?
Cînd Forbes ridică ochii şi se uită la el, Smith încercă să vadă dincolo de privirea lui. Acele două cuvinte urmate de semnul întrebării aveau multe înțelesuri: *De acord?* Însemna oare că erau atît de apropiați, încît existau între el şi Bill nişte legături despre care Biroul nu ştia? Încălcau reguli împreună? Îşi acopereau spatele unul altuia? Răstălmăceau legile? *Am făcut nişte treburi, de acord? Nu întreba. Nu cere amănunte. Să zicem doar, dacă e vorba despre Griffin, că te*

poți încrede în mine pentru ajutor. Și dumneata ești de încredere?

Smith făcu o încercare:

– Știi unde se află.

– Nu.

– Poți lua legătura cu el?

– Poate.

Forbes bău din cafea, mai mult ca să umple timpul decît fiindcă avea chef.

– Nu mai lucrează pentru FBI. Presupun că nu știai asta.

– Știam. Mi-a spus cînd ne-am întîlnit. Ceea ce nu știu este dacă trebuie să-l cred. Ar putea lucra sub acoperire.

– Nu lucrează sub acoperire. Forbes ezita. În cele din urmă continuă: Era obișnuit cu libertatea de acțiune din serviciile de informații militare, dar Biroul are niște reguli. Pentru orice. Pune întrebări despre toate mișcările pe care le faci, indiferent de valoarea rezultatului. Trebuie completate formulare pentru orice activitate. Bill lucra prea mult după capul lui. Inițiativa nu e bine văzută de șefi. Ca să nu mai vorbesc de cea secretă. Biroului îi place ca agenții să raporteze despre fiecare gură de aer pe care-o respiră, în triplu exemplar. Asta nu i s-a potrivit niciodată lui Bill.

Smith zîmbi.

– Nu, nici n-ar fi avut cum.

– A dat de necaz. Insubordonare. Nu era om de echipă. Și eu am fost acuzat de toate astea. Însă Bill a mers mai departe. Ignora regulile și făcea treabă de mîntuială. Nu dădea întotdeauna socoteală pentru acțiunile sau cheltuielile lui. A fost acuzat de însușirea ilegală a unor fonduri. Cînd negocia închiderea cazurilor, Biroul refuza să-și dea acordul în privința unora în care erau implicate personaje foarte dubioase. I-au făcut zile fripte lui Bill și pînă la urmă toate astea l-au dezgustat.

– A plecat?

Forbes vîrî mîna în buzunarul jachetei, căutînd o batistă. Smith văzu masivul Browning de calibru 10 mm în tocul de

sub umăr. Biroul continua să-i considere pe agenții săi drept oamenii cu cele mai puternice arme. Forbes își șterse fața. Era vădit îngrijorat. Dar nu pentru sine. Pentru Bill Griffin. Zise:

– Nu tocmai. A cunoscut pe cineva implicat într-un caz de fraudă fiscală. Cineva cu bani și putere. N-am știut niciodată cine era. Bill a început să lipsească de la întîlniri și, între două misiuni, să se țină departe de Blocul Hoover. Cînd era trimis să lucreze la un birou din teritoriu, se întîmpla să nu se prezinte acolo timp de mai multe zile. Pe urmă a dat chix într-o misiune și, pe deasupra, erau semne că trăia bine – prea mulți bani și restul. Directorul a găsit dovezi că Bill lucra în secret pentru tipul cu frauda fiscală și unele dintre activitățile lui se aflau la limita legii – intimidări, folosirea legitimației ca să obțină servicii de la oameni, lucruri de genul ăsta. În FBI, dacă lucrezi pentru Birou, reprezinți Biroul. Punct. L-au concediat. S-a dus să lucreze pentru cineva. Am impresia că pentru tipul cu frauda fiscală. Dădu din cap în semn de regret. Nu l-am văzut de mai bine de un an.

Smith încerca să privească pe stradă prin vitrina din față, însă erau prea multe reclame lipite pe geamul murdar.

– Înțeleg de ce a fost dezamăgit, chiar dezgustat. Dar să lucreze pentru cineva în felul ăsta! Să intimideze oamenii? Așa ceva nu-i stă în fire lui Bill.

– Numește-le dezgust, deziluzie, principii trădate. Forbes ridică din umeri. În ceea ce-l privea, nimănui de la Birou nu-i păsa cu adevărat de dreptate. Era vorba doar despre reguli. Despre lege. Și, da, cred că voia și el bani și putere. Nimeni nu trece de partea cealaltă ca un om ce-și pierde credința.

– Și asta e bine pentru dumneata?

– Nu e nici bine, nici rău. E ceea ce vrea Bill, și eu nu pun întrebări. Orice-ar fi, rămîne omul meu.

Smith se gîndi la tot ce auzise. Situația lui era asemănătoare cu cea prin care trecuse Bill. Doar că, în loc de FBI, armata îl trădase pe Smith. Și cît de departe era acum de-a deveni un infractor? În ochii Pentagonului, probabil că

era deja un infractor. Dezertor, cu siguranță. Era el în măsură să-l judece pe Bill? Era oare acest agent FBI un prieten mai bun al lui Griffin decît Smith însuşi?

Moralitatea acțiunilor noastre nu e întotdeauna atît de mare pe cît ne place să credem.

– Nu ştii unde e? Nici cine e omul pentru care sau cu care lucrează?

Forbes spuse:

– Nu ştiu unde e şi nici măcar dacă lucrează pentru acelaşi tip. E doar o bănuială, dar n-am ştiut niciodată cine e omul.

– Dar poți lua legătura cu Bill?

Forbes clipi încet din ochi.

– Să zicem că pot. Ce-ai vrea să-i transmit?

Smith se gîndise deja la asta.

– Că am înțeles avertismentul. Că am supraviețuit, dar că au omorît-o pe Sophia. Că ştiu că ei au virusul. Însă nu ştiu ce au de gînd şi vreau să vorbesc cu el.

Forbes îl studie pe voinicul cercetător militar. FBI-ul fusese înştiințat cu cîteva zile în urmă despre situația îngrijorătoare creată de virusul necunoscut şi despre moartea dr. Sophia Russell. Pe urmă, în dimineața aceea, sosise un raport al armatei în care Smith era declarat dezertor şi un pericol pentru întreaga anchetă, ale cărei elemente fuseseră proclamate ultrasecrete de către Casa Albă. Biroului i se cerea să-l caute pe Smith şi, dacă era găsit, să fie trimis sub pază la Fort Detrick.

Dar o viață întreagă în care învățase să evalueze oamenii, uneori în cîteva secunde în care viața îi atîrna de un fir de păr, îl făcuse pe Forbes încrezător în sine. Nu Smith era duşmanul. Dacă amenința ceva întreaga investigație, acesta era ordinul paranoic ce-i îndepărtase pe cercetători de subiectul anchetei. Pentagonul nu mai voia articole pe prima pagină a ziarelor despre agenții patogeni ai războiului bacteriologic şi despre posibila expunere a soldaților americani în timpul războiului din Golf. Îşi acopereau, ca de obicei, spatele de indivizi sedentari.

– Dacă pot lua legătura cu el, o să-i transmit mesajul dumitale, domnule colonel. Forbes se ridică de la masă. Îți vînd un pont. Fii atent cu cine vorbești și acoperă-ți spatele, indiferent ce ai de gînd să faci. Există un ordin de arestare pentru dumneata – dezertare și fugă din unitate. Nu încerca să mai iei legătura cu mine.

La auzul acestei vești, Smith se încordă. Nu era surprins, însă avertismentul îl șoca. Se simțea trădat și tulburat, însă ăsta era șablonul de cînd se întorsese de la Londra. Mai întîi o pierduse pe Sophia, iar acum își pierdea profesiunea, cariera. Situația i se înfipsese în gît ca un ciob de sticlă.

În vreme ce agentul FBI se îndrepta spre ușă, Smith se uită spre mesele la care se adunaseră clienți aplecați deasupra cafelelor și ceaiurilor exotice. Întoarse privirea la timp ca să-l vadă pe Forbes împingînd ușa și cercetînd strada aglomerată cu un ochi îndelung exersat. Apoi plecă, dispărînd ca aburul cafelei din ceașca lui. Smith puse banii pe masă și se strecură pe ușa din spate. Afară nu văzu persoane dubioase și nici vreo limuzină neagră staționînd, cu oameni înăuntru. Cu inima zvîcnind, se îndreptă grăbit spre stația de metrou Woodley.

16

Ora 10:03 a.m.
Washington, D.C.

La Dupont Circle, Smith coborî din metrou. Soarele dimineții împrăștia lumină și căldură peste traficul intens ce ocolea parcul. Privi cu un aer nepăsător în jur și porni la drum, amestecîndu-se în mulțimea de oameni cu treburi și funcționari guvernamentali ieșiți într-o pauză

matinală pentru cafea. Se uita întruna în toate părţile în timp ce îşi croia drum prin labirintul de străzi ce adăposteau cafenele, săli de cocteil, librării şi magazine. Centrele comerciale erau aici mai pretenţioase decît în Adams-Morgan şi, deşi era octombrie, turiştii îşi scoteau portofelele şi făceau cumpărături.

De mai multe ori în vreme ce examina feţele trecătorilor avu senzaţia dulce-amăruie de *déjà-vu* şi, preţ de cîteva clipe emoţionante, i se păru chiar că o zărise pe Sophia...

Nu era moartă.

Trăia şi era plină de viaţă. La doar cîţiva paşi mai în faţă.

Văzu o brunetă care avea acelaşi mers sexy, legănat. Trebui să lupte cu sine ca să nu alerge şi să o depăşească pentru a se putea întoarce să o privească. Altă femeie avea părul lung şi blond, legat la spate într-o coadă de cal, la fel cum îl purta şi Sophia atunci cînd lucra. Se ţinu de femeia care trecu pe lîngă el ca o adiere, lăsînd în urmă un parfum atît de asemănător cu al Sophiei, încît i se strînse inima de mîhnire.

Trebuia să depăşească starea asta, îşi porunci cu severitate. Avea treabă. O treabă esenţială care va conferi un anume sens morţii tragice a Sophiei.

Trase aer în piept şi continuă să meargă. Se uita în toate părţile, căutînd vreun urmăritor. Merse spre nord pe Massachussetts Avenue şi se îndreptă către Sheridan Circle şi Embassy Row. La jumătatea drumului spre Sheridan făcu o ultimă manevră ca să se asigure că lăsase în urmă orice supraveghere. Păşi grăbit pe intrarea principală a recent deschisei Colecţii Phillips, străbătu în viteză sălile pustii pe ai căror pereţi atîrnau remarcabile tablouri de Renoir şi Cézanne, provocatoare lucrări de Rothkos şi O'Keeffe şi se strecură afară pe o uşă de evacuare în caz de incendiu. Făcu o pauză, se sprijini de zidul clădirii şi studie pietonii şi maşinile.

În cele din urmă se declară mulțumit. Nimeni nu-l urmărea. Dacă avusese vreo „coadă“, o pierduse în aglomerație. Aşa că se întoarse grabnic pe Massachusetts Avenue, mergînd spre maşina sa parcată pe o stradă laterală.

După ce auzise cu o seară în urmă reportajul despre Kielburger, Melanie Curtis şi acuzația de dezertare ce-i fusese adusă, sporise manevrele de eschivare. Se trezise înaintea zorilor la Gaithersburg deşteptat de acea sonerie lăuntrică a tuturor medicilor militari pe cîmpul de luptă. După o noapte în care o visase pe Sophia, era scăldat într-o sudoare rece. Îşi impusese să mănînce un mic dejun consistent şi studiase traficul tot mai aglomerat de pe autostradă la ora aceea a dimineții, ca şi elicopterele ce îl supravegheau. Îmbăiat, bărbierit şi hotărît, pornise la drum pe la ora şapte.

Îl sunase pe agentul special Forbes de la un telefon public, apoi traversase Potomacul, intrînd în Washington. Făcuse o vreme mai multe ocoluri pe străzile din jur, parcase maşina lîngă Embassy Row şi luase metroul ca să-l întîlnească pe Forbes.

După recuperarea maşinii, conduse liniştit spre o stradă cu vile, aflată între Dupont şi Washington Circle, unde un panou mare marca intrarea pe un drum de acces îngust, mărginit de un gard viu înalt şi încîlcit: PROPRIETATE PRIVATĂ – NU VĂ APROPIAȚI! Dedesubt atîrnau indicatoare mai mici: NU VIOLAȚI PROPRIETATEA. FĂRĂ NEGUSTORI. FĂRĂ SOLICITANȚI. FĂRĂ ACHIZITORI. PLECAȚI DE AICI!

Smith ignoră indicatoarele şi intră pe alee. În spatele gardului viu era ascunsă o casă mică, albă, acoperită cu şindrilă, căptuşită cu scînduri vopsite în negru. Parcă în fața unui drum pavat cu cărămizi care ducea de la alee spre uşa din față.

De îndată ce coborî din maşină, o voce mecanică anunță:

„Stop! Spune numele şi scopul vizitei. În caz contrar, în cinci secunde voi lua măsuri de apărare.“

Vocea profundă părea să coboare din ceruri cu autoritatea divinităţii.

Smith zîmbi. Proprietarul casei era un geniu al electronicii, iar suprafaţa aleii era prevăzută cu o serie de piedici greu de trecut, de la un nor de gaz lacrimogen pînă la un spray cu mercaptan ce învăluia victimele într-o duhoare respingătoare. Proprietarul – Marty Zellerbach, un vechi prieten al lui Smith – fusese tîrît de cîteva ori prin tribunale, cu mulţi ani în urmă, de către negustori mînioşi, cititori de contoare, funcţionari poştali şi furnizori de mărfuri.

Dar Marty avea două doctorate şi părea totdeauna blînd şi demn de încredere, deşi puţin naiv. Nu-i strica faptul că era extrem de bogat şi putuse angaja cei mai buni avocaţi pentru a se apăra. Argumentele fuseseră pătimaşe şi convingătoare: victimele lui nu aveau cum să nu fi văzut indicatoarele. Trebuie să fi ştiut că încălcau o proprietate. Un infirm care trăia singur le ceruse să îndeplinească un act perfect rezonabil de identificare. Şi fuseseră avertizaţi.

Sistemul lui de securitate, deşi enervant, nu provoca moartea, nici răni grave. Cîştigase toate procesele şi, după o vreme, poliţia renunţase să-l mai acuze şi-i sfătuise pe reclamanţi să se mulţumească cu nişte compensaţii băneşti şi să nu mai calce pe-acolo.

– Ei, haide, Marty, zise Smith amuzat, e vechiul tău prieten, Jonathan Smith.

Urmă o ezitare care trăda surpriza. Apoi:

– Apropie-te de uşa din faţă pe cărarea pavată cu cărămizi. Nu ieşi de pe cărare. Altfel vor fi activate măsurile de apărare. Deodată, tonul afectat dispăru şi vocea sună îngrijorată: Ai grijă, Jon. N-aş vrea să ajungi să duhneşti ca un dihor.

Smith o luă pe drumul indicat de Marty. Invizibile raze laser măturau întreaga proprietate. Un pas în afara cărării sau o pătrundere din oricare altă direcţie ar fi activat naiba-ştie-ce.

Urcă pe veranda acoperită.

– Cheamă-ţi cîinii de pază, Marty. Am sosit. Deschide uşa.

De undeva, dinăuntru, vocea anunţă pe un ton convingător:

– Trebuie să respecţi regulile, Jon. Imediat, glasul fără trup adăugă: Rămîi în faţa uşii. Deschide cutia din dreapta şi pune mîna stîngă pe geam.

– Ah, te rog. Dar Smith zîmbea.

Două capace metalice cu aspect amenințător, aflate deasupra uşii, se ridicară dezvăluind nişte tuburi întunecate ce puteau conţine orice, de la arme cu jet de vopsea pînă la lansatoare de rachetă. Marty manifestase dintotdeauna o încîntare puerilă faţă de idei şi jocuri la care cei mai mulţi renunţaseră din adolescenţă. Dar Smith se prinse în joc, rămase în faţa uşii, deschise cutia metalică şi puse palma pe suprafaţa de sticlă. Cunoştea procedeul: o videocameră înregistra o imagine digitală a feţei lui şi, imediat, supercomputerul lui Marty convertea măsurile faciale într-o serie de valori numerice. În acelaşi timp, suprafaţa de sticlă recepta amprenta palmară a lui Smith. Apoi computerul compara datele colectate cu codul numeric păstrat în dosarul fiecărei cunoştinţe a lui Marty.

Vocea cavernoasă anunţă:

– Eşti locotenent-colonelul Jonathan Jackson Smith. Prin urmare, poţi intra.

– Mulţumesc, Marty, zise el sec. Chiar mă întrebam cine dracu' sînt.

– Foarte amuzant, Jon.

Urmă o serie de declicuri, zăngănituri şi bufnituri impresionante, după care uşa se deschise, alunecînd pe o şină cu un scîrţîit. Nu întreţinerea dispozitivelor îl preocupa pe Marty, ci partea teatrală. Smith intră în ceea ce putea fi un hol obişnuit dacă nu ar fi existat un detaliu impunător – înaintarea lui fu oprită de o cuşcă metalică încăpătoare.

În timp ce uşa din faţă se închidea automat în urma lui, Smith rămase în aşteptare, înconjurat de nişte gratii ca la închisoare.

– Bună, Jon.

Vocea ascuţită, tărăgănată şi limpede a lui Marty îl întîmpină de dincolo de hol. În vreme ce poarta cuştii se deschidea cu un declic, Marty apăru în pragul unei uşi laterale. Intră, te rog. Ochii lui licăreau diabolic.

Era un bărbat scund, rotofei, care păşea cu stîngăcie, de parcă n-ar fi învăţat niciodată cum să-şi mişte picioarele. Smith îl urmă într-un imens laborator de informatică într-o dezordine şi o neglijenţă desăvîrşite. Un formidabil computer Cray de mare capacitate şi alte dispozitive cibernetice de toate tipurile ocupau întreg spaţiul de lîngă pereţi şi aproape toată podeaua, iar mobilierul care se vedea părea procurat de la Armata Salvării. Cuşti de oţel încadrau ferestrele acoperite cu draperii.

Cu dreapta fluturînd fără rost, Marty întinse mîna stîngă spre Smith şi i-o strînse, în timp ce privea cu ochii lui de un verde intens către echipamentele cibernetice de lîngă peretele din stînga. Smith zise:

– A trecut ceva vreme, Marty. Mă bucur să te revăd.

– Mulţumesc. Şi eu.

Zîmbi timid, ochii îi străluciră cînd se uită la Smith, apoi întoarse din nou privirea.

– Iei medicamente, Marty?

– O, da. Nu părea deloc fericit din cauza asta. Ia loc, Jon. Vrei o cafea şi o prăjitură?

Martin Joseph Zellerbach – doctor în literatură – fusese pacientul unchiului lui Smith, Ted, psihiatru, încă de pe vremea cînd erau colegi de liceu. Mult mai bine adaptat şi maturizat social, Smith îl luase pe Marty sub aripa lui, protejîndu-l de hărţuielile răutăcioase ale celorlalţi copii şi

chiar ale unor profesori. Marty nu era prost. De fapt, testele de inteligență îl cotaseră drept un geniu de la vîrsta de cinci ani, iar Smith îl considerase dintotdeauna amuzant, simpatic şi un stimulent intelectual. De-a lungul anilor, Marty devenise şi mai inteligent, dar şi mai izolat. În şcoală, frecventase toate cercurile ştiinţifice, dar nu se gîndea la – ori nu-l interesau – ceilalţi oameni sau relaţiile interumane, atît de importante pentru copii şi adolescenţi.

Era obsedat de o tainică curiozitate şi citea pe rupte. Ştia toate răspunsurile la multe cursuri, astfel că, pentru a-şi alunga plictiseala, întrerupea orele cu trăsnitele şi spectaculoasele lui fantezii şi manii. Nimeni nu putea crede că un băiat atît de inteligent ca Marty nu era intenţionat obraznic şi zurbagiu, aşa că profesorii îl trimiteau frecvent în biroul directorului. În ultimii ani de şcoală, Smith trebuise să se bată cu mai mulţi băieţi furioşi care credeau că Marty îi „desconsideră" pe ei sau pe prietenele lor.

Tot acest comportament bizar se datora sindromului Asperger, o boală rară din categoria celor mai puţin severe forme de autism. Punîndu-i-se încă din copilărie tot felul de diagnostice, de la „o formă minoră de autism" pînă la sindrom obsesiv-coercitiv şi autism accentuat, Marty fusese pînă la urmă diagnosticat corect de către unchiul lui Smith, Ted. Simptomele esenţiale ale lui Marty erau obsesiile mistuitoare, o mare inteligenţă, absenţa paralizantă a abilităţilor sociale şi de comunicare, ca şi un remarcabil talent într-un domeniu anume – electronica.

Cu nişte termeni mai blînzi, suferinzii de sindromul Asperger erau descrişi drept „activi, dar ciudaţi" sau „autişti excentrici". Dar boala lui Marty se manifesta ceva mai sever. În ciuda eforturilor specialiştilor de a-l socializa, cu excepţia cîtorva drumuri la tribunal, cu ani în urmă, nu mai ieşise din casă – pe care şi-o construise cu grijă şi dragoste, ca pe un

paradis electronic, pe de o parte, dar şi ca pe un adăpost pentru bizareriile lui – de cincisprezece ani.

Boala era incurabilă, iar singurul ajutor pe care îl puteau primi oameni ca Marty îl constituiau medicametele, de obicei stimulente ale sistemului nervos central, cum erau Adderall, Ritalin, Cylert sau cel nou pe care îl lua Marty – Mideral. Ca şi în cazul schizofreniei, pilulele îl ajutau pe Marty să trăiască cu picioarele bine înfipte pe pămînt. Îi limitau fantasmele, entuziasmele şi obsesiile. Deşi le detesta, le lua atunci cînd ştia că trebuie să îndeplinească activităţi „normale“, cum ar fi plata facturilor, sau cînd boala ameninţa să-l zăpăcească de tot.

Însă atunci cînd lua medicamente, Marty spunea că totul era neclar, searbăd şi îndepărtat. Mare parte din geniul şi creativitatea lui se pierdea. De aceea, adoptase înflăcărat noile pilule care acţionau rapid pentru a-l calma, ca şi celelalte, dar al căror efect dura cel mult şase ore, ceea ce însemna că o doză putea fi luată mai des. Trăind izolat de lume în casa lui, putea întrerupe tratamentul mai frecvent decît majoritatea celor suferinzi de sindromul Asperger.

Dacă aveai nevoie de un geniu în computere care să realizeze ceva creator, poate ilegal, cum ar fi spargerea codurilor de acces, ţi-ai fi dorit ca Marty Zellerbach să fi întrerupt tratamentul. Depindea atunci doar de tine să-l menţii în formă şi să ştii cînd era momentul să-l aduci din nou cu picioarele pe pămînt, dacă ameninţa să-şi ia zborul pe o orbită ştiută doar de el. Or, lui Smith tocmai un asemenea geniu îi era util.

– Marty, am nevoie de ajutor.

– Sigur, Jon. Marty zîmbi, ţinînd în mînă o ceaşcă pătată de cafea. Se apropie momentul pentru o nouă doză de pilule. O să renunţ.

– Speram să spui asta.

Smith îi vorbi despre raportul de la Institutul Prince Leopold, care părea să nu existe. Despre telefoanele pe care Sophia le-ar fi putut da sau primi, deşi înregistrările dispăruseră. Despre nevoia lui de informaţii cu privire la virusul necunoscut, peste tot în lume.

– Şi încă vreo două lucruri. Vreau să-l găsesc pe Bill Griffin. Ţi-l aminteşti din şcoală.

La sfîrşit îi vorbi despre cele trei victime care fuseseră în războiul din Golf şi despre spitalul de campanie.

– Vezi dacă poţi găsi ceva legat de existenţa acestui virus în Irak, acum zece ani.

Marty puse ceaşca jos şi porni de-a dreptul spre computer.

– O să folosesc noile mele programe.

Smith se ridică.

– Revin cam peste o oră.

– În regulă. Marty îşi frecă mîinile. O să fie distractiv.

Smith îl lăsă lucrînd lent cu degetele lui stîngace pe tastatură. Ştia că efectul medicamentelor avea să dispară curînd, degetele şi mintea lui Marty aveau s-o ia razna pînă cînd se vor desprinde cu totul de pămînt, iar prietenul lui va trebui să-şi ia din nou pastilele.

Afară, Smith se îndreptă grăbit spre maşină. Zgomotul traficului îl împiedica să observe un elicopter deasupra capului, care făcu apoi o buclă lungă spre stînga pentru a ajunge paralel cu el, cînd o luă către Massachusetts Avenue.

Zgomotul rotoarelor şi vîntul ce intra prin fereastra deschisă făceau să vibreze elicopterul. Nadal al-Hassan duse un microfon la gură.

– Maddux? Smith a fost într-o casă de lîngă Dupont Circle.

Localiză clădirea pe o hartă a oraşului şi descrise aleea ascunsă şi gardul înalt.

– Află cine locuieşte acolo şi ce voia Smith.

Închise microfonul şi se uită în jos, la Triumph-ul vechi de sub el care se îndrepta spre Georgetown. Pentru prima dată, al-Hassan se simţea neliniştit. Nu era o senzaţie pe care i-ar fi destăinuit-o lui Tremont, însă consecinţa era că trebuia să stea aproape de acest Smith. Era posibil ca Bill Griffin, chiar dacă era demn de încredere, să nu fi fost de-ajuns pentru a îndeplini ameninţarea.

17

Ora 10:34 a.m.
Washington, D.C.

Bill Griffin fusese pentru scurt timp însurat, iar Smith o văzuse pe soţia lui de două ori înainte ca perechea să se fi logodit. În ambele dăţi se distraseră cutreierînd zgomotoasele baruri newyorkeze pe care le frecventa Bill pe cînd era militar. Bill intra pe-atunci în multe baruri gălăgioase, poate fiindcă îşi petrecea viaţa în locuri îndepărtate de pe glob, unde fiecare pas putea fi ultimul şi fiecare sunet era un duşman. Smith nu ştia aproape nimic despre femeie sau despre căsnicia lor, în afară de faptul că durase mai puţin de doi ani. Auzise că ea trăia în acelaşi apartament din Georgetown pe care îl împărţise cu Bill. Dacă era în pericol, Bill se putea ascunde acolo, unde puţini oameni s-ar fi dus să-l caute.

Era o idee cu şanse mici de reuşită, însă, în afară de Marty, nu prea avea alte opţiuni. Cînd ajunse la blocul unde locuia femeia, o sună de la telefonul său mobil. Ea răspunse prompt:

– Marjorie Griffin.

– Doamnă Griffin, nu cred că-ţi aminteşti, de mine, dar eu sînt Jonathan Smith...

– Îmi amintesc de dumneata, căpitane Smith. Ori poate maior sau colonel?

– Nu mai ştiu exact ce sînt şi nici nu contează, dar pînă ieri eram locotenent-colonel. Văd că ai păstrat numele lui Bill.

– L-am iubit pe Bill, domnule colonel Smith. Din nefericire pentru mine, el îşi îndrăgea munca mai mult decît pe mine. Dar nu cred că m-ai sunat ca să afli ceva despre căsnicia sau divorţul meu. Îl cauţi pe Bill?

El deveni prudent.

– Păi...

– E-n regulă. Zicea că s-ar putea să suni.

– L-ai văzut?

Urmă o pauză.

– Unde eşti?

– În faţa blocului dumitale. Într-un Triumph.

– Cobor imediat.

În vasta încăpere dezordonată, ticsită cu terminale de computer, monitoare şi panouri cu circuite electronice, Marty Zellerbach şedea aplecat în faţă, concentrat. Imprimate rupte zăceau grămadă lîngă scaunul lui. Zgomotul grav al unui receptor radio era un fundal pentru sunetele ascuţite şi semnalele sonore ale transmisiei de date. Draperiile erau trase şi aerul era rece şi uscat, ceea ce era bine pentru echipamentul lui Marty, dar şi pentru el. Zîmbea. Folosise codurile lui Jon Smith pentru a se conecta la sistemul computerizat de la ICMBIASU şi ca să intre în server. Acum începea adevărata acţiune. Simţea o profundă emoţie citind diversele fişiere, pînă cînd îl găsi pe cel care conţinea parola de intrare în sistemul central. Rîse batjocoritor. Obţinuse informaţia.

Ieşi din sistem şi descoperi fişierul care dezvăluia faptul că serverul de la ICMBIASU folosea Popcorn – una dintre cele mai recente formule de criptare. Dădu din cap încîntat. Era un program excelent, ceea ce însemna că laboratorul era pe mîini bune.

Numai că nu ținuseră seama de existența lui Marty Zellerbach. Folosind un program inventat de el, configură computerul pentru a căuta parola, încercînd fiecare cuvînt din dicționarul *Webster's Unabridget*, din dialogurile tuturor celor patru filme *Star Wars*, din serialul de televiziune *Star Trek* și din filmele de lung metraj, din *Flying Circus* al lui Monty Python și din celelalte romane ale lui J.R.R. Tolkien – toate îndrăgite de specialiștii în computere.

Marty sări în picioare și începu să umble agale prin cameră. Cu mîinile la spate și cu mersul lui clătinat, măsura încăperea de parcă ar fi fost o corabie pe mare, iar el – căpitanul piraților. Programul lui era extrem de rapid. Totuși, ca orice alt muritor, trebuia să aștepte. În ziua de azi, cei mai buni hackeri și informaticieni puteau fura majoritatea parolelor, puteau penetra chiar și computerele Pentagonului și călătoreau ca niște proscriși din Vestul Sălbatic prin rețeaua mondială a Internetului. Pînă și un novice putea să-și cumpere un program cu ajutorul căruia să invadeze și să atace un sit din rețea. Din acest motiv, marile corporații și agențiile guvernamentale își îmbunătățeau permanent sistemele de securitate. Drept urmare, Marty își concepea acum propriile programe și perfecționa propriile modalități de explorare ca să descopere slăbiciunile sistemelor și să spargă codurile de protecție care i-ar fi stopat pe alții.

Deodată, auzi dinspre computer sunetele de clopoțel din vechiul spectacol de televiziune *Leave It to Beaver. Bing-bang-bing*. Chicotind, se întoarse în grabă la scaun, îl îndreptă cu fața spre monitor și scoase un strigăt de triumf. Avea parola. Nu dovedea prea multă imaginație – Betazoid, după numele locuitorilor extrasenzoriali ai planetei Beta din *Star Trek*. Nu fusese nevoit să utilizeze sistemul mai sofistificat de explorare aleatorie, care evita cuvintele reale. Cu ajutorul fișierului de parole al sistemului central, obținuse PI-ul intern – Protocolul Internetului – ca și adresa. Deținea acum planul sistemului computerizat de la ICMBIASU și, curînd,

îl „avu“, ceea ce însemna că avea acces la fiecare fişier, putînd modifica, şterge sau depista orice informaţie. Era Dumnezeu.

Pentru el, ceea ce îi ceruse Jon Smith nu era joacă de copil, dar nici nu reprezenta o ascensiune pe Everest. Imediat, Marty cercetă toate mesajele prin E-mail primite de la Institutul Prince Leopold, dar fiecare anunţa că nu se găsise nici o asemănare între noul virus şi cele deja cunoscute. Nu acele fişiere le voia Jon. În ochii majorităţii observatorilor, dacă mai existaseră informaţii de la laborator, fuseseră şterse. Dispăruseră pentru totdeauna. În momentul acela, oricine ar fi renunţat.

Însă Marty recurse la alt program de căutare pentru a verifica spaţiile şi întreruperile dintre informaţii. Cu cît intrau mai multe date într-un sistem, cele noi se suprapuneau peste cele vechi şi, de îndată ce erau înregistrate, era de aşteptat ca informaţiile vechi să nu mai poată fi recuperate. După ce programul lui nu reuşi să găsească urme ale altor mesaje de la laboratorul din Belgia, Marty se gîndi că asta se întîmplase probabil în cazul acela.

Dădu capul pe spate şi întinse braţele spre tavan. Efectul medicamentelor dispăruse. Îl străbătu un fior, iar mintea lui părea să fi căpătat o limpezime de diamant. Coborî privirea şi degetele începură să-i alerge pe tastatură, încercînd să ţină pasul cu gîndurile lui. Îi ceru programului său să efectueze o altă căutare, concentrîndu-se de astă dată asupra fragmentelor de cuvinte, adrese de E-mail şi alte elemente de identificare. Cu o viteză extraordinară, programul începu căutarea... şi găsi – două părţi din numele laboratorului – *opold, Inst.*

Cu un strigăt, porni pe traseul mesajului – urme de informaţii şi cifre care erau pentru Marty aproape o dîră mirositoare – şi ajunse la Oficiul de Decontare a Resurselor Federale pentru Medicină şi la un terminal accesat doar de parola directorului, Lily Lowenstein. De acolo, cu efort, continuă depistarea chiar pînă la Institutul Prince Leopold.

Răcni, aruncînd fulgere din ochii lui verzi:

– Aici erai, *bestie frumoasă!*

Era o aluzie la Lewis Carroll şi limbajul absurd. Într-un fişier-suport ascuns, îngropat adînc în limbajul sistemului de la institut, localizase o copie a raportului.

Fusese trimis de la Institutul Prince Leopold de Medicină Tropicală către toate laboratoarele de Nivel Patru din lume. Aruncînd o privire rapidă, îşi dădu seama că i-ar fi fost de folos lui Jon. Hotărînd asta, Marty încercă să dea de urma mesajului şi în alte locuri. Se încruntă, pe măsură ce se impunea o constatare: cineva ştersese raportul nu numai din sit-ul de origine din computerul central al Institutului Prince Leopold, dar şi de la toate adresele diverşilor destinatari. Sau aşa era de presupus că se întîmplase. Şi asta ar fi aflat şi un biet amator într-ale computerelor, un hacker obişnuit, ba chiar şi majoritatea experţilor în protecţie cibernetică.

Dar nu şi Marty Zellerbach. Veneau la el – ceilalţi magicieni ai ciberspaţiului – căutînd soluţii la probleme ce nu mai fuseseră puse şi pentru a înţelege ce nu se mai făcuse vreodată. El nu avea titluri – în afară de doctoratul în fizică cuantică şi matematică, precum şi cel în literatură – şi nu lucra decît pentru sine. Asemeni unei balene eşuate pe ţărm, în lumea fizică se zbătea, îşi pierdea răsuflarea şi inspira milă sau dispreţ. Însă în adîncurile apelor electronice ale oceanului cibernetic, aluneca elegant şi puternic. Acolo el era regele – Neptun –, iar neînsemnaţii muritori îi aduceau omagii.

Rîzînd fericit, flutură degetul ca sabia unui spadasin şi sări în picioare. Apăsă pe tasta de printare. Cît execută el o piruetă stîngace, imprimanta scoase raportul. Nimic nu-l mulţumea mai mult pe Morty decît să realizeze ceva ce nimeni altcineva nu reuşea. Era o mică recompensă pentru o viaţă trăită de unul singur şi uneori, în momentele de linişte, se gîndea la asta.

Dar pînă la urmă... adevărul era că-i privea dispreţuitor pe indivizii nepricepuţi, pe cretinii care îl judecau pe el, trăind

nişte vieţi „obişnuite" şi avînd „relaţii". Fir-ar să fie, în ciuda sindromului Asperger, în ciuda dependenţei sale de medicamente, se gîndea că, în ultimii cincisprezece ani de rare ieşiri dincolo de pereţii casei lui, îşi făcuse mai multe relaţii decît mulţi alţii într-o viaţă de om. Ce naiba îşi închipuiau idioţii ăia că făcea el? Doamne! Pentru ce credeau ei că era făcut E-mail-ul? Cretini!

Înhăţînd raportul, îl flutură deasupra capului ca pe ţeasta retezată a unui duşman.

– Virus monstruos, nimeni nu-l poate învinge pe cavaler. Iar *eu* sînt cavalerul! A mea e victoria!

O jumătate de oră mai tîrziu, urme din acelaşi terminal al Oficiului de Decontare îl conduseră direct la învechita reţea electronică a guvernului irakian şi la o serie de rapoarte din urmă cu un an, cu privire la o epidemie de insuficienţă respiratorie acută. Le printă şi pe acelea şi continuă să caute rapoarte despre vreun virus existent în timpul Furtunii în Deşert. Dar nu mai găsi nimic.

Înregistrările telefoanelor Sophiei Russell erau o provocare mai serioasă. În centrala telefonică de la Frederick nu găsi urmele nici unui intrus. Dacă existase vreun apel de pe linia Sophiei Russell către un număr din exterior, acela fusese şters din interiorul companiei şi înlăturată orice urmă.

Toate încercările de a-l găsi pe Bill Griffin la colegiul pe care îl frecventase – în dosarele medicale, de asistenţă socială sau în oricare altă parte a trecutului său public şi particular – avuseseră parte de acelaşi răspuns: adresă necunoscută. Aşa că Marty se lansă în sistemul cibernetic al FBI-ului, pe care îl penetrase atît de des încît computerul său putea să facă treaba aproape singur. Avea puţin timp la dispoziţie pînă să fie depistat, deoarece Sistemul lor de Depistare a Intruşilor era unul dintre cele mai bune. Rămase în serverul FBI suficient de mult ca să-şi dea seama că dosarul oficial al lui Griffin era clasat din motive întemeiate. Dacă existau nişte

înțelegeri secrete, Marty nu găsi nimic – nici rapoarte clandestine, nici documente de plată, nici parole sau altceva – care să indice că Griffin lucra sub acoperire. Totuşi, dosarul era marcat şi exista o notă: adresa din dosar nu mai era valabilă, Biroul nu o avea pe cea actuală şi cine voia s-o afle, trebuia să o caute.

Mamă, Griffin era într-adevăr cineva! Pînă şi FBI-ul se întreba unde se afla.

Mult mai dificil decît sistemul de protecție al FBI-ului se dovedi cel al serviciului de informații militare. După ce îl străpunse, Marty trebui să pătrundă rapid în rețea, să citească dosarul personal şi să se retragă în grabă. Nu găsi adresa actuală. Marty se scărpină în cap şi făcu gura pungă. I se părea că Griffin nu dorise doar să dispară, dar avusese şi priceperea să o facă.

Asta impunea un anume respect. Chiar dacă Griffin nu-i plăcuse niciodată, Marty trebuia să i-l acorde. Aşa că se lăsă pe spătarul scaunului, încrucişă brațele şi zîmbi, fără să se mai atingă de computer timp de treizeci de chinuitoare secunde. Era maniera lui de a-i oferi individului puțin respect.

Apoi, cu o mişcare scurtă a mîinii, deschise un fişier nou, consacrat lui Bill Griffin. Nu era obişnuit să eşueze în universul cibernetic, iar situația îl irita şi îl inspira în acelaşi timp. Bill Griffin îi dăduse lovitura. Dar acela nu era sfîrşitul. Era începutul! Nimic mai încîntător decît o nouă provocare din partea unui adversar valoros, iar Griffin se dovedise exact aşa ceva. Marty zîmbi. Îşi scărpină bărbia şi porunci minții să se înalțe în stratosferă. Pentru a găsi o soluție în imaginația sa avîntată. Asta putea face cînd înceta efectul medicamentelor – să-şi ia zborul.

Însă chiar în momentul în care începea să se contureze o idee, sări în sus, surprins. Computerul său emitea un sunet ascuțit, afişînd un semnal roşu, orbitor:

Mai mult emoţionat decît nervos, Marty apăsă pe o tastă. Putea fi ceva amuzant. Pe ecran apăru:

ZONELE A ŞI X

Apăsă nerăbdător pe un buton şi două monitoare de mare rezoluţie prinseră viaţă pe peretele din faţă. În zona A, care era în spatele casei, doi bărbaţi căutau un loc prin care să se strecoare prin gardul viu. Dar gardul era prea dens ca să poată fi penetrat şi prea înalt ca să te caţeri pe deasupra. Marty le urmări vanele încercări şi începu să strige.

Dar în zona X era altceva. Înghiţi în sec şi privi atent: o camionetă gri fără număr se oprise pe aleea ascunsă. Doi străini voinici coborîră ţinînd în mîini nişte masive pistoale semiautomate şi începură să cerceteze cu privirea proprietatea lui. Tresărind îngrozit, Marty identifică una din arme ca fiind un vechi Colt 45, model 1911, iar pe cealaltă drept un Browning de 10 mm, de genul celor folosite acum de FBI. Nu îi va speria uşor pe intruşii aceia.

Trupul scurt şi îndesat al lui Marty se înfioră. Detesta străinii şi violenţa de orice fel. Chipul său rotund, atît de luminos şi entuziast cu cîteva clipe în urmă, era acum palid şi tremura. Studia ecranul, în vreme ce vocea metalică îi întîmpină în curtea din faţă.

Aşa cum bănuise şi el, indivizii deciseseră să ignore avertismentul. Alergară spre treptele din faţă, pregătindu-se de asalt.

Într-o clipă, starea de spirit a lui Marty se amelioră. Măcar se putea distra pentru scurt timp. Pocni din degete şi săltă în scaun, pe cînd sistemul său automat de securitate lansă un nor de gaz lacrimogen. Cei doi bărbaţi îşi acoperiră feţele. Săriră înapoi, tuşind şi înjurînd. Marty rîse.

– Data viitoare să-l ascultați pe cel care vă dă sfaturi bune!

În spate, a doua pereche de străini stivuise lăzile de gunoi din curtea vecinului ca să se cațăre peste gard. Marty îi privea concentrat. La momentul oportun... chiar cînd ajunseră în vîrful gardului... apăsă pe o tastă.

Un baraj din gloanțe grele de cauciuc îi trînti la pămînt. Cei doi căzură pe spate în curtea vecinului.

Marty reuşi doar să chicotească, fiindcă indivizii din față îşi reveniseră suficient ca să treacă împleticindu-se prin gaz şi să ajungă la uşă.

Aha, *la pièce de résistance!* le promise Marty.

Privi cum un şuvoi de gaz iritant îi trimise iarăşi înapoi pe agresori, care se clătinau şi urlau. Bătu din palme. Cel scund şi solid, care părea să fie şeful, îşi reveni şi ajunse legănîndu-se la clanța uşii.

Marty se aplecă nerăbdător. Clanța avea un dispozitiv electric, prin care se trimise un şoc în mîna tipului. Acela țipă şi sări înapoi.

Marty rîse pe înfundate şi se întoarse cu scaunul ca să-i verifice pe ceilalți doi. Se dovedeau inventivi. Intraseră cu maşina prin gard, iar acum înaintau spre casă tîrîndu-se pe sub razele laser.

Marty rînji, gîndindu-se la ce-i aştepta: dispozitive de şoc la celelalte uşi şi ferestre şi cuştile care îi blocau dacă pătrundeau înăuntru.

Dar toate măsurile de apărare, deşi diabolice, nu erau letale. Marty nu era un om violent şi nu avusese niciodată motive să se aştepte la un pericol real. Sistemul lui era îndreptat împotriva celor puşi pe şotii, a celor ce-i încălcau proprietatea şi a scandalagiilor – împotriva străinilor ce-i invadau izolarea paşnică. Construise, inventase, cumpărase şi instalase un joc pentru copii cu ingenioase tehnici de descurajare şi căi secrete de retragere.

Însă toate astea, la urma urmei, nu i-ar fi oprit pe nişte criminali hotărîți din lumea reală.

De frică, pe piept îi şiroia o sudoare rece. Inima îi bătea cu putere. Dar a fi un geniu avea avantaje. Cu vreo doisprezece ani în urmă întocmise un plan chiar pentru acest fel de urgenţe. Înşfacă telecomanda şi paginile printate pentru Jon, apoi fugi în baie. Apăsă pe un buton al telecomenzii, iar cada se ridică, lipindu-se de perete. Încă o apăsare deschise o uşă ascunsă sub cadă. Cu pieptul încleştat de teamă, coborî scara prin spaţiul secret şi ajunse într-un tunel bine luminat. După încă două declicuri ale telecomenzii, uşa se închise deasupra lui şi, fără ca el să poată vedea, cada coborî la locul ei.

Marty răsuflă uşurat. Cu mersul lui legănat porni prin tunel, pînă cînd ajunse la altă uşă aflată deasupra capului.

Cîteva clipe mai tîrziu intră într-o casă aproape identică, tot a lui, de pe strada alăturată. Aceasta nu suferise modificări şi era nemobilată. Era o casă pustie, în curtea căreia un etern afiş anunţa: DE VÎNZARE; în interior exista doar un telefon. În spatele lui, dincolo de gardul viu dintre case, auzea înjurăturile şi ţipetele de durere. Dar auzea şi zgomotul asurzitor al geamurilor sparte şi înţelese că agresorii vor intra curînd în casă şi vor căuta locul pe unde fugise.

Înfricoşat, înşfăcă telefonul şi formă un număr.

18

Ora 11:07 a.m.
Washington, D.C.

Universitatea Georgetown a fost întemeiată de către iezuiţi în 1789, fiind prima universitate romano-catolică din Statele Unite. Printre arbori şi alei pietruite se înălţau clădiri frumoase din secolele optsprezece şi nouăsprezece, ca un memento al unor vremuri în care ştiinţa

cunoştea puţine lucruri despre viruşi, dar educaţia începea să fie considerată o soluţie a problemelor grave din societatea modernă. Privind pe fereastra holului facultăţii de la Georgetown, Smith se gîndea la toate astea, în vreme ce admira bătrînul campus de sub copacii înalţi. Spuse:

– Deci, lucrezi la facultatea de aici.

– Sînt profesor asociat de istorie.

Marjorie Griffin dădu din umeri, tristă.

– Presupun că Bill nu ţi-a vorbit niciodată despre ce fac eu. Cînd ne-am cunoscut, eram la Universitatea din New York. Pe urmă am venit aici.

– El nu vorbea niciodată prea mult despre viaţa lui particulară, recunoscu Smith. Mai degrabă despre munca noastră şi trecutul comun. Vremurile bune.

Ea mesteca distrată în ceaşca cu ceai.

– În puţinele dăţi cînd ne-am văzut recent, nici măcar atît n-a fost. S-a întîmplat ceva cu Bill în ultimii ani. A devenit tăcut, irascibil.

– Cînd v-aţi întîlnit ultima dată, Marjorie?

– De două ori în ultimele cîteva zile. Marţi dimineaţă a apărut la uşa mea. Şi încă o dată aseară. Bău din ceai. Era nervos, iritat. Părea îngrijorat din cauza ta. Cînd a intrat în casă, primul lucru pe care l-a făcut a fost să se ducă la ferestrele din faţă şi să se uite pe stradă. L-am întrebat ce căuta, dar n-a răspuns. Mi-a cerut o ceaşcă de ceai. Adusese o pungă de cornuri de la brutăria franceză de pe M Street.

– O vizită neprevăzută, bănui Smith. De ce?

Marjorie Griffin nu răspunse imediat. Faţa părea să i se fi lungit în vreme ce urmărea studenţii care treceau pe aleea pietruită.

– Poate că a fost o chestiune presantă. Detest să mă gîndesc că venise să-şi ia rămas-bun. Dar e posibil ca asta să fi fost. Ridică privirea spre Smith. Speram că ştii tu.

Smith constată aproape şocat că era o femeie minunată. Nu ca Sophia, nu. Avea o frumuseţe calmă. O anume

seninătate lăuntrică. Mai exact, nu era pasivă, dar nici într-o neobosită căutare. Avea ochii de un cenuşiu întunecat, iar părul negru era prins la ceafă într-un coc franţuzesc. Un stil degajat. Pometi bine conturaţi şi o bărbie puternică. Un trup între suplu şi corpolent. Smith simţi o nelinişte, o atracţie care apoi se stinse. Dispăru înainte de a evolua mai mult decît o fulgerare, neaşteptată şi nedorită, urmată imediat de o săgetare de mîhnire. Un fior de durere provocat de Sophia.

– Cu două zile în urmă, aproape trei deja, îi spuse el, m-a avertizat că sînt în pericol. Îi descrise întîlnirea din parcul Rock Creek, cum fusese atacat, virusul şi moartea Sophiei. Există nişte oameni care au virusul activ, Marjorie, şi ei i-au ucis pe Sophia, pe Kielburger şi pe secretara lui.

– Doamne Sfinte!

Pe chipul ei delicat apăru o expresie de oroare.

– Nu ştiu cine sau de ce, iar ei încearcă să mă împiedice să aflu. Bill lucrează cu ei.

Ea îşi acoperi gura cu palma.

– Nu! Asta nu-i posibil!

– Doar aşa putea să ştie şi să mă avertizeze. Încerc să aflu dacă lucrează sub acoperire sau e cu ei pe cont propriu. Ezită. Cel mai apropiat prieten al lui de la FBI spune că nu lucrează sub acoperire.

– Lonny Forbes. Întotdeauna mi-a plăcut Lonny. Strînse buzele şi dădu abătută din cap. Bill a devenit mai aspru. Mai cinic. În ultimele două dăţi cînd l-am văzut, îl neliniştea într-adevăr ceva. Mi s-a părut că era vorba despre ceva de care nu era mîndru, dar nu ar înceta să continue din cauza felului cum e alcătuită lumea.

Luă ceaşca de ceai, constată că era goală şi o privi cu atenţie.

– Sigur, fac doar presupuneri. N-o să mă mai mărit vreodată. Mă întîlnesc cu un bărbat simpatic din cînd în cînd, dar nimic mai mult decît atît. Bill a fost marea mea dragoste. Dar marea lui iubire a fost munca lui, care, într-un fel, l-a

înşelat. Ce ştiu e că se simte trădat. S-ar putea spune că şi-a pierdut credinţa.

Smith înţelegea.

– Într-o lume fără alte valori în afara banului, el îşi doreşte partea lui. Li s-a întîmplat şi altora. Oameni de ştiinţă care s-au vîndut pe bani grei. Au acordat valoare bănească eradicării epidemiilor, vindecării bolilor, salvării de vieţi omeneşti. Fără nici un scrupul.

– Dar el nu te poate trăda pe tine, zise Marjorie. Aşa că e sfîşiat lăuntric de acest conflict.

– M-a trădat deja. Sophia e moartă.

Ea deschise gura să protesteze, dar în clipa aceea sună telefonul mobil al lui Smith. În holul facultăţii, cîteva capete iritate se întoarseră. Smith scoase aparatul din buzunar.

– Da.

Era Marty, care părea emoţionat şi îngrozit:

– Jon, am spus întotdeauna că lumea nu e un loc sigur. Făcu o pauză, cu răsuflarea tăiată. Acum am dovedit-o. Personal. A apărut un grup de intruşi. Mă rog, patru, de fapt. Mi-au spart casa. Dacă mă găsesc, or să mă ucidă. Asta-i specialitatea ta. Trebuie să mă salvezi!

Smith coborî glasul:

– Unde eşti?

– În cealaltă casă a mea. Îi dădu adresa. Deodată, vocea i se frînse, tremurînd de teroare. Repede!

– Am plecat.

Smith îşi ceru scuze de la Marjorie Griffin, îi scrise numărul lui de telefon şi o rugă să-l sune dacă apărea Bill. Ieşi în fugă din hol.

Trecînd neliniştit cu maşina pe lîngă casa lui Marty, Smith văzu o camionetă gri parcată pe alee. Nu părea să fie cineva înăuntru, iar gardul înalt şi draperiile camuflau interiorul casei. Cercetă împrejurimile cu privirea şi nu observă nimic ciudat. Se auzeau doar zgomotele obişnuite ale traficului.

Smith înconjură zona căutînd atent semnele vreunei agresiuni și opri pe aleea din fața unei case aflate exact în spatele locuinței lui Marty. Pe pajiștea din față, un panou metalic alb, ruginit pe margini, anunța: DE VÎNZARE.

La fereastra din față a casei, o jaluzea se ridică puțin și chipul înspăimîntat al lui Marty se iți deasupra pervazului.

Smith alergă spre ușa din față. Marty o deschise, ținînd la piept un vraf de hîrtii și o telecomandă.

– Intră. Repede, repede. Privi temător peste umărul lui Jon. Dacă erai Florence Nightingale, aș fi fost mort pînă acum. De ce-a durat așa de mult?

– Dacă aș fi fost Florence Nightingale, n-aș fi fost aici. Am fi trăit în secole diferite.

Smith încuie ușa și se uită prin camera goală, în timp ce Marty verifica fereastra din față.

– Pune-mă la curent. Spune-mi tot ce s-a întîmplat.

Marty lăsă jaluzeaua de la fereastră și-i descrise pe cei patru străini, armele și încercarea lor de a pătrunde în casă. Între timp, Smith străbătea încăperile, verificînd încuietorile de la uși și ferestre. Marty îl urma cu mersul lui legănat. Draperiile și perdelele erau trase, iar lumina soarelui arunca umbre în odăile prăfuite. Locul era pustiu și la fel de sigur ca orice altă casă. Ceea ce nu era mare lucru.

În cele din urmă, Marty încheie relatarea, făcînd o sumedenie de speculații.

– Ai dreptate, zise calm Smith, curînd or să înceapă să caute prin vecini.

– Grozav. Exact asta voiam să aud.

Marty se strădui să zîmbească, dar pe chip îi apăru o strîmbătură macabră. Oricum, fusese o încercare curajoasă.

Smith își luă prietenul pe după umeri și-l întrebă, încercînd să nu pară alarmat:

– Cum au aflat despre noi, Marty? Ai spus tu cuiva?

– Nici o secundă.

– Atunci înseamnă că m-au urmărit pe mine, dar nu pricep cum.

Recapitulă în grabă toate precauțiile pe care le luase ca să scape de iscoade după ce plecase de la Frederick.

– De data asta n-aveau cum să pună un transmițător în Triumph.

Şi atunci auzi... un zgomot ce se înălța deasupra vacarmului orașului. La început, nu reuşi să-l localizeze. Apoi îşi dădu seama ce era şi cum fusese urmărit. I se puse un nod în gît. Se duse la fereastra din față, ridică jaluzeaua şi privi în sus.

– Drace!

Izbi cu pumnul în perete. Marty veni lîngă el, uitîndu-se în sus, la elicopterul suspendat la joasă altitudine, spre sud, pe direcția celor două case. În timp ce-l urmăreau, aparatul făcu un viraj larg către nord, pe urmă se întoarse şi o luă spre casa unde se ascundeau ei. Smith îşi aminti că auzise un zgomot de elicopter cînd plecase de la Marty.

Înjură şi izbi din nou peretele. Ăsta era răspunsul – maşina. Ştia că scăpase de ei înainte de-a intra pe autostrada interstatală, la Gaithersburg – nu avuseseră cum să-i pună vreun dispozitiv în maşină atunci. Dar cîte automobile Triumph '68 recondiționate – deşi al lui fusese avariat cu o seară în urmă – se puteau afla în zonă? Nu multe, şi probabil că nici unul pe porțiunea de şosea dintre Frederick şi Washington în dimineața aceea. Unul dintre acele elicoptere pe care le văzuse în timp ce lua micul dejun la Gaithersburg, despre care crezuse că supraveghea traficul, putea foarte bine să fi avut cu totul alte scopuri. Duşmanii lui nu trebuia decît să presupună că el se va duce la Washington şi să caute pe autostradă un Triumph. Verificarea numărului de înmatriculare i-ar fi identificat maşina. Mai rămînea să-l ia în primire la Gaithersburg şi să-l urmărească pînă la Washington.

Maşina lui îl dăduse de gol. La naiba!

Marty vorbi pe un ton sever:

– Gata, Jon. N-avem timp pentru izbucnirile tale de furie. În plus, nu-mi trebuie găuri în pereți dacă nu le fac *eu*. Spune-mi la ce te-ai gîndit. Poate îți sînt de ajutor.

– Nu e timp. Asta-i specialitatea mea, corect? Ştiu că aveai o maşină. O mai ai?

În Triumph-ul lui se aflase într-o falsă siguranță. Acum, inamicii lui vor avea o falsă certitudine bizuindu-se pe automobil ca să-i dea de urmă. Toți oamenii au puncte slabe.

Marty încuviință.

– O țin într-un garaj de lîngă Massachusetts Avenue. Dar, Jon, ştii că eu nu mai ies din casă.

Intră în cealaltă cameră şi se uită nervos pe fereastră. Ducea cu el telecomanda şi teancul de hîrtii de parcă ar fi fost nişte talismane care îl puteau feri de primejdii.

– Acum o s-o faci, îi spuse hotărît Smith. O să ieşim de aici prin față şi...

– J-J-Jon! Priveşte!

Marty îndreptă brusc telecomanda spre fereastra din spate. Imediat, Smith veni alături de el, cu pistolul Beretta în mînă. Doi dintre străini trecuseră prin gardul viu şi acum se furişau spre casa unde se ascundeau Marty şi Smith. Alergau aplecați, cu atenția concentrată a unor agresori. Şi erau înarmați. Pulsul lui Smith se acceleră. Lîngă el, Marty încremenise de frică. Puse o mînă pe umărul lui şi îl strînse; apoi se ghemui lîngă fereastră.

Îi lăsă pe cei doi să se apropie la mai puțin de doi metri. Ridică încet fereastra, ținti cu grijă şi trase în picioarele intruşilor. Instinctele lui îşi pierduseră agresiunea după atîția ani de inactivitate, dar memoria muşchilor săi învinse amorțeala, făcîndu-i să funcționeze ca o maşină unsă.

Cei doi căzură cu capul în jos, gemînd de durere, surprinşi. Pe cînd se tîrau să se ascundă după doi castani bătrîni, Smith fugi în camera de zi.

– Hai, Marty!

Marty veni în spatele lui şi priviră amîndoi pe fereastră. Cum se temuse Smith, a doua pereche era în faţă. Unul dintre ei era acelaşi bărbat solid care coordonase atacul din Georgetown, cu două zile în urmă. Auziseră împuşcăturile, iar solidul se aruncase în iarbă şi scosese un Glock din jachetă. Ateriză cu o bufnitură pe piept, dar nu lăsă din mînă pistolul. Reacţia celuilalt fu cu treizeci de secunde mai lentă. Rămăsese în picioare pe cărarea din cărămizi, ţinînd vechiul său Colt 45 ridicat pe jumătate spre casă.

Smith nu-i nimeri piciorul. Dar înainte ca omul să se întoarcă şi să fugă către siguranţa străzii, al doilea glonţ al lui Smith îi însîngeră umărul, trîntindu-l la pămînt. Marty urmărea scena îngrozit.

– Bună lovitură, Jon.

Smith evaluă rapid situaţia. Împuşcăturile sale neaşteptate îi scoseseră din joc pe cei doi din spate. Însă, în faţă, şeful era neatins, iar celălalt fusese doar zgîriat. Ar fi fost foarte atenţi acum, ştiind că aveau de înfruntat pe cineva înarmat, dar n-ar fi plecat. Şi elicopterul ar fi trimis întăriri.

Cu glasul încordat, Smith întrebă iute:

– Tunelul tău se poate deschide şi din capătul ăsta?

Marty ridică privirea. Pricepu şi dădu din cap.

– Da, Jon. Altfel, n-ar avea nici o logică.

– Să mergem!

În dormitor, Marty apăsă pe un buton al telecomenzii. Rama patului se roti fără zgomot, scoţînd la iveală chepengul. O altă comandă electronică îl deschise.

– Urmează-mă.

Ţinînd strîns hîrtiile şi telecomanda, Marty alunecă prin dreptunghiul luminat pe scara ce cobora printr-un spaţiu îngust spre tunelul subteran din beton. De îndată ce ajunse jos, se dădu la o parte, clătinîndu-se. Cîteva clipe mai tîrziu, Smith ateriză lîngă el.

– Impresionant, Mart.

– Şi util. Apăsă pe alt buton al telecomenzii. Ăsta închide chepengul şi pune totul la loc aşa cum a fost.

Străbătură în grabă tunelul luminat. Ajunseră la celălalt capăt, unde Smith insistă să urce primul. Cînd intră în mica baie a casei lui Marty, avu un şoc: un al cincilea individ traversa holul spre camera de zi.

Inima lui Smith bătea cu putere. Ascultă. Înțelese că omul venea către baie. Coborî iarăşi pe gaura tunelului.

– Închide chepengul!

Cu teama întipărită pe chipul lui rotund, Marty închise electronic chepengul şi lăsă cada peste el. După cîteva momente îl auziră pe individ intrînd în baie, apoi zgomotul unui şuvoi curgînd în closet.

Smith îi explică în şoaptă lui Marty ce voia de la el.

19

Cu pistolul pregătit, Smith urcă scara metalică şi rămase în aşteptare pe treapta de sus. Răsuflă adînc atunci cînd se descuie chepengul. Însă acesta continua să fie apăsat de greutatea căzii. Înălță pistolul, în timp ce cada se ridica lîngă perete, trapa se deschise şi-i apăru în fața ochilor baia, ca şi o porțiune din hol şi camera de zi. Situația era mai favorabilă decît sperase.

În fața lui era spinarea bărbatului aflat la closet. Tipul rămăsese cu gura căscată. Uitîndu-se în oglindă, văzuse cada înălțîndu-se ca o fantomă albă în aerul din spatele lui. Nu era doar uluit, ci şi expus. Nu reuşi nici măcar să-şi încheie fermoarul.

Dar individul era profesionist. Aşa că, lăsînd prohabul desfăcut, înhăță arma de pe rezervorul cu apă al closetului şi se întoarse brusc.

– Bine. Dar nu de-ajuns.

Cu o mişcare violentă, Smith îl izbi pe bărbat în genunchi cu Beretta. Auzi osul rupîndu-se. Omul căzu la podea, gemînd şi ţinîndu-se de genunchi. Arma alunecă spre uşă.

Smith ieşi prin trapă, luă arma şi înşfăcă staţia radio din spatele rezervorului closetului. Acum individul nu mai putea striga sau cere ajutor.

– Hei! urlă tipul.

Durerea îi schimonosise faţa îngustă. Încercă să se ridice, însă genunchiul zdrobit îl făcea neputincios. Căzu iarăşi pe podea.

– Mamă, Doamne, zise Marty, căţărîndu-se pe scara din tunel.

Trecu repede pe lîngă intrus şi ieşi în hol. Smith îl urmă, încuind uşa băii.

Marty se mira:

– Nu l-ai împuşcat?

Smith îl împinse în faţă.

– L-am schilodit. A fost suficient. O să fie nevoie de trei sau patru operaţii ca să repare genunchiul ăla. Cum e acum, nu ne poate face probleme şi n-o să se ducă nicăieri. Hai, Marty. Chiar că trebuie să ne grăbim.

Traversînd biroul înţesat de computere, Marty se opri o clipă cu un aer nefericit. Oftă, apoi îl urmă pe Smith spre cuşca de la uşa din faţă care fusese deschisă cu focuri de armă.

Smith întredeschise uşa şi privi afară. Camioneta gri era tot pe alee. Era tentat să o pună în funcţiune cu nişte sîrme, o tehnică pe care o învăţase de la Bill Griffin în adolescenţă, însă elicopterul continua să se rotească deasupra clădirilor.

– Mart, mergem pe Massachusetts Avenue, la maşina ta. Ia-ţi medicamentele.

– Nu-mi place treaba asta.

Marty se întoarse poticnindu-se la biroul lui, luă o cutiuţă de piele neagră şi se întoarse lîngă Smith, la uşa din faţă.

– Nu-mi place deloc. Se înfioră. Lumea e plină de străini!

Smith ignoră lamentațiile lui. Poate că Marty se temea de oamenii pe care nu-i cunoştea, dar Jon credea că era mult mai înfricoşat de moarte.

– Înaintezi aproape de clădiri, mergi în spatele copacilor, ascunde-te cît poți. Nu fugi – asta ar atrage atenția. Cu puțin noroc, elicopterul de deasupra n-o să ne observe. Dacă ne vede, va trebui să ne piardă urma cînd o să ajungem la maşina ta. Ca să fim în siguranță, o să încerc să defectez camioneta de afară.

Marty ridică brusc un deget. Zîmbi cu gura pînă la urechi.

– Pot rezolva eu *asta!*

– De aici? Cum?

– O să-i prăjesc computerul.

Smith nu se îndoise niciodată de talentul lui Marty în materie de electronică.

– Bine. Să vedem ce faci.

Marty scotoci prin sertarele biroului şi scoase o cutie de piele de dimensiunile unei videocamere mari. Prin uşa întredeschisă, orientă vizorul dispozitivului spre partea laterală a camionetei. Deschise capacul, formă cîteva cifre şi apăsă pe un buton.

– Asta ar trebui să facă treaba.

Smith privea neîncrezător.

– Văd că nu se întîmplă nimic.

– Sigur. Am folosit DET ca să distrug computerul de la bord care controlează funcționarea motorului.

– Ce dracu' e DET?

– Dispozitivul electromagnetic tranzitoriu. Lucrează pe FR – frecvență radio. Gîndeşte-te la electricitatea statică, dar e mai puternic. Eu l-am construit şi l-am făcut chiar mai puternic decît cele obişnuite. Însă ruşii au unul cu putere industrială. Încape într-o servietă şi costă cam o sută de mii de dolari.

Jon era impresionat.

– Ia şi chestia asta cu tine. Ieşi pe uşă. Să mergem.

Marty rămase nemişcat în pragul uşii. Privea atent, uluit de cerul albastru, iarba verde şi traficul în mişcare. Părea copleşit.

– A trecut multă vreme, murmură el, cutremurîndu-se.

– Poţi s-o faci, îl încurajă Smith.

Marty înghiţi în sec şi încuviinţă.

– În regulă. Sînt pregătit.

Cu Smith în frunte, alergară de pe verandă, de-a lungul gardului înalt, pînă la colţul acestuia. Jon îşi croi drum, iar Marty îl urmă. Pe stradă, îl luă pe Marty de braţ şi lungi pasul. Păreau doi prieteni ce stăteau de vorbă mergînd spre bulevardul aflat la două blocuri distanţă.

În spatele lor, elicopterul stătea suspendat deasupra celor două case. Aglomerata Massachusetts Avenue era drept înainte. O dată ajunşi acolo, Smith spera că puteau să dispară în mulţimea de pietoni ce se îngrămădeau spre magnifica Embassy Row şi alte clădiri istorice şi instituţii dinspre Dupont şi Sheridan Circles.

Nu reuşiră. Cînd ajunseră la al doilea bloc, huruitul elicopterului se auzi mai aproape. Smith se uită peste umăr. Elicopterul zbura spre ei.

– O, Doamne. Şi Marty îl văzuse.

– Mai repede! ordonă Smith.

Fugiră pe o stradă laterală, iar elicopterul coborîse atît de jos încît era în pericol să reteze vîrfurile copacilor. Curentul de aer creat de elicele puternice le sufla în spate. Apoi, din elicopter răsunară exploziile unor împuşcături. Marty scoase un ţipăt scurt. Gloanţele loveau pămîntul şi betonul din jurul lor, pe urmă ricoşau ţiuind în aer. Smith înşfăcă braţul prietenului său şi strigă:

– Nu te opri din fugă!

Alergau cu sufletul la gură, Marty bătînd aerul cu mîinile, arătînd a ceva între un robot şi o păpuşă stricată. Elicopterul trecu pe deasupra lor, forţă intrarea într-un viraj şi se întoarse.

– Mai repede!

Smith transpirase. Îl trase pe Marty de braţ. Elicopterul încheiase virajul şi revenea în spatele lor. Dar Smith jubila:

– O să fie prea tîrziu!

Intrară în goană pe Massachusetts Avenue şi se pierdură în mulţime. Era vineri după-amiază şi lumea se întorcea de la prînzuri prelungite, îşi făcea planuri pentru week-end sau se ducea la întîlniri.

– Ah, ah.

Marty se strînse lîngă Smith, dar continuă să meargă. Capul lui rotund se sucea în toate părţile şi făcuse ochii mari, măsurînd cu privirea mulţimea.

– Te descurci grozav, îl asigură Smith. Ştiu că e greu, dar aici o să fim în siguranţă pentru o vreme. Unde-i maşina ta?

Gîfîind agitat, Marty spuse:

– Pe următoarea stradă laterală.

Smith ridică privirea spre elicopterul care se întorsese şi plana acum deasupra mulţimii, înaintînd încet în încercarea de a-i localiza. Se uită la Mary care era îmbrăcat cu obişnuitul său hanorac cafeniu peste o cămaşă albastră şi nişte pantaloni largi din bumbac.

– Scoate-ţi hanoracul şi leagă-l în jurul taliei.

– Bine. Dar tot ne pot observa. Pe urmă or să ne împuşte.

– O să ne facem nevăzuţi.

Minţea, însă în situaţia aceea părea cea mai înţeleaptă soluţie. Ascunzîndu-şi îngrijorarea, îşi descheie bluza de uniformă şi o scoase din mers. O înfăşură pe cap în jurul caschetei militare şi legă mînecile sub braţ. Nu era un camuflaj prea grozav, dar putea fi suficient pentru cineva care căuta cu privirea doi oameni în aglomeraţia de dedesubt.

Depăşiră încă un cvartal, cu elicopterul pe urmele lor. Smith îl privi atent pe Marty a cărui faţă rotundă arăta jalnic şi udă de transpiraţie. Dar reuşi să-i zîmbească. Smith îi surîse şi el, cu toate că vibra de încordare. Elicopterul se apropia. Deodată, fu aproape deasupra lor. Vocea lui Marty tremura de emoţie:

– Aici e! Recunosc strada. Să cotim aici!

Smith urmărea elicopterul.

– Nu încă. Prefă-te că-ţi legi şiretul de la pantof.

Marty se lăsă pe vine şi îşi făcu de lucru cu pantoful de tenis. Smith se aplecă şi îşi scutură pantalonii, de parcă s-ar fi murdărit. Pietonii treceau în grabă pe lîngă ei. Cîţiva le aruncară priviri iritate, fiindcă împiedicau circulaţia. Elicopterul zbură pe deasupra lor.

– Acum.

Smith îşi croi primul drum prin mulţime, făcîndu-i loc lui Marty. După vreo zece paşi ajunseră pe o stradă laterală îngustă, asemănătoare cu o alee. Marty îl conduse la o clădire cu trei etaje, din cărămidă galbenă, cu o uşă largă de garaj la parter. Se vedea ghereta lucrătorului de-acolo, dar nici o maşină nu intra sau ieşea. Lui Smith nu-i plăcea acoperişul plat. Elicopterul ar fi putut ateriza acolo.

Marty arătă legitimaţia unui lucrător surprins. Era limpede că nu-l văzuse niciodată pe proprietarul vehiculului respectiv.

– De cînd n-aţi mai scos maşina de-aici, domnule Zellerbach?

– Nu ştim sigur, răspunse Smith, scutindu-l pe Marty de o discuţie cu străinul.

Omul verifică încă o dată documentele proprietarului, pe urmă le luă cu el la etajul doi, unde erau înşirate mai multe maşini acoperite cu huse.

Cînd bărbatul smulse prelata penultimului automobil, Smith rămase cu privirea ţintă.

– Un Rolls-Royce?

– Al tatălui meu, zîmbi Marty ruşinat.

Era un Silver Cloud vechi de treizeci de ani, la fel de lucitor ca şi în ziua cînd ieşise din mîinile de mult uitaţilor meşteşugari care îl construiseră. Atunci cînd angajatul garajului îl porni, scoţîndu-l cu grijă din locul de parcare, motorul original al Rolls-Royce-ului începu să toarcă atît de lin, încît Smith nu era sigur că funcţiona. Nu se auzea nici un scîrţîit, ţiuit, ciocănit sau huruit.

– Asta este, domnule Zellerbach, zise mîndru lucrătorul. E frumoasa noastră. Cea mai bună maşină din garaj. Mă bucur că se duce pînă la urmă undeva.

Smith luă cheile şi-i spuse lui Marty să se aşeze pe bancheta din spate. Îşi scoase bluza de uniformă din jurul capului, dar păstră cascheta, ca să semene mai bine cu un şofer. Suindu-se la volan, studie tabloul de bord, cadranele instrumentelor de măsură încastrate în lemn şi examină comenzile. Copleşit, manevră ambreiajul şi porni elegantul automobil, scoţîndu-l de pe platforma de parcare în stradă. Oriunde în ţară, Rolls-ul ar fi fost tot atît de bătător la ochi ca şi Triumph-ul său. Dar nu şi la New York, Los Angeles şi Washington. Aici era doar o maşină scumpă ce ducea un ambasador, un demnitar străin, un personaj oficial important sau pe preşedintele vreunei companii.

– Îţi place, Jon? îl întrebă Marty din spate.

– Parcă m-aş afla pe un covor fermecat, spuse Smith. E minunată.

– De aceea am păstrat-o.

Marty zîmbi mulţumit şi se lăsă pe spătarul banchetei ca un motan supraponderal, simţindu-se în siguranţă în spaţiul închis al maşinii. Puse documentele şi cutia neagră cu pilule lîngă el, rîzînd pe înfundate.

– Ştii, Jon, tipul ăla din baie o să le spună şi celorlalţi despre locul meu de evadare, dar n-or să ştie niciodată cum

să-l facă să funcționeze. Ridică telecomanda și-o scutură. La naiba, i-am fentat!

Smith rîse și se uită în oglinda retrovizoare. Elicopterul se rotea neajutorat la distanță de un cvartal. Întoarse magnificul automobil pe Massachusetts Avenue. În interiorul său era liniște, în ciuda traficului intens. Întrebă:

– Hîrtiile alea sînt frînturi din informațiile pe care le-ai obținut?

– Da. Am și vești bune, și vești proaste.

Marty îi descrise explorarea lui cibernetică, în vreme ce treceau pe lîngă Dupont Circle și alunecau spre nord, traversînd orașul către autostrada 95 și Beltway. În timp ce Marty vorbea, Smith era încordat și atent la oricine i-ar urmări. Avea permanenta senzație că puteau fi atacați din nou, din orice punct și în orice moment.

Îl privi surprins pe Marty prin oglinda retrovizoare.

– Chiar ai reușit să găsești raportul de la Prince Leopold?

Marty încuviință.

– Și rapoarte despre viruși din Irak.

– Uimitor. Mulțumesc. Dar înregistrările telefoanelor lui Bill Griffin și ale Sophiei Russell?

– Nu. Îmi pare rău, Jon. Zău că am încercat.

– Știu că ai încercat. Ar fi bine să citesc ce-ai găsit.

Se apropiau de ieșirea de pe Connecticut Avenue, în prelungirea parcului Rock Creek din Maryland. Smith o luă spre ieșire, intră în parc și opri Rolls-ul pe o pajiște izolată, înconjurată de arbori groși. Întinzîndu-i cele două printuri, Marty zise:

– Trebuie să fi fost șterse de directorul Oficiului de Decontări al Rezervelor Federale pentru Medicină, de la Institutul Național de Sănătate.

– Așadar, guvernul! Smith înjură. La naiba. Fie cineva din guvern sau din armată se află în spatele celor întîmplate, fie oamenii aceia au mai multă putere decît am crezut eu.

– Asta mă sperie, Jon, zise Marty.

– Şi pe mine, aşa că ar fi bine să aflăm cît mai repede despre ce-i vorba.

Începu să citească murmurînd, mai întîi raportul de la Prince Leopold.

Doctorul René Giscours descria un raport de teren pe care îl văzuse pe cînd efectua un stagiu la un spital din adîncul junglei amazoniene a Boliviei, cu ani în urmă. Se luptase cu ceea ce păruse a fi o nouă epidemie de febră Machupo şi nu avusese timp să se gîndească la un zvon neconfirmat, venit tocmai din Peru. Dar noul virus îi împrospătase memoria, prin urmare îşi verificase hîrtiile şi găsise însemnarea iniţială – dar nu şi raportul propriu-zis. Notele lui de atunci evidenţiau o combinaţie neobişnuită de hantavirus şi simptome ale febrei hemoragice, ca şi o anume legătură cu maimuţele.

Smith se gîndi la toate astea. Ce suscitase interesul Sophiei? Erau puţine fapte, nimic altceva decît amintiri vagi ale unei istorii petrecute pe teren. Oare menţionarea febrei Machupo? Dar Giscours nu făcuse vreo asociaţie anume, nu sugerase vreo legătură, iar anticorpii febrei Machupo se dovediseră fără efect asupra virusului necunoscut. Sugera că noul virus necunoscut exista de fapt în natură, însă cercetătorii ar fi admis acest lucru. Poate că menţionarea Boliviei îi atrăsese atenţia. Sau Peru. Dar de ce?

– E ceva important? vru Marty să ştie, dornic să fie de ajutor.

– Nu ştiu încă. Lasă-mă să citesc şi restul.

Mai erau trei rapoarte – toate de la Ministerul Irakian al Sănătăţii. Primele două vorbeau despre trei decese din cauza insuficienţei respiratorii acute, survenite cu un an în urmă în zona Bagdadului, neexplicate, atribuite în cele din urmă unui hantavirus purtat de şoarecii din deşert, aduşi în oraş de lipsa hranei din mediul lor natural. Al treilea referat menţiona alte trei cazuri de insuficienţă respiratorie în Basra, dar bolnavii

supraviețuiseră. *Toți trei erau din Basra.* Smith simți un fior. Exact același număr de morți și de supraviețuitori. Ca într-un experiment controlat. Asta erau oare și cele trei victime americane, parte a cine știe cărui experiment?

În plus, mai era și legătura primelor trei victime americane cu războiul din Golf.

Avu o senzație de limpezire, de parcă obținuse în sfîrșit un sens mai clar al direcției de urmat. Trebuia să se ducă în Irak. Trebuia să afle cine murise și cine supraviețuise... și de ce.

– Marty. O să mergem în California. Acolo e un om care o să ne ajute.

– Eu nu călătoresc cu avionul.

– Acum o s-o faci.

– Dar, Jon... protestă Marty.

– Las-o baltă, Marty. Ești legat de mine. Pe deasupra, știu prea bine că-ți place să faci nebunii. Consider-o pe asta una dintre cele mai mari.

– Nu cred că ajunge să gîndesc pozitiv. Aș putea face prostii. Nu că aș vrea, înțelege-mă. Dar pînă și Alexandru cel Mare avea crize.

– El avea epilepsie. Tu ai sindromul Asperger, însă ai și medicamente ca să controlezi boala.

Marty rămase nemișcat.

– Aici e o mică problemă. Nu am medicamente.

– Nu ți-ai luat cutia?

– Ba da, sigur că am luat-o. Dar mai am doar o doză.

– O să luăm mai multe în California.

Marty se strîmbă, iar Smith porni din nou Rolls-ul și o luă pe autostrada interstatală.

– O să avem nevoie de bani. Armata, FBI, probabil și poliția, ca și cei care au virusul îmi verifică toate conturile bancare, cărțile de credit, absolut tot. Nu te vor verifica încă pe tine.

– Ai dreptate. Dacă pun preţ pe viaţa mea, cred că trebuie să merg cu tine. Cel puţin o vreme. Bine. Consideră asta o donaţie. Crezi că cincizeci de mii de dolari ajung?

Pe Smith îl ului mărimea sumei. Dar cînd se gîndi mai bine, înţelese că banii nu aveau nici o semnificaţie pentru Marty.

– Cincizeci de mii ar trebui să ne-ajungă.

Ca să acopere zgomotul motorului şi vuietul curenţilor de aer, Nadal al-Hassan strigă în telefon:

– I-am pierdut.

Purta ochelari negri de soare care păreau să absoarbă lumina soarelui ca nişte găuri negre.

În biroul său de lîngă lacul Adirondack, Victor Tremont înjură:

– Drace. Cine-i acest Martin Zellerbach? De ce s-a dus Smith la el?

Al-Hassan îşi acoperi cealaltă ureche ca să audă mai bine.

– O să aflu. Ce se-aude cu armata şi FBI-ul?

– Smith e declarat oficial dezertor şi asociat cu moartea lui Kielburger şi a femeii pentru că a fost ultimul care i-a văzut în viaţă. Îl caută şi poliţia, şi armata.

Zgomotul depărtat al elicopterului ce-i pătrundea în ureche îl făcea pe Tremont să vrea să strige ca şi cum ar fi fost lîngă al-Hassan:

– Jack McGraw controlează situaţia prin sursa lui de la FBI.

– Asta e bine. În casa lui Zellerbach sînt multe echipamente cibernetice. Foarte sofisticate. Poate că de aceea s-a dus Smith acolo. Am putea afla ce căuta analizînd ce făcea acest Zellerbach cînd am ajuns noi acolo.

– O să-l trimit pe Xavier la Washington. Pune-i pe oamenii dumitale să supravegheze spitalele în care au fost tratate toate victimele, şi mai ales cei trei supravieţuitori. Pînă acum

guvernul nu le-a dezvăluit existența, dar o va face. Cînd Smith va auzi de ei, va încerca probabil să-i contacteze.

– M-am ocupat deja de asta.

– Bine, Nadal. Unde-i Bill Griffin?

– Asta nu știu. N-a luat legătura cu mine azi.

– Găsește-l!

20

Ora 7:14 p.m.
New York City

Mercer Haldane, președintele companiei Blanchard Pharmaceuticals, Inc., reuși cu greu să schițeze un zîmbet atunci cînd doamna Pendragon îi prezentă programul întrunirii consiliului de administrație de a doua zi. Totuși, la despărțire îi ură noapte bună la fel de prietenos ca de obicei. Rămas din nou singur, îmbrăcat în ținută de gală, președintele căzu pe gînduri. Unul dintre dineurile trimestriale ale consiliului de administrație avea loc în seara aceea, însă pînă atunci el trebuia să rezolve o problemă extrem de importantă.

Haldane era mîndru de compania Blanchard, atît de istoria, cît și de viitorul ei. Era o firmă cu vechime, înființată de Ezra și Elijah Blanchard în 1884, într-un garaj din Buffalo, pentru a produce săpun și cremă de față după rețetele originale ale mamei lor. Stăpînită și condusă de unul sau altul dintre membrii familiei Blanchard, firma prosperase și își extinsese activitatea spre produsele de fermentație. În timpul celui de-al doilea război mondial, Blanchard fusese unul dintre puținii fabricanți selectați ca să producă penicilină, fapt ce ridicase firma la rangul de companie farmaceutică. După război se dezvoltase rapid și devenise, cu mare tam-tam,

societate pe acţiuni în anii '60. Douăzeci de ani mai tîrziu, la începutul anilor '80, ultimul descendent al familiei Blanchard cedase coordonarea producţiei lui Mercer Haldane. În calitate de director executiv, Haldane condusese Blanchard pînă în pragul anilor '90. Acum zece ani dobîndise şi preşedinţia. Compania era acum a lui.

Cu numai două zile în urmă, viitorul lui Blanchard părea la fel de prosper ca şi trecutul său. Victor Tremont fusese descoperirea lui – un biochimist strălucit, cu potenţial managerial şi creativitate. Haldane îl cultivase cu răbdare pe Victor, iniţiindu-l în toate operaţiunile companiei. Se ocupase de Victor pentru ca acesta să preia conducerea la momentul potrivit. De fapt, în urmă cu patru ani îl promovase în funcţia de director executiv, chiar dacă el păstrase controlul efectiv. Ştia că Victor era înnebunit de această constrîngere, că era nerăbdător să conducă firma, însă Haldane considera această nerăbdare ca o calitate în plus. Orice om de valoare dorea să arate ce poate, iar un om hămesit îşi păstra spiritul competitiv.

În seara aceea, era rîndul lui Mercer Haldane să fie înnebunit.

Cu un an în urmă, un nou revizor contabil raportase existenţa unor cheltuieli pentru cercetare şi dezvoltare care păreau stranii. Omul fusese îngrijorat, chiar nervos. Era imposibil să urmărească circulaţia fondurilor pentru un proiect pînă la faza finală. Haldane pusese îngrijorarea omului pe seama nefamiliarizării lui cu complicaţiile legislative referitoare la cercetare şi dezvoltare în industria farmaceutică. Dar Haldane era şi un preşedinte prudent, aşa că angajase o firmă de audit din exterior pentru a efectua o revizie contabilă în profunzime.

Rezultatul era alarmant. În urmă cu două zile, Haldane primise raportul. Dintr-o structură complexă de mici nereguli, greu de observat – costuri excedentare, lipsuri, documente de transfer, împrumuturi, costuri mărite pentru aprovizionare şi reparaţii, pierderi din furtişaguri, scurgeri şi risipă de

fonduri –, reieşea că, din bugetul total alocat cercetării şi dezvoltării lipsea aproape un miliard de dolari, pe o perioadă de zece ani. Un miliard de dolari! În plus, aceeaşi sumă părea să fi fost acordată unui program-fantomă de care Haldane nu auzise niciodată. Analiza documentelor fusese extrem de complexă şi revizorii recunoscuseră că nu puteau fi absolut siguri de rezultatele lor. Dar adăugaseră că erau destul de siguri încît să solicite permisiunea de a-şi continua investigaţia.

Haldane le mulţumise, le spusese că vor păstra legătura şi se gîndise imediat la Victor Tremont. Nu credea nicidecum că un miliard de dolari se putea pierde din cauza unor mărunte găinării sau că Victor ar fi furat o asemenea sumă. Dar era posibil ca hămesitul său adjunct să organizeze un proiect de cercetare secret pe care să încerce să-l ascundă de Haldane. Da, asta ar putea să o creadă.

Pe moment nu acţionă în nici un fel. Îl va întîlni pe Victor la biroul lui din New York înainte de dineul intim pe care îl organiza pentru consiliul de administraţie cu ocazia instruirii trimestriale. Îl va confrunta pe Victor cu ceea ce aflase şi îi va cere o explicaţie. Într-un fel sau altul, va descoperi dacă exista vreun program secret. Dacă era aşa, trebuia să-l concedieze pe Victor. Dar poate că proiectul merita să fie continuat. Dacă nu exista un asemenea program şi Victor nu putea explica lipsa miliardului, îl va concedia pe loc.

Haldane oftă. Situaţia în legătură cu Victor era tragică, dar, în acelaşi timp, simţea o nerăbdare care îi accelera bătăile inimii. De ani de zile se descurca de minune, însă tot se mai bucura cînd era vorba despre o luptă adevărată. Mai ales una pe care ştia că o va cîştiga.

Auzind cum urca ascensorul lui particular, străbătu biroul elegant cu vedere asupra părţii de sud a oraşului, pînă la Battery şi golf. Îşi turnă un deget din cel mai bun coniac şi se întoarse la birou. Deschise o cutie cu trabucuri, alese unul, îl aprinse şi trase un fum lung, cu miros plăcut, în vreme ce

liftul se opri şi Victor Tremont coborî în ţinută de gală. Haldane întoarse capul.

– Bună seara, Victor. Toarnă-ţi un coniac.

Tremont se uită la el cînd se aşeză în spatele biroului impunător, fumînd o ţigară de foi.

– Pari solemn în seara asta, Mercer. E vreo problemă?

– Ia-ţi coniacul şi-o să discutăm.

Tremont îşi turnă puţin din coniacul vechi, luă un trabuc, se aşeză într-un fotoliu confortabil din piele în faţa lui Haldane şi încrucişă picioarele. Surîse.

– Păi, să nu ne pierdem preţiosul nostru timp. Trebuie să conduc o doamnă la dineu. Cu ce am greşit?

Haldane se zbîrli. Fusese provocat. Hotărî să renunţe la menajamente şi să-l pună pe Victor la locul lui:

– Se pare că lipseşte în mod inexplicabil suma de un miliard de dolari. Ce-ai făcut, Victor – ai furat-o sau ai deturnat-o spre vreun plan nebunesc?

Tremont sorbi din coniac, întoarse trabucul pentru a-i examina scrumul şi dădu din cap de parcă s-ar fi aşteptat la o asemenea întrebare. Lumina lămpii de birou arunca umbre pe chipul său prelung, aristocratic.

– Revizia contabilă secretă. Mă gîndeam eu că despre asta trebuie să fie vorba. Ei bine, răspunsul e simplu: nu... şi da. N-am furat banii. I-am deturnat spre un proiect propriu.

Haldane îşi stăpînea cu greu furia.

– De cît timp durează treaba asta?

– O, aş zice că de vreo zece ani sau cam aşa. A început la vreo doi ani după ce m-ai trimis în expediţia aia de cercetare în Peru, pe cînd lucram în laboratorul central. Îţi aminteşti?

– Un deceniu! Imposibil! Nu puteai să mă prosteşti atîta vreme. De fapt, ce...

– O, ba puteam şi am făcut-o. Nu singur, bineînţeles. Am format o echipă în interiorul companiei. Din cei mai buni oameni pe care-i avem. Au înţeles cîte miliarde se pot cîştiga de pe urma ideii mele şi s-au înhămat la treaba asta. Puţină

ingeniozitate contabilă, ajutor de la serviciul de securitate, cîţiva cercetători valoroşi, propriul meu laborator, mult devotament, colaborare cu nişte oameni din guvern şi armată, şi *voilà!* – Proiectul Hades. Conceput, planificat, dezvoltat şi gata să fie pus în aplicare. Victor Tremont zîmbi din nou şi îşi flutură ţigara de foi ca pe o baghetă magică. În cîteva săptămîni – cel mult cîteva luni – echipa mea şi Blanchard vor face miliarde. Poate sute de miliarde. Toţi se vor îmbogăţi – eu, echipa mea, consiliul de administraţie, deţinătorii de acţiuni... şi, desigur, *tu*.

Haldane rămăsese cu trabucul suspendat în aer.

– Eşti nebun.

Tremont rîse.

– Nu prea. Doar un bun om de afaceri care a văzut posibilitatea unor profituri uriaşe.

– Nebun şi bun de trimis la puşcărie! i-o întoarse Haldane.

Tremont înălţă mîna.

– Calmează-te, Mercer. Nu vrei să ştii ce înseamnă Proiectul Hades? De ce o să ne facă pe toţi putred de bogaţi, inclusiv pe tine, în pofida lipsei tale de recunoştinţă?

Mercer Haldane ezita. Tremont recunoştea că folosise fondurile companiei pentru o cercetare secretă. Va trebui terminat şi, probabil, trimis în judecată. Dar era şi un bun chimist, iar din punct de vedere legal, proiectul aparţinea companiei Blanchard. Poate că ar aduce un mare profit. La urma urmei, în calitate de preşedinte şi director executiv, era obligaţia lui să protejeze şi să diversifice obiectivele companiei. Aşa că Haldane înclină capul albit.

– Nu prea văd cum ar schimba asta situaţia, Victor, dar care e geniala ta lovitură?

– Cînd m-ai trimis în Peru, acum treisprezece ani, am găsit un virus ciudat într-o regiune izolată. Era letal, fatal în majoritatea cazurilor. Dar exista un trib care avea un tratament: membrii lui beau sîngele unei anumite specii de

maimuță, purtătoare a bolii. Am fost intrigat, așa că am adus în țară probe de virus prelevate de la victime, ca și mostre de sînge de la mai multe specii de maimuță. Ce-am descoperit era uimitor, însă mai degrabă de-o relevanță logică.

Haldane îl privea cu atenție.

– Continuă.

Victor Tremont bău îndelung din coniac, plescăi din buze de plăcere și-i zîmbi șefului său peste buza paharului.

– Maimuțele erau infectate de același virus ca și oamenii. Dar se întîmplă ceva ciudat. Virusul zace amorțit în corpul gazdei sale, așa cum acționează virusul HIV înainte de-a deveni SIDA. A, poate o febră minoră, dureri de cap, alte dureri bruște și trecătoare, dar nimic letal pînă cînd, aparent spontan, se produce o mutație care provoacă simptomele unei răceli grave sau ale unei gripe de intensitate medie, vreme de două săptămîni, apoi devine letal, atît pentru oameni, cît și pentru maimuțe. Totuși, și-aici e cheia, atacă mai devreme și mult mai puțin violent la maimuțe. Multe supraviețuiesc, iar sîngele lor e plin cu anticorpi ce neutralizează virusul mutant. Indienii au aflat treaba asta, presupun că din experiență sau din întîmplare, așa că, atunci cînd se îmbolnăvesc, beau sîngele și se vindecă. Mă rog, în majoritatea cazurilor, dacă beau sîngele acelei anumite specii de maimuță.

Tremont se aplecă în față.

– Frumusețea acestei simbioze e faptul că, indiferent cum se transformă virusul, mutația apare întotdeauna mai întîi la maimuțe, ceea ce înseamnă că anticorpii sînt oricînd disponibili pentru orice mutație. Nu-i asta o mică minune a naturii?

– Nemaipomenit, replică Haldane pe un ton sec. Dar nu văd nici o sursă de profit în povestea ta. Virusul ăsta se află și în regiuni unde nu există tratament natural?

– Absolut nicăieri, pe cît putem fi de siguri. Asta-i esența Proiectului Hades.

– Lămureşte-mă. Te rog. De-abia aştept.

Tremont rîse.

– Eşti sarcastic. Toate la timpul lor, Mercer.

Se ridică şi se duse către bar. Îşi mai turnă o porţie din coniacul fin al preşedintelui. Apoi se aşeză din nou, picior peste picior.

– Sigur, nu puteam importa cu uşurinţă milioane de maimuţe pe care să le omorîm ca să le luăm sîngele. Ca să nu mai spun că nu toate speciile produc anticorpi, iar sîngele s-ar deteriora oricum foarte repede. Aşa că am izolat întîi virusul şi anticorpii din sînge. Pe urmă a trebuit să stabilim metode pentru o producţie pe scară largă şi să oferim o gamă suficient de mare pentru a face faţă diverselor mutaţii spontane ce apar între timp.

– Presupun că o să-mi zici că aţi făcut toate astea.

– Bineînţeles. Am izolat virusul şi am fost pregătiţi pentru producţie încă din primul an. Restul a durat diverse perioade de timp, iar antiserul recombinat l-am finalizat de-abia anul trecut. Acum avem milioane de unităţi gata de livrare. A fost patentat ca tratament pentru virusul maimuţei, fără a menţiona, desigur, virusul uman. Asta va părea să fie un dram de noroc. Costurile noastre au fost umflate şi bine rotunjite ca să putem cere un preţ mai mare publicului. Am solicitat şi aprobarea Oficiului pentru Controlul Alimentelor şi Medicamentelor.

Lui Haldane nu-i venea să creadă.

– Nu aveţi aprobarea OCAM?

– Cînd o să se declanşeze epidemia, o să obţinem imediat aprobarea.

– *Cînd* o să se declanşeze? Fu rîndul lui Haldane să rîdă. Batjocoritor. Ce epidemie? Vrei să spui că nu există epidemie pentru care să fie folosit virusul tău? Doamne, Victor…

Tremont zîmbi.

– Va exista una.

Haldane îl privi atent.

– Va exista?

– Au fost recent şase cazuri în Statele Unite, dintre care trei au fost tratate în secret cu serul nostru. Cele mai multe victime de aici au căzut la pat, plus că existau deja peste o mie de morţi în străinătate. În cîteva zile, întreaga planetă va afla ce are de înfruntat. N-o să fie prea plăcut.

Mercer Haldane încremenise în fotoliu. Uitase de coniac. Chiştocul trabucului ardea tăblia biroului, acolo unde căzuse din scrumieră. Tremont aştepta, continuînd să zîmbească. Părul său, de un cenuşiu metalizat şi tenul bronzat luceau în lumina lămpii. Cînd Haldane vorbi în cele din urmă, asprimea vocii lui era greu de suportat chiar şi pentru Tremont. Dar glasul preşedintelui era stăpînit:

– Există o parte a acestui plan despre care nu mi-ai vorbit.

– Probabil, zise Tremont.

– Despre ce-i vorba?

– N-ai vrea să afli.

Haldane medită o vreme asupra acestei replici.

– Nu, n-o să meargă. O să ajungi la închisoare, Victor. N-o să mai lucrezi niciodată.

– Acordă-mi puţină încredere. În plus, eşti vîrît în treaba asta la fel de adînc ca şi mine.

Haldane înălţă uimit din sprîncenele albe.

– Nu se poate...!

Tremont chicoti:

– Ce dracu', eşti chiar mai adînc vîrît. Spatele meu e acoperit. Toate ordinele, toate rechiziţiile şi toate cheltuielile au fost aprobate şi semnate de tine. Tot ce-am făcut noi are autorizaţia ta scrisă. Cele mai multe sînt autentice, pentru că, atunci cînd eşti iritat, semnezi documente doar ca să le vezi dispărînd de pe biroul tău. Eu le puneam acolo, tu le semnai şi mă dădeai afară ca pe un şcolar. Celelalte sînt nişte falsuri pe care nimeni n-o să le depisteze. Unul dintre oamenii mei cunoaşte un expert.

Ca un bătrîn leu atent la capcane, Haldane își reprimă indignarea față de caracterul ascuns al lui Tremont. Își studie în schimb protejatul, evaluînd valoarea potențială a celor dezvăluite de el. Mai mult în silă, Haldane trebuia să admită că profiturile puteau fi astronomice, iar el ar fi avut grijă să-și primească partea. În același timp, încerca să descopere o fisură, o eroare ce ar fi putut duce la prăbușirea întregului plan.

Pînă la urmă o găsi:

– Guvernul o să vrea să treacă la producția de masă a tratamentului tău. Să-l ofere lumii. Ți-l vor lua. Interes național.

Tremont dădu din cap:

– Nu. N-ar putea produce serul fără să le dăm noi detaliile și nimeni altcineva nu are utilajele de producție necesare. Și oricum n-ar încerca să ne ia tratamentul. Mai întîi, pentru că noi o să avem un stoc suficient pentru a rezolva problema. În al doilea rînd, nici un guvern american n-o să ne refuze un profit rezonabil. Ăsta-i numele jocului pe care-l propăvăduim în lume, nu? Trăim într-o societate capitalistă, iar noi practicăm pur și simplu un capitalism de calitate. În plus, panica e atît de mare, încît lucrăm neîntrerupt ca să salvăm omenirea, așa că ne merităm răsplata. Desigur, cum ziceam, noi am umflat costurile de cercetare, dar ei n-or să se uite prea atent la asta. Profitul va fi uluitor.

Haldane se strîmbă.

– O să fie deci o epidemie. Presupun că singurul lucru bun e faptul că ai tratamentul. Poate că nu se vor pierde prea multe vieți.

Tremont observă cinismul folosit de Haldane pentru a se convinge singur să capituleze. Ca de fiecare dată, Tremont anticipase corect reacția șefului său. Acum își plimba încet privirea prin biroul președintelui, de parcă ar fi vrut să rețină fiecare amănunt.

Își aținti din nou ochii asupra fostului său mentor, iar chipul lui căpătă o expresie rece și distantă.

– Însă, pentru ca totul să funcționeze bine, trebuie să preiau eu conducerea. De aceea, la întrunirea de mîine a consiliului de administrație, tu o să-ți dai demisia. O să-mi încredințezi mie conducerea companiei. Eu o să fiu președintele comitetului executiv, cu puteri depline. Tu poți să rămîi, dacă vrei, președintele consiliului de administrație. Poți avea chiar contacte mai frecvente cu operațiunile zilnice decît orice alt membru al consiliului. Dar într-un an te vei retrage la pensie, cu o foarte generoasă primă de despărțire, iar eu o să preiau și conducerea consiliului de administrație.

Haldane făcu ochii mari. Bătrînului leu, gata oricînd de luptă cîndva, i se tociseră colții. Nu anticipase o asemenea situație și era șocat. Îl subestimase pe Tremont.

– Și dacă refuz?

– Nu poți. Patentul e pe numele societății mele de acțiuni, eu fiind principalul acționar, autorizată de Blanchard pentru un onorariu substanțial. Apropo, chiar tu ai aprobat acordul ăsta, cu ani în urmă, așa că e perfect legal. Dar nu-ți face griji. Vor fi destui bani pentru Blanchard, iar pentru tine, o primă consistentă. Consiliul de administrație și acționarii vor fi în extaz văzînd profiturile, fără a mai vorbi despre impactul asupra publicului. O să fim eroii ce vor reuși să salveze lumea de la un dezastru apocaliptic mai periculos decît ciuma neagră.

– Îmi tot subliniezi cîți bani o să fac eu. Dacă rămîn aici sau dacă plec. Nu văd nici un motiv pentru care să plec. O să conduc eu compania și o să mă asigur că tu vei fi recompensat financiar.

Tremont chicoti, amuzat de imaginea sa de salvator, făcînd în același timp o avere demnă de regele Midas. Apoi întoarse privirea spre Haldane cu un aer sumbru.

– Proiectul Hades o să fie un succes uluitor, cel mai mare pe care l-a avut vreodată Blanchard. Dar, chiar dacă pe hîrtie tu ai aprobat totul, în realitate nu cunoști nimic despre el. Dacă ai încerca să preiei controlul, în cel mai bun caz, ai

face o figură de prost. În cel mai rău, ți-ai dezvălui incompetența. Toată lumea o să te suspecteze că încerci să-ți însușești rezultatele muncii mele. În momentul acela aș putea cere consiliului și acționarilor să te dea afară în cinci minute.

Haldane răsuflă zgomotos. Nici în cele mai cumplite coșmaruri ale sale nu se așteptase la așa ceva. Evenimentele îl prinseseră într-o încleștare de fier, iar el pierduse controlul situației. Îl copleșea un sentiment de neputință, senzația că era un pește ce se zvîrcolește într-o plasă impenetrabilă. Nu știa ce ar putea spune. Tremont avea dreptate. Doar un tîmpit ar mai opune rezistență acum. Era mai bine să intre în joc și să cîștige o pradă ușoară. De îndată ce ajunse la concluzia asta, se simți mai bine. Nu bine, ci *mai* bine. Dădu din umeri.

– Păi atunci să mergem la dineu.

Tremont rîse.

– Ăsta-i Mercer pe care-l știu eu. Curaj! O să fii bogat și celebru.

– Sînt deja bogat. Pe faimă nu dau doi bani.

– Obișnuiește-te cu ideea asta. O să-ți placă. Gîndește-te la toți foștii președinți cu care o să poți juca golf.

21

Ora 4:21 p.m.
San Francisco, California

Folosind cartea de credit a lui Zellerbach, Smith și Marty sosiră într-un avion închiriat la Aeroportul Internațional San Francisco la sfîrșitul după-amiezei de vineri. Preocupat de nevoia lui Marty de medicamente, Smith închirie imediat o mașină, se duseră împreună în centru și

găsiră o farmacie. Vînzătorul îl sună pe doctorul lui Marty la casa lui din Washington, pentru autorizație, însă medicul insistă să vorbească direct cu Marty. În vreme ce prietenul lui stătea de vorbă, Smith asculta pe o derivație.

Doctorul era formal şi încordat, punînd întrebări fără importanță. În cele din urmă dori să afle dacă Marty era cu colonelul Smith. Tresărind, Smith înşfăcă receptorul din mîna lui Marty şi închise ambele telefoane.

Farmacistul se încruntă nedumerit în spatele tejghelei prevăzute cu geam, iar Smith îi explică lui Marty cu voce joasă:

– Medicul tău încerca să te rețină pe loc. Poate ca să dea timp FBI-ului ori serviciului secret al armatei să ajungă aici şi să mă aresteze. Ori poate pentru ucigaşii de la casa ta, iar noi ştim ce-ar face ăştia.

Speriat, Marty făcu ochii mari.

– Farmacistul i-a dat numele drogheriei şi i-a spus unde se află. Acum ştie şi doctorul meu!

– Aşa e. Şi mai ştie şi oricine a ascultat telefonul doctorului. Să mergem.

Ieşiră în grabă. Efectul pilulelor pe care le luase Marty se atenua şi trebuia să păstreze ultima doză pentru a doua zi dimineața şi pentru lungul drum pe care îl aveau de făcut. Marty bombănea, mergînd aproape de Smith. Se resemnă să-l urmeze prin magazine, unde cumpărară haine şi alte lucruri de trebuință, apoi mîncă în silă într-un restaurant italian din North Beach, pe care Smith şi-l amintea dintr-o scurtă detaşare la Presidio, pe cînd acolo se afla o bază militară activă. Însă informaticianul genial devenea tot mai agitat şi limbut.

La căderea nopții, luară o cameră la Mission Inn, la capătul lui Mission Street. Ceața cuprinsese locul, învîrtejindu-se în jurul lămpilor de felinar şi ridicîndu-se deasupra ferestrelor ce dădeau spre golf.

Marty nu remarcă nimic din farmecul zonei sau din avantajele micului motel.

– Nu mă poți supune chinului în această cameră medievală de tortură, Jon. Cine naiba ar fi atît de idiot încît să vrea să doarmă într-o asemenea carceră odioasă? Ceața se simțea pînă în cameră. O să mergem la Stanford Court. E cel puțin prezentabil şi aproape locuibil.

Era unul dintre legendarele hoteluri de mare clasă din San Francisco.

Smith era uimit.

– Ai mai stat acolo?

– O, de *mii* de ori! zise Marty cu o exagerare entuziastă ce-l avertiză pe Smith că începea să-şi piardă controlul. Acolo am închiriat un apartament cînd m-a luat tatăl meu la San Francisco. Am fost subjugat de farmecul locului. Mă jucam de-a v-ați ascunselea în hol cu comisionarii.

– Şi toată lumea ştie că acolo tragi cînd mergi la San Francisco?

– Sigur.

– Du-te şi-acum acolo dacă nu-ți pasă că te vor găsi violenții noştri amici.

Marty bătu imediat în retragere:

– Of, bietul de mine. Ai dreptate. Ăia trebuie să fi ajuns deja la San Francisco. Sîntem în siguranță în haznaua asta?

– Asta-i poanta. E un loc izolat şi la recepție am declarat nişte nume false. Stăm aici doar o noapte.

– N-am de gînd să dorm nici o clipă. Marty refuză să-şi scoată hainele ca să se culce. Ne-ar putea ataca în orice clipă. Sînt sigur că nu am de gînd să fiu văzut alergînd pe stradă în pijama, cu bestiile alea sau cu FBI-ul pe urmele mele.

– Trebuie să dormi bine. Mîine avem de făcut un drum lung.

Dar Marty nici nu voia s-audă. În timp ce Smith se rădea şi se spăla pe dinți, el propti spătarul unui scaun sub clanța

singurei uşi. Apoi rupse un ziar şi mototoli bucăţile de hîrtie pe care le puse în faţa uşii.

– Aşa. Acum nu se mai pot furişa fără zgomot peste noi. Am văzut asta într-un film. Detectivul îşi pusese pistolul pe masa de lîngă pat ca să poată ajunge repede la el. O să faci şi tu la fel cu revolverul tău, Jon, nu-i aşa?

– Da, dacă asta te linişteşte. Smith ieşi din baie ştergîndu-se pe faţă. Hai la culcare.

După ce Smith se strecură sub pătură, Marty se întinse îmbrăcat pe patul de lîngă el. Privea în tavan, cu ochii larg deschişi. Deodată se uită la Smith:

– *De ce* ne aflăm în California?

Smith stinse veioza de pe măsuţa de noapte.

– Ca să ne întîlnim cu un om care ne poate ajuta. Trăieşte în Sierra, lîngă Yosemite.

– Corect. Sierra. Ţinutul modocilor. Ştii povestea căpitanului Jack şi-a lui Şuvoi de Lavă? Ăsta era un şef grozav al modocilor, iar modocii au fost puşi în aceeaşi rezervaţie cu inamicii lor vicleni, klamaţii. În camera întunecată, Marty se lansă într-o reverie entuziastă a imaginaţiei lui dezlănţuite. Pînă la urmă, modocii au ucis nişte albi, aşa că a venit armata cu tunul după ei! Erau doar vreo zece împotriva unui regiment întreg. Şi...

Relată fiecare amănunt al nedreptăţii pe care armata i-o făcuse nevinovatului şef al modocilor. Descrise în continuare epopeea Şefului Joseph şi a lui Nez Percé la Washington şi Idaho, ca şi nesăbuitul lor atac în numele libertăţii împotriva unei jumătăţi din armata Statelor Unite. Înainte de-a termina de recitat ultimul discurs sfîşietor al lui Joseph, îşi întoarse brusc capul spre uşă.

– Sînt pe coridor! *Îi aud!* Ia-ţi arma, Jon!

Smith sări din pat, înşfăcă Beretta şi încercă să treacă fără zgomot printre hîrtiile mototolite, ceea ce era imposibil. Ascultă la uşă. Inima îi bubuia în piept.

Stătu cu urechea lipită de uşă timp de cinci minute.

– Nici un sunet. Eşti sigur că ai auzit ceva, Marty?

– Absolut. Indiscutabil.

Flutura mîinile prin aer. Şedea în capul oaselor, cu spatele ţeapăn, cu chipul înfiorat.

Smith se ghemui, căutînd o poziţie mai comodă. Continuă să asculte încă o jumătate de oră. Oameni veneau şi plecau. Se auzeau discuţii şi, uneori, rîsete. Într-un tîrziu dădu din cap:

– Nu e nimic. Hai să ne culcăm.

Porni printre hîrtiile foşnitoare spre patul lui.

Marty se calmase şi tăcea, întins pe spate. Zece minute mai tîrziu începu să relateze entuziast istoria cronologică a războaielor indienilor încă de pe vremea regelui Philip, în secolul şaptesprezece.

Apoi auzi iarăşi paşi.

– E cineva la uşă, Jon! Împuşcă-i. Împuşcă-i. Pînă să spargă uşa! *Împuşcă-i!*

Jon alergă la uşă. Dar nu se auzi nimic afară. Pentru Smith era ultima picătură. Marty va inventa mari pericole şi va relata poveşti din istoria de început a Americii toată noaptea. Denatura tot mai grav realitatea şi, cu cît rămînea mai mult fără tratament, cu atît mai rău era pentru amîndoi.

Smith se ridică iarăşi din pat.

– În regulă, Marty, ar fi bine să-ţi iei ultima doză. Îi zîmbi cu blîndeţe. Trebuie să avem încredere că o să găsim altele mîine, cînd o să ajungem la Peter Howell. Pînă atunci, amîndoi avem nevoie de odihnă.

Mintea lui Marty zumzăia şi scotea scîntei. Cuvinte şi imagini se derulau cu o viteză ameţitoare. Auzea vocea lui Jon ca de la mare distanţă, de parcă i-ar fi separat un continent. Apoi îl văzu pe vechiul său prieten şi zîmbetul lui. Jon voia ca el să-şi ia medicamentul, însă fiinţa sa lăuntrică blestema acest lucru. Detesta să părăsească lumea aceasta

palpitantă, unde evenimentele se petreceau cu repeziciune şi cu mari emoţii.

– Marty, uite medicamentul.

Smith se opri lîngă el cu un pahar de apă într-o mînă şi temuta pilulă în cealaltă.

– Aş prefera să călăresc o cămilă pe cerul înstelat şi să beau limonadă albastră. Tu nu? Nu ţi-ar plăcea să asculţi zînele cîntînd la harfele lor de aur? N-ai prefera să stai de vorbă cu Newton şi Galilei?

– Mart! Mă auzi? Ia-ţi, te rog, pastila.

Marty privi în jos spre Jon, care se ghemuise în faţa lui cu un aer serios şi îngrijorat. Îi plăcea Jon din mai multe motive, dar nici unul nu părea acum important. Smith spuse:

– Ştiu că ai încredere în mine, Marty. Trebuie să mă crezi cînd îţi spun că te-am lăsat prea mult timp fără medicamente. E timpul să-ţi revii.

Marty vorbi cu o grabă îndurerată:

– Nu-mi plac pastilele. Cînd le iau, nu sînt eu. Nu mai sînt deloc aici! Nu pot gîndi, fiindcă nu există „eu" care să gîndească!

– E greu, ştiu, admise Smith cu compasiune. Dar nu vrem ca tu să depăşeşti limita. Cînd nu te tratezi mai mult timp, o iei puţin razna.

Marty dădu înfuriat din cap.

– Au încercat să mă înveţe cum să mă port „normal" cu oamenii aşa cum ai învăţa pe cineva să cînte la pian! *Să reţin* normalitatea! „Priveşte-l în ochi, dar nu te holba." „Întinde mîna cînd întîlneşti un bărbat, dar pe o femeie las-o să întindă mîna prima." Imbecilităţi! Am citit despre un tip care a pus corect problema: „Putem învăţa să ne prefacem că acţionăm precum ceilalţi, dar în realitate nu înţelegem sensul acestui demers". Eu nu-i înţeleg rostul, Jon. *Eu nu vreau să fiu normal!*

– Nici eu nu vreau să fii „normal". Îmi plac nebunia şi geniul tău. Fără astea n-ai fi acel Marty pe care-l cunosc eu.

Dar trebuie să-ţi menţinem un anume echilibru, aşa că nu urca prea sus în stratosferă ca să nu te mai putem aduce înapoi. După ce ajungem mîine la Peter, poţi renunţa din nou la pastile.

Marty rămăsese cu privirea pierdută. Mintea lui făcea tumbe printre numere şi algoritmi. Îşi dorea cu înfocare libertatea gîndurilor lui neîncătuşate, dar ştia că Jon avea dreptate. Încă se mai controla, deşi foarte puţin. Nu voia să rişte să cadă peste marginea abisului. Oftă.

– Jon, eşti tare. Îmi cer scuze. Dă-mi blestemata aia de pastilă.

După douăzeci de minute, amîndoi dormeau duşi.

Ora 12:06 a.m., sîmbătă, 18 octombrie
Aeroportul Internaţional San Francisco

Nadal al-Hassan coborî din avionul DC-10 al cursei de noapte de la New York şi intră în sala de aşteptare a aeroportului. Bărbatul obez care îl întîmpină, îmbrăcat într-un costum uzat, nu-l văzuse niciodată, dar nici un alt pasager nu semăna cu descrierea ce-i fusese făcută.

– Eşti al-Hassan?

Al-Hassan îl privi cu dezgust pe omul cu aspect ponosit.

– Eşti de la agenţia de detectivi?

– Te-ai prins.

– Ce ai de raportat?

– FBI ne-a îndrumat la tipii de la farmacie, da' ăla nu ştie decît că erau doi şi c-au plecat c-un taxi. Verificăm firmele de taxiuri, ca şi poliţia locală şi ăia de la FBI. În plus, hoteluri, moteluri, camere cu chirie, agenţii de-nchiriat maşini şi alte farmacii. Pîn-acu', nimic. Nici poliţia, nici FBI-ul n-a făcut mai mult.

– Voi sta la hotelul Monaco, lîngă Union Square. Cînd afli ceva, sună-mă.

– Vrei să-l căutăm toată noaptea?
– Pînă cînd îi găsiți, voi sau poliția.
Bărbatul neîngrijit dădu din umeri.
– Sînt banii dumitale.
Al-Hassan luă un taxi pînă la recent renovatul hotel din centrul orașului, care avea un hol mic, elegant și un restaurant decorat în stilul european al anilor douăzeci. De îndată ce rămase singur în cameră, telefonă la New York și raportă tot ce aflase de la șleampătul detectiv. Al-Hassan spuse:
– Nu poate folosi relațiile din armată. Îi supraveghem pe toți prietenii lui Smith și Zellerbach, ca și pe toți cei care au vreo legătură cu victimele virusului.
– Dacă e nevoie, angajează altă agenție de detectivi, ordonă Victor Tremont din camera sa de hotel de la New York. Xavier a aflat ce făcea acest Zellerbach pentru el. Îi spuse ce se descoperise în fișierele lui Marty. Se pare că Zellerbach a găsit referatul lui Giscours și a dat peste rapoartele din Irak în legătură cu virusul. Smith a înțeles probabil că noi avem virusul și-acum vrea să știe ce-o să facem cu el. Individul nu mai e doar o potențială amenințare, a devenit un pericol!
Vocea lui al-Hassan sună promițător:
– Nu pentru multă vreme.
– Ține legătura cu Xavier. Acest Zellerbach a încercat să dea de urma telefonului pe care mi l-a dat Russell. Ne așteptăm să mai încerce. Xavier supraveghează computerul lui Zellerbach. Dacă individul îl folosește, Xavier îl va ține conectat pînă cînd poliția din Long Lake va depista postul telefonic.
– O să sun la Washington și o să-i dau numărul telefonului meu mobil.
– L-ai localizat pe Bill Griffin?
Al-Hassan tăcu, încurcat. Apoi zise:
– N-a luat legătura cu nimeni de cînd l-am însărcinat să-l ucidă pe Smith.

Glasul lui Tremont plesni ca un bici:

Încă nu ştii unde-i Griffin? Incredibil! Cum poţi să-ţi pierzi unul din oameni?

Victor Tremont era unul dintre puţinii păgîni din ţara aceea fără Dumnezeu pe care îi respecta, iar Tremont avea dreptate. Ar fi trebuit să-l vegheze mai atent pe fostul agent FBI. Respectuos, Al-Hassan vorbi pe un ton grav:

Ne ocupăm cu căutarea lui Griffin. Pentru mine e o chestiune de onoare să-l găsim cît mai repede.

Tremont tăcea, încercînd să se calmeze. Într-un tîrziu spuse:

- Xavier mi-a spus că Martin Zellerbach a căutat şi cea mai recentă adresă a lui Griffin, evident pentru Smith. După cum sugerai, trebuie să existe vreo legătură pe undeva. Acum avem dovada.

– E interesant că Bill Griffin n-a făcut nici o încercare să-l contacteze pe Jon Smith sau să se apropie de el. Pe de altă parte, Smith a vizitat-o ieri, la Georgetown, pe fosta soţie a lui Griffin.

Tremont medită la cele aflate.

– Poate că Griffin face un joc dublu. S-ar putea întîmpla ca el să fie cel mai periculos duşman al nostru sau cea mai utilă armă. Găseşte-l!

Ora 7:00 a.m.
Districtul Mission, San Francisco

Marty şi Smith se treziră şi părăsiră motelul pe la ora şapte. În jur de opt trecuseră de sclipitorul golf San Francisco şi se îndreptau spre est pe I-580. După Lathrop, traversară autostrăzile 99 şi 120, o luară către sud, printre pămînturile fertile ale fermelor pînă la Merced, unde se opriră să ia micul dejun. Apoi cotiră din nou spre est, direct către Yosemite, pe autostrada 140. Ziua era rece, dar însorită, Marty era calm

şi, pe măsură ce urcau, cerul părea să devină de un albastru tot mai transparent.

Urcară drept spre vîrful de nouă sute de metri Mid Pines, trecură pe lîngă învolburatul rîu Merced şi intrară în parcul național pe la El Portal. Marty privea tăcut pe geam. După ce străbătură şase sute de metri pe lîngă rîul ce curgea năvalnic şi prin celebra vale, privirea lui continua să absoarbă uimitoarea privelişte montană.

– Cred că am pierdut mult stînd în casă, hotărî el. E o frumusețe indescriptibilă.

– Şi puțini oameni care să tulbure peisajul.

– Jon, mă cunoşti prea bine.

Trecură pe lîngă şuvoiul înalt al cascadei Bridal Veil, încețoşată de o pîclă de stropi fini, şi pe lîngă stîncile verticale ale muntelui El Capitan. În depărtare se aflau legendarul Half Dome şi Cascada Yosemite. Întoarseră brusc pe bifurcația nordică a drumului din vale şi continuară să meargă pe Big Oak Flat Road pînă la încrucişarea cu Tioga Road, aflat la mare altitudine, care era închis pentru trafic din noiembrie pînă în mai, deseori chiar pînă în iunie. Merseră mai departe spre est, prin porțiuni înzăpezite şi peisajul magnific al zonei înalte, sălbatice a munților Sierra Nevada. În sfîrşit, o luară în jos pe panta estică, într-un ținut mai uscat şi mai puțin împădurit.

În timp ce coborau, Marty începu să cînte şlagăre country. Pilula îşi pierdea treptat efectul. Cu cîțiva kilometri înainte ca Tioga Road să ajungă la autostrada 395 şi oraşul Lee Vining, Smith coti pe un drum îngust, asfaltat. Pe marginile acestuia se înălțau pante însorite, înverzite, cu garduri de sîrmă ghimpată ce marcau limitele proprietăților particulare. Vite şi cai păşteau pe sub copacii ale căror siluete întunecate se profilau pe fundalul arămiu al munților.

Marty începu să cînte: *„Casă, casă de la munte, unde cerbul şi antilopa zburdă! Unde rareori auzi o vorbă proastă, unde cerul nu-i nicicînd înnegurat!"*

Smith manevră maşina pe curbe ameţitoare, traversă mai multe pîraie pe nişte poduri şubrede din lemn şi ajunse la marginea unei rîpe adînci, pe fundul căreia vuia un rîu lat, traversat de un pod îngust de oţel, ducînd spre o poiană şi o cabană ascunse printre pini americani şi cedri înmiresmaţi. Vîrful înzăpezit de trei mii nouă sute de metri al muntelui Dana se înălţa ca o santinelă în depărtare.

În timp ce Smith parca maşina, Marty continua să zboare pe aripile fanteziei sale, stimulată de remarcabila varietate a peisajului – ocean, munţi şi păşuni. Dar acum înţelegea că se apropiaseră de destinaţie şi că era de aşteptat că va rămîne acolo. Să doarmă acolo. Poate să trăiască acolo o vreme.

Smith ocoli maşina şi îi deschise portiera, iar el coborî fără tragere de inimă. Se dădu înapoi din faţa podului care se legăna încet în bătaia vîntului. Viroaga pe care o traversa avea o adîncime de nouă metri. Marty anunţă:

– N-o să pun piciorul pe drăcia asta şubredă.

– Nu privi în jos. Haide, treci tu primul.

Marty se ţinea strîns de balustrada podului.

– De fapt, ce căutăm pe tărîmul ăsta pustiu? Nu se vede decît cocioaba aia de-acolo.

În timp ce urcau pe poteca prăfuită, Jon spuse:

– Omul nostru locuieşte acolo.

Marty se opri.

– *Asta* e destinaţia noastră? N-o să stau nici cinci secunde într-o chestie aşa de primitivă. Mă îndoiesc că are instalaţie sanitară. Sigur nu are electricitate, ceea ce înseamnă că n-are computer. Trebuie să am un computer!

– Nu există nici ucigaşi, sublinie Smith, şi nu te lua după aparenţe.

Marty pufni.

– Ăsta-i un clişeu.

– Mergi mai departe.

Cînd ajunseră la pini pătrunseră în umbra de sub ramurile groase ce se înălţau pînă în vîrful copacilor. În aer plutea

mireasmă de pin. În faţă, printre arborii înalţi, se zărea cabana tăcută. De cîte ori se uita la ea, Marty scutura din cap, îngrozit.

Deodată, un mîrîit înfricoşător îi ţintui pe loc.

O pumă adultă sări dintr-un copac din faţă şi se ghemui la trei metri distanţă. Coada lungă plesnea aerul, iar ochii galbeni îi sticleau.

– Jon! strigă Marty şi se întoarse să fugă.

Smith îl prinse de braţ.

– Aşteaptă.

O voce cu accent englezesc se auzi de undeva din faţă:

– Staţi pe loc, domnilor. Nu ridicaţi vreo armă şi n-o să vă rănească. Şi poate că nici eu.

22

Ora 1:47 p.m.
Lîngă Lee Vining
Sierra Nevada, California

De pe veranda cu acoperişul lăsat ieşi în lumină un bărbat zvelt, de constituţie medie, ţinînd în mînă o puşcă automată de vînătoare. I se adresă lui Smith, însă nu îl slăbea din ochi pe Marty Zellerbach.

– Nu mi-ai spus că vii cu cineva, Jon. Nu-mi plac surprizele.

Marty şopti:

– Eu aş pleca bucuros, Jon.

Smith îl ignoră. Peter Howell nu era Marty Zellerbach. Mijloacele lui de apărare *erau* letale şi trebuia să le iei în serios. Vorbi calm cu bărbatul înarmat:

– Cheamă-ți puma, Peter, și lasă arma jos. Îl cunosc pe Marty de mai multă vreme decît te cunosc pe tine, iar acum am nevoie de amîndoi.

– Dar *eu* nu-l cunosc, replică bărbatul vînos la fel de calm. Asta e, nu? Vrei să spui că știi totul despre el și că-i curat?

– Ca nimeni altul, Peter.

Timp de un minut, Howell îl examină pe Marty cu ochii săi de un albastru deschis, reci, limpezi și pătrunzători ca niște raze X. În cele din urmă scoase un sunet aspru, ceva între un fluierat și o tuse:

– *Șșșș*, Stanley, zise el blînd. Bun băiat. Pleacă de-aici.

Puma se întoarse și se îndepărtă în spatele cabanei, uitîndu-se de cîteva ori peste umăr de parcă spera să fie chemată înapoi ca să atace.

Bărbatul lăsă pușca jos. Ochii lui Marty străluceau în timp ce privea marea felină depărtîndu-se.

– Nu știam că pumele se pot dresa. Cum ai făcut? Are chiar și nume. Ce minunat! Știai că regii africani dresau leoparzi pentru vînătoare? Și în India dresau gheparzi...

Howell îl opri:

– Trebuie să stăm de vorbă înăuntru, să știi. Nu se știe niciodată cine ascultă.

Făcu semn cu arma și se dădu la o parte ca să le facă loc să intre în cabană. Cînd trecu Smith pe lîngă el, englezul ridică o sprînceană, arătînd cu capul spre Marty. Smith îi răspunse făcînd un semn afirmativ.

Înăuntru, casa era mai spațioasă decît părea de afară și dezmințea aspectul său rustic. Se opriră într-o cameră de zi dotată cu toate cele necesare, neavînd nimic dintr-o locuință tradițională, cu excepția unui enorm șemineu din piatră necioplită. Mobilierul confortabil era cel al unei locuințe englezești de țară, cu fotolii din piele și suveniruri din majoritatea războaielor secolului douăzeci. Pe pereți, care nu erau împodobiți cu arme, drapele militare sau fotografii

înrămate cu soldați, erau expuse mai multe picturi uriașe ale expresionismului abstract – de Kooning, Newman și Rothko. Tablouri autentice, valorînd o avere.

Încăperea ocupa întreaga lățime a cabanei, dar în stînga, ascunsă vederii din față, o aripă se întindea pînă spre pinii înalți din spate. Casa era de fapt construită în formă de L, cea mai mare parte constituind-o latura lungă. În spatele primei uși din holul aflat dincolo de camera de zi era un birou, utilat cu un computer de ultimul tip.

Marty scoase un chiot de bucurie, Peter Howell îl privi repezindu-se într-acolo fără să-i mai bage în seamă. Howell întrebă încet:

– Ce are?

– Sindromul Asperger, răspunse Smith. E un geniu, mai ales în materie de electronică, dar printre oameni se simte infernal.

– Nu mai ia medicamente acum?

Smith încuviință.

– A trebuit să plecăm în grabă de la Washington. Scuză-mă o clipă, vorbim pe urmă.

Fără o vorbă, Howell se întoarse în camera de zi. Smith se duse la computer, unde Marty îi aruncă o privire plină de reproș.

– De ce nu mi-ai spus că are un generator de curent?

– La vederea pumei, mi-a ieșit asta din minte.

Marty dădu din cap, înțelegător.

– Stan-motanul e o pumă. Știai că în China dresau tigrii siberieni ca să...

– Vorbim mai tîrziu despre asta.

Smith nu era atît de încrezător în siguranța lor pe cît îi spusese lui Marty.

– Poți încerca să afli dacă Sophia a dat sau a primit vreun telefon deosebit? Și să-l localizezi pe Bill Griffin?

– Exact asta aveam de gînd să fac. Trebuie doar să mă conectez cu unitatea mea centrală și cu programul. Dacă

echipamentul prietenului tău nu e la fel de primitiv ca şi locul unde trăieşte, mă apuc de treabă în cîteva minute.

– Nimeni nu se pricepe mai bine ca tine.

Smith îl bătu pe umăr şi se întoarse, privindu-l cum se apleca peste consolă şi intra în lumea computerelor care îi aparţinea în întregime. Marty murmură pentru sine:

– Cum e posibil ca o maşinărie aşa de slabă să aibă atîta putere? Mă rog, nu contează. Treaba o să meargă bine.

Smith îl găsi pe Peter Howell aşezat lîngă şemineu, curăţind o puşcă mitralieră din metal negru. Alături de el trosnea focul, prelingîndu-se cu flăcări aurii peste buşteni. Cu excepţia armei din mîinile englezului, era o imagine plăcută. Howell vorbi fără să ridice privirea:

– Stai pe fotoliul ăla vechi, din piele. E confortabil. L-am cumpărat de la clubul meu atunci cînd am înţeles că o să devin incomod acasă şi că ar fi înţelept să-mi construiesc cazemata acolo unde eram mai puţin cunoscut şi puteam să-mi acopăr mai bine spatele.

Ceva mai scund de un metru optzeci, Howell părea chiar mai slab în cămaşa verde închis din flanel şi în pantalonii kaki ai uniformei britanice, pe care îi purta vîrîţi în ghete negre. Faţa lui îngustă avea culoarea şi consistenţa pielii expuse vreme îndelungată la vînt şi soare. Era atît de brăzdată, încît ochii păreau cufundaţi în nişte gropi adînci. Avea o privire tăioasă, dar prudentă. Părul lui, cîndva negru şi des, era acum aproape complet alb, iar mîinile păreau nişte gheare cafenii.

– Vorbeşte-mi despre prietenul ăsta al tău, Marty.

Jon Smith se lăsă în fotoliu şi îi relată momentele importante ale adolescenţei sale petrecute împreună cu Marty, dificultăţile din tinereţea lui Marty şi descoperirea faptului că suferea de sindromul Asperger.

– Asta i-a schimbat viaţa. Medicamentele i-au dat independenţă. Cu ajutorul lor a reuşit să absolve şcoala şi să se înhame la munca grea de pregătire a celor două doctorate

pe care le deține. Cînd se află în tratament, poate face treburile plictisitoare, practice, necesare supraviețuirii. Schimbă becuri, spală rufe și gătește. Sigur, are destui bani încît să poată angaja niște oameni pentru toate astea, dar străinii îl neliniștesc. Oricum trebuie să-și ia pilulele, așa că de ce n-ar avea singur grijă de el?

– N-aș spune că-l condamn. Zici că efectul pastilelor a trecut?

– Da. Poți să-ți dai seama după felul cum exclamă tot timpul, așa cum l-ai auzit. Ține discursuri, se entuziasmează, doarme rareori și-i scoate din minți pe toți cei din preajmă. Dacă rămîne fără pilule prea mult timp, se poate înălța în lumea fantasmelor lui și își poate pierde într-o asemenea măsură controlul, încît devine un pericol pentru sine, poate și pentru alții.

Howell dădu din cap:

– Îmi pare rău pentru băiat, să nu mă înțelegi greșit.

Smith chicoti:

– Ai înțeles pe dos. Lui Marty îi pare rău pentru tine. Și pentru mine. De fapt, îi este milă de noi, fiindcă nu vom ști niciodată ce știe el. Noi nu putem concepe ceea ce înțelege el. E o pierdere pentru toată lumea faptul că s-a izolat pentru a se concentra doar asupra problemelor cibernetice, deși, după cum am înțeles din ceea ce face, există informaticieni din întreaga lume care-l consultă. Însă niciodată personal. Numai prin E-mail.

Howell continuă să-și curețe arma – un Heckler & Koch MP5 – care era tot atît de periculoasă pe cît arăta. Zise:

– Dar dacă e mașinal și lent atunci cînd ia pastile, și aiurit cînd nu le ia, cum de reușește să facă vreo treabă?

– Aici e șpilul. A învățat să-și depășească limitele atunci cînd e sub efectul tratamentului, dar nu într-atît încît s-o ia razna. Se află cîteva ceasuri pe zi în starea asta intermediară care pentru el e raiul pe pămînt. Îi trec prin cap idei noi cu viteza luminii. E ager, incisiv, rapid și pe jumătate lipsit de control în fiecare clipă. Atunci e imbatabil.

Howell ridică fața brăzdată de riduri spre Smith. Ochii lui licăreau.

– Imbatabil în materie de computere, nu? Mă rog. Asta-i cu totul altceva.

Își îndreptă iarăși atenția asupra mitralierei. Fusese arma preferată a Serviciului Special Aerian englezesc, cu cîțiva ani în urmă, și poate că încă mai era.

– Totdeauna îți cureți o armă cînd ai vizitatori?

Smith închise ochii, relaxîndu-se după lungul drum de la San Francisco.

Howell pufni:

– Ai citit vreodată *Compania Albă* a lui Doyle? Să știi că-i o carte bună. Cînd eram copil mi se părea mult mai interesantă decît Sherlock Holmes. Niște chestii ciudate. Băiatul e tatăl bărbatului și tot restul. Păru să mediteze o clipă la băieți și bărbați, apoi continuă. În fine, în carte există un arcaș bătrîn – Simon cel Negru. Într-o dimineață, eroul îl întreabă de ce își ascute atît de bine sabia, de vreme ce compania lor nu se așteaptă la vreo luptă. Simon cel Negru îi spune că, în nopțile dinaintea marilor bătălii de la Crécy și Poitiers, a visat o vacă roșie, iar în noaptea ce a trecut visase din nou o vacă roșie. Așa că el se pregătea. Bineînțeles, în cursul zilei, așa cum se aștepta Simon, spaniolii au atacat.

Smith chicoti și deschise ochii:

– Asta înseamnă că, de cîte ori apar eu, te pregătești pentru necazuri.

Pe chipul bătut de vînturi al lui Howell apăru un zîmbet.

– Despre asta-i vorba.

– Ca de obicei, ai dreptate. Am nevoie de ajutor și s-ar putea să fie ceva periculos.

– La ce altceva e bun un bătrîn spion și un șobolan al deșertului?

Smith îl întîlnise prima oară în plictiseala operațiunii Scutul Deșertului, cînd personalul spitalului de campanie

îşi petrecea timpul pregătindu-se şi aşteptînd nişte acţiuni care nu mai aveau loc. Dar pentru Peter avuseseră loc. Sau, mai exact, Peter şi Serviciul Special Aerian fuseseră în întîmpinarea lor. Peter nu spusese niciodată unde anume era acel „loc“, dar apăruse într-o noapte la spital precum o fantomă materializată din nisip. Avea temperatură mare şi slăbise ca o mîţă. Unii doctori jurau că auziseră un elicopter sau un mic vehicul de teren trecînd prin apropiere în noaptea aceea, dar nimeni nu era sigur. Rămînea un mister cum ajunsese acolo sau cine îl adusese.

Smith îşi dăduse imediat seama că pacientul necunoscut, purtînd o uniformă britanică de camuflaj fără grade sau semne de armă, fusese muşcat de o reptilă veninoasă. Cu un tratament aplicat imediat, îi salvase viaţa lui Peter. În zilele următoare, pe măsură ce Howell se însănătoşea, ajunseseră să se cunoască şi să se respecte reciproc. Atunci aflase Smith că numele lui era Peter Howell, maior în Serviciul Special Aerian, şi că venea dintr-o misiune fără nume în inima teritoriului irakian. Asta era tot ce-i spusese Peter. Deoarece era mult prea vîrstnic pentru a fi un membru obişnuit al SSA, povestea trebuie să fi avut o continuare, dar trecuseră mulţi ani pînă cînd Smith să o afle, şi chiar şi atunci istoria rămăsese nedesluşită.

Pe scurt, Peter era unul dintre acei britanici temerari şi fără astîmpăr care îşi făcuseră apariţia în toate conflictele ultimelor două secole, mai mari sau mai mici, de o parte sau de alta a baricadelor. Educat la Cambridge şi Sandhurst, lingvist şi aventurier, se înrolase în SSA în timpul războiului din Vietnam. După încheierea acestuia, intrase voluntar în MI6 şi serviciul de informaţii externe. De atunci, lucrase pentru unul sau altul din ele, în funcţie de natura războiului – cald sau rece – şi uneori pentru amîndouă serviciile în acelaşi timp. Pînă cînd devenise prea bătrîn pentru unul şi nu mai fusese util pentru celălalt.

Acum își găsise o binemeritată odihnă pe versantul estic al munților Sierra Nevada, într-o regiune izolată și slab populată. Sau așa se părea. Smith bănuia că „pensionarea" lui era la fel de enigmatică precum restul vieții sale.

După ce fusese declarat dezertor, Smith avea nevoie de ajutorul pe care i-l puteau oferi SSA și MI6.

Trebuie să ajung în Irak, Peter. În secret, dar cu legături acolo.

Howell începu să-și reasambleze arma.

Asta nu-i ceva periculos, băiete. E sinucidere curată. Imposibil. Pentru un american sau un britanic. În felul în care merg treburile acolo în ziua de azi. Nu se poate.

– Ei au ucis-o pe Sophia. Trebuie să se poată.

Howell scoase un sunet asemănător celui adresat pumei Stan:

– Pur și simplu, nu? Vrei să-mi explici tîmpenia aia cu dezertarea?

– Știi că sînt declarat dezertor?

– Păi, încerc să mă țin la curent. Am fost și eu dezertor de cîteva ori. De obicei aveam argumente serioase.

Smith îl informă despre tot ce se întîmplase după moartea maiorului Anderson la Fort Irwin.

– Sînt puternici, Peter. Oricine-ar fi ei. Pot manipula armata, FBI-ul, poliția, poate chiar întregul guvern. Oricare le-ar fi planul, consideră că merită să ucidă oameni pentru a-l îndeplini. Trebuie să aflu despre ce e vorba și de ce au omorît-o pe Sophia.

Cu mitraliera curățată, unsă și reasamblată, Howell întinse o gheară cafenie după cutia cu tutun. Își umplu pipa. Din cealaltă parte a casei îl auzeau pe Marty boscorodind computerul și scoțînd strigăte de entuziasm.

Cu pipa aprinsă, pufăind încet, Howell murmură:

– Avînd virusul ăla și nici un tratament sau vaccin cunoscut, pot lua ostatică toată populația planetei. Trebuie să fie cineva ca Saddam sau Gaddafi. Ori chinezii.

– Sau Pakistan, India, orice țară mai puțin dezvoltată ca Occidentul. Smith făcu o pauză. Ori nici o țară. Poate că-i vorba doar despre bani, Peter.

În vreme ce tutunul de pipă umplea încăperea cu aroma lui, Peter se gîndea.

– Să te duc în Irak m-ar putea costa mai mult decît viața, Jon. Prețul ar putea fi o întreagă rețea clandestină. Opoziția față de Saddam Hussein e slabă, dar există. În timp ce așteaptă să-i vină momentul, țara mea și a ta se află acolo, ca s-o ajute să se întărească. Dacă le cer eu, or să se ocupe de tine, dar n-ar compromite întreaga rețea. Dacă dai de necazuri, te descurci singur. Embargoul american le distruge viețile, cu excepția lui Saddam și-a găștii lui. Omoară copii. Te poți aștepta la prea puțin ajutor din partea rețelei și la nimic de la poporul irakian.

Lui Smith i se strînse inima. Dar dădu din umeri:

– E un risc pe care trebuie să mi-l asum.

Howell fuma.

– Atunci ar fi bine să mă apuc de treabă. O să-ți asigur toată protecția de care sînt în stare. Aș fi vrut să merg și eu, dar răspunderea ar fi prea mare. Să știi că sînt foarte cunoscut în Irak.

– Mai bine mă duc singur. Oricum, pentru tine am o treabă aici.

Howell se lumină la față.

– Nu mai spune! Păi începusem să mă cam plictisesc. Îngrijirea lui Stanley nu-mi dă prea mari emoții.

– Încă ceva, adăugă Smith. Marty trebuie să-și ia pastilele, altfel o să fie curînd inutil. Pot să-ți dau flacoanele goale, dar nu putem lua legătura cu medicul din Washington.

Howell luă flacoanele și dispăru în hol, apoi trecu pe lîngă încăperea unde bătea cîmpii Marty. Smith rămase singur, ascultîndu-și prietenul bolnav. Afară, vîntul sufla printre pinii impunători. Era un zgomot liniștitor, ca un fel de respirație a pămîntului. Obosit, se întinse în fotoliu. Alungă din minte

mâhnirea provocată de pierderea Sophiei, îngrijorarea şi gîndul că nu ştia dacă va găsi în Irak ce căuta şi dacă va supravieţui acelei misiuni. Dacă putea cineva să-l facă să pătrundă în ţara aceea abrutizată, acela era Peter. Era sigur că acolo existau nişte răspunsuri – dacă nu printre cei ce muriseră infectaţi de virus cu un an în urmă, atunci printre supravieţuitori.

Ora 5:05 p.m.
Washington, D.C.

În vasta cameră din casa răvăşită a lui Marty Zellerbach, situată dincolo de Dupont Circle, informaticianul Xavier Becker privea fascinat cum Zellerbach, accesînd imensa lui unitate centrală de la un computer aflat la mare distanţă, cerceta calculatoarele companiei telefonice cu îndemînarea delicată a unui chirurg.

Xavier nu văzuse niciodată ceva asemănător cu programul de căutare şi spargere de coduri pe care îl crease Zellerbach. Frumuseţea impecabilă şi eleganţa lui aproape că îl făcuseră să uite pentru ce se afla acolo.

Era tot ce putea face pentru a fi cu un pas înaintea lui Zellerbach, în vreme ce îl conducea pe spărgătorul de coduri printr-un labirint de false rezultate pozitive pentru a-l menţine conectat în timp ce poliţia din Long Lake încerca să-l depisteze pe Zellerbach în reţeaua complexă a legăturilor telefonice din întreaga lume. Xavier transpira, temîndu-se că Zellerbach va schimba frecvenţa liniilor de legătură, ceea ce însemna să-l piardă. Însă Zellerbach nu făcu acest lucru. Xavier nu putea înţelege o asemenea neglijenţă din partea unui geniu. De parcă Zellerbach îşi organizase sistemul de conexiuni ca să ascundă locul unde se afla pentru că ştia că aşa trebuia să procedeze, nu fiindcă i-ar fi păsat de motivaţia acelei decizii, aşa încît nu se gîndise să modifice frecvenţa.

O voce încordată îl anunţă în căşti:

– Încă vreo cîteva minute. Ține-l pe fir, Xavier.

Glasul lui Jack McGraw din Long Lake suna de parcă și el transpira la fel de mult ca și Xavier. Pînă atunci fuseseră de două ori pe punctul de a-l descoperi pe Zellerbach: o dată cînd Xavier îi furnizase date false în timp ce el încerca să-l localizeze pe Bill Griffin, și încă o dată cînd accesase serverul de la ICMBIASU ca să verifice progresele făcute în legătură cu virusul necunoscut. De fiecare dată, Zellerbach fusese mai rapid decît Xavier. Dar nu și acum. Poate că datele false ale lui Xavier i se păreau mai bune acum sau poate că Zellerbach obosise și își pierduse concentrarea. Orice-ar fi fost, încă două sau trei minute și...

– L-am prins! Jack McGraw jubila. E pe o linie dintr-un orășel din California, numit Lee Vining. Al-Hassan e lîngă Yosemite. O să-l anunțăm acum.

Xavier întrerupse legătura. Nu împărtășea deloc entuziasmul șefului securității, în timp ce privea cum Zellerbach continua să urmărească pista falsă despre care bănuia că îl va conduce la telefonul pe care Sophia Russell i-l dăduse lui Tremont. Creativitatea lui Zellerbach era prea grozavă ca să fie sabotată de propria lui neglijență. Asta îl făcea pe Xavier să se simtă trist și stingher. Părea că Zellerbach se lăsase purtat de entuziasm, de un fel de naivă ignoranță a existenței acelor Xavier Becker și Victor Tremont ai acestei lumi.

Ora 2:42 p.m.
Lîngă Lee Vining
Sierra Nevada, California

Smith intră în camera unde se afla computerul, iar disperarea lui Marty îl întîmpină ca o explozie atomică:

– La naiba, la naiba, la naiba! Unde ești, himeră? Nimeni nu-l învinge pe Marty Zellerbach, n-ai auzit? Ah, știu că ești acolo! Pe mă-ta și pe dracu' și...

– Mart! Smith nu-l auzise niciodată înjurînd. Era încă un semn că își pierduse controlul. Mart! Încetează. Ce se întîmplă?

Marty continuă să înjure. Izbea consola fără să-și dea seama că Smith vorbea cu el și nici măcar că era în cameră.

– *Mart!* Smith îl înșfăcă de umăr.

Marty se întoarse ca un animal sălbatic, rînjind. Și-l văzu pe Smith. Se prăbuși dintr-o dată în sine, lăsîndu-se moale pe scaun. Ridică îndurerat privirea.

– Nimic! Nimic. N-am găsit nimic. Nimic!

– E-n regulă, Marty, îl liniști Smith. Ce n-ai găsit? Adresa lui Bill Griffin?

– Nici o urmă. Eram așa de aproape, Jon. Pe urmă, nimic. Sînt în computerul meu, folosesc programul meu. Doar încă un pas. E acolo, știu asta! Așa de aproape...

– Știm că a fost o încercare dificilă. Dar cu virusul? E ceva nou la Fort Detrick?

– A, acolo am intrat imediat. Oficial, există acum cincisprezece decese și trei supraviețuitori aici, în America.

Smith sări în sus.

– Alți morți? Unde? Și supraviețuitori? Cum? Cu ce tratament?

– Nu sînt detalii. A trebuit să sparg un cod nou de securitate ca să aflu toate astea. Pentagonul a încuiat toate datele, însă nu și pentru mine. Chicoti. Nici o informație pentru public, în afara celor oferite de armată.

– De aceea n-am auzit de supraviețuitori. Poți să-i localizezi?

– N-am văzut nimic privind identitatea lor sau locul unde se află. Îmi pare rău, Jon!

– Nici la Detrick, nici la Pentagon?

– Nu, nu. Nicăieri. E teribil. Cred că banditii ăia de la Pentagon păstrează informațiile în afara rețelei de computere.

Smith se gîndi cu repeziciune. Prima lui reacție fusese aceea de a-i găsi pe supraviețuitori și de a încerca să se apropie și să discute cu ei. Părea cea mai ușoară, cea mai directă cale.

Motivul pentru care guvernul ținea ascunse informațiile era, probabil, evitarea panicii – procedură tipică –, iar situația părea mult mai gravă decît cincisprezece decese. Cercetătorii îi vor examina pe cei trei supraviețuitori pînă cînd vor găsi niște răspunsuri înainte de a le face publice. Ceea ce însemna că toți americanii și toate tehnicile de securitate vor fi fost puse la treabă.

Oftă în sinea lui, dezamăgit. Nici el, nici măcar Peter Howell n-ar putea trece peste toate astea.

Mai mult decît atît, locul unde erau supraviețuitorii ar fi primul în care serviciul secret al armatei, FBI-ul și criminalii s-ar aștepta ca el să se ducă. L-ar pîndi. Răsuflă și dădu din cap. Nu avea de ales. Singurii supraviețuitori la care avea șansa să ajungă erau cei din Irak. Țara aceea închisă nu îl aștepta și nu deținea tehnologia magică a guvernului american. Cea mai bună și cea mai rapidă șansă de-a afla ce se ascunde în spatele întregii afaceri era să se ducă acolo.

Marty spunea excitat:

– Așa! Aproape te-am prins! Încă un minut.

Smith se trezi din reverie și-l văzu țipînd la consolă, aplecat spre ecran precum un vînător care își vede prada la cîțiva pași în față.

Inima lui Smith se strînse de teamă. Deodată, ceea ce făcea Marty căpătă un sens teribil. Zise repede:

– De cît timp ești conectat la computerul tău din Washington?

Howell apăru în pragul ușii. Trupul lui vînjos înțepeni:

– A fost legat la computerul lui?

– De cît timp, Marty? repetă încordat Smith.

Marty ieși din transa entuziastă. Clipi și se uită la ceasul de pe ecran.

– De o oră, poate două. Dar e în regulă. Folosesc o serie de legături din întreaga lume, aşa cum şi trebuie. În afară de asta, e computerul meu. Eu...

Smith înjură.

– *Ei ştiu unde e computerul tău!* S-ar putea să fie chiar acum în casa asta, la computerul tău, hărţuindu-te! Ai pătruns mai întîi pe pista companiei telefonice?

– Pe dracu', nu! Am localizat o pistă nouă. Am găsit una nouă şi pentru Bill Griffin, dar nu m-a dus nicăieri. Asta de la compania telefonică deschide mereu căi noi. Ştiu că pot...

Peter Howell vorbi cu glas spart:

– Au oameni în California?

– Pot să jur că da, zise Smith.

– Medicamentele lui sînt pe drum. Howell se întoarse pe călcîie: Ucigaşii pot depista linia telefonică de la Lee Vining care duce la mine. Sigur, nu pe numele meu real. Va trebui să localizeze cabana, să vină încoace, să găsească drumul şi să dea de noi. În cel mai rău caz, într-o oră. Cu noroc, în două. Am face bine să dispărem în mai puţin de un ceas.

23

Ora 6:51 p.m.
New York City

Victor Tremont îşi potrivi smochingul şi îşi strînse cravata neagră în oglinda din apartamentul său de la Waldorf Astoria. În spatele lui, întinsă goală pe patul răvăşit, stătea Mercedes O'Hara. Era superbă – toată numai curbe, cu o piele fină, aurie. Aţinti ochii negri spre imaginea lui din oglindă.

– Nu-mi place să fiu atîrnată în dulapul din dormitor, lîngă costume, pînă cînd hotărăşti tu să fiu din nou folosită, Victor.

Tremont se încruntă în oglindă. Nici răbdătoare, nici rezervată, femeia înaltă, cu o cascadă de păr roşu căzîndu-i peste sîni, fusese o greşeală. Tremont făcea rareori asemenea aprecieri eronate. De fapt, îşi amintea doar de încă una. Femeia aceea îşi luase viaţa atunci cînd el îi spusese că nu o să se căsătorească niciodată cu ea.

– Am o întîlnire, Mercedes. O să mergem să cinăm cînd mă întorc. Masa e rezervată la Le Cheval, restaurantul tău preferat. Dacă nu-ţi convine, pleacă.

Mercedes nu şi-ar fi luat viaţa. Femeia din Chile avea podgorii întinse şi o distilerie celebră în întreaga lume pe Valea Maipo, făcea parte din consiliile de administraţie a două companii miniere, fusese ministru şi avea să mai fie. Dar, ca orice femeie, pretindea prea mult din timpul lui şi, mai devreme sau mai tîrziu, va insista asupra căsătoriei. Nici una dintre ele nu înţelegea că el nu avea nevoie, nici nu voia o tovarăşă de viaţă.

– Aşadar? Continua să-l observe, întinsă pe pat. Nici o promisiune? O femeie e la fel cu oricare alta. Sîntem toate o pacoste. Victor nu-l poate iubi decît pe Victor.

Tremont constată că se plictisise.

– N-aş spune...

– Nu, îl întrerupse ea, asta ţi-ar cere să înţelegi.

Se ridică în capul oaselor, îşi aruncă picioarele lungi peste marginea patului şi se ridică.

– Cred că m-am săturat de tine, doctor Tremont.

El încetă să-şi potrivească cravata şi o privi surprins cum se duce cu paşi mari spre hainele ei şi se îmbracă fără să-l mai privească. O izbucnire de furie neaşteptată puse stăpînire pe el. Cine se credea femeia asta? Atîta aroganţă dezgustătoare!

Cu un efort serios, își reprimă mînia. Se întoarse să-și aranjeze cravata și-i zîmbi în oglindă.

– Nu fi ridicolă, draga mea. Du-te și bea un cocteil. Pune-ți rochia verde de seară, care te face să arăți atît de minunat. Ne întîlnim la Le Cheval peste o oră. Cel mult două.

Îmbrăcată în costumul negru Armani, care făcea ca părul roșu să pară în flăcări, femeia rîse.

– Ești un bărbat atît de jalnic, Victor. Și-atît de prost.

Pînă să-i răspundă, ea ieșise din dormitor, continuînd să rîdă. Auzi trîntindu-se ușa apartamentului.

Turbarea îl cuprinse ca o avalanșă de zăpadă și se simțea tremurînd. Făcu iute doi pași către ușa deschisă a dormitorului. Nimeni nu rîdea de Victor Tremont. Nimeni! Cu atît mai puțin o femeie. Ar fi... ar fi...

Fața îi ardea ca de febră. Strînse pumnii lîngă coapse, asemeni unui școlar. Apoi rîse scurt. Ce naiba făcea? Era doar o femeie stupidă.

Îl scutise de plictiseala de a-și corecta greșeala. Crezuse că asta era inteligentă, însă, la urma urmei, nici una nu era. Ușurat, înțelese că nu va avea parte de scene dramatice și lacrimogene de despărțire. Nu trebuia să-i ofere vreun cadou scump de adio. Va pleca fără nimic. Și-atunci, cine era prostul?

Cu un zîmbet larg, reveni în fața oglinzii, termină de aranjat cravata, își netezi smochingul, aruncă o ultimă privire estimativă spre sine și se întoarse să iasă din încăpere. Înainte de-a ajunge la ușă, sună telefonul său mobil. Spera să fie al-Hassan, cu vești despre Jon Smith și Marty Zellerbach.

– Ei bine?

Vocea arabului era liniștitoare.

– Zellerbach s-a conectat la computerul lui ca să continue căutarea telefonului pe care ți l-a dat Russell. Xavier l-a reținut suficient de mult pentru ca McGraw să-i dea de urmă

la Lee Vining, California. Urmă o pauză de om satisfăcut. Acum sînt acolo.

– Unde Dumnezeu e Lee Vining?

– Pe partea estică a munților Sierra Nevada, lîngă Parcul Național Yosemite.

– Cum ai știut să ajungi acolo?

– FBI-ul a găsit motelul unde au dormit cei doi azi-noapte și pe urmă a aflat de unde au închiriat o mașină. Smith a cerut o hartă a Californiei de Nord și a întrebat dacă este deschis un anume drum spre Yosemite. Noi am mers către parc, iar atunci cînd McGraw ne-a contactat, ne-am continuat drumul spre Lee Vining. Se află la numărul de telefon al unui bărbat pe care-l cheamă Nicholas Romanov – evident, un nume fals. Mergem într-acolo.

Tremont răsuflă adînc, încîntat.

– Bine. Altceva?

În sfîrșit. Arabul coborî glasul, adoptînd un ton confidențial. Vorbele lui erau pline de mîndrie:

– Da, am și alte vești. Foarte bune, care or să-ți placă și n-or să-ți placă. Investigația mea privindu-l pe Smith arată că acest Marty Zellerbach e un vechi prieten de-al lui din timpul școlii – ca și Bill Griffin.

Tremont mormăi:

– Deci Griffin l-a avertizat pe Smith în parcul Rock Creek!

– Și, fără îndoială, n-are de gînd să-l ucidă pe Smith. Dar s-ar putea să nu ne fi trădat pe față.

– Crezi că mai vrea bani?

– N-am remarcat semne care să-mi spună altceva.

Tremont dădu din cap, gîndindu-se.

– Atunci am putea să-l folosim în avantajul nostru. În regulă, rezolvă cu Jon Smith și cu cei lîngă care se află. În minte începea să i se alcătuiască un plan. Da, știa exact ce are de făcut. Mă ocup eu de Griffin.

Ora 7:52 p.m.
Thurmont, Maryland

Bill Griffin schiță un zîmbet. Camionul alb pentru livrări de pizza trecuse de trei ori în ultimele două ceasuri pe lîngă casa cu trei etaje în formă de solniță a lui Jon Smith. Se afla în casa întunecată de la ora șase după-amiază, după ce abandonase supravegherea de la Fort Detrick, ce durase toată ziua. Îi atrăsese atenția de cînd văzuse prima dată camionul încetinînd în timp ce trecea pe lîngă clădire. Să fi fost Jon, vrînd să se asigure că locuința lui era sigură și nesupravegheată? A doua oară își pregătise binoclul cu infraroșii și văzuse că șoferul nu era Jon. A treia oară înțelese: unul dintre oamenii lui al-Hassan îl căuta pe Jon – și, poate, și pe el.

Griffin știa că arabul devenise bănuitor încă de la episodul din parcul Rock Creek, dar lui al-Hassan nu i-ar fi trecut prin minte că Bill ar aștepta în casă. Griffin avusese grijă să nu lase nici un semn că se afla acolo. Mașina lui era ascunsă în garajul unei clădiri pustii, la trei străzi distanță, și intrase în locuința lui Jon spărgînd broasca ușii din spate. Deoarece Jon nu se întorsese nici la Detrick, nici la Thurmont, Griffin începea să creadă că nici nu avea să o facă. Îl ucisese deja al-Hassan? Nu, altfel n-ar fi trimis oameni să-l caute, pe Jon sau pe el însuși.

Prin întuneric, porni în grabă spre camera de lucru. După ce deschise computerul, formă parola și codul de criptare al paginii lui secrete de pe Internet. Văzu imediat mesajul fostului său partener de la FBI, Lon Forbes:

Colonelul Jonathan Smith încearcă să te găsească. A luat legătura și cu Marjorie în același scop. FBI, poliția și armata îl caută pe Smith: e dezertor și trebuie să răspundă la niște întrebări legate de două decese. Anunță-mă dacă vrei să vorbești cu el.

Griffin se gîndi, apoi verifică dacă mai exista vreun mesaj. De astă dată observă urmele cuiva care intrase clandestin în pagina lui, ceea ce putea însemna că o a treia persoană îl căuta. Nu exista nici o indicație pe pagina de Internet care să-i comunice unui intrus unde era el. Totuşi, un al treilea urmăritor îl neliniştea.

Ieşi din pagină, închise computerul şi se întoarse la uşa din fund. Cînd fu sigur că nimeni nu supraveghea spatele casei, se strecură afară, în noapte.

Ora 8:06 p.m.
New York City

Cei patru oameni care se adunaseră într-o încăpere izolată de la Clubul Harvard, situat pe Forty-fourth Street, erau nervoşi. Se cunoşteau de mulți ani, fiind uneori pe poziții opuse şi avînd interese conflictuale, însă, acum, o atracție împărtăşită pentru bani, putere şi o viziune asupra viitorului pe care le plăcea să o numească „realistă" îi adusese împreună în camera aceea.

Cel mai tînăr dintre cei patru, generalul maior Nelson Caspar, adjunctul şefului Marelui Stat Major, purta o conversație în şoaptă cu congresmanul Ben Sloat, un oaspete periodic al proprietății lui Victor Tremont, ascunsă în Adirondack. La intervale de cîteva secunde, generalul Caspar îşi arunca privirea spre uşa încăperii. Nancy Petrelli, secretar de stat la Sănătate şi Asistență Socială, se plimba singură pe lîngă ferestrele acoperite cu draperii, îmbrăcată într-un costum St.John. Generalul-locotenent (în rezervă) Einar Salonen, susținător important al complexului militaro-industrial american, şedea într-un fotoliu cu o carte în mînă, însă fără să citească. Nici generalul Caspar, nici generalul Salonen

nu purtau uniformă, preferînd nişte costume simple, dar scumpe, pentru întîlnirea clandestină.

Cînd se deschise uşa, toate capetele se întoarseră aproape la unison. Victor Tremont intră grăbit.

– Îmi cer scuze, domnilor şi doamnă – se înclină uşor spre Nancy Petrelli –, dar am fost reţinut de nişte treburi în legătură cu problema noastră de colonelul Smith, care, mă bucur s-o spun, e pe cale să fie rezolvată.

Un murmur de uşurare străbătu încăperea.

– Cum a decurs întîlnirea cu consiliul directorial de la Blanchard? mormăi generalul Caspar.

Era întrebarea ce stăruia în minţile tuturor. În elegantul său smoching, Tremont se aşeză pe braţul unei canapele din piele. Emana siguranţă şi părea să-i atragă ca un magnet pe cei patru distinşi oaspeţi. Ridică bărbia patriciană şi rîse:

– Acum deţin controlul ferm asupra întregii companii.

Vocea generalului Salonen fu cea mai puternică:

– Felicitări!

– O veste grozavă, Victor, recunoscu congresmanul Sloat. Asta ne situează într-o poziţie de forţă.

Secretarul de stat Petrelli admise:

– Nu eram sigură că o să reuşeşti.

– Eu n-am avut nici o îndoială.

Generalul Caspar zîmbi.

– Victor învinge mereu.

Tremont rîse din nou.

– Mulţumesc. Vă mulţumesc mult pentru votul vostru de încredere. Dar trebuie să spun că sînt de acord cu generalul Caspar.

De astă dată rîseră cu toţii, chiar şi Nancy Petrelli. Dar rîsul ei nu prea avea haz. Abordă direct punctul critic:

– I-ai comunicat consiliului? Detaliile?

– Punct cu punct.

Tremont încrucişă braţele, zîmbi şi aşteptă. Îi tachina. Tensiunea din cameră spori. Toate privirile erau îndreptate spre el.

– Şi? întrebă într-un tîrziu Nancy Petrelli.

– Ce-a zis afurisitul ăla de consiliu? dori să ştie generalul Salonen.

Victor Tremont afişă un zîmbet larg:

– S-au repezit la Proiectul Hades ca un cîine la os. Privi în jur feţele relaxate. Se putea vedea semnul dolarului strălucind în ochii lor. Credeam că mă aflu în Las Vegas, iar ei sînt nişte jocuri mecanice.

– Fără remuşcări? întrebă congresmanul Sloat. Nu este de temut că se vor răzgîndi? Că vor avea mustrări de conştiinţă?

Tremont dădu din cap.

– Aminteşte-ţi că i-am selectat pe toţi cu atenţie. Ne-am coordonat sursele ca să-i putem alege după pregătire, interese şi toleranţa la risc.

Cea mai mare problemă fusese să obţină aprobarea lui Haldane pentru ca toţi cei aleşi să poată fi propuşi şi votaţi în consiliu pe măsură ce membrii vechi se pensionau sau ajungeau la finalul mandatului.

– Sigur, acum se pune întrebarea dacă i-am apreciat corect.

– Evident, întări satisfăcut congresmanul Sloat.

– Exact, spuse Tremont. Mă rog, s-au albit puţin la faţă cînd le-am vorbit despre posibile decese în absenţa serului nostru şi despre morţile inevitabile care vor surveni pînă cînd tratamentul va fi aprobat pentru uz uman. Dar le-am explicat că, pe de altă parte, virusul nu e sută la sută fatal fără tratament, iar ei au înţeles că decesele n-ar ajunge la mai mult de un milion în toată lumea dacă guvernul aprobă rapid serul nostru.

Nancy Petrelli, tot pesimistă, întrebă:

– Şi dacă guvernul nu va plăti preţul nostru?

O tăcere grea se lăsă ca un giulgiu întunecat peste mica încăpere. Cei prezenţi întoarseră neliniştiţi privirea de la secretarul de stat pentru Sănătate. Era o întrebare pe care şi-o puseseră cu toţii.

– A, mă rog, spuse Tremont, noi cunoşteam acest risc încă de la început. Ni l-am asumat ca să obţinem miliardele pe care-o să le facem. Dar mă îndoiesc că guvernul nostru sau oricare altul va avea de ales. Dacă nu cumpără serul, foarte mulţi oameni vor muri în întreaga lume. Ăsta e răspunsul.

Generalul Caspar dădu din cap aprobator.

– Cine îndrăzneşte învinge.

– A, da. Deviza SSA. Tremont se înclină spre general în semn de recunoaştere şi adăugă pe un ton sec: Dar îmi place să cred că ne asumăm riscuri pentru o răsplată mult mai mare şi mai concretă decît nişte medalii şi laude din partea reginei, nu?

Tremont îi privi pe cei patru luptîndu-se să cuprindă cu mintea enormitatea situaţiei. *Conştiinţa ne face pe toţi nişte laşi.* Cuvintele lui Shakespeare, sau pe-aproape, îi răsunară în minte. *Dar foloseşte-ţi curajul pîn-la capăt şi nu o să dai greş.* Dar nu curajul ori Shakespeare îi făcuse să accepte riscul unui masacru potenţial. Nu la începutul secolului douăzeci şi unu. Era vorba despre putere şi bogăţie.

Generalul Salonen zise fără menajamente:

– Dar nici unul dintre noi sau din familiile noastre nu va muri. Noi avem serul.

Toţi se gîndiseră la asta, dar numai Salonen avusese curajul de-a o spune. Tremont continua să aştepte.

– Cînd o să înceapă? întrebă Nancy Petrelli.

Tremont se gîndi.

– Aş zice că, în trei sau patru zile, realitatea unei epidemii va lovi conştiinţa planetei cu iuţeala fulgerului.

Se auzi un murmur. Greu de spus dacă era expresia milei sau a lăcomiei.

– Cînd se va întîmpla, continuă Tremont, vreau ca fiecare dintre voi să evidenţieze pericolul pentru umanitate. Să apese pe butonul de alarmă. Pe urmă o să anunţăm că avem serul.

– Şi-o să sărim în ajutor. Generalul Caspar rîse răguşit.

Toate îndoielile se risipiră, cei patru conspiratori simţindu-se legaţi de imaginea ţelului comun la care visau de atîta vreme. Era aproape. Foarte aproape. Chiar de cealaltă parte a orizontului. Vreme de o clipă, teama de vreo opoziţie, de trădarea potenţială a lui Bill Griffin sau de investigaţia hotărîtă a lui Jonathan Smith le zbură din minte.

– Minunat, şopti cineva.

24

Ora 3:15 p.m.
Sierra Nevada, California

O priveşte! strigă Marty. E atît de *minunat!*

Se opri brusc în hol, se întoarse, iar trupul lui neîndemînatic se răsuci şi intră cu zgomot într-o încăpere ca o peşteră, slab luminată, aflată în partea din spate a refugiului montan al lui Peter Howell. Încremenit, privea cu ochi strălucitori peretele opus.

Pe zid, la vreo trei metri deasupra podelei, licăreau nişte hărţi electronice transparente. Fiecare ţară era luminată cu o culoare diferită. Becuri mici clipeau continuu pe hărţi. Şiruri de lumini multicolore se aprindeau în ordinea numelor înscrise într-un registru ce atîrna lîngă proiecţiile cartografice.

În spatele lor, dispozitive cibernetice de ultimă oră acopereau peretele. În centrul camerei era un fotoliu de comandă din piele şi oţel. De fiecare parte a acestuia se afla cîte un glob pămîntesc şi cîte un fişet.

Smith examină hărţile – Irak, Iran, Turcia şi zone din cele trei ţări care formau teritoriul istoric al kurzilor. Apoi era Timorul de Est. Columbia. Afghanistan. Sudul Mexicului şi Guatemala. El Salvador. Israel. Rwanda. Punctele fierbinţi ale conflictelor tribale, luptele interetnice, răscoalele ţărăneşti, războaiele religioase, revoltele populare.

– E centrul tău de control? îl întrebă Jon pe Peter.

– Exact.

Peter încuviinţă dînd din cap:

– E bine să ai o ocupaţie.

Era mai mult decît trebuia – sau putea – să deţină un cetăţean particular. Era evident că Peter Howell lucra şi acum pentru cineva.

Marty alergă spre instalaţia cibernetică.

– Mi-am dat seama că PC-ul dumitale avea prea mare putere ca să fie unul obişnuit. Trebuie să fie conectat la acest Goliat. E *splendid!* Vreau şi eu hărţi ca astea la mine acasă. Supraveghezi activităţile din ţările astea, nu-i aşa? Eşti legat direct la centrele din fiecare regiune? Trebuie să-mi arăţi ce faci. Cum sînt conectate hărţile. Cum...

– Nu acum, Mart. Jon încerca să-şi păstreze calmul. Acum plecăm. Evacuăm locul, ai uitat?

Marty se schimbă la faţă.

– De ce-i aşa de important să plecăm? Eu vreau să trăiesc în camera asta.

Expresia lui abătută dispăru. Faţa sa rotundă era la fel de aprinsă ca şi hărţile de deasupra.

– Asta o să fac! E perfect. Întreaga lume va veni la mine aici. N-o să trebuiască să plec ori...

– Plecăm chiar acum, zise Jon hotărît, împingîndu-l spre ușă. Ne poți ajuta să încărcăm bagajele, bine?

– Dacă tot sîntem aici, o să-mi iau dosarele.

Peter luă un vraf de dosare cafenii de deasupra fișetului. Îndreptîndu-se către ușă, apăsă cu degetul pe ramă. Jon auzi un declic slab.

– Voi doi luați mîncare din bucătărie pentru o zi. O să avem nevoie de arme și muniție. Și de whisky, desigur.

Jon dădu din cap.

– Și noi avem cîte ceva în mașină. Cum dracu' o să le cărăm pe toate?

– A, las' pe mine.

Un zgomot grav, melodios se auzi dinspre centrul de control. Marty se furișase de lîngă Jon și ședea acum în fotoliul lui Peter, în fața consolei de mărimea peretelui. Se legăna dintr-o parte în alta, cu ochii ațintiți la mulțimea de lumini schimbătoare de pe hărțile transparente. Începea să înțeleagă ce însemnau și cum erau legate între ele. Uimitor! Aproape că simțea luminile pulsînd în ritmul gîndurilor lui...

Jon îl atinse pe umăr.

– Mart.

– Nu! Se întoarse de parcă ar fi fost mușcat. N-o să plec de-aici! Niciodată! Niciodată! Nici...

Jon încercă să-l oprească, în vreme ce el lovea și se zbătea.

– Are nevoie urgent de pastile, îi zise el lui Peter.

Cuprins de turbare, Marty izbea cu pumnii, înjurînd incoerent. Jon își pierdu răbdarea și îl cuprinse strîns în brațe, ridicîndu-l de la pămînt, și-l îndepărtă de consolă, în timp ce el continua să lovească și să strige. Peter se încruntă:

– N-avem timp de așa ceva.

Înaintă un pas și îl pocni pe Marty în bărbie.

Acesta făcu ochii mari, apoi se prăbuși în brațele lui Jon, inconștient.

Silueta zveltă a lui Peter ieşi în grabă pe culoar.

– Adu-l încoace.

Jon oftă. Bănuia că Marty şi Peter nu se vor înţelege. Îl ridică pe Marty, a cărui faţă rotundă avea o expresie paşnică. Îl săltă pe umăr şi îl urmă pe fostul membru al SSA şi agent MI6, pe uşa din spate a bucătăriei, pătrunzînd în ceea ce se dovedi a fi un garaj. Acolo era parcată o rulotă de mărime medie.

– Asta-i cu totul altceva, înţelese Jon. Trebuia, desigur, să existe şi altă soluţie. Nu trăieşti într-un loc de unde ştii că n-ai scăpare.

– Corect. Întotdeauna am avut şi altă cale de ieşire. E un drum de ţară. Nu figurează pe hartă, nu e bine întreţinut, dar o să ne descurcăm. Ascunde-l pe Marty în rulotă.

Jon îl puse pe Marty într-unul din cele trei paturi suprapuse instalate în spate. Interiorul rulotei era cel obişnuit – bucătărie, un colţ pentru masă, baie, toate miniaturale, cu excepţia spaţiului central. Acela era atracţia vehiculului. Era o versiune restrînsă a camerei cu hărţi şi computere din casă, prevăzută cu hărţi de perete, consolă şi mici becuri colorate ce se aprinseră în timp ce Jon le privea.

– Termin de încărcat bateriile, spuse Peter cînd Jon se întoarse în garaj.

Englezul conectase rulota la reţeaua de curent a casei. În ora următoare, duseră din casă mîncare, whisky, arme şi muniţie. În timp ce Jon le stivuia, Peter dispăru ca să facă pregătiri. Într-un tîrziu, Marty gemu pe pat şi dădu din mînă. În acelaşi moment, Jon auzi motorul unui avion ce se apropia la joasă înălţime. Scoase pistolul şi alergă în casă.

– Calmează-te, îl linişti Peter.

Ieşiră împreună în faţa casei şi ridicară privirea spre cer. Un Cessna cu un singur motor huruia coborînd în picaj deasupra cabanei. Un tub mic de oţel căzu în luminiş. Cîteva clipe mai tîrziu, Peter se întoarse cu el.

– Medicamentele omulețului.

În rulotă, Jon îl ridică în capul oaselor pe Marty care gemea, îi dădu o pastilă, un pahar cu apă și îl privi cum o lua, bombănind fără încetare. Apoi se întinse pe spate fără o vorbă și fixă cu privirea tavanul rulotei. Marty vorbea rareori despre boala lui, însă uneori Jon îl surprindea într-un moment de neatenție, ca acesta, cînd rămînea cu privirea pierdută, parcă întrebîndu-se ce simțeau și gîndeau ceilalți oameni, ce însemna de fapt o „viață normală".

Peter vîrî capul pe ușă cu o expresie sumbră.

– Avem vizitatori.

– Stai culcat, Mart.

Jon își bătu prietenul pe spate și ieși în grabă din rulotă.

La gîtul lui Peter atîrna un binoclu. Luă mitraliera într-o mînă, iar cu cealaltă îi aruncă lui Jon pușca de vînătoare. Chipul lui ridat, veșnic bronzat, avea un fel de strălucire lăuntrică stranie, ca și cum personalitatea lui reală – ceea ce-i plăcea cu adevărat, ce-i punea sîngele în mișcare – s-ar fi trezit dintr-o dată la viață.

Jon trase aer în piept și simți emoția și teama pe care și le dorise cîndva. Poate că sosiseră ucigașii. Iar el era pregătit să-i întîmpine. De fapt, nerăbdător.

Cu Peter în frunte, străbătură casa în salturi și ieșiră pe veranda din față. Rămaseră ascunși în spatele tufelor din fața cabanei, apoi cercetară cu privirea podul de oțel ce traversa viroaga adîncă și cele cinci siluete de pe malul opus care examinau mașina închiriată a lui Jon. Peter se uită prin binoclu.

– Trei sînt ajutoarele șerifului din zonă. Doi poartă costume închise și pălării la culoare și par să conducă operațiunea.

– Nu par să fie criminalii.

Jon luase binoclul și regla imaginea. Era limpede că trei dintre ei erau polițiști în uniformă, iar ceilalți doi dădeau

ordine. Aceştia din urmă stăteau deoparte şi vorbeau între ei, ignorîndu-i pe poliţişti. Unul dintre ei arătă spre cabană.

– Sînt cei de la FBI, presupuse Jon. N-or să se apuce să tragă. Sînt numai dezertor.

– Dacă nu sînt mînă-n mînă cu ucigaşii şi dacă nu cumva situaţia s-a schimbat. Mai bine să nu riscăm. Hai să le dăm ceva de gîndit.

Peter se depărtă de Jon, dispărînd în spatele casei. Jon continua să-i urmărească pe oamenii FBI-ului care le ordonau ajutoarelor de şerif să rămînă în spate, în vreme ce ei înaintau. Toţi cei cinci îşi scoaseră armele şi, cu cei doi civili în frunte, se apropiară de pod. Primul agent ducea un portavoce electric.

Erau doar la cîţiva paşi de pod cînd toţi se opriră brusc, uluiţi. Jon se frecă la ochi, nevenindu-i să creadă. Cu o clipă în urmă, podul fusese acolo. Acum dispăruse.

Se auzi un zgomot înfricoşător, pe urmă praful se înălţă din prăpastie într-un nor gros, alb-cafeniu.

Intruşii rămăseseră cu gura căscată. Priviră în jos, apoi în sus şi pe malul celălalt. Cei doi agenţi se apropiară încet de marginea rîpei. Prin binoclu, Jon îi văzu rînjind şi uitîndu-se din nou estimativ în fundul viroagei abrupte. Era o glumă de-a FBI-ului. Ceilalţi rîseră.

Peter se întoarse şi se ghemui lîngă Jon.

– I-am surprins puţin?

– Aşa s-ar zice. Ce s-a întîmplat?

– O scamatorie electrică. Podul are nişte balamale al naibii de mari pe malul ăsta. Cînd desfac dispozitivele care îl ataşază pe partea opusă, podul cade în viroagă, ricoşează în malul dinspre noi şi rămîne atîrnat. Durează pînă să-l pui la loc, dar mă vor ajuta nişte oameni din Lee Vining cînd o să am nevoie de ei. Se ridică în picioare. Oricum, asta o să-i ţină pe loc încă o jumătate de oră. E greu să cobori şi să urci în groapa aia. Hai.

Jon chicoti în timp ce străbăteau casa întorcîndu-se în garaj, unde Marty şedea pe treptele rulotei, cu un aer obosit şi trist.

– Bună, Jon. Ţi-am făcut necazuri?

Rostise vorbele încet.

– Ai fost strălucit, ca de obicei, dar va trebui să renunţăm din nou la haine. FBI-ul ne-a găsit. Au pus mîna pe maşina noastră, iar noi trebuie să plecăm repede.

– Eu ce pot să fac?

– Intră în rulotă şi aşteaptă.

Jon ieşi din nou. Îl găsi pe englez şezînd turceşte pe stratul din ace de pin de sub copaci. Soarele strălucea printre ramuri, desenînd modele complicate pe silueta lui şi pe cea a pumei aurii, culcată în faţa lui. Peter vorbi încet:

– Îmi pare rău, Stanley, dar trebuie să plec din nou. Ştiu că e neplăcut. Aşa că întoarce-te la nevastă şi descurcă-te singur o vreme. Ai grijă de fort pînă mă întorc, iar eu o să revin înainte de-a apuca să spui că Bob e unchiul tău.

Marea felină, cu coada nemişcată, îl fixa pe Peter cu ochii ei galbeni. Jon avea impresia că puma înţelege cuvintele. Orice-ar fi fost – cuvintele, tonul vocii sau limbajul trupului –, animalul se apropie, întinse gîtul şi atinse uşor nasul lui Peter.

– La revedere, băiete.

Peter îl atinse şi el. Apoi se ridică în picioare. Schimbară o privire, pe urmă felina se întoarse şi se depărtă în salturi agile printre copaci. Peter porni spre Jon.

– O să fie în regulă? întrebă Jon. Poate supravieţui singur?

– Stan e doar parţial dresat, Jon. Nu e domesticit. Nu sînt sigur că vreo felină poate fi îmblînzită, dar asta-i altă poveste. Stanley mă tolerează şi mă apără pe mine şi cabana, însă duce de fapt un fel de viaţă dublă. Are teritoriul lui, vînează, se împerechează şi are pui, dar, cine ştie de ce, m-a acceptat

pe mine şi spaţiul unde stau ca pe o parte a răspunderii lui. Mănîncă hrana pe care i-o dau ca o compensaţie a faptului că nu vînează, bănuiesc, nu fiindcă are nevoie de ea. O să fie în regulă.

– N-o să încerce să-i atace pe poliţiştii ăia?

– Doar dacă-i spun eu s-o facă. Altfel evită oamenii, ca orice felină, dacă nu e ameninţat. Dar o să aibă grijă de casă, apărînd-o de alte animale – urşi, de exemplu – care ar distruge-o. Deodată înălţă capul şi aplecă urechea. Aşa e! Sînt în viroagă şi urcă malul. E timpul s-o ştergem.

Cîteva clipe mai tîrziu, cu portbagajul plin şi cu bateriile încărcate, rulota sălta la vale pe panta muntelui, printre pini înalţi, cedri, trecînd uneori pe lîngă un stejar negru. În spatele lor, o serie de explozii înăbuşite se auziră din interiorul cabanei.

– *Joon!* Ce-i asta? Marty întoarse capul.

– Sînt în casă! Jon înjură. La naiba.

– Nu cred, zise Peter. Doar un mic dispozitiv de autodistrugere. Nu puteam lăsa centrul de control pe mîna lor, nu? Acum s-a produs o implozie. Tot ce-i acolo va fi distrus, dar restul casei rămîne intact. Neatins. Isteaţă treabă, nu? Opera unui fost genist pe care-l cunosc şi care se ocupă de electronică.

După iarna instalată recent în munţi, pete albe rămase de la ultimele ninsori scînteiau printre arbori. Pietrele de pe drum şi şanţurile săpate de ploile trecute făceau să trepideze rulota. Se depărtau destul de repede, legănîndu-se, înclinîndu-se şi zdruncinîndu-se pe drumul ce şerpuia în jos.

Jon insistă:

– Mi-ai aranjat plecarea în Irak?

Peter vîrî mîna în buzunarul sahariane pe care o îmbrăcase peste cămaşa de flanel, scoase un plic şi i-l înmînă lui Jon.

– Înăuntru e o hîrtie tipărită. Urmează instrucțiunile punct cu punct, altfel călătoria ta se va încheia cu mult înainte de a-ți da seama. Punct cu punct.

– Înțeleg.

Peter îl privi dintr-o parte.

– Era vorba despre o sarcină pentru mine.

– Şi eu, Jon? întrebă Marty din spate.

– Ştiți ce avem de făcut, le zise Jon. Aflați de unde provine virusul, cum se tratează, cine îl deține, ce au de gînd să facă cu el şi cine a ucis-o pe Sophia.

– Şi cum să-i oprim, spuse Peter sumbru.

– Mai ales cum să-i oprim.

După ce o groapă adîncă de pe drum îi azvîrli şi îi aruncă înapoi pe scaune, zgîlțîindu-i zdravăn, Jon continuă:

– Toate laboratoarele biologice de Nivel Trei şi Patru din lume lucrează la tratament, aşa că putem obține ajutor de la ele. Dar mai rămîn celelalte întrebări. De fapt, e una singură şi mare: Cine deține virusul? Însă informațiile despre oricare dintre celelalte aspecte pot conduce la răspunsul final. Mă bizui pe faptul că în Irak au cea mai bună ocazie de-a descoperi de unde provine virusul şi ce-au de gînd să facă cu el.

– Dar şi răspunsul la întrebarea „cine a ucis-o pe Sophia?“ ne poate duce la o concluzie, stabili Peter. Asta-i treaba mea, corect?

– Da. A ta şi-a lui Marty. Privi în spate. Tu încearcă să afli dacă există vreun apel telefonic neconsemnat, Mart, şi să-l găseşti pe Griffin. Dar va trebui să lucrezi rapid. Nu rămîne prea mult timp pe aceeaşi linie. Modifică traseele. Astea sînt două sarcini importante.

Chipul lui Marty avea o expresie vinovată.

– Îmi pare rău, Jon.

– Ştiu. Jon făcu o pauză. Trebuie să găsim o cale de-a păstra legătura.

– Internetul, zise prompt Marty. Dar nu prin E-mail.

– Ai dreptate, admise Peter. Dar poate că există vreun loc unde putem lăsa mesaje.

Jon zîmbi.

– Ştiu unde – chiar sub nasul lor, unde n-ar căuta niciodată. Putem folosi pagina de Internet a sindromului Asperger.

Marty aprobă entuziasmat:

– E grozav, Jon. Perfect.

Continuară să discute despre aspectul paginii de Internet şi ce fel de mesaje codificate să lase acolo, pînă cînd Peter strigă deodată:

– Ţineţi-vă bine! Inamicul e în spate!

Rulota făcu un viraj brusc, înclinîndu-se pe o parte şi rulînd cîteva secunde pe două roţi. O salvă de împuşcături răsună dinspre pădure. Un geam se sparse şi metalul caroseriei fu perforat în spatele rulotei. Marty ţipă.

– Mart! Jon se uită în spate.

Marty şedea ghemuit pe podeaua maşinii înclinate, ţinîndu-şi strîns piciorul stîng şi încercînd să nu fie azvîrlit dintr-o parte în alta ca un sac de făină. Un sac de făină însîngerat. Jon văzu o pată roşie ce se întindea pe pantalonul lui Marty, dar prietenul lui zîmbi vag şi zise cu voce tremurîndă:

– N-am nimic, Jon.

– Ia un prosop, îi porunci Jon, împătureşte-l şi leagă-l strîns peste rană. Dacă sîngerarea n-o să înceteze, strigă-mă.

El trebuia să stea în cabină, unde ar fi putut folosi arma de vînătoare a lui Peter dacă vreunul dintre agresori le-ar fi tăiat calea.

Privind calm în faţă, Peter era prea ocupat cu manevrarea volanului ca să mai poată mînui o armă. Masivul vehicul părăsi drumul hurducîndu-se şi intră printre arbori şi tufe, reuşind ca prin minune să nu lovească nimic; Peter îl conducea cu precizia unui astronaut ce acosta la o staţie

spațială. Rulota trecu de două ori prin albiile unor pîraie, împroşcînd apa şi clătinîndu-se primejdios pe pietrele ascunse la fund.

Pe drum, doi bărbați alergau cu arma în mînă, încercînd să țintească rulota, dar înclinările și salturile imprevizibile ale vehiculului îi păcăleau. Dădeau la o parte crengile şi săreau peste pietre. În spatele lor, o camionetă gri se chinuia să întoarcă pe drumul îngust ca să poată continua urmărirea.

După ce ucigaşii rămaseră mult în urmă, Jon zări o prăpastie adîncă apărînd amenințător drept în fața lor.

– Peter! Atenție!

– Am văzut!

Peter apăsă frîna, răsucind pe jumătate volanul. Derapînd într-o parte, masivul vehicul risca să se răstoarne, dar se lovi lateral de doi bolovani imenşi şi se opri zgîlțîindu-se la cîțiva paşi de abis.

Pe drum, urmăritorii erau încă departe, dar se apropiau din nou. În depărtare, camioneta aproape că reuşise să întoarcă.

În rulotă, atmosfera era încordată. Jon privi în fundul prăpastiei şi îşi şterse fața de transpirație.

– Să mergem.

Peter porni motorul şi masivul vehicul o luă din loc paralel cu rîpa şi drept spre drumul mare.

Jon îi urmărea cu privirea pe cei doi atacatori care încercau să scurteze drumul alergînd prin pădure.

– Se apropie!

Peter le aruncă o privire rapidă celor doi. În față, viroaga cotea brusc, iar el scoase rulota dintre copaci, îndreptînd-o iar spre drum. Cu un zîmbet de uşurare, întoarse vehiculul greoi şi porni huruind pe drumul de țară, lăsînd în urmă nori de praf.

Răsună o ultimă rafală, iar gloanțele şuierară printre arbori şi în jurul rulotei ce gonea. Jon se strădui să răsufle adînc şi

să slăbească strînsoarea mîinilor pe armă. Se uită în oglinda retrovizoare. Celor doi li se alăturase al treilea bărbat. Se opriseră cu toții în mijlocul drumului plin de praf, înfuriați și dezamăgiți, cu armele atîrnîndu-le în mîini.

Jon îl recunoscu pe bărbatul scund și îndesat care venise lîngă ceilalți doi.

– Ei sînt, zise el mînios. Oamenii care-au încercat să mă omoare. Se uită la Peter. Trebuie să mai fie și alții pe undeva.

– Sigur.

Peter studia drumul desfundat în vreme ce rulota continua să se zgîlțîie și să salte.

– O strategie de eschivare, aș zice. Cunoașterea terenului. Lasă-l pe inamic să supraevalueze elementul surpriză.

Jon se întoarse la Marty, ținîndu-se de ce-i ieșea în cale. Însă de astă dată Marty avusese dreptate – rana din piciorul stîng era superficială. Jon aplică pe ea antibiotic și un pansament. Unul dintre geamurile rulotei fusese spart și caroseria era străpunsă în trei locuri, dar gloanțele nu pătrunseseră în alte locuri și nu se stricase nimic important. Rămăsese intact și computerul, care făcea parte din echipamentul de bază al lui Peter.

Jon reveni în cabină, lîngă Peter, și după cinci minute auzi zgomotul traficului.

– Ce crezi? Scrută drumul de țară ce șerpuia printre copaci. Or să ne aștepte la intersecția cu autostrada?

– Sau mai aproape. Hai să-i dezamăgim. Peter schiță zîmbetul lui vag.

În fața se vedea o cărare ce se despărțea de drum, luînd-o la stînga. Și mai îngustă decît drumul pe care mergeau, și mai accidentată, era doar cu cîțiva centimetri mai lată decît rulota. Dar era un drum, nu o potecă. Peter explică:

– E un drum pentru pompieri. Pădurea e plină de ele. Nu sînt marcate decît pe hărțile pădurarilor și-ale pompierilor.

– Mergem pe el? întrebă Jon.

– Un drum pitoresc. Cu un zîmbet scurt, Peter întoarse rulota într-acolo.

Ramurile pinilor loveau şi zgîriau caroseria rulotei. Era un zgomot neîncetat şi descurajant, ca al degetelor pe o tablă şcolară. Peste cincisprezece minute, exact cînd Jon începea să creadă că îşi va pierde minţile, văzu capătul drumului.

– Ăsta e? îl întrebă pe Peter cu speranţă în glas.

– Ce? Sfîrşitul acestei plăcute călătorii? Peter întoarse rulota pe alt drum pentru pompieri. Acum mergem la vale, observi? Nu mai durează mult, zise el vesel. Vino-ţi în fire, amice.

Drumul pe care o luaseră era la fel de îngust şi ramurile pinilor continuau să zgîrie caroseria. Jon închise ochii şi oftă, încercînd să nu simtă furnicăturile de pe piele. Bine că Marty, aflat în spate, nu se plîngea. Dar Marty era sub influenţa tratamentului. Mulţumea Cerului fie şi pentru atît.

Cînd ajunseră într-un tîrziu la autostradă, Jon îşi îndreptă spatele, atent. Peter opri rulota printre copaci, la marginea asfaltului şoselei. Zgîrieturile şi plesniturile încetaseră şi doar zgomotul motorului şi al traficului tulbura frumuseţea calmă a pădurii.

Jon se uită în jur.

– Îi vezi?

Traficul de pe şoseaua cu două benzi din faţa lor era mai intens decît se aşteptaseră.

– Asta nu-i autostrada 120.

– Nu, e 395. Cea mai mare de pe partea asta. Aşa ar trebui. Vezi pe cineva la pîndă?

Jon privi în ambele direcţii.

– Pe nimeni.

– Bine. Nici eu. Încotro?

– Cum ajungem mai repede la San Francisco?

– La dreapta şi înapoi pe 120, prin parcul Yosemite.

– Atunci dreapta şi pe 120.

Peter clipi şiret din ochi.

– Ai tupeu, nu glumă!

– Ultimul lucru la care s-ar aştepta e că o să ne întoarcem pe drumul pe care-am venit, iar rulota seamănă cu oricare alta.

– Dacă nu cumva au văzut numărul de înmatriculare.

– Atunci schimbă plăcile.

– Fir-ar să fie, băiete. Trebuia să mă fi gîndit la asta.

Peter scoase din torpedo o şurubelniţă şi o pereche de plăci de înmatriculare din Montana, apoi sări din cabină.

Jon îşi luă pistolul şi îl urmă. Stătu de pază în vreme ce Peter scotea numerele vechi şi le înşuruba pe cele din Montana. În pădurea liniştită, păsările cîntau şi insectele zumzăiau. Cîteva minute mai tîrziu, amîndoi se întoarseră în cabină. Marty se instalase în faţa computerului. Ridică privirea.

– Totul e-n regulă?

– Bineînţeles, îl asigură Jon.

Peter porni motorul şi declară cu entuziasm:

– Hai să înfruntăm riscul.

Întoarse vehiculul greoi pe autostrada ce ducea spre sud. Cînd apăru intersecţia cu şoseaua 120, coti pe ea şi începură să urce panta. După patru sute de metri, depăşiseră două camionete parcate în pădurea deasă, de o parte şi de alta a drumului de ţară ce ducea în spatele casei lui Peter.

Într-una din ele, un bărbat înalt, cu faţa ciupită de vărsat, ochi încercănaţi şi purtînd un costum negru, vorbea la o staţie de emisie-recepţie. Părea agitat şi privea dezamăgit în susul muntelui. De-abia se uită la rulota rablagită cu numere de Montana care urca pe autostrada spre Yosemite.

– E arab, zise Peter. Porc periculos.

– Aşa cred şi eu. Jon urmărea traficul de pe autostradă. Vorbi cu glas grav: Să sperăm că o să găsesc nişte răspunsuri în Irak şi că voi o să daţi de urma lui Bill Griffin şi-o să aflaţi

mai multe despre moartea Sophiei. Apelurile alea telefonice dispărute ar putea fi esențiale.

Continuară drumul. Peter deschise aparatul de radio. Transmitea veşti dintr-o lume neştiutoare, în vreme ce lăsarea serii arunca umbre lungi, amenințătoare peste culmile înzăpezite ale Sierrei.

PARTEA A TREIA

25

Ora 8:00 p.m., marţi, 21 octombrie
Casa Albă, Washington, D.C.

Ca o acuzaţie mută, prima pagină a ziarului *The Washington Post* se vedea pe marea masă ovală din Camera de Consiliu, acolo unde o lăsase preşedintele. Deşi nici unul dintre solemnii şefi de cabinet aşezaţi în jurul mesei lustruite şi nici unul dintre asistenţii înşiraţi pe lîngă pereţi nu se uita la titlul de pe banderola ziarului, toţi erau dureros de conştienţi de prezenţa sa. Se treziseră în dimineaţa aceea şi găsiseră propriile lor exemplare pe pragul locuinţelor, aşa cum sute de milioane de americani descoperiseră aceleaşi titluri înspăimîntătoare, aşteptînd să fie citite. La radio se comentase ştirea pe tot parcursul zilei cu surle şi trîmbiţe. La televiziune se vorbea despre puţine alte lucruri.

De mai multe zile, oamenii de ştiinţă şi armata îi ţinuseră la curent pe preşedinte şi pe înalţii oficiali, însă de-abia acum, cînd aşa-zisa lume civilizată părea să fi explodat la auzul veştii, extinderea epidemiei care lovise ţara avea un impact real.

EPIDEMIE MORTALĂ PROVOCATĂ DE UN VIRUS NECUNOSCUT SE EXTINDE PE GLOB

În camera aglomerată a consiliului, secretarul de stat Norman Knight își puse ochelarii cu ramă metalică pe nasul lung. Vocea lui era sobră:

– Douăzeci și șapte de națiuni au raportat decese cauzate de virus, totalizînd pînă acum mai mult de o jumătate de milion. Totul începe cu simptomele unei răceli puternice sau ale unei gripe ușoare, transformîndu-se brusc în sindromul insuficienței respiratorii acute, iar moartea survine după cîteva ore, uneori mai repede. Oftă abătut. Patruzeci și două de națiuni au raportat cazuri neașteptate de gripă ușoară. Nu știm încă dacă tot despre acest virus e vorba. De-abia am început să numărăm victimele, dar totalul e de mai multe milioane.

Un murmur de surprindere marcă reacția la cifrele furnizate de secretarul de stat. Atmosfera din camera aglomerată părea să devină tot mai încordată.

Președintele Samuel Adams Castilla își trecu încet privirea pătrunzătoare peste chipurile lor. Căuta repere în expresiile șefilor săi de cabinet. Trebuia să știe pe cine putea conta că va rămîne ferm, dînd dovadă de înțelepciune, cunoștințe corespunzătoare și voința de-a acționa. Cine s-ar alarma? Cine-ar fi paralizat de șoc? Fără voința de-a acționa, cunoașterea ar fi fost neputincioasă. Fără cunoaștere, voința de-a acționa era oarbă și nechibzuită. Iar cine nu avea nimic de oferit trebuia îndepărtat.

În cele din urmă vorbi cu glas stăpînit:

– Bine, Norm. Cîte victime sînt în Statele Unite?

Deasupra chipului prelung, secretarul de stat avea o claie ciufulită de păr alb și des.

– În afară de cele nouă cazuri de la începutul săptămînii trecute, Institutul de Cercetare a Bolilor a raportat încă vreo

cincizeci de decese şi cel puţin o mie de cazuri cu simptome asemănătoare gripei pe care le testează pentru a descoperi noul virus.

– Se pare că ieşim la lumină, zise amiralul Stevens Brose, şeful Marelui Stat Major.

Vorbise cu o speranţă prudentă în glas. Prea prudent şi prea optimist, medită preşedintele Castilla. Ciudat, însă el observase că militarii erau deseori prea puţin dispuşi să acţioneze imediat.Totuşi, ei văzuseră consecinţele fatale ale unor acţiuni necugetate mai mult decît oricare alţii.

– Asta pînă acum, preciză ameninţător Nancy Petrelli, secretar de stat la Sănătate. Ceea ce nu înseamnă că mîine n-o să fim nimiciţi.

– Da, nu înseamnă asta, admise preşedintele, puţin surprins de tonul negativ al femeii.

O considerase întotdeauna foarte optimistă. Probabil că ăsta era un semn al terorii pe care le-o inspira virusul acela oamenilor şi guvernanţilor. Fie şi acest aspect sublinia necesitatea acţiunii – bine gîndită şi semnificativă, sigur, dar *o acţiune,* pentru a domoli panica ineficientă ce i-ar fi putut paraliza pe toţi. Se întoarse către şeful serviciilor medicale din armată:

– Vreo noutate despre felul cum au contractat virusul primele şase victime, Jesse? Există vreo legătură între ele?

– În afară de faptul că toţi au fost în războiul din Golf sau au avut legătură cu cineva care a fost, nici ICB, nici ICMBIASU n-au reuşit să găsească ceva.

– Şi în străinătate?

– La fel, recunoscu Jesse Oxnard, şeful serviciilor medicale. Toţi oamenii de ştiinţă admit că sînt derutaţi. Pot vedea virusul la microscopul electronic, dar pînă acum secvenţa ADN n-a oferit soluţii utile. Nu se potriveşte exact cu nici un virus cunoscut, aşa că pot doar să bănuiască modul în care să-l abordeze. N-au idee de unde provine şi nu ştiu cum să-l trateze

sau să-i oprească acțiunea. Cercetătorii nu pot sugera decît metodele obișnuite de tratare a oricărei febre virale, sperînd că rata mortalității n-o să fie mai mare decît cele cincizeci de procente pe care le-am avut în primele șase cazuri.

– Cel puțin asta e ceva, hotărî președintele. Putem mobiliza toate resursele medicale din țările industrializate și să le trimitem în întreaga lume. Și medicamente. Orice este necesar sau ce se crede a fi.

Președintele îi făcu semn lui Anson McCoy, secretar de stat la Apărare:

– Anse, vei pune toate forțele armate la dispoziția lui Jesse. Tot – mijloace de transport, trupe, nave, orice e nevoie.

– Da, domnule, răspunse Anson McCoy.

– La nivel rezonabil, domnule, avertiză amiralul Brose. Există unele națiuni care ar putea încerca să obțină avantaje dacă alocăm prea multe resurse pentru această situație. Am putea rămîne descoperiți în fața unor eventuale atacuri.

– Așa cum stau lucrurile, Stevens, zise președintele pe un ton sec, s-ar putea să nu mai rămînă cine știe ce de atacat sau de apărat. E timpul să gîndim altfel, oameni buni. Vechile răspunsuri nu mai sînt valabile. Lincoln spunea ceva de genul ăsta cu multă vreme în urmă, în timpul unei crize, și s-ar prea putea ca noi să ne aflăm acum în fața unei situații asemănătoare. Kenny și Norman încearcă de mult să ne spună treaba asta. Așa e, Kenny?

Secretarul de la Interne, Kenneth Dahlberg, dădu din cap:

– Încălzirea planetei. Degradarea mediului. Distrugerea pădurilor tropicale. Migrația din zonele rurale în lumea a treia. Suprapopularea. Toate astea conduc peste tot la apariția a unor noi boli. Iar asta înseamnă o grămadă de morți. Epidemia de-acum ar putea fi doar vîrful aisbergului.

– Ceea ce înseamnă că trebuie să punem totul la bătaie pentru a o stopa, conchise președintele. Și la fel ar trebui să procedeze toate țările industrializate.

Cu coada ochiului o văzu pe Nancy Petrelli deschizînd gura de parcă ar fi vrut să obiecteze.

– Şi să nu-mi spui cît o să coste, Nancy. În momentul ăsta nu mai contează.

– Sînt de acord, domnule. Mă pregăteam să vă expun o idee.

– În regulă.

Preşedintele încerca să-şi stăpînească nerăbdarea. În mintea lui se pregătea deja să acţioneze.

– Nu sînt de acord că nici un cercetător nu are nimic de sugerat. La biroul meu s-a primit un telefon, cu mai puţin de o oră în urmă, de la un anume doctor Victor Tremont, preşedinte şi director executiv la Blanchard Pharmaceuticals. El spunea că nu era absolut sigur, fiindcă n-a făcut niciodată toate testele cu noul virus, dar descrierea pe care a aflat-o şi simptomele par să semene mult cu un virus de maimuţă cu care compania lui lucrează de cîţiva ani. Făcu o pauză retorică. Au obţinut un ser care vindecă majoritatea cazurilor.

Urmă un moment de uimire. Entuziasmul explodă într-o cacofonie de opinii contradictorii. O bombardară pe Nancy Petrelli cu întrebări. Contestau existenţa serului acela. Erau emoţionaţi de ideea unui tratament.

Într-un tîrziu, preşedintele bătu cu pumnul în masă:

– Încetaţi, ce naiba! Toată lumea, *linişte!*

Tăcerea bruscă făcu aproape să vibreze aerul din cameră. Preşedintele se uită încruntat la fiecare dintre ei, acordîndu-le răgazul să se calmeze. Încordarea era palpabilă, iar ticăitul ceasului de pe poliţa şemineului părea un bubuit de tunet.

În cele din urmă, preşedintele Castilla întoarse privirea grea spre secretarul de la Sănătate.

– Hai să mai auzim o dată, Nancy, direct şi cu mai puţine cuvinte. Crede cineva că deţine un tratament pentru chestia asta? Unde? Cum?

Nancy Petrelli privi cu vizibilă animozitate spre colegii ei de cabinet şi către ceilalţi consilieri care erau gata să sară din nou la ea.

– După cum spuneam, domnule, numele lui este Victor Tremont. E director executiv şi preşedinte la Blanchard Pharmaceuticals, o mare companie medicală internaţională. El susţine că o echipă de la Blanchard a obţinut un tratament pentru un virus descoperit la nişte maimuţe din America de Sud. Testele pe animale au fost foarte încurajatoare, s-a obţinut o licenţă de uz veterinar, iar serul se află în atenţia Agenţiei pentru Alimente şi Medicamente.

Oxnard, şeful serviciilor medicale, se încruntă.

– N-a fost aprobat de AAN nici măcar pentru animale?

– Nici n-a fost testat pe oameni? întrebă McCoy, secretarul de la Apărare.

– Nu, răspunse Petrelli, n-au de gînd să-l folosească pentru oameni. Doctorul Tremont crede că acest virus necunoscut poate fi acelaşi virus al maimuţei, dar contractat de fiinţe umane. Eu aş zice – avînd în vedere împrejurările – că am fi nişte idioţi dacă n-am continua investigaţiile.

– De ce-ar obţine cineva un tratament pentru un virus de maimuţă? dori să ştie secretarul de la Comerţ.

– Pentru a afla cum să combată viruşii în general. Ca să perfecţioneze tehnici pentru producţia de masă în viitor, spuse Nancy Petrelli. Tocmai i-aţi auzit pe Ken şi Norman spunînd că noii viruşi constituie un pericol tot mai mare pentru întreaga lume, avînd acces pînă şi în zone cîndva izolate. Virusul de maimuţă actual poate declanşa mîine o epidemie printre oameni. Aş zice că în situaţia de faţă ne dăm cu toţii seama de asta, nu? Poate că ar trebui să luăm în considerare posibilitatea ca un tratament aplicat unui virus de maimuţă să vindece şi oameni.

Izbucni iarăşi vacarmul.

– Prea al naibii de primejdios.

– Cred că Nancy are dreptate. N-avem de ales.

– AAN n-o să aprobe niciodată aşa ceva.

– Ce-avem de pierdut?

– Multe. Ar putea fi chiar mai rău decît boala.

Şi:

– Nu i se pare nimănui puţin ciudat? Un tratament pentru o boală necunoscută apărînd din neant?

– Haide, Sam, e limpede că lucrează la el de mai mulţi ani.

– O bună parte din cercetarea teoretică nu are la început aplicaţii practice, pe urmă, dintr-o dată, acestea apar.

Pînă cînd preşedintele lovi din nou în masă:

– În regulă! În regulă! O să discutăm. O să ascult toate obiecţiile. Dar acum vreau ca Nancy şi Jesse să se ducă la această Blanchard Pharmaceuticals şi să verifice despre ce este vorba. Ne confruntăm cu un dezastru şi e sigur că nu dorim să înrăutăţim situaţia. În acelaşi timp, un miracol ne-ar fi de mare folos acum. Să sperăm cu toţii că acest Tremont ştie ce vorbeşte. Să mai facem ceva. Să ne rugăm ca omul să aibă dreptate, înainte ca jumătate din omenire să dispară. Se ridică în picioare. În regulă, asta e. Ştim cu toţii ce-avem de făcut. La treabă.

Ieşi din cameră cu un pas şi un aer mult mai hotărît decît era el însuşi. Avea şi el copii, şi era înspăimîntat.

De pe bancheta din spatele limuzinei sale negre izolată fonic, Nancy Petrelli vorbea la telefonul mobil.

– Am aşteptat pînă cînd situaţia părea să fie cît mai ameninţătoare posibil, aşa cum ai sugerat, Victor. Cînd am văzut că toţi erau gata să admită că tot ce puteam face era să împărţim pansamente şi să oferim o atenţie plină de dragoste victimelor, am lăsat să cadă bomba noastră. S-au auzit multe scrîşnete din dinţi, dar pînă la urmă aş zice că,

în linii mari, preşedintele e pregătit să primească orice ajutor poate obţine.

– Bine. Inteligent lucrat.

Departe, în regiunea Adirondacks, Tremont zîmbi în biroul său, de deasupra lacului liniştit.

– Cum are de gînd să procedeze Castilla?

– M-a trimis pe mine şi pe şeful serviciilor medicale să vorbim cu tine, apoi să-i raportăm.

– Şi mai bine. O să punem în scenă un spectacol de ştiinţă şi smerenie pentru Jesse Oxnard.

– Fii atent în privinţa asta, Victor. Oxnard şi încă vreo cîţiva sînt bănuitori. Pentru că preşedintele caută nişte soluţii pozitive, ei n-or să facă decît să bodogănească, dar dacă le sugerezi că există ceva care nu e în regulă, or să se agaţe imediat de asta.

– N-or să găsească nimic, Nancy. Crede-mă.

– Ce e cu colonelul Smith? A ieşit din joc?

– Poţi conta pe asta.

– Aşa sper, Victor. Zău că aşa sper.

Femeia închise şi se lăsă pe spate, bătînd rapid cu degetele ei îngrijite în braţul banchetei. Era emoţionată şi speriată. Emoţionată fiindcă totul părea să meargă exact aşa cum fusese plănuit, şi speriată că ceva anume... vreun mic detaliu pe care îl uitaseră, îl ignoraseră sau nu îl rezolvaseră... ar putea răsturna situaţia.

În biroul său, Victor Tremont privea afară, spre umbrele întunecate ale munţilor Adirondacks. O liniştise pe Nancy Petrelli, dar îi era mult mai greu să se liniştească pe sine. După ce al-Hassan îi pierduse pe Smith şi pe cei doi prieteni ai lui, toţi trei dispăruseră. Nu putea spera decît că se ascunseseră şi nu mai constituiau o ameninţare – că se dăduseră la fund, temîndu-se pentru vieţile lor.

Dar Tremont nu-şi putea asuma riscuri. În plus, din toate fragmentele de informaţii pe care reuşise să le obţină despre

Smith, era evident că omul nu era genul care să renunțe. Tremont îi va pune pe toți să-l supravegheze în continuare. Smith nu avea şanse mari să provoace pagube şi nici să supraviețuiască. Dar lipsa şanselor mari, pentru un om ca Smith, nu era acelaşi lucru cu lipsa totală a şanselor.

26

Ora 8:02 a.m., miercuri, 22 noiembrie
Bagdad, Irak

Considerat cîndva leagănul civilizației, oraşul Bagdad se întindea pe o cîmpie aridă, între rîurile Tigru şi Eufrat. Metropolă a contrastelor, părea să vibreze în lumina dimineții. Din domurile şi minaretele decorate cu ceramică turcoaz, muezinii se tînguiau peste acoperişurile exoticului oraş, chemîndu-i pe credincioşi la rugăciune. Femei îmbrăcate în lungi *abayas* lunecau precum nişte piramide negre pe ulițele înguste ale vechiului *suq* şi către clădirile înalte din oțel şi sticlă ale oraşului nou.

Această cetate străveche a miturilor şi legendelor fusese adesea invadată de-a lungul secolelor – de hitiți şi arabi, mongoli şi englezi – şi de fiecare dată supraviețuise şi triumfase. Dar, după un deceniu de sancțiuni economice impuse de Statele Unite, lunga istorie părea nesemnificativă. Viața în sărăcăciosul Bagdad al lui Saddam Hussein era o luptă zilnică pentru cele necesare traiului – hrană, apă curată şi medicamente. Vehiculele se tîrau greoi pe bulevardele străjuite de palmieri. Smogul lăsa un miros urît în aerul dulce al deşertului.

Jon Smith se gîndise la toate astea în timp ce taxiul îl purtase pe străzile cenuşii ale oraşului. Acum, în vreme ce-i

plătea şoferului, examina cu atenţie cartierul cîndva elegant. Nimeni nu părea prea curios. Dar el era îmbrăcat în uniforma lucrătorilor Naţiunilor Unite, cu o banderolă a ONU pe braţ şi o legitimaţie plastifiată agăţată de sacou. În plus, taxiuri se găseau peste tot în acest sumbru oraş fortificat. Taximetria era una dintre puţinele ocupaţii pe care majoritatea irakienilor din clasa mijlocie era pregătită să o exercite: deţineau cu toţii cel puţin o maşină în familie, iar Saddam Hussein menţinea benzina la un preţ coborît – mai puţin de zece cenţi pe litru.

După ce şoferul se îndepărtă, Smith cercetă din nou strada şi porni prudent spre clădirea ce fusese cîndva Ambasada americană. Ferestrele erau acoperite cu jaluzele, iar casa şi curtea rămăseseră în paragină. Locul avea un aer părăsit, dar Jon îşi continuă drumul. Apăsă pe butonul soneriei.

Statele Unite mai aveau un om la Bagdad, însă era polonez. În 1991, la încheierea războiului din Golf, Polonia preluase controlul impunătoarei Ambasade americane de pe strada P Nord-vest. De atunci, chiar şi cînd bombele şi rachetele americane cădeau peste oraş, diplomaţii polonezi ţineau conferinţe de presă la Ambasadă, reprezentînd nu numai interesele ţării lor în Irak, dar şi pe cele ale Americii. În impunătoarea clădire cu jaluzele la ferestre, funcţionarii rezolvau chestiuni în legătură cu paşapoartele, alcătuiau buletine informative pentru ziarele locale şi uneori transmiteau mesaje confidenţiale între Washington şi Bagdad. Ca în toate războaiele, existau momente cînd pînă şi inamicii doreau să comunice, fapt ce constituia singurul motiv pentru care Saddam Hussein îi tolera pe polonezi. Deşi nestatornicul Hussein se putea răzgîndi oricînd, arestîndu-i pe toţi.

Uşa din faţă a ambasadei se deschise lăsînd să apară un bărbat masiv, cu nasul cîrn, păr cărunt, des şi nişte sprîncene stufoase ce se lăsau peste ochii căprui cu privire inteligentă. Omul semăna cu descrierea pe care i-o făcuse Peter lui Jon.

– Jerzy Domalewski?

– Chiar el. Dumneata trebuie să fii prietenul lui Peter.

Uşa se deschise mai mult, iar ochii diplomatului îl măsurară pe americanul înalt dintr-o singură privire atentă. În vîrstă de vreo patruzeci şi cinci de ani, purta un costum cafeniu care atîrna pe el de parcă ar fi fost curăţat prea rar. Vorbea o engleză cu accent polonez:

– Intră. N-are rost să devenim nişte ţinte mai mari decît sîntem deja. Închise uşa în urma lui Jon şi îl conduse printr-un hol de marmură într-un birou vast. Eşti sigur că nu te-a urmărit nimeni?

Îi plăcea privirea sinceră din ochii albaştri ai străinului şi senzaţia de forţă fizică pe care o emana. Va avea nevoie de ambele calităţi în primejdiosul Bagdad.

Brusc, Smith simţi o răbufnire de teamă.

– MI6 ştie ce face. N-o să te plictisesc cu descrierea traseului încîlcit pe care l-au folosit ca să mă introducă în ţară.

– Bine. Nu-mi spune. Domalewski dădu din cap şi închise uşa biroului. Astea sînt secrete pe care nu trebuie să le ştie nimeni. Nici măcar eu. Schiţă un zîmbet crispat. Ia loc pe un fotoliu. Trebuie să fii obosit. Cel cu braţe e confortabil. Mai are arcuri.

Jon se aşeză, iar diplomatul porni spre fereastră, unde dădu la o parte jaluzeaua şi privi afară.

– Trebuie să fim foarte atenţi.

Jon încrucişă picioarele. Domalewski avea dreptate: era obosit. Dar simţea şi o nevoie presantă de a continua investigaţia. Chipul minunat al Sophiei şi chinurile morţii ei îi bîntuiau gîndurile.

Cu trei zile în urmă sosise la aeroportul Heathrow din Londra la primele ore ale dimineţii, îmbrăcat în haine civile pe care le cumpărase de la San Francisco. Fusese începutul unei lungi şi groaznice călătorii. La Heathrow, un agent MI6 îl dusese în taină la o ambulanţă militară care îl transportase în grabă la o bază aeriană din estul Angliei. De-acolo zburase

pînă la o pistă de aterizare din deşertul Arabiei Saudite şi fusese luat în primire de un caporal britanic din SSA, anonim şi taciturn, îmbrăcat în veşminte lungi de beduin şi care vorbea perfect araba.

– Pune-ţi astea pe tine. Îi aruncase nişte haine identice cu ale lui. O să profităm de un acord puţin cunoscut, de dinainte de război.

Omul vorbea despre Zona Neutră dintre Irak şi Arabia Saudită pe care cele două ţări o menţinuseră pentru ca beduinii lor nomazi să poată folosi străvechile rute comerciale.

În veşmintele lor înăbuşitoare, Jon şi caporalul fură conduşi de la o tabără de bediuni la alta de către reţeaua clandestină din Irak, pînă cînd, la periferia Bagdadului, caporalul îl surprinsese înmînîndu-i documente false de identitate, dinari irakieni, haine occidentale, legitimaţia plastifiată şi banderola unui lucrător ONU din Belize. Numele de acoperire al lui Jon era Mark Bonnet.

Dăduse din cap, uimit de meticulozitatea celor de la MI6.

– Te-ai ascuns de mine.

– Nu, ce dracu', protestase indignat caporalul. Nu ştiam dacă o să rezişti. N-avea rost să irosesc asemenea documente pentru un afurisit de cadavru. La despărţire, îi strînsese mîna lui Jon: Dacă-l mai vezi pe ţicnitul ăla de Peter Howell, să-i spui că ne-a rămas tuturor foarte dator.

Acum, Jon şedea în fosta Ambasadă americană, îmbrăcat ca orice lucrător al Naţiunilor Unite, cu pantaloni cafenii din bumbac, cămaşă cu mînecă scurtă, jachetă cu fermoar şi, mai important, deţinînd banderolă şi legitimaţie ONU. În buzunar avea bani şi acte suplimentare de identitate.

– Să nu te deranjeze îngrijorarea noastră, zicea Domalewski, în timp ce continua să cerceteze strada. Nu ne poţi învinui că te ajutăm fără prea mare entuziasm.

– Bineînţeles. Dar te asigur – ăsta ar putea fi cel mai important risc pe care vi l-aţi asumat vreodată.

Domalewski clătină capul hirsut.

– Aşa scrie şi în mesajul de la Peter. Mi-a mai dat şi o listă cu doctorii şi spitalele pe care ai vrea să le vizitezi.

Polonezul se întoarse de la fereastră înălţînd sprîncenele groase. Îl cercetă din nou pe american. Vechiul său prieten Peter Howell îi spusese că omul ăsta este medic. Dar s-ar descurca el dacă izbucnea violenţa? Era adevărat că, de la faţa netedă şi pînă la umerii largi şi talia îngustă, părea mai degrabă un lunetist decît un vindecător. Domalewski se considera un bun observator al oamenilor şi, din ceea ce vedea la acest american aflat sub acoperire, aprecia că Peter avusese poate dreptate.

Jon întrebă:

– Ai aranjat nişte întîlniri?

– Sigur. O să merg şi eu la cîteva. La altele va trebui să te descurci singur. Vocea dipomatului căpătă un ton de avertizare: Dar nu uita că documentele dumitale de la ONU sînt inutile dacă ai picat în mîinile autorităţilor. Ăsta e un stat poliţienesc. Mulţi cetăţeni sînt înarmaţi şi oricine poate lua un spion. Poliţia personală a lui Hussein – Garda Republicană – e la fel de brutală şi puternică pe cît erau SS şi Gestapo-ul laolaltă. Îi adulmecă mereu pe duşmanii statului, pe disidenţi sau pur şi simplu pe cei care nu le plac.

– Am înţeles că pot acţiona necugetat.

– A, deci ştii cîte ceva despre Irak.

Smith încuviinţă cu un aer sumbru.

– Prea puţin.

Domalewski înclină capul, continuînd să-l studieze pe american. Se duse în spatele biroului şi trase un sertar.

– Uneori, cel mai mare pericol îl constituie însuşi caracterul arbitrar al întregii situaţii. Violenţa izbucneşte aici cît ai clipi, adesea fără nici o logică. Peter spunea că ar trebui să ai aşa ceva.

Se aşeză într-un fotoliu lîngă Jon şi-i întinse un pistol militar Beretta.

Smith îl luă imediat.

– Se gîndeşte la toate.
– Aşa credeam şi eu, şi tatăl meu, pe vremuri.
– Înseamnă că ai mai lucrat cu el.
– De mai multe ori. De aceea, îi fac serviciul de-a te ajuta.
Smith se întrebase de ce acceptase Domalewski o asemenea sarcină.
– Vă mulţumesc amîndurora.
– Sper să ne mulţumeşti şi mîine sau poimîine. Peter spunea că te descurci cu Beretta. Nu ezita să-l foloseşti dacă trebuie. Totuşi, nu uita că orice străin prins cu o armă e arestat.
– Mulţumesc pentru avertisment. Am de gînd să evit asta.
– Bine. Ai auzit de Centrul de Detenţie al Justiţiei?
– Îmi pare rău, nu.
Domalewski coborî glasul, iar vorbele lui îţi dădeau fiori:
– Existenţa Centrului de Detenţie a fost confirmată recent. Are şase niveluri sub pămînt. Imaginează-ţi – fără ferestre prin care să poată privi cineva înăuntru, fără pereţi exteriori prin care să se audă ţipetele celor torturaţi şi fără speranţă de scăpare. Serviciul irakian de informaţii militare l-a construit sub spitalul de lîngă garnizoana al-Rashid, la sud de-aici. Se spune că însuşi Qusai, fiul nebun al lui Saddam, a supravegheat proiectul şi construcţia. Un etaj întreg cu camere de tortură şi execuţie este rezervat militarilor şi funcţionarilor care nu îi sînt pe plac lui Saddam. Alţi prizonieri pot fi trimişi la un nivel unde ei nici nu există oficial. Nu se pot pune întrebări despre ei. Numele lor nu pot fi nici măcar menţionate. Acele biete creaturi au dispărut şi sînt pierdute pe veci. Dar pentru mine, cea mai teribilă zonă a clădirii subterane... cea mai cumplită şi cumva sălbatică... e la ultimul nivel. Acolo, Saddam nu are doar carcere, ci şi cincizeci şi două de înfricoşătoare spînzurători.
Jon îşi reprimă un fior.
– Doamne Sfinte! *Cincizeci şi două de spînzurători?* Execuţii în masă. Spînzură cincizeci şi doi de oameni deodată? Locul ăla pare iadul pe pămînt. Individul e un animal!

– Exact. Nu uita, e preferabil să foloseşti arma decît să fii prins cu ea. În cel mai bun caz, confuzia iscată ţi-ar putea da o şansă. Ezită. Bătu din palme şi ridică privirea spre Jon, cu ochii plini de îngrijorare: Te afli aici sub acoperire, neoficial şi neprotejat. O, da, te-ar aresta şi, dacă eşti foarte norocos, te-ar ucide repede.

– Înţeleg.

– Dacă tot mai vrei să continui, azi ai de acoperit un teritoriu mare. Trebuie să plecăm imediat.

Într-un moment halucinant, Smith văzu cu ochii minţii chipul torturat al Sophiei, luptîndu-se cu moartea. Transpiraţia lucind pe obrajii ei îmbujoraţi... părul ei mătăsos răvăşit pe pernă...degetele ei tremurînde duse cu disperare la gît ca să respire. Trecuse prin chinuri cumplite.

Uitîndu-se la faţa gravă a lui Domalewski, se gîndea de fapt la singura femeie pe care o iubise vreodată şi la teribila, inexplicabila, inutila, nedreapta ei moarte. Pentru Sophia putea face faţă oricui. Chiar şi Irakului şi lui Saddam Hussein.

Se ridică.

– Să mergem.

27

Ora 10:05 a.m.
Bagdad

Singur pe bancheta din spate a unicei limuzine în funcţiune a Ambasadei americane, Jon privea afară la oraşul agitat, observînd cu dezgust un detaliu des întîlnit – fotografiile lui Saddam Hussein. De la panouri înalte pînă la postere acoperind zidurile şi poze înrămate expuse în vitrinele unor prăvălii sărăcăcioase, Hussein, cu

mustaţa lui groasă şi neagră, zîmbind cu gura pînă la urechi, era prezent peste tot. Ţinînd în braţe un copil. Înfruntîndu-l eroic pe noul preşedinte al Americii. Conducînd o întrunire de familie sau un grup de oameni de afaceri. Salutînd mîndru trupele ce defilau în pas de gîscă.

În această ţară vestită cîndva pentru ştiinţa şi cultura ei, regimul de mînă forte al lui Hussein era mai puternic decît oricînd. El transformase starea de război a ţării în baza autorităţii lui şi mizeria poporului în mîndrie patriotică. În vreme ce blama embargoul Naţiunilor Unite – *al-hissar* – pentru că făcuse un milion de victime din cauza malnutriţiei, el şi apropiaţii lui se îmbuibau şi se îmbogăţeau fără ruşine.

Dezgustul lui Jonathan spori cînd ajunseră în eleganta suburbie Jadiriya, unde mulţi dintre curtenii lui Hussein, lingăii şi profitorii de pe urma războiului trăiau în lux. Jerzy Domalewski conducea limuzina pe lîngă vile arătoase, cafenele elegante şi magazine de un fast ţipător. Lîngă trotuare erau parcate Mercedes-uri lucitoare, BMW-uri şi Ferrari. Servitori în livrele stăteau de pază în faţa restaurantelor scumpe. Sărăcia fusese izgonită, dar lăcomia era vizibilă peste tot.

Smith dădu din cap.

– Asta-i o nedreptate strigătoare la cer.

Domalewski purta şapcă şi sacou de şofer.

– Avînd în vedere cum arată restul Bagdadului, să intri în Jadiriya e ca şi cum ai ateriza pe altă planetă. Una foarte bogată. Cum or putea oamenii ăştia să fie atît de egoişti?

– E de necrezut.

– De acord.

Diplomatul polonez opri în faţa unei clădiri frumoase cu acoperişul din ţiglă albastră.

– Aici e. Lăsă motorul să meargă şi privi peste umăr. Avea un aer grav şi neliniştit. O să aştept aici. Sigur, dacă nu cumva

o să ieşi în fugă de-acolo, cu Garda Republicană pe urmele tale. Să ştii că-mi fac prea puţine griji în privinţa asta. Totuşi, dacă survine un asemenea eveniment nefericit, te rog să nu te simţi ofensat dacă nu vei vedea decît fumul ieşind din ţeava de eşapament a acestui vehicul.

Smith zîmbi scurt.

– Înţeleg.

Aspectuoasa clădire adăpostea birourile doctorului Hussein Kamil, un remarcabil internist. Smith ieşi în aerul fierbinte, se uită prudent în jur şi porni pe lîngă un şir de curmali către uşa din lemn sculptat. Înăuntru, sala de aşteptare era răcoroasă şi pustie. Smith măsură cu privirea covoarele scumpe, draperiile şi mobilierul. Examină uşile închise, întrebîndu-se dacă era în siguranţă şi dacă avea să găsească răspunsuri acolo. În ciuda evidentei bogăţii a doctorului, omul nu trăia atît de bine pe cît ar fi putut. Izolarea economică a Irakului se vădea şi în micile detalii. Draperiile erau ponosite, iar mobila învechită. Revistele de pe mese datau de cinci şi chiar şase ani.

Una dintre uşi se deschise şi apăru doctorul. Era un bărbat de înălţime medie, de vreo cincizeci de ani, cu ochi neliniştiţi, pătrunzători. Purta o bluză albă de medic şi pantaloni gri, călcaţi impecabil. Şi era singur. Fără asistentă. Fără soră de cabinet. Era limpede că programase întîlnirea cu Smith astfel încît să se asigure că nu va mai fi nimeni de faţă.

– Sînt doctorul Kamil.

Jon se prezentă cu numele fals de pe documentele de la ONU – Mark Bonnet.

Doctorul înclină politicos capul, dar tonul vocii lui era grav şi neliniştit:

– Aveţi documente?

Vorbea engleza cu accentul marii burghezii britanice. Jon îi întinse legitimaţia ONU măsluită. Doctorului Kamil i se spusese că Jon făcea parte dintr-o echipă internaţională care

cerceta un nou virus. Medicul îl conduse într-un cabinet, unde examină documentele cu atenția acordată unei tumori canceroase.

În timp ce aştepta, Jon privi în jur – pereți albi, echipament cromat, două taburete din lemn şi o masă vopsită în alb pe care se afla un vas de lut cu cîteva capete de creioane. Echipamentul medical trăda că anii trecuseră fără să fi fost înlocuit. Totul era curat şi strălucitor, dar stativele unde ar fi trebuit să fie eprubete erau goale. Pînza albă de pe masa de examen medical era subțiată şi găurită. O parte din echipament era foarte vechi. Şi nu era singura problemă cu care acest medic – toți medicii din Irak – se confrunta. Domalewski îi spusese că mulți erau absolvenți ai celor mai bune facultăți de medicină din lume şi continuau să pună diagnostice corecte, dar pacienții lor erau nevoiți să-şi procure singuri rețetele. Medicamentele se găseau mai ales pe piața neagră şi nu se vindeau pe dinari irakieni. Doar pe dolari americani. Chiar şi cei avuți aveau probleme, deşi erau dispuşi să plătească sume astronomice.

Într-un tîrziu, doctorul îi returnă documentele. Nu-l invită pe Jon să ia loc, nici el nu se aşeză. Rămaseră în picioare în mijlocul încăperii spartane, modest utilată şi stătură de vorbă ca doi străini bănuitori. Medicul zise:

– Ce doriți exact să ştiți?

– Ați fost de acord să vorbiți cu mine, domnule doctor. Presupun că ştiți ce vreți să-mi spuneți.

Medicul alungă ideea cu un gest.

– Nu pot fi atît de prudent pe cît ar trebui. Lucrez în preajma marelui nostru conducător. Mulți membri ai Consiliului Revoluționar sînt pacienții mei.

Jon îl privi atent. Arăta ca un om ce deține un secret. Întrebarea era dacă Smith putea găsi o cale de a-l convinge să-l dezvăluie.

– Totuşi, ceva nu vă dă pace, domnule doctor Kamil. Aş

zice că e o chestiune medicală. Sînt sigur că n-are nici o legătură cu Saddam sau cu războiul, aşa că n-ar fi nici un pericol pentru vreunul din noi s-o discutăm puţin. Poate, zise el cu grijă, e vorba de victimele unui virus necunoscut.

Doctorul Kamil îşi muşcă buza de jos. În ochii lui negri se citea neliniştea. Privi în jur aproape rugător, de parcă s-ar fi temut că pînă şi pereţii l-ar putea trăda. Însă era un om civilizat. Aşa că oftă şi recunoscu:

– Acum un an am tratat un pacient care a murit brusc din cauza unei insuficienţe respiratorii acute, cu hemoragie pulmonară. Contractase ceea ce părea să fie o răceală puternică, dar cu două săptămîni *înainte* de insuficienţa respiratorie.

Jon îşi stăpîni emoţia. Erau aceleaşi simptome ca cele ale victimelor din Statele Unite.

– Era un veteran al Furtunii în Deşert?

Ochii medicului exprimau teamă.

– Să nu spuneţi asta! şopti el. Omul a avut onoarea să lupte în Garda Republicană în timpul *Gloriosului Război de Unificare!*

– Există posibilitatea ca moartea lui să fie rezultatul armelor biologice? Ştim că Saddam le deţine.

– Asta-i o *minciună!* Marele nostru conducător n-ar permite niciodată folosirea unor astfel de arme. Dacă au existat, au fost aduse de inamic.

– Atunci moartea lui putea să fi fost provocată de armele biologice ale inamicului?

– Nu. În nici un caz.

– Dar pacientul dumneavoastră a fost infectat în timpul războiului?

Doctorul încuviinţă. Pe faţa oacheşă i se aşternu o expresie de nelinişte.

– Vedeţi dumneavoastră, era un vechi prieten de familie. În fiecare an din viaţa lui i-am făcut un examen medical

complet. Într-o țară înapoiată, niciodată nu-ți îngrijești prea bine sănătatea. Ochii temători cercetară încăperea; își ofensase patria. La scurt timp după ce a revenit la viața normală, a început să aibă simptomele unor infecții minore care nu reacționau la tratamentul obișnuit, dar dispăreau oricum. De-a lungul anilor a avut tot mai des febră și scurte episoade gripale. Apoi a contractat răceala aceea puternică și a murit brusc.

– Pe urmă au mai fost și alte victime ale virusului în Irak?

– Da. Încă două aici, în Bagdad.

– Tot veterani de război?

– Așa mi s-a spus.

– A fost vreunul vindecat?

Doctorul Kamil încrucișă brațele și încuviință cu tristețe:

– Am auzit niște zvonuri.Nu se uita la Jon. Dar, după părerea mea, pacienții aceia au supraviețuit pur și simplu bolii. În afară de virusul rabiei netratat, nici un alt virus nu ucide toți bolnavii. Nici măcar Ebola.

– Cîți au supraviețuit?

– Trei.

Trei și iarăși trei. Dovezile se adunau, iar Jon își reprimă emoția și oroarea. Descoperea informații care indicau tot mai clar existența unui experiment folosind cobai umani.

– Unde sînt supraviețuitorii?

Auzindu-l, înspăimîntatul doctor se dădu înapoi:

– Gata! Nu vreau să te duci în altă parte și să obții date despre supraviețuitori care pot conduce la mine! Deschise brusc ușa cabinetului și arătă spre altă ușă, dincolo de hol. Du-te. Pleacă!

Jon nu se mișcă.

– Ceva te-a făcut să vrei să-mi vorbești, domnule doctor. Și nu despre cei trei morți.

Preț de o clipă, doctorul arătă de parcă i-ar fi sărit inima din loc.

– Nici o vorbă în plus! Nimic! Pleacă de-aici! Nu cred că eşti din Belize sau de la ONU! Ridică vocea: Un singur telefon la autorităţi şi...

Încordarea lui Jon creştea. Îngrozitul doctor părea gata să explodeze, iar Jon nu-şi putea asuma riscul de a suporta consecinţele. Se strecură pe uşa laterală şi de-a lungul unei alei. Uşurat, văzu că limuzina Ambasadei îl aştepta.

În biroul său, doctorul Hussein Kamil tremura de frică şi mînie. Era furios fiindcă se pusese singur în postura aceea şi se temea că va fi prins. În acelaşi timp, nefericita situaţie îi oferea o ocazie dacă ar fi îndrăznit să o folosească.

Înclină capul, încrucişă braţele şi încercă să-şi liniştească tremurul. Avea de susţinut o familie numeroasă, iar ţara lui se dezintegra văzînd cu ochii. Trebuia să se gîndească la viitor. Se săturase să fie sărac într-o ţară unde trăiau destui care se lăsau prostiţi.

În cele din urmă ridică receptorul telefonului. Dar nu sună la autorităţi. Răsuflă adînc.

– Da, sînt doctorul Kamil. M-aţi contactat în legătură cu o persoană anume. Făcu un efort ca să-şi controleze glasul. Adineauri a părăsit biroul meu. Are documente de funcţionar ONU din Belize. Numele e Mark Bonnet. Totuşi, sînt sigur că e cel pe care mi-aţi cerut să-l supraveghez. Da, virusul din Gloriosul Război de Unificare... despre asta a întrebat. Nu, n-a spus unde se duce. Dar era foarte interesat de supravieţuitori. Sigur. Sînt foarte recunoscător. Voi aştepta mîine banii şi antibioticele.

Lăsă receptorul în furcă şi se prăbuşi în fotoliu. Oftă, simţindu-se mai bine. Atît de bine, încît îşi îngădui să zîmbească vag. Riscul era mare, dar, cu puţin noroc, plata era şi mai mare. În urma acestui telefon era pe cale să devină o raritate în Bagdad: va avea propria provizie de antibiotice.

Îşi frecă mîinile. Se simţea plin de optimism. Bogaţii se

vor linguşi pe lîngă el atunci cînd ei sau copiii lor s-ar îmbolnăvi. Vor arunca cu banii în punga lui. Nu cu dinari, care erau fără nici o valoare în ţara aceea înapoiată unde rămînea întemniţat de cînd proştii ăia de americani începuseră războiul şi impuseseră embargoul. Nu, bolnavii bogaţi îl vor scălda în dolari americani. Curînd va strînge mai mult decît suficient ca să plătească pentru fuga familiei lui şi să înceapă o viaţă nouă altundeva. În orice altă parte.

Ora 7:01 p.m.
Bagdad

Noaptea cădea încet peste exoticul Bagdad. O femeie înfăşurată din cap pînă în picioare în omniprezenta *abaya* mergea grăbită ca un păianjen negru pe sub caturile luminate de feştile şi balcoanele de pe strada îngustă, pavată cu pietre. În verile caniculare ale Bagdadului, aceste ieşinduri ale caselor făceau umbră în cartierele mai vechi ale oraşului. Însă acum era o noapte rece de octombrie, iar în spaţiul strîmt dintre acoperişuri se zăreau stelele.

Femeia ridică privirea doar o dată – atît de concentrată era asupra celor două misiuni pe care le avea de îndeplinit. Părea bătrînă. Foarte încovoiată, poate nu doar din cauza vîrstei, ci şi a malnutriţiei, ducea în mînă o sacoşă uzată de pînză. În afară de *abaya* neagră înfăşurată pe corp, purta şi tradiţionalul *pushi* alb, care îi acoperea aproape toată faţa, dezvăluindu-i doar ochii negri, care nu erau nici plecaţi după cuviinţă, nici lipsiţi de vioiciune.

Trecu în grabă pe lîngă nişele cu ferestre arcuite – *mashrabiyah* – prevăzute cu obloane de lemn prin care se putea privi din casă pe stradă, însă nu şi invers. În cele din urmă, coti pe o stradă principală şerpuită, luminată de felinare vechi, cu flacără tremurătoare, plină de vacarmul glasurilor –

negustori care se luptau cu disperare să-şi vîndă puţinele mărfuri, aşa-zişi consumatori, deţinînd doar dinarii necesari subzistenţei, şi copii desculţi ce alergau şi strigau. Nimeni nu o învrednici cu mai mult de-o privire fugară. Locul fremăta de ultima zvîcnire de energie a zilei, deoarece se apropia tradiţionala oră de închidere – opt seara.

Apoi apărură trei membri ai temutei Gărzi Republicane a lui Saddam Hussein, în uniformele lor verde închis şi cu armele în tocurile centurilor.

La apropierea patrulei, femeia deveni neliniştită. În stînga ei, printre tarabele ce scoteau aburi în aerul rece al serii, un fermier vindea fructe proaspete aduse de la ţară. O grămadă de oameni se adunase acolo, disputîndu-şi produsele şi tocmindu-se. Brusc, femeia scoase cîţiva dinari din bogatul ei veşmînt, se strecură în mulţime şi îşi alătură glasul celor care solicitau produsele negustorului.

Inima îi bătea cu putere în vreme ce-i observa cu coada ochiului pe vînjoşii gardieni.

Cei trei bărbaţi se opriră să privească. Unul dintre ei făcu un comentariu şi altul îi răspunse – erau siguri de armele şi de existenţa lor îndestulată. Începură apoi să rîdă şi să-şi bată joc de oameni.

Femeia transpira, continuînd să-l roage pe fermier să-i vîndă fructe. În jurul ei, alţi irakieni priveau neliniştiţi peste umăr. În timp ce mulţi reluară vociferările, cîţiva se retraseră pe tăcute.

Atunci îşi aleseră gardienii victima: un brutar cu braţul plin de franzele, cu faţa ascunsă în spatele lor, mergea cu spatele, ocolind mulţimea. Femeia nu-l recunoscu.

Privindu-l urît, cei trei îl înconjurară pe brutar cu pistoalele scoase. Unul lovi grămada de franzele. Altul izbi cu pistolul faţa speriată a brutarului.

În sacoşa de pînză a femeii era ascunsă o armă. Toată fiinţa ei o îndemna să o scoată şi să-i ucidă pe brutalii

gardieni. Acoperită de *pushi,* fața ei era roşie de furie. Îşi muşcă buza. Dorea cu disperare să acționeze.

Dar avea o misiune. Nu trebuia să se facă remarcată.

Pe strada aglomerată se făcu brusc linişte. Cînd brutarul căzu, oamenii îşi feriră privirea şi se îndepărtară. Cei care atrăgeau atenția aprigilor gardieni aveau necazuri. Din fața celui căzut țîşni sîngele şi omul țipă. Dezgustată, femeia îi privi pe doi dintre gardieni cum îl înşfacă de brațe şi îl tîrăsc după ei. Fusese arestat în mod public sau poate că era doar hărțuit. Nu se putea şti. Familia lui va folosi toate relațiile ca să încerce să-l elibereze.

Trecu un minut. Asemeni acalmiei de dinaintea unei furtuni neaşteptate în deşert, aerul nopții părea încărcat şi amenințător. Slabă era consolarea că nestatornicii gardieni aleseseră pe altcineva. Data viitoare puteai fi chiar tu.

Dar viața mergea înainte. Se auziră iarăşi zgomote pe strada şerpuită. Oamenii reapărură. Fermierul luă banii din palma femeii şi-i dădu o portocală. Înfiorată, ea o puse în sacoşă, lîngă armă, şi se îndepărtă în grabă, privind neliniştită în jur, deşi în mintea ei vedea tot timpul chipul îngrozit al bietului brutar.

În cele din urmă coti pe strada Sadoun, o arteră comercială cu blocuri mai înalte decît toate minaretele de pe țărmul îndepărtat al Tigrului. Dar pe largul bulevard se găseau acum puține mărfuri de lux şi încă şi mai puțini cumpărători care să şi le permită. Desigur, turişti nu mai veneau la Bagdad. De aceea, cînd intră în cele din urmă în modestul hotel King Sargon, locul era pustiu. Holul cîndva somptuos, decorat cu obsidiană şi crom, fusese proiectat de arhitecți occidentali cu gîndul de a îmbina cultura vechilor regate cu cele mai recente facilități ale Vestului. Acum, în penumbra iluminatului slab, arăta nu doar neîngrijit, ci şi pustiu.

Portarul înalt, cu ochi mari şi negri şi o mustață à la Saddam Hussein, îi şoptea înfuriat recepționerului plictisit:

– Ce-a făcut pentru noi marele conducător, Rashid? Spune-mi cum i-a distrus geniul din Tikrit pe diavolii de străini şi ne-a făcut pe toţi bogaţi. De fapt, atît de bogaţi, încît doctoratul meu înnobilează uniforma asta ponosită de portar – se bătu peste piept indignat – într-un hotel unde nu vine nimeni, iar copiii mei or să fie norocoşi dacă or să trăiască atît cît să nu aibă nici un viitor!

Recepţionerul răspunse posomorît:

– O să supravieţuim, Balshazar. Totdeauna am reuşit, iar Saddam n-o să trăiască o veşnicie.

Apoi o observară pe bătrîna încovoiată stînd tăcută lîngă ei. Venise încet, ca o pală de fum, şi preţ de o clipă recepţionerul rămase dezorientat. Cum putuse să-i ignore prezenţa? O privi fix, surprinzînd o scurtă licărire în ochii negri, pătrunzători de deasupra pînzei albe. Ea îşi lăsă repede privirea în pămînt, cum se făcea în prezenţa unui bărbat care nu era soţul ei. Recepţionerul se încruntă.

Femeia vorbi într-o arabă perfectă, cu voce umilă şi speriată:

– Mii de scuze. Am fost trimisă să mi se dea ceva de cusut pentru Sundus.

Auzind tonul înfricoşat al glasului ei, recepţionerul îşi recăpătă aerul dispreţuitor şi întoarse capul spre o uşă de serviciu din spatele lui:

– N-ar trebui să te afli în hol, bătrînico. Data viitoare, să ocoleşti pe la administraţie. În spate e locul tău!

Murmurînd cîteva scuze, femeia lăsă capul în jos şi trecu pe lîngă portarul cu rang universitar pe nume Balshazar. În acelaşi moment, mîna ei nevăzută strecură o hîrtie împăturită în buzunarul uniformei lui ponosite.

Bărbatul nu avu nici o reacţie. Îl întrebă în schimb pe arogantul recepţioner:

– Şi curentul electric? La ce oră o să se întrerupă mîine? Pipăi instinctiv buzunarul.

Dispărînd pe uşa de serviciu, femeia auzi vocile celor doi bărbaţi care îşi reluaseră conversaţia. Răsuflă uşurată în sinea ei: îndeplinise cu succes prima misiune. Dar primejdia nu fusese nici pe departe înlăturată. Mai avea de făcut un comision important.

28

Ora 7:44 p.m.
Bagdad

Un vînt tăios, venit din deşert, sufla prin Bagdad la căderea serii, trimiţîndu-i acasă pe clienţii de pe strada Sheik Omar. Arome picante de tămîie şi nucşoară pluteau în aerul curat. Cerul era întunecat, iar temperatura scăzuse. Bătrîna încovoiată, în *abaya* sa neagră şi cu faţa ascunsă de *pushi,* care dusese mesajul la hotelul King Sargon, îşi croia drum printre pietoni şi pe lîngă dughene din placaj, unde comerţul cu piese uzate şi ateliere de reparaţii prosperau. În ultima vreme, mulţi dintre membrii cîndva onorabilei clase de mijloc îşi construiseră astfel de prăvălii modeste, unde se vindea orice – de la plante medicinale şi gustări calde, pînă la instalaţii sanitare uzate.

Apropiindu-se de destinaţie, femeia încremeni, privind fix, îngrozită. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Deoarece mulţimea se rărise, bărbatul era mai vizibil decît în împrejurări obişnuite. Înalt, zvelt şi musculos, era singurul occidental de pe stradă. Avea aceiaşi ochi de un albastru închis, păr negru ca pana corbului şi faţa calmă şi severă de care îşi amintea cu atîta suferinţă şi furie. Era îmbrăcat neglijent într-un hanorac şi pantaloni cafenii. Şi, în ciuda

banderolei cu însemnele ONU de pe braţ, ea ştia că nu lucrează la Naţiunile Unite.

L-ar fi privit şi l-ar fi studiat pe furiş dacă ar fi fost un european oarecare – o apariţie neobişnuită în Irakul acelei perioade. Dar bărbatul nu era oricine şi, o fracţiune de secundă, femeia încremeni în faţa atelierului de reparaţii. Apoi intră repede înăuntru. Nici măcar un observator experimentat nu ar fi remarcat ceva deosebit în atitudinea ei, cu excepţia unei vagi ezitări. Totuşi, şocul fusese profund.

Ce căuta el în Bagdad? Era ultima persoană pe care se aştepta sau voia să o vadă: locotenent-colonelul Jonathan Smith, medic militar.

Nervos, Jon supraveghea strada înţesată de dughene din placaj şi mici ateliere de reparaţii. Toată ziua trecuse în grabă pe la cabinete medicale şi magazii ale clinicilor şi spitalelor, stînd de vorbă cu doctori neliniştiţi, asistente şi infirmieri care participaseră la război. Mulţi confirmaseră faptul că, în urmă cu un an, existaseră şase decese provocate de insuficienţă respiratorie acută, prezentînd simptomele virusului mortal pe care îl cerceta Jon. Dar nimeni nu-i putuse da informaţii despre cei trei supravieţuitori.

Continuîndu-şi drumul, alungă din minte gîndul că era urmărit. Examină cu atenţie strada luminată de felinare, prăvăliile modeste şi pe bărbaţii în cămăşi lungi şi largi – *gallabyyias* – care şedeau la mese pline de julituri şi crestături, bînd ceai fierbinte şi fumînd cu narghileaua. Chipul lui Jon avea o expresie neutră. Dar această parte a vechiului Bagdad părea un loc ciudat pentru o întîlnire cu doctorul Radah Mahuk, pediatrul şi chirurgul de reputaţie internaţională.

Totuşi, instrucţiunile lui Domalewski fuseseră precise.

Jon era în pragul disperării. Faimosul pediatru era ultima lui speranţă din ziua aceea. A mai rămîne încă douăzeci şi patru de ore în Bagdad ar însemna să sporească enorm riscul la care se expunea. Oricare dintre sursele lui l-ar fi putut

denunța Gărzii Republicane. Pe de altă parte, următoarea sursă ar putea să-i spună de unde provine virusul și ce ticălos îi infectase pe irakeni și pe Sophia.

Peste măsură de încordat, se opri lîngă un atelier în fața căruia de ambele părți ale unei uși joase, vopsită în negru, atîrnau niște roți de mașină legate cu lanțuri. Sumbrul atelier de vulcanizare era locul unde îl trimisese Domalewski. După spusele diplomatului, aparținea unui fost om de afaceri bogat din Bagdad, dușman al regimului pentru că firma lui înfloritoare fusese ruinată de războaiele inutile ale lui Saddam Hussein.

Aspectul jalnic al prăvăliei nu-i atenuă nicicum suspiciunea. Se uită la ceas. Ajunsese la timp. Aruncînd o ultimă privire în jur, pătrunse înăuntru.

Un bărbat scund și chel, cu tenul aspru și bine cunoscuta mustață groasă, stătea în spatele unei tejghele uzate și citea o foaie de hîrtie. Degetele lui groase erau pătate de catran. În apropiere, o femeie purtînd obișnuitele veșminte negre ale fundamentaliștilor își alegea roți de mașină.

– Ghassan? îl întrebă Jon pe bărbat.

– Nu-i aici.

Irakianul răspunsese nepăsător, într-o engleză stîlcită, dar îl măsură pe Jon cu o privire ageră.

Jan coborî vocea și privi înapoi spre femeia care se apropiase, aparent ca să examineze altă stivă de roți.

– Trebuie să vorbesc cu el. Faruk-al-Dubq mi-a spus că are roți Pirelli noi.

Era parola pe care i-o dăduse Jerzy Domalewski. Nu trebuia să mire pe nimeni, deoarece firma prosperă a lui Ghassan de pe strada Rashid se specializase în vînzarea celor mai bune pneuri din lume și toată lumea știa că patronul era un expert.

Ghassan înălță sprîncenele în semn de recunoaștere. Zîmbi scurt, mototoli hîrtia în mîinile lui murdare și răspunse cu entuziasm, într-o engleză mult mai corectă:

– A, *Pirelli.* O alegere excelentă. În spate. Vino.

Dar, întorcîndu-se să-l conducă pe Jon, şopti ceva în arabă. Deodată, lui Jon i se făcu părul măciucă. Se întoarse la timp ca s-o vadă pe femeia înfăşurată în lungul *abaya* negru strecurîndu-se ca o umbră pe uşa din faţă. Se încruntă. Instinctul îi spunea că ceva nu este în regulă.

– Cine?... începu el.

Dar Ghassan îi vorbi precipitat:

– Repede, te rog. Pe-aici.

Fugiră din încăperea pustie dînd la o parte o perdea groasă şi intrară într-o magazie încăpătoare, unde erau atît de multe roţi uzate, încît aproape că blocau ieşirea din spate. Una dintre stive ajungea pînă la tavan. Pe o grămadă mai joasă, cam în mijlocul încăperii, şedea o irakiană de vîrstă medie, ţinînd în braţe un sugar. Cute subţiri îi brăzdau obrajii şi fruntea. Ochii ei de cărbune îl priveau pe Jon cu curiozitate. Purta o rochie lungă, imprimată, o vestă tricotată neagră şi o glugă albă ce-i acoperea capul şi gîtul. Dar Jon se uita la faţa umedă, roşie de febră a copilului. Cînd acesta scînci, el se apropie în grabă. Copilul era evident bolnav, iar experienţa de medic a lui Jon îi cerea să-l ajute, fie că era, fie că nu o capcană.

Ghassan vorbi iute cu femeia în arabă şi Jon îşi auzi menţionat numele fals. Femeia, încruntată, părea să pună întrebări. Înainte ca Jon să ajungă la copil, o izbitură violentă se auzi în faţa prăvăliei. Cineva deschisese uşa lovind-o cu piciorul. Jon îngheţă, încordat. Ghete bubuiră pe podea şi o voce urlă ceva în arabă.

Jon se cutremură. Fuseseră trădaţi! Îşi scoase pistolul şi se întoarse brusc.

În acelaşi timp, Ghassan smulse un vechi pistol automat AK-47 din mijlocul unei grămezi de pneuri Goodyear roase şi strigă:

– Garda Republicană!

Manevră pistolul automat cu o îndemînare ce-i dovedi

lui Jon că nu era prima dată cînd folosea puternica armă ca să se apere pe sine sau dugheana.

Tocmai cînd Jon pornea spre locul de unde veneau zgomotele, Ghassan alergă în fața lui să-l oprească. Înfuriat la culme, făcu semn cu capul spre femeia cu copilul bolnav:

– Scoate-i de-aici. Lasă restul în seama mea. E treaba *mea.*

Hotărîtul irakian nu aşteptă să vadă ce va face Jon. Sări decis spre despărțitura dintre încăperi, vîrî țeava automatului prin perdea şi deschise focul cu o serie de rafale scurte.

Zgomotul fu asurzitor. Pereții din placaj se zguduiră. În spatele lui Smith, femeia țipă şi copilul începu să plîngă.

Cu pistolul în mînă, Jon alergă spre ei printre stivele de roți. Femeia era deja în picioare, cu copilul în brațe, grăbindu-se către uşa din spate.

Deodată, o rafală de armă automată, venind din fața atelierului, explodă în magazie. Ghassan căzu pe spate şi sări după un teanc de roți. Dintr-o rană de la antebraț îi curgea sînge. Jon lăsă femeia şi copilul după altă stivă de roți. Gloanțele vuiau în magazie şi se înfigeau în cauciucurile groase. Anvelopele explodau.

În spatele teancului de roți, Ghassan murmura rugăciuni cu fervoare:

– Allah e mare. Allah e drept. Allah e milos. Allah e...

Altă salvă de armă automată sfîşie aerul magaziei. Femeia se aplecă peste copil ca să-l ocrotească, iar Jon se arcui peste amîndoi, în timp ce gloanțele spărgeau sticlele şi recipientele de pe rafturi. Cioburi lucioase se împrăştiară prin încăpere. Piulițe, bolțuri şi şuruburi ce se aflaseră în cutii țîşneau în toate direcțiile ca nişte schije. Undeva, rezervorul unei toalete începu să curgă din senin.

Jon mai văzuse aşa ceva – credința stupidă a soldaților prost instruiți că simpla putere de foc înlătura orice ripostă. Adevărul este că provoca puține pagube unei ținte fortificate sau aflate sub acoperire. În tot acest timp, Ghassan continua

să se roage frenetic. Cînd împuşcăturile izbucniră din nou, Jon se întoarse şi se uită îngrijorat la femeia a cărei faţă se albise de frică. Smith o bătu uşor pe braţ, neputînd să o liniştească în limba ei. Copilul ţipă, zăpăcind-o. Femeia îi şopti ceva să-l liniştească.

Tăcerea se aşternu brusc. Cine ştie de ce, Garda Republicană încetase să tragă. Apoi Jon înţelese. Paşii lor bubuiau spre cadrul uşii acoperit de perdea. Porniseră spre magazie.

– Lăudat fie Allah!

Ghassan se ridică înfierbîntat din spatele grămezii de roţi. Rînjea ca un apucat, cu ochi arzători. Înainte ca Jon să-l poată opri, porni la atac prin perdeaua din uşă, cu automatul scuipînd foc.

Ţipetele şi horcăiturile din spatele perdelei răsunară în prăvălie. Apoi zgomote nedesluşite, sărituri...Urmă o tăcere bruscă.

Jon ezita. Ar fi trebuit să o scoată pe femeie de-acolo, dar poate că...

Ghemuindu-se, alergă spre despărţitură.

O altă rafală violentă răsună dincolo de perdea.

Jon se aruncă la podea şi începu să se tîrască înainte. Cînd ajunse la cadrul uşii, barajul de foc încetă. Îşi ţinu respiraţia şi privi pe sub marginea de jos a perdelei din mărgele. În acelaşi moment, o singură armă, ca o voce slabă în deşert, trimise altă serie de rafale provocatoare. Ghassan stătea în spatele unui colţ al tejghelei. Împiedicase Garda Republicană să înainteze. Smith simţi admiraţie pentru el.

Apoi îi văzu pe gardieni tîrîndu-se prin dugheană, încercînd să ajungă în spatele lui Ghassan. Erau prea mulţi. Curajosul irakian n-ar mai fi supravieţuit mult. Jon dorea din tot sufletul să-l ajute. Poate că împreună ar fi reuşit să cîştige măcar timpul necesar ca să scape.

Pe urmă auzi vehiculele frînînd pe strada îngustă. Aduceau întăriri. Ar fi fost curată sinucidere.

Privi în spate, spre locul din care femeia se uita la el. Ţinea copilul în braţe şi părea să aştepte decizia lui. Ghassan îi spusese să o salveze. Îşi sacrificase viaţa nu doar pentru a-şi apăra prăvălia, ci şi ca să fie sigur că ea şi copilul vor scăpa. În plus, Jon avea de îndeplinit o misiune care putea salva milioane de oameni de la o moarte oribilă. Oftă în sinea lui, resemnîndu-se la gîndul că nu îl putea slava pe Ghassan.

O dată hotărîrea luată, nu mai stătu pe gînduri. În timp ce zgomotele asurzitoare ale împuşcăturilor continuau, Jon deschise brusc uşa crăpată din spate. Ţipetele răniţilor din faţă răsunau în dugheana ciuruită. Îi zîmbi liniştitor femeii, o luă de mînă şi privi afară, spre o alee întunecoasă, atît de îngustă şi lungă încît nici măcar vîntul nu avea pe unde trece. Trase femeia după el şi se strecură în pasaj.

Ţinînd strîns copilul cu un braţ, ea îl urmă în fugă şi trecură pe lîngă două uşi din stînga lor. Apoi încremeniră.

Vehicule militare frînară scrîşnind la ambele capete ale aleii. Soldaţii săriră pe caldarîm şi înaintară tropăind spre ei. Puseseră mîna pe ei. Erau prinşi în cursa Gărzii Republicane.

29

Ora 1:04 a.m., miercuri, 22 octombrie
Frederick, Maryland

Specialistul de Rangul Patru Adele Schweik se trezi cu o bruscă tresărire. Lîngă urechea ei ţiuia îngrijorătoarea alarmă declanşată de senzorul pe care îl instalase în biroul Sophiei Russell de la ICMBIASU, la opt sute de metri depărtare. Dintr-o dată atentă, opri zgomotul iritant, sări din pat şi activă camera video pe care tot ea o montase în biroul respectiv.

În dormitorul ei întunecat, se aşeză la birou şi rămase cu ochii ţintă la monitor pînă cînd în biroul lui Russell apăru o siluetă îmbrăcată în negru. El – sau ea – arăta ca un invadator extraterestru, dar se deplasa cu mobilitatea unei feline şi cu o siguranţă care-i spuneau lui Schweik că persoana respectivă mai pătrunsese şi altă dată prin efracţie în clădiri păzite. Silueta purta cagulă, mască de gaze şi o vestă neagră antiglonţ. Vesta era ultimul strigăt în materie – putea opri gloanţele celor mai multe tipuri de pistoale şi de mitraliere.

La fel de concentrată în cămaşă de noapte ca şi în uniforma din timpul zilei, femeia rămase în faţa ecranului luminat pînă cînd fu sigură de intenţia intrusului: individul efectua o percheziţie minuţioasă a biroului Sophiei Russell.

Cu inima bătîndu-i puternic, smulse de pe ea cămaşa de noapte, se îmbrăcă în uniformă şi coborî în fugă la maşină.

În rulota întunecată, parcată pe o stradă din vecinătatea intrării la Fort Detrick, Marty Zellerbach privea încruntat şi nefericit ecranul computerului. Chipul lui era marcat de îngrijorare, iar trupul flasc se încovoiase de disperare. Luase pastila de Mideral cu şapte ore în urmă şi, în vreme ce efectul medicamentului se atenua, pusese la punct un program strălucit de modificare automată şi aleatorie a căilor de acces, asigurîndu-se astfel că nimeni nu avea cum să-l mai depisteze în reţeaua cibernetică.

Însă această realizare nu-l ajutase să îndeplinească nici unul din cele două obiective principale: alte apeluri telefonice ale Sophiei Russell, dacă existaseră, refuzau cu încăpăţînare să apară, iar Bill Griffin îşi acoperise prea bine urmele.

Trebuia să găsească o soluţie creatoare, ceea ce era o provocare pe care ar fi acceptat-o bucuros în alte împrejurări. Dar acum era neliniştit. Avea atît de puţin timp şi adevărul era că... lucrase la ambele probleme neîntrerupt şi încă nu făcuse nici un progres. La asta se adăuga faptul că era foarte

îngrijorat de soarta lui Jon, care dispăruse din proprie inițiativă în Irak. Şi – oricît de puțină încredere avea el în oameni în general – nu dorea să-i vadă pe foarte mulți dintre ei şterşi de pe fața pămîntului, fiind sigur că asta le-ar fi soarta dacă virusul ar continua să facă ravagii.

Acestea erau momentele pe care le evitase toată viața: cele în care teribilul lui egoism se lovea de cel mai adînc şi misterios secret al său.

Nimeni nu ştia că în sufletul lui păstra o anume doză de altruism. Nu făcea niciodată aluzie la ea şi, cu siguranță, nu ar fi recunoscut vreodată, dar în realitate se gîndea cu afecțiune la copiii mici, la bătrînii arțăgoşi şi la adulții care desfăşurau discret acțiuni caritabile fără să fie răsplătiți. De asemenea, dona întregul lui venit anual obținut din dobînzi pentru diverse cauze nobile din întreaga lume. Lucra fără încetare pentru propriile nevoi, rezolvînd probleme cibernetice pentru persoane particulare, companii şi instituții de stat, şi avusese întotdeauna un cont gras de unde scosese cei cincizeci de mii de dolari pentru Jon.

Oftă. Simțea nervozitatea aceea care îi spunea că este pe cale să aibă nevoie de o altă pilulă. Dar mintea lui ardea de nerăbdare să scape în tărîmul necunoscut unde îşi putea manifesta sinele eliberat, fascinant. Gîndindu-se la asta, culori strălucitoare scînteiară undeva în fața lui, la orizont, şi lumea păru să-şi extindă posibilitățile la nesfîrşit.

Era perioada fertilă cînd se apropia de pierderea controlului şi avea toate motivele să se lase în voia ei. Trebuia să afle cum putea verifica exactitatea înregistrării apelurilor Sophiei Russell şi era imperios necesar să-l găsească pe Bill Griffin.

Acum era momentul!

Uşurat, se lăsă pe spate, închise ochii şi se lansă în lumea înstelată a vastei lui imaginații.

Apoi, o voce rece şi aspră care părea să vină din neant îl sperie:

– Dacă eram duşmanul tău, ai fi fost mort.

Marty sări în sus. Ţipă:

– Peter! Se întoarse. Idiotule! Puteai să-mi provoci un stop cardiac furişîndu-te în felul ăsta!

– O pradă uşoară, mormăi Peter Howell şi dădu morocănos din cap. Asta eşti, Marty Zellerbach. Ar trebui să fii mai atent.

Se tolăni într-un şezlong, îmbrăcat tot cu uniforma neagră de comando antiterorist SSA. Cagula cenuşie zăcea în poala lui. Se întorsese din misiunea lipsită de interes de la ICMBIASU şi intrase în rulotă fără zgomot.

Marty era prea furios ca să-l mai amuze jocul de-a spionii. Îşi dorea să se termine cu toate necazurile ca să se poată întoarce în casa lui liniştită, unde cel mai iritant eveniment al zilei era sosirea poştei.

Strîmbă gura într-un rînjet batjocoritor:

– Uşa era încuiată, cretinule ! Nu eşti decît un spărgător ordinar!

– Un spărgător *extra*ordinar, încuviinţă Peter înţelept, ignorînd privirea compătimitoare a lui Marty. Dacă aş fi fost vreun infractor oarecare cu ifose, n-am mai fi purtat discuţia asta.

După ce îl lăsaseră pe Jon Smith la Aeroportul Internaţional San Francisco, conduseseră pe rînd rulota prin toată ţara, dormind şi mîncînd înăuntru, ca să cîştige timp. Peter făcuse cea mai mare parte a drumului şi a cumpărăturilor ca să nu-l mai audă pe Marty lamentîndu-se. În plus, fusese nevoit să îl şcolească din nou pe Marty ca să poată conduce, ceea ce îi pusese răbdarea la grea încercare. Chiar şi acum se uita la geniul ciberneticii şi nu prea înţelegea cum de putea omuleţul ăla să se considere un tip superior cînd părea atît de neajutorat în viaţa de zi cu zi. Pe deasupra, mai era şi al naibii de enervant.

Marty mormăi:

– Sper din tot sufletul că ai obţinut rezultate mai bune decît mine.

– Vai, nu. Chipul tăbăcit al lui Peter se schimonosi: N-am găsit nimic important.

După ce ajunseseră în Maryland, Peter hotărîse că cel mai înțelept lucru era să înceapă mai întîi cu laboratorul şi biroul Sophiei pentru a fi siguri că nu-i scăpase nimic lui Jon. Aşa că parcase rulota unde se afla acum, îmbrăcase echipamentul de comando şi se strecurase în Fort Detrick. Oftă.

– Marty, băiete, mă tem că o să avem nevoie de talentul tău supranatural de informatician ca să cercetăm trecutul bietei femei. Poți să pătrunzi la dosarul ei personal de la Fort Detrick?

Fața lui Marty se lumină, ridică mîinile deasupra capului şi pocni din degete.

– Trebuie doar să mi-o ceri!

Mişcîndu-se iute, apăsă pe taste, urmări monitorul şi, după cîteva minute, se lăsă pe spate, încrucişă brațele şi-i adresă lui Peter un zîmbet:

– Ia te uită! Dosarul personal al Sophiei Lilian Russell, doctor în virusologie. L-am găsit!

Peter îl urmărise din umbră, cuprins de îngrijorare cînd Marty începu să exclame. Traversă centrul rulotei şi se aplecă asupra monitorului. Zise calm:

– Jon crede că în raportul şters pe care l-ai recuperat de la Institutul Prince Leopold era ceva ce Sophia considera important. De aceea a fost şters raportul şi pagina cu comentariile ei a fost tăiată din jurnal. Se uită în ochii scînteietori ai lui Marty. Avem nevoie de ceva care ar putea avea legătură cu acel raport.

Marty se zgîlțîia pe scaun.

– Nici o problemă! O să printez tot dosarul. Părea să emane electricitate prin toți porii şi fața îi era luminată de un zîmbet satisfăcut. L-am găsit! L-am găsit!

Peter îl bătu cu palma pe umăr.

– Ar fi bine să-ți iei și pilula. Scuze. Știu că nu-ți place. Totuși, vino-ți în fire. Avem de făcut o treabă plictisitoare pentru mințile noastre. Cel puțin tu o poți trata pe a ta.

Cu dosarul Sophiei în față, Peter citea cu voce tare raportul de la Prince Leopold, iar Marty verifica dosarul personal. Marty îl urmărea rînd cu rînd, lucrînd metodic, în timp ce Peter citea și recitea raportul. Mideralul era un medicament ce făcea minuni, efectul său rapid atenuînd tonul frazelor lui Marty și permițîndu-i să-și îndeplinească cu calm împovărătoarea sarcină. Se purta ca un gentleman politicos, dar ursuz.

La apropierea zorilor, încă nu găsiseră vreo legătură între activitățile trecute ale Sophiei și contactele din ultima vreme de la ICMBIASU.

– În regulă, admise Peter. Să ne întoarcem în trecut. Unde a făcut ea practica postdoctorală?

Marty se uită în dosar.

– La Universitatea California.

– La care?

Dacă n-ar fi fost sub influența tratamentului, Marty și-ar fi aruncat mîinile în sus, disperat de ignoranța lui Peter. Dar se mulțumi să dea din cap.

– La Berkeley, desigur.

– A, da. Și se mai spune că noi, englezii, sîntem snobi. Poți să spargi codurile acelei impozante instituții sau trebuie să batem tot drumul pînă pe Coasta de Vest?

Auzind întrebarea neserioasă a lui Peter, Marty înălță sprîncenele. Zise cu voce măsurată, iritant de încet:

– Spune-mi, Peter, oare ne detestăm noi doi atît de mult atunci cînd nu iau medicamente?

– Da, băiete. Cu siguranță.

Demn, Marty înclină capul.

– Mă gîndeam eu.

Se aşeză în faţa computerului şi, zece minute mai tîrziu, o copie a dosarului Sophiei de la Berkeley era în mîinile lui. Peter citi din nou cu voce tare raportul de la Prince Leopold. Marty urmărea dosarul.

– Nici un nume nu se potriveşte. Nici o activitate de teren. Tot programul ei viza genetica umană, nu virusologia. Se lăsă pe spate şi copia îi alunecă de pe genunchi. Nici o speranţă.

– E absurd. Cum spunem noi, englezii: Încă n-am început lupta.

Marty se încruntă.

– Asta a spus-o John Paul Jones *contra* englezilor.

– Mă rog, dar în realitate era tot englez cînd a spus-o.

Marty afişă un zîmbet ironic.

– Tot nu vreţi să renunţaţi la colonii?

– Niciodată nu ne-a plăcut să renunţăm la o investiţie bună. Bine, unde şi-a făcut studiile pentru doctorat?

– La Princeton.

– Sparge-i codul.

Dar copia după studiile de doctorat arăta că activitatea ei era mult prea extinsă şi lipseau detaliile utile. Disertaţia ei nu avea legătură cu viruşii. Sophia cercetase grupul de gene care condusese la mutaţia genetică răspunzătoare de dispariţia cozii la pisica domestică de pe insula Man.

Marty remarcă:

– A făcut multe călătorii pe teren. Asta ne-ar putea fi de folos.

– De acord. E menţionat vreun îndrumător de lucrare?

– Doctorul Benjamin Liu. Profesor emerit. Mai ţine uneori cîte un curs şi trăieşte la Princeton.

– Bine, zise Peter. O să pun rabla asta la treabă. O luăm din loc.

Ora 8:14 a.m.
Princeton, New Jersey

Răsăritul soarelui înviora culorile tomnatice ale arborilor şi tufelor, în vreme ce Peter şi Marty se îndreptau spre nord. Conduceau cu schimbul, ca să se poată odihni. Traversară podul Delaware Memorial la sud de Wilmington şi urcară pe autostrada Jersey, trecînd pe lîngă aglomeratele metropole Philadelphia şi Trenton. Cînd intrară în Princeton, soarele strălucea cu putere, iar frunzele copacilor aveau nuanţe vibrante de roşu, auriu şi oranj.

Princeton era un oraş vechi. Fusese scena bătăliilor în timpul Războiului de Independenţă, cînd englezii îşi instalaseră aici cartierul general. Se vedeau şi acum străzile străjuite de arbori şi pajiştile acoperite de iarbă, casele vechi în stil clasic ale universităţii, iar atmosfera era paşnică şi rafinată, îmbinînd în modul cel mai plăcut studiile înalte cu stilul de viaţă echilibrat al locuitorilor. Faimoasa universitate şi oraşul istoric se aflau într-o relaţie simbiotică, nici una dintre părţi nereuşind să se manifeste deplin fără cealaltă.

Doctorul Benjamin Liu locuia pe o stradă lăturalnică, plantată cu numeroşi arţari, ale căror frunze roşii păreau să fi luat foc. Clădirea liniştită cu trei etaje era învelită cu şindrilă de culoarea lemnului îmbibat în apa mării – nici cafeniu închis, nici gri închis, ci o nunaţă între ele, căpătată după mulţi ani de înfruntare curajoasă a intemperiilor.

Chiar şi faţa doctorului Liu era brăzdată de vreme. Departe de imaginea unui curtean chinez impenetrabil, era un bărbat înalt şi voinic, cu ochii şi mustaţa albă, lăsată a unui ascetic mandarin, dar cu bărbia proeminentă, obrajii plini şi tenul bronzat al unui căpitan de balenieră din New England. Era o combinaţie rafinată între două rase – chineză şi caucaziană –, iar pereţii camerei sale de lucru contribuiau la lămurirea acestui aspect. În încăpere se aflau două portrete care păreau

să fie ale părinților săi. Unul reprezenta o femeie bondă, înaltă, de constituție atletică, purtînd pe cap o șapcă de iahting și ținînd în mînă o undiță. Al doilea – un distins gentleman, îmbrăcat în veșmintele tradiționale ale unui mandarin chinez mai vîrstnic, stînd la prova unei ambarcațiuni. De o parte a celor două fotografii atîrnau trofee de la concursuri de pescuit, iar de cealaltă erau expuse vechi însemne nobiliare chinezești.

Doctorul Liu tocmai își terminase micul dejun. Le făcu semn să ia loc în camera de lucru.

– Așadar, cu ce vă pot ajuta? Vorbeați la telefon despre Sophia Russell. Mi-o amintesc foarte bine. O studentă eminentă, ca să nu mai spun cît de grozav arăta. Este singura cu care am fost tentat să-mi încerc norocul într-o idilă profesor-student. Se cufundă într-un fotoliu cu spătar înalt. Apropo, ce mai face?

Aflat sub efectul medicamentelor, Marty începu unul dintre răspunsurile lui lente, metodice.

– Ei bine, Sophia Russell e...

Peter își pierdu răbdarea:

– Lasă, Marty. Asta-i treaba mea. Se întoarse către profesorul pensionar: E moartă, domnule doctor Liu. Îmi cer scuze că sînt așa de direct, dar sperăm să ne poți ajuta. A murit infectată cu noul virus.

– A murit? Doctorul Liu era șocat. Cînd? Cum e posibil? Se uită la Peter, apoi la Marty și din nou la Peter. Dădu din cap, mai întîi încet, încet, apoi cu putere. Dar era atît de... tînără. Ezită, de parcă ar fi văzut-o în fața ochilor pe Sophia. Apoi înțelese restul spuselor lui Peter. Noul virus? E un dezastru planetar! Eu am nepoți și sînt speriat de moarte. Ar putea nimici jumătate din speciile de pe glob. Și noi ce facem ca să-l neutralizăm? Îmi poate spune cineva?

Vocea lui Peter sună liniștitor:

– Toți oamenii de știință lucrează fără întrerupere, domnule profesor. Asta cerceta și doctorița Russell.

– Cerceta? Deci așa s-a infectat?

– Poate. Este unul dintre aspectele pe care încercăm să le elucidăm.

Chipul profesorului căpătă o expresie sumbră.

– Nu-mi dau seama cum aş putea fi de ajutor, dar o să încerc. Spuneţi-mi ce doriţi să ştiţi.

Peter îi întinse profesorului pagina cu raportul.

– E de la Institutul pentru Boli Tropicale Prince Leopold. Vă rog să-l citiţi şi să ne spuneţi dacă există vreo legătură cu studiile Sophiei Russell de la Princeton. Cursuri, călătorii de documentare, cercetări, prieteni, orice vă trece prin minte.

Profesorul Liu încuviinţă. Citi fără grabă. Se oprea adesea, meditînd şi amintindu-şi. Un ceas vechi de pe poliţa şemineului ticăia zgomotos. Citi iarăşi raportul. Şi încă o dată. Într-un tîrziu dădu din cap:

– Nu văd nimic aici care să aibă legătură cu activitatea Sophiei sau cu studiile ei. Se concentrase asupra geneticii şi, din cîte ştiu, n-a făcut niciodată vreo călătorie de documentare în America de Sud. Giscours n-a studiat la Princeton, iar Sophia n-a studiat în Europa. Nu văd cum s-ar fi putut întîlni. Ţuguie buzele şi se uită din nou la raport. Înălţă capul. Dar, ştiţi, îmi amintesc... da, de o călătorie. În studenţia ei. Totuşi, fără legătură cu viruşii. Ezită. La naiba, a fost doar ceva menţionat de ea în treacăt la un seminar de informare. Oftă. N-o să reuşesc să vă spun mai mult decît atît.

Marty ascultase cu atenţie. Chiar şi atunci cînd era sub efectul tratamentului şi mintea lui strălucită era ţinută în frîu, tot se dovedea mai inteligent decît nouăzeci şi opt la sută din populaţia planetei. Ceea ce sporea tensiunea dintre el şi Peter Howell. Doar pentru a dovedi că putea judeca, se strădui să întrebe cît mai repede:

– Unde-a fost studentă?

Profesorul se uită la el.

– La Syracusa. Dar pe-atunci nu studia biologia. Aşa că nu văd ce legătură ar avea călătoria aceea cu Giscours şi cu raportul lui.

Peter deschise gura să vorbească, dar Marty i-o luă înainte:
– Decît nimic, e mai bine ceva.
Se simți brusc înfiorat și se uită la Peter.
Acesta făcu o grimasă în sens că este de acord.
– E ultima noastră șansă.

Specialistul de Rangul Patru Adele Schweik ședea în mica Honda, supraveghind casa. Maddux, bărbatul masiv, ședea pe scaunul de lîngă ea. Ea îl zărise pe intrusul îmbrăcat în negru ieșind de la Fort Detrick și intrînd în rulota parcată pe stradă, apoi îi urmărise pe cei doi pînă la Princeton. Acum trebuia să se întoarcă la postul ei de la ICMBIASU. Îi spuse lui Maddux:
– Rulota de-acolo e a lui. Omul arată și acționează periculos. Fii atent. Mai e cu un bărbat care n-ar trebui să-ți dea bătaie de cap. Îi poți prelua după ce ies din casă.
– I-ai raportat domnului al-Hassan?
– N-am avut timp.
Maddux dădu din cap.
– Bine, pleacă. Preluăm noi controlul.
Coborî din mașină și se grăbi spre camioneta lui. Schweik se îndepărtă fără să se mai uite la el sau la rulotă.

30

Ora 9:14 a.m.
Long Lake Village, New York

Aerul muntelui Adirondacks era înmiresmat și proaspăt, iar soarele dimineții arunca umbre lungi, încețoșate dinspre pinii înalți peste vastul complex al companiei Blanchard Pharmaceuticals. În sediul central – o

clădire din cărămidă – şeful serviciilor medicale ale armatei, Jesse Oxnard, era impresionat. El şi secretarul de stat de la Sănătate, Nancy Petrelli, terminaseră de vizitat laboratoarele şi instalaţiile de producţie de la Blanchard, fiind însoţiţi de însuşi Victor Tremont. Şeful serviciilor medicale ştia, desigur, de existenţa companiei, dar nu-i atrăsese niciodată atenţia în mod deosebit şi nu avusese idee de dimensiunile sau reputaţia ei pe plan internaţional.

Cei doi oficiali guvernamentali se întîlniră cu membrii conducerii la o cafea, apoi se duseră la Tremont, în spaţiosul lui birou lambrisat. Un perete cu ferestre mari oferea o panoramă a lacului din pădure care dădea aşezării numele său. Se instalară în fotoliu lîngă şemineul lui Tremont, unde buştenii ardeau licărind odihnitor, şi îl ascultau atent pe Tremont care descria entuziasmat originea promiţătorului ser experimental.

–... specialiştii noştri în microbiologie au venit cu propunerea la mine în urmă cu mai bine de zece ani, deoarece la vremea aceea eram şeful departamentului de cercetare şi dezvoltare. Ei preziceau că vor apărea tot mai multe boli pe măsură ce ţările lumii a treia deveneau tot mai accesibile şi popoarele lor progresau. Cu alte cuvinte, prea puţine erau locurile suficient de izolate pentru a limita extinderea epidemiilor mortale. Ţările industrializate nu vor avea mijloace de apărare împotriva acestor maladii, care puteau fi mai devastatoare decît SIDA. Oamenii sperau ca, lucrînd cu unii dintre viruşii mai puţin cunoscuţi, să obţinem nu doar informaţii preţioase, dar şi să realizăm seruri pentru bolile incurabile actuale. Unul dintre viruşii asupra cărora şi-au îndreptat atenţia era fatal pentru o anume specie de maimuţe, foarte apropiată genetic de om. Am realizat un amestec recombinat de antiseruri împotriva acelui virus şi am dezvoltat biotehnologia necesară producerii de anticorpi în cantităţi mari, ca un studiu de fezabilitate pentru tehnicile producţiei de masă din viitor. Îi privi serios pe cei doi. E

chiar studiul despre care ți-am vorbit la telefon, doamnă secretar de stat Petrelli. Poate că efortul nostru ar putea ajuta lumea. Cel puțin eu așa sper din tot sufletul.

Jesse Oxnard, un bărbat înalt, robust, cu fălci puternice și o mustață groasă, nu era convins. Se încruntă.

– Dar această realizare... acest ser... e totuși doar în stadiu de cercetare, nu-i așa?

Un zîmbet plin de înțelegere lumină chipul bronzat, aristocratic al lui Tremont. Lumina focului se reflecta în părul său cenușiu ca oțelul. Dădu din cap.

– Am depășit stadiile testelor pe animale și pe primate. De fapt, am demonstrat că serul tratează acest virus la maimuțele infectate. Și, după cum spuneam, doar ca un studiu științific, am realizat instalațiile și tehnicile pentru a-l produce în mari cantități. De fapt, avem deja la dispoziție milioane de doze. Asta ne-a determinat să urgentăm obținerea patentului și să solicităm aprobarea AAM pentru uz veterinar.

Nancy Petrelli urmărea efectul celor auzite asupra șefului serviciilor medicale, minunîndu-se în același timp de calmul cu care Victor Tremont relata povestea inventată. Aproape că o credea și ea. Ceea ce-i aminti să-și acopere spatele cînd va avea de-a face cu Victor. Niciodată nu-și îngăduise să creadă că îi era prieten. La început, el avusese nevoie de investiția ei inițială, pe urmă îi fusese necesară influența ei ca membru al Congresului și apoi ca secretar de stat la Sănătate. Atitudine lui era tot atît de prietenoasă și confuză pe cît i se potrivea lui Victor.

Nancy era o femeie realistă. Purta părul argintiu tuns scurt, se îmbrăca în costume feminine, și totuși severe, de om de afaceri. Și niciodată nu intra în joc dacă nu-și dădea seama că sorții erau în bună măsură de partea ei. Îl sprijinea pe Victor Tremont și escrocheria lui de mare clasă și cu bătaie lungă fiindcă credea că el va reuși. Însă era și foarte conștientă de faptul că infracțiunile lui ar fi asociate uciderii în masă dacă ar fi prins, așa că hotărîse să se distanțeze de orice

suspiciune că ea ar fi știut ce făcea el în realitate. În același timp, avea mari speranțe ca el să triumfe și să o îmbogățească.

Atît în folosul ei, cît și într-al lui Oxnard, zise:

– Maimuțele nu sînt oameni, domnule doctor Tremont.

Victor o privi ironic și admise:

– Adevărat. Dar în acest caz, specia respectivă e foarte apropiată genetic și fiziologic de om.

– Dă-mi voie să mă asigur că înțeleg treaba asta. Oxnard își mîngîia mustața. Nu poți fi sigur că serul o să-i vindece pe oameni.

Tremont răspunse grav:

– Sigur că nu. N-o să știm asta pînă cînd va fi testat pe oameni. Dar, avînd în vedere situația, cred că ar trebui să încercăm.

Șeful serviciilor medicale se încruntă.

– Ăsta-i un imens obstacol. De fapt, e de-a dreptul posibil să descoperim că serul poate fi dăunător.

Tremont își împreună degetele și se uită la mîinile lui. Cînd ridică privirea, spuse cu toată convingerea:

– Ei bine, un lucru pare aproape sigur – milioane de oameni vor muri dacă nu găsim un tratament pentru acest oribil virus. Dădu din cap, chipurile chinuit de nesiguranță. Crezi că nu m-am luptat exact cu această problemă? De aceea am ezitat timp de două zile pînă să-mi ofer serviciile. Trebuia să mă împac cu ideea că procedez corect. Așa că răspunsul e „da". Sînt convins că există mari șanse ca serul nostru să trateze această epidemie teribilă. Dar cum să garantez că nu va crea suferințe mai mari cît timp nu e testat?

Toți trei meditară în tăcere la această dilemă. Jesse Oxnard știa că nu avea cum să recomande folosirea serului lui Tremont fără efectuarea unor teste minuțioase, dar în același timp își dădea seama că ar apărea curajos și ferm dacă tratamentul ar salva milioane de oameni de la o moarte sigură.

Nancy Petrelli continua să fie preocupată de sine. Știa că serul va da rezultate, dar ea cunoștea modalitatea dificilă de

a nu se retrage niciodată într-o atitudine politică extremă. Avea să se situeze ferm de partea prudenței, alăturîndu-se minorității care, pînă la urmă – era sigură de asta – va fi ignorată în favoarea lui Victor.

Între timp, Victor Tremont era îngrijorat de Jon Smith și cei doi prieteni ai lui. Nu mai avea vești despre ei de la al-Hassan de la eșecul din munții Sierra Nevada. Alungă îngrijorarea și reveni în prezent. Se gîndea la o acțiune curajoasă, despre care spera că îl va convinge pe șeful serviciilor medicale și, prin el, pe președintele Castilla. Dar trebuia să găsească momentul potrivit.

Ridicînd privirea spre Petrelli și Oxnard, și văzîndu-i adînciți în gînduri, înțelese că sosise momentul.

Trebuia să depășească impasul. Dacă nu reușea să-l convingă pe Oxnard, era posibil ca toată strădania lui de mai bine de doisprezece ani să devină inutilă.

În sinea lui, încuviință sumbru. Nu va pierde. Nu putea să piardă.

– Singura cale de a fi siguri este să testăm serul pe o ființă umană. Se aplecă spre ei și continuă cu glas impresionant, grav: Am izolat mici cantități din virusul letal al maimuței. E instabil, dar poate fi păstrat cam o săptămînă. Ezită, de parcă s-ar fi luptat cu o mare problemă morală. Există o singură cale de a acționa. Și, vă rog, nu încercați să mă întrerupeți – miza e prea mare. Trebuie să ne gîndim la binele general, nu doar la ceea ce noi, indivizii, riscăm. Făcu o nouă pauză și răsuflă adînc. O să mă injectez eu însumi cu virusul maimuței...

Șeful serviciilor medicale tresări.

– Știi că asta-i imposibil.

Tremont ridică o mînă.

– Nu, nu. Vă rog, lăsați-mă să termin. O să mă injectez cu virusul, apoi o să iau serul. S-ar putea ca virusul maimuței să nu fie exact același cu cel care a început să se răspîndească, dar cred că e suficient de asemănător ca să putem observa

efectele adverse colaterale cînd o să-mi administreze serul. Atunci o să ştim.

– Asta-i absurd! exclamă Nancy Petrelli, făcînd pe avocatul diavolului. Ştii bine că nu putem permite aşa ceva.

Jesse Oxnard ezita.

– Chiar ai face asta?

– Absolut. Tremont dădu hotărît din cap: Dacă asta-i singura modalitate de a-i convinge pe toţi că serul nostru poate stopa ceea ce devine tot mai rapid o teribilă epidemie.

– Dar... începu Nancy Petrelli, jucîndu-şi opoziţia.

Şeful serviciilor medicale dădu din cap:

– Nu noi trebuie să decidem, Nancy. Tremont face o minunată ofertă umanitară. Noi nu putem decît să o respectăm şi să transmitem sugestia lui preşedintelui.

Petrelli se încruntă.

– Dar ce naiba, Jesse, nu avem certitudinea că viruşii respectivi vor interacţiona cu serul în acelaşi fel în corpul uman. Îl văzu pe Tremont încruntîndu-se din nou curios la ea, ca şi cum s-ar fi îndoit că o auzise bine. Dacă doctorul Tremont vrea să se ofere în chip de cobai, ar trebui infectat cu virusul adevărat. Sau cel puţin ar trebui să testăm cei doi viruşi pentru a vedea dacă nu cumva sînt identici.

În sinea lui, Tremont fierbea de mînie. Ce dracu' făcea femeia aia? Ştia al naibii de bine că serul nu era sută la sută eficient – nici un ser ori vaccin nu era. Da, el avea acoperire şi pentru această împrejurare neprevăzută, însă ea nu ştia asta. Continuă să dea din cap:

– Are dreptate, desigur. Asta ar fi cel mai bine. Dar timpul necesar comparării viruşilor ar fi o amînare inutilă. Vă asigur că sînt pe deplin dispus să fiu infectat cu virusul adevărat. Serul nostru îl va trata. Sînt convins.

– Nu. Şeful serviciilor îşi bătu genunchii cu palmele în semn de dezacord. Nu te putem lăsa să faci aşa ceva. Dar familiile victimelor solicită deja să fie ajutate, aşa că ar fi

mai logic să le întrebăm dacă ar fi dispuse să-şi lase rudele bolnave să-l încerce. În felul ăsta vom afla ce trebuie să ştim şi poate că salvăm şi un om osîndit la moarte. Între timp, o să-i pun pe cei de la Detrick şi ICB să compare viruşii.

Petrelli obiectă:

– Administrația pentru Alimente şi Medicamente n-o să aprobe niciodată.

Oxnard o contrazise:

– O să aprobe dacă le spune preşedintele.

– Probabil că directorul ar demisiona primul.

– E posibil. Dar dacă preşedintele vrea ca serul să fie testat, aşa va fi.

Nancy Petrelli părea să se gîndească la acest aspect.

– Sînt totuşi împotriva folosirii serului fără obişnuita serie de teste minuțioase. Dar dacă e să mergem mai departe, e mai logic să încercăm să salvăm pe cineva care e deja bolnav.

Şeful serviciilor medicale se ridică.

– O să-l sunăm pe preşedinte şi o să-i prezentăm ambele sugestii. Cu cît mai repede începem, cu atît mai multe vieți am putea salva. Se întoarse către Victor Tremont: Unde putem purta o convorbire privată?

– Am un telefon în sala de şedințe. Pe-acolo. Tremont arătă spre o uşă aflată în peretele din dreapta al biroului său.

– Nancy? întrebă Jesse Oxnard.

– Sună dumneata. Nu e nevoie de amîndoi. Spune-i că sînt de acord cu orice variantă.

În timp ce şeful serviciilor medicale ieşea în grabă şi închidea uşa după el, Victor Tremont se întoarse în fotoliu pentru a-i acorda un zîmbet rece secretarului de stat de la Sănătate.

– Îți acoperi spatele pe cheltuiala mea, Nancy?

– Îi ofer lui Jesse aspectele negative ca să reacționeze la ele, i-o întoarse Nancy Petrelli. Am fost de acord să joc rolul negativ pentru ca el să-l adopte pe cel pozitiv – avantajele.

Tonul vocii lui Tremont nu-i trăda furia.

– Şi a fost o treabă grozavă. Şi mai cred că a fost ceva mai mult decît puţină autoapărare.

Petrelli se înclină în faţa lui:

– Am învăţat de la un maestru.

– Mulţumesc. Dar asta dovedeşte o surprinzătoare lipsă de încredere în mine.

Ea îşi permise un zîmbet scurt.

– Nu, doar în nestatornicia norocului, Victor. Nimeni n-a găsit vreo cale să păcălească norocul.

Tremont aprobă ideea:

– Adevărat. Noi ne dăm toată silinţa, nu-i aşa? Avem în vedere toate accidentele posibile. De exemplu, eu aş insista ca noi să supraveghem testele şi te asigur că virusul ar deveni inofensiv înainte de a-mi fi injectat. Însă există întotdeauna acea urmă de şansă, desigur. Un risc pentru mine.

– În proiectul ăsta sîntem cu toţii supuşi riscului, Victor.

Nancy Petrelli nu va afla niciodată unde ar fi dus discuţia aceea. În momentul acela, uşa sălii de şedinţe se deschise şi şeful serviciilor medicale intră din nou în încăpere – un munte de bărbat zîmbind uşurat. Spuse:

– Preşedintele zice că o să vorbească personal cu AAM, dar, între timp, noi trebuie să căutăm voluntari printre victime. Preşedintele e optimist. Într-un fel sau altul, o să testăm serul şi-o să obligăm afurisitul ăsta de virus să cedeze.

Victor Tremont rîse îndelung şi zgomotos. Da! O făcuse. Vor fi cu toţii bogaţi, iar ăsta era doar începutul. Instalat la biroul său, îşi fuma trabucul cubanez, îşi bea scotch-ul şi se cutremura de rîs, sărbătorindu-şi victoria în intimitate. Pînă cînd sună telefonul mobil din sertarul de jos.

Trase de mîner şi smulse aparatul.

– Nadal?

Urmă o scurtă pauză, datorată distanţei mari. Apoi se auzi vocea satisfăcută:

– L-am găsit pe Jon Smith.

Era ziua lui norocoasă.

– Unde?

– În Irak.

Preț de o clipă, pe Tremont îl cuprinse îndoiala.

– Cum de-a reuşit să intre în Irak?

– Poate că l-a ajutat englezul din Sierra. Mi-a fost imposibil să aflu ceva despre el. Nu e sigur că Howell e numele lui corect, şi nici Romanov. Asta mă face să cred că sînt multe lucruri pe care le-ar dori neştiute.

Tremont dădu furios din cap:

– Probabil că face parte din MI6. Cum l-ai găsit pe Smith?

– Printr-unul dintre oamenii mei – doctorul Kamil. Am presupus că Smith avea să încerce să-i găsească pe bolnavii noştri, aşa că i-am alertat pe toți medicii pe care-i cunosc. Nu sînt mulți cei care mai practică acum în Bagdad. Kamil mi-a raportat că Smith vrea să afle şi despre supraviețuitori.

– La naiba! Nu trebuie lăsat să facă asta.

– Chiar dacă o face, nu contează. Nu va pleca niciodată din Irak.

– A reuşit să intre.

– N-a făcut decît să pună poliția lui Saddam şi Garda Republicană pe urmele lui. O dată ce-au aflat că intrusul american e acolo, vor închide granițele şi-l vor urmări pînă în pînzele albe. Dacă nu-l omoară ei, o s-o facem noi.

– La naiba, Nadal, asigură-te că o s-o facă de data asta! mormăi Tremont, amintindu-şi de cealaltă problemă a lor. Dar Bill Griffin? Unde e?

Deja umilit de mînia lui Tremont, expresia lui al-Hassan deveni şi mai aspră:

– Verificăm toate locurile pe unde a fost Jon Smith, dar Griffin pare să fi dispărut de pe fața pămîntului.

– Asta-i grozav!

Turbat de furie, închise telefonul mobil şi aruncă o privire cruntă prin birou.

Apoi succesele zilei îl făcură să zîmbească din nou. Nu

conta ce afla Jon Smith în Irak şi, în pofida lui Griffin, Proiectul Hades mergea mai departe conform planului. Sorbi din whisky şi zîmbetul lui se lărgi. Pînă şi preşedintele era angrenat acum.

Ora 10:02 a.m., Fort Irwin
Barstow, California

Bărbatul urmărise camioneta Toyota închiriată de Bill Griffin încă de la Fort Irwin. Rămăsese la o distanţă sigură în spate, nici prea aproape, nici foarte departe, pe şoseaua cu două benzi, apoi pe autostrada interstatală 15. Aştepta să vadă unde va trage Bill pentru mai multă vreme. Un loc unde Griffin s-ar întoarce şi unde ar dormi. Griffin ştia că individul l-ar fi urmărit şi pînă la Los Angeles dacă ar fi fost nevoie, pînă cînd ar fi fost sigur că va rămîne suficient de mult locului ca să cheme întăriri.

Acum, în camera de motel de la Barstow, Griffin îl văzu din spatele perdelei pe bărbatul care cobora din Land Rover şi se îndrepta către recepţia motelului. Un bărbat oarecare, îmbrăcat într-un banal costum cafeniu, cu o cămaşă descheiată la gît. Griffin nu-l mai văzuse niciodată. Ar fi fost surprins să-l cunoască. Observă totuşi umflătura aproape imperceptibilă a unui pistol ascuns sub haina individului. Omul voia să verifice dacă Griffin – sau orice alt nume ar fi folosit clientul de la camera 107 – închiriase camera pentru noapte. Apoi urma să dea un telefon.

Griffin înşfăcă un prosop din baie, deschise fereastra din spate şi ieşi, după care ocoli prin spatele clădirii pînă la locul din care putea vedea în interiorul recepţiei. Urmăritorul său îi arăta recepţionerului o insignă falsă ori o legitimaţie oficială. Funcţionarul studie registrul, dădu din cap, apoi întoarse catastiful ca să-l poată vedea şi individul curios.

Griffin se furişă spre Land Rover, se strecură pe bancheta

din spate, se ghemui şi aşteptă. Auzi paşi grăbiţi apropiindu-se de maşină şi portiera din faţă deschizîndu-se.

O dată închisă, Griffin se ridică ţinînd în mîna dreaptă un Walther PPK de 6,35 mm cu amortizor, iar în stînga, prosopul de baie.

Omul formă un număr la telefonul maşinii.

Dintr-o singură mişcare, Griffin lăsă prosopul pe capul bărbatului şi trase o dată. Ţeasta omului căzu pe spate. Griffin reţinu cu prosopul sîngele şi resturile de ţesut. Transpirat, coborî din maşină, împinse cadavrul pe scaunul pasagerului şi se sui la volan.

Departe, în deşert, îl îngropă pe urmăritorul său. Apoi se întoarse la Barstow şi lăsă maşina încuiată pe o stradă lăturalnică. Obosit şi furios, se duse la motel, îşi luă bagajul şi plecă spre autostrada interstatală 15. La Fort Irwin aflase că Jon Smith se interesase de „cercetătorii guvernamentali“ şi de stagiul efectuat de maiorul Anderson în Irak, în timpul războiului din Golf. Cînd ajunse la autostrada 15, întoarse camioneta spre Los Angeles şi aeroportul internaţional. Avea de luat nişte decizii şi cel mai nimerit loc pentru asta era Coasta de Est.

31

Ora 8:02 p.m.
Bagdad

Femeia încovoiată în veşminte negre ajunsese la cîteva case distanţă de atelierul de vulcanizare cînd auzi prima rafală. Se opri lîngă un bătrîn care şedea turceşte pe caldarîm, cu mîinile întinse de parcă cerşea. Îl privi cu ochi goi, gîndindu-se în acelaşi timp că nu era de datoria ei să se întoarcă la prăvălie ca să afle de ce se trăsese.

Dar apoi auzi din nou răsunătoarele focuri de armă.

Cînd părăsise atelierul, misiunea ei era încheiată. Se asigurase că medicul american sosit clandestin stabilise legătura. În momentul acela plecase, aşa cum trebuia să facă. Un atac armat nu făcuse parte din plan. Nici identitatea bărbatului care se dovedise a fi medicul sub acoperire. Femeia era încordată. O fi avut ea multe păcate, dar nu şi pe acela de a-şi îndeplini superficial ordinele. Era foarte mîndră de munca ei. Era meticuloasă, competentă şi demnă de toată încrederea.

Îl privi din nou pe cerşetorul irakian şi îi lăsă în palmă cîţiva dinari. Cu lungul *abaya* fluturîndu-i în jurul picioarelor, se întoarse la atelierul de vulcanizare pe cît de repede îi permitea trupul ei încovoiat.

Pe aleea din Bagdad, umbrele întunecate erau singura protecţie pentru Smith, femeie şi copil. Jon îi trase pe cei doi lîngă baracă, evitînd să fie uşor descoperiţi. Împuşcăturile dinăuntru acopereau zgomotele oraşului, dar Jon asculta şi privea cu atenţie. În semiîntuneric, studia ambele capete ale aleii. Putea doar să distingă vreo doisprezece soldaţi din Garda Republicană. Se apropiau încet, cu armele în poziţie de atac. Se mişcau cu siguranţă, pe hoţeşte – preţioşii ucigaşi ai lui Saddam Hussein.

Cu toate astea, el îi zîmbi liniştitor femeii care îl privea neliniştită în lumina lunii.

– Mă întorc imediat, şopti el.

Ştia că femeia nu-l înţelege, dar poate că tonul vocii lui o putea ajuta să-şi păstreze calmul în timp ce îşi strîngea protector copilul la piept.

Cu tîmplele zvîcnind, Jon se întoarse spre stînga şi trase de clanţa primei uşi. Încuiată. Apoi de a doua. Tot încuiată. Soldaţii din Garda Republicană se apropiau. Schimbă direcţia de mers şi se strecură pe lîngă femeie. Încercă a treia uşă. Tot încuiată.

Dezamăgit şi îngrijorat, o luă pe femeie de lîngă atelier, o

duse lîngă clădirea alăturată şi o trase de braţ pînă cînd ea se ghemui lîngă el, la baza zidului. Trebuia să fie cît mai puţin vizibili. Nu vedea ce altceva ar putea face – era nevoit să scape de-acolo prin luptă.

Cu inima strînsă, încleştă mîna pe pistol şi continuă să urmărească umbrele furişate care se apropiau. Curgea sudoarea pe el în pofida aerului rece al nopţii. În atelier nu se mai auzeau împuşcături. Preţ de o clipă se gîndi la Ghassan, sperînd că omul supravieţuise; apoi alungă din minte alte gînduri, concentrîndu-se asupra pericolului de pe alee.

Era cu toate simţurile în alertă. Nu se auzea decît zgomotul ritmic al paşilor soldaţilor ce se apropiau. Răsuflă adînc, impunîndu-şi să fie calm. Îşi aminti avertismentul lui Jerzy Domalewski – era mai bine să tragă şi să înfrunte moartea decît să fie prins în viaţă, cu arma asupra lui. Nu trebuia să irosească nici un glonţ, fiindcă nu doar viaţa lui era în pericol, ci şi a femeii şi-a copilului. Va deschide focul de îndată ce ucigaşii se vor apropia suficient ca să nu-i poată rata. Trebuia să lovească pe cît mai mulţi şi cît mai repede posibil.

În timp ce soldaţii se apropiau, îşi dorea cu disperare să fi avut şi alte arme. Ridică pistolul. Exact în momentul acela, copilul scoase un geamăt, urmat imediat de o serie de ţipete pătrunzătoare. Zgomotul răsună de-a lungul aleii, iar femeia încerca zadarnic să potolească copilul.

Acum, gardienii ştiau unde se aflau. Smith simţi un nod în piept. Imediat, gloanţele loviră peretele. Aşchii de lemn săriră în toate părţile, ascuţite ca nişte ace. Femeia înălţă capul, cu ochii albiţi de spaimă. Copilul continua să ţipe, iar Smith se strecură în faţa lor, trăgînd în stînga şi în dreapta spre soldaţii de pe aleea întunecoasă.

Deodată, o voce mormăi:

– Fii pregătit. Nu te mişti pînă nu-ţi spun eu!

Era o voce de femeie, vorbind engleza americană, şi venea dinspre intrarea din spate a atelierului, unde uşa ciuruită de gloanţe atîrna într-o balama pe jumătate deschisă.

Înainte ca Jon să poată reacționa, o *abaya* lungă și neagră flutură în cadrul ușii, apoi în semiîntuneric, urmată imediat de două mîini palide, cu unghii scurte, ținînd cu îndemînare o mitralieră Uzi. Femeia fără chip balansă arma pe lîngă trupul încovoiat cu o ușurință impresionantă. Apăsă pe trăgaci, împrăștiind gloanțe în ambele direcții, spre soldați.

Cînd femeia se întoarse spre stînga, concentrînd tirul, Jon se lăsă pe călcîie în așa fel încît să se afle sub linia ei de foc și să protejeze femeia și copilul. În timp ce ea trăgea în stînga, el se răsuci spre dreapta și doborî cu pistolul doi soldați care alergau pe alee. Cînd ea se întoarse la dreapta, el ținti în stînga. Rotind tirul de la un capăt la altul al aleii, după cinci minute toți agresorii erau la pămînt – morți, răniți sau doar punîndu-se la adăpost. Gemete de surpriză și strigăte răsunau de-a lungul pasajului întunecat. Dar nu se mai auzea zgomot de pași sau alte mișcări.

Femeia îmbrăcată cu *abaya* răcni:

– Înăuntru! Amîndoi.

Jon avu un șoc. Vocea femeii i se părea ciudat de familiară.

Dar trebuia să mai aștepte pînă să lămurească lucrurile. Îi trase pe mamă și copil în magazia atelierului și alergară împreună după femeia încovoiată, care dădu la o parte perdeaua zdrențuită și intră șchiopătînd în prăvălie, unde sîngele împroșcase pereții și se adunase în băltoace pe podea. Ghassan și patru gardieni zăceau morți lîngă pereții opuși. O duhoare grea, de sînge și moarte, plutea în aer. Jon simți un nod în gît. Ghassan trebuie să-i fi ucis pe cei patru soldați înainte de a muri el însuși din cauza rănii fatale din piept.

– Ghassan! icni femeia irakiană.

Bătrîna în veșminte negre vorbi iute în arabă cu femeia ce ținea copilul, scoțîndu-și în grabă *pushi* și *abaya.* Punînd întrebări, dădu jos hamurile ce-o ținuseră încovoiată. Ușurată, îndreptă spatele, arătîndu-și adevărata înălțime de un metru șaptezeci și doi de centimetri. Stupefiat, Jon o privea

potrivindu-şi banderola cu însemnele Naţiunilor Unite pe mîneca jachetei de tweed, netezindu-şi fusta gri şi îndesînd *pushi* şi *abaya* într-o despărţitură de sub fundul dublu al sacoşei. Se transformase în mai puţin de un minut, discutînd în acelaşi timp cu femeia.

Dar nu asta îl făcuse pe Jon să încremenească, ci înfăţişarea femeii deghizate.

Avea acelaşi extraordinar păr auriu ca al Sophiei, deşi era tuns scurt şi buclat în jurul urechilor. Avea aceleaşi buze sexy, frumos conturate, nasul drept, bărbia avîntată, tenul de porţelan şi o melancolie atrăgătoare în ochii negri, deşi în momentul acela privirea ei era aspră, scînteietoare, în timp ce părea că-i pune femeii irakiene o ultimă întrebare. Era sora Sophiei, Randi.

Smith trase aer în piept.

– Iisuse, ce faci aici?

– Te scot din rahat! i-o întoarse Randi Russell fără măcar să-l privească.

Jon de-abia o auzi. Îşi simţea din nou inima sfîşiată. Uitase cît de mult semănau cele două surori. Observînd-o acum pe Randi, i se făcuse pielea ca de găină, dar tot nu-şi putea lua privirea de la ea. Se sprijini de tejgheaua prăvăliei şi îşi simţi inima bătînd nebuneşte. Miji ochii. Trebuia să treacă peste momentul acela.

După ce femeia cu copilul îi răspunse la ultima întrebare, Randi Russell se întoarse către Smith. Chipul îi era ca de piatră. Nu semăna deloc cu expresia Sophiei.

– Trupele de sprijin ale Grăzii vor veni dintr-o clipă în alta. O să ieşim prin faţă. E cea mai periculoasă zonă, dar mai sigură decît aleea. Femeia cunoaşte străzile lăturalnice mai bine decît mine, aşa că o să ne conducă ea. Ascunde pistolul, dar ţine-l la îndemînă. Eu o să vin în urmă. Gardienii vor căuta un european şi două irakiene, una din ele purtînd *abaya*.

Jon se străduia să revină în prezent. Înțelese.

– Supraviețuitorii de pe alee or să descrie înfățișarea noastră.

– Exact. Or să descrie ce-au văzut. Să sperăm că schimbarea aspectului meu o să deruteze suficient noua echipă încît să ezite. Îi detestă pe europeni, dar nici nu vor să declanşeze incidente internaționale.

Jon dădu din cap. Simțea că îi revine calmul.

Se strecurară afară din prăvălie în noaptea întunecată. Era doar o misiune, își spunea el, iar Randi era doar un profesionist. Măsură strada cu o privire exersată şi deodată văzu două dintre ele. Un vehicul militar, parcat la capătul îndepărtat. Arăta ca un BRDM-2 rusesc, un vehicul blindat cu un tun de 25 mm, mitraliere şi rachete antitanc. A doua maşină blindată huruia pe stradă venind spre ei – un monstru ucigaş alungînd pietonii speriați din calea lui.

– Ne caută, mormăi Jon.

– Să mergem! zise Randi.

Femeia ce ducea copilul porni în grabă şi, după vreo şase metri, se strecură într-un spațiu dintre clădiri atît de strîmt încît de-abia încăpea un om. Pînze de păianjen se lipeau de fața lui Jon în timp ce alerga prin pasajul îngust în urma ei. Atent şi cu nervii încordați, cu pistolul pregătit, se uita deseori în urmă ca să se asigure că Randi nu pățise nimic.

În cele din urmă ajunseră la capăt şi ieşiră pe altă stradă principală. Randi își ascunse mitraliera în sacoşă, iar Smith îşi strecură pistolul sub sacou, la centură. Femeia cu copilul rămăsese în față, în timp ce Jon şi Randi mergeau alături cu paşi mari, urmînd-o la o distanță convenabilă. Era ceva firesc – doi lucrători europeni ai Națiunilor Unite ieşiți să-şi petreacă seara împreună. Dar Jon nu îşi revenea, de parcă trecutul năvălise brusc în prezent şi-l lăsase chinuit de dor şi fără speranță. Continua să-şi reprime durerea pricinuită de moartea Sophiei.

Randi bombăni:

– Ce dracu' faci la Bagdad, Jon?

El se strîmbă. Era aceeaşi Randi, subtilă şi inteligentă ca o cobră.

– Acelaşi lucru ca şi tine, evident. Lucrez.

– Lucrezi? Sprîncenele ei blonde se înălţară. La ce? N-am auzit să fie pe-aici vreun soldat american bolnav pe care să-l omori tu.

– Totuşi, se pare că sînt agenţi CIA pe-aici. Acum înţeleg de ce nu eşti niciodată acasă ori la „instituţia" ta internaţională, replică el.

Randi îl privi cu asprime.

– Tot nu mi-ai spus de ce te afli în Bagdad. Armata ştie sau ai plecat în altă cruciadă personală?

Jon mărturisi jumătate de adevăr:

– La ICMBIASU lucrăm cu un nou virus letal. Am primit rapoarte despre cazuri asemănătoare apărute în Irak.

– Şi armata te-a trimis *pe tine* să afli despre ce e vorba?

– N-au găsit pe altul mai bun, răspunse el vesel.

Era limpede că ea nu auzise că fusese declarat dezertor şi că era căutat pentru a fi interogat în legătură cu moartea generalului Kielburger. Oftă în sinea lui. Nu trebuia să afle nici despre uciderea Sophiei. Nu acum era momentul să-i spună.

Străzile începeau să se îngusteze din nou, iar la ferestrele ieşite în afară strălucea lumina galbenă a lumînărilor. În această zonă întunecată, prăvăliile erau abia ceva mai mari decît nişte firide scobite în zidurile groase, vechi – nu destul de înalte ca să poţi sta drept şi largi doar cît să-şi întindă un adult braţele. Un singur negustor stătea pe vine în faţa fiecărei intrări, vînzînd nişte mărfuri jalnice.

Femeia cu copilul pătrunse în cele din urmă pe intrarea din spate a unei clădiri dărăpănate, dar modernă – un mic spital. Copiii dormeau sau gemeau în pătuţuri aşezate de o parte şi de alta a intrării şi pe lîngă pereţii saloanelor. Femeia ce ducea copilul bolnav îi conduse pe Jon şi pe Randi prin

camere de tratament aglomerate; toți pacienții erau copii. Era un spital de pediatrie și, din cîte își putea da seama Smith, fusese cîndva foarte modern și bine utilat. Dar acum era în paragină, cu echipamentul în diverse stadii de uzură.

Poate că acolo trebuia să se întîlnească Smith cu faimosul pediatru. Lucrînd în domenii atît de diferite ale medicinei, el personal nu auzise de acel medic. Se întoarse către Randi.

– Unde-i doctorul Mahuk? Ghassan trebuia să mă ducă la el. E specialist pediatru.

– Știu, îi zise calm Randi. De-aceea mă aflam în atelierul de vulcanizare – ca să mă asigur că Ghassan a luat legătura în siguranță cu un agent sub acoperire – evident, cu tine. Ne așteptam ca întîlnirea să aibă loc în prăvălia lui Ghassan. Am crezut că e mai sigur.

Femeia între două vîrste intră cu copilul în brațe într-o încăpere unde se aflau un birou și un pat pentru consultații. Lăsă ușor copilul pe masă. Cînd sugarul începu să scîncească, ea luă de pe birou un stetoscop. Jon o urmă pe femeie în cameră, iar Randi se opri să privească atent în ambele direcții ale coridorului murdar. Apoi intră în birou și închise ușa. Mai exista o ușă și ea se îndreptă în grabă întra-colo, pășind pe linoleumul ros. O deschise cu prudență. Dădea într-un salon unde vocile și țipetele copiilor creșteau și scădeau în intensitate. Cu un aer trist, închise și ușa aceea.

Scoase mitraliera și cu ea în brațe se sprijini cu spatele de ușă.

Pe cînd Jon o privea cu atenție, expresia ei se înăspri dîndu-i un aer și mai profesionist. Îi avea în grijă nu doar pe femeia irakiană și pe copil, ci și pe el. Era un aspect al personalității lui Randi pe care nu îl cunoscuse niciodată. După cum o știa, era foarte independentă și avea o fascinantă încredere în sine. Cînd o întîlnise prima dată, cu șapte ani în urmă, i se păruse frumoasă și ciudată. Încercase să vorbească cu ea despre moartea logodnicului, despre sentimentele lui de vinovăție, dar fără nici un folos.

Mai tîrziu, cînd fusese în apartamentul ei din Washington, încercînd să se scuze din nou pentru moartea lui Mike, Smith o găsise acolo pe Sophia. Nu reuşise niciodată să domolească furia şi durerea lui Randi, însă dragostea lui pentru Sophi făcuse mai puţin necesar acest demers. Acum ar fi trebuit să-i vorbească lui Randi despre uciderea Sophiei şi nu era deloc nerăbdător s-o facă.

Oftă în sinea lui. O voia înapoi pe Sophia. De cîte ori se uita la Randi, o voia tot mai mult pe Sophia.

Femeia irakiană îi zîmbi lui Jon, cînd el o ajută să scoată scutecele copilului.

– O să te rog să-mi scuzi înşelăciunea, zise ea într-o engleză perfectă. Dar atunci cînd am fost atacaţi, mă temeam să nu fii capturat. Era mai bine să nu ştii că sînt persoana pe care o căutai. Sînt doctor Radah Mahuk. Mulţumesc că m-ai ajutat să-l salvez pe micuţ. Se uită la copil cu chipul luminat, apoi se aplecă să-l examineze.

32

Ora 9:02 p.m.
Bagdad

Doctoriţa Radah Mahuk oftă.

Putem face atît de puţine lucruri pentru copii. Sau, de fapt, pentru orice bolnav sau rănit din Irak.

Pe patul de consultaţii, reparat cu cuie şi bandă metalică, pediatrul asculta pieptul copilului – o fetiţă. Îi controlă ochii, urechile şi gîtul, pe urmă îi luă temperatura. Jon bănuia că avea vreo şase luni, deşi nu arăta să aibă mai mult de patru. Îi cerceta cu privirea trupul plăpînd şi transparenţa pielii arzînd de febră. Mai observase că ochii aveau o nuanţă alburie

şi fără vinişoare – efecte ale lipsei de vitamine. Copilaşul ăsta nu primise destulă hrană.

Într-un tîrziu, doctoriţa Mahuk dădu din cap, deschise uşa şi chemă o infirmieră. Încredinţîndu-i copilul, mîngîie fetiţa pe obraz şi dădu instrucţiuni în arabă:

– Îmbăiaz-o. Trebuie să fie curată. Dar cu apă rece, ca să-i scadă temperatura. O să ies şi eu curînd.

Chipul ei ridat trăda îngrijorare. Oboseala se adunase în cearcăne vineţii sub ochii mari, negri.

Randi, care înţelesese instrucţiunile doctoriţei, întrebă în engleză:

– Ce are fata?

– Diaree, printre altele, răspunse pediatrul.

Jon încuviinţă.

– Ceva obişnuit în asemenea condiţii de trai. Cînd murdăria se infiltrează în apa de băut, provoacă diaree şi boli şi mai grele.

– Ai dreptate, sigur. Te rog să iei loc. Diareea e ceva obişnuit, mai ales în cartierele vechi ale oraşului. Mama fetiţei mai are trei copii acasă, doi dintre ei cu distrofie musculară. Ridică din umeri, obosită. Aşa că i-am spus că o să iau fetiţa, să văd ce pot face. Mîine dimineaţă mama o să vină şi-o să mi-o ceară, dar nu mănîncă destul ca să aibă lapte şi s-o hrănească. Poate că pînă atunci o să găsesc nişte iaurt bun pentru copil.

Doctoriţa Mahuk se îndreptă spre pat şi se aşeză. Picioarele îi atîrnau de sub rochia simplă. Purta pantofi de tenis şi şosete albe. În Irak, pentru cei mai mulţi oameni, viaţa se reducea la aspectele esenţiale, iar acest medic ale cărui lucrări fuseseră publicate în lumea întreagă, care călătorise cîndva pe tot globul pentru a susţine conferinţe pe teme de pediatrie, era nevoit acum să se rezume la leacuri empirice şi la iaurt.

– Îţi mulţumesc că ţi-ai asumat riscul să stai de vorbă cu mine.

Jon şedea la birou pe un scaun şubred. Aruncă o privire biroului auster şi camerei de consultaţii. O senzaţie de

nelinişte provocată de presiunea evenimentelor îi dădea o stare de nervozitate. Expresia lui se îmblînzise totuşi şi vorbea pe un ton neutru. Îi era recunoscător doctoriţei că voia să-l ajute şi era dezamăgit de rezultatele zilei care trecuse.

Doctoriţa ridică din umeri.

– Asta trebuie să fac. Aşa e corect. Îşi dădu jos boneta albă şi îşi scutură părul lung şi negru. Cu pletele pe umeri arăta mai tînără şi mai frumoasă. Cine-ar fi crezut că o să ajungem aici? Ochii ei negri scînteiau. Am crescut pe vremea primelor promisiuni ale partidului Baas. A fost o perioadă a entuziasmului, iar irakienii erau plini de speranţă. Baas m-a trimis la Londra ca să-mi susţin licenţa, apoi la New York pentru specializare la Columbia Presbyterian Hospital. Cînd m-am întors la Bagdad, am înfiinţat spitalul ăsta şi-am devenit primul director. Nu vreau să fiu şi ultimul. Dar atunci cînd Baas l-a făcut preşedinte pe Saddam, totul s-a schimbat.

Smith încuviinţă.

– Aproape imediat a aruncat Irakul în război cu Iranul.

– Da, a fost cumplit. Mulţi dintre tinerii noştri au murit. Dar după opt ani de sînge vărsat şi lozinci găunoase, am semnat un tratat prin care am cîştigat dreptul de-a ne muta frontiera cu cîteva sute de metri, de la mijlocul rîului Shatt al-Arab spre ţărmul său estic. Atîtea vieţi pierdute pentru o dispută minoră de frontieră! Apoi, pentru a adăuga la pierderi şi ofensa, a trebuit să retrocedăm tot teritoriul acela Iranului în 1990, în chip de mită ca să nu se amestece în războiul din Golf. *O nebunie.* Făcu o grimasă. Desigur, după Kuweit şi războiul ăla teribil, a urmat embargoul. Noi îi spunem *ad-hissar,* ceea ce înseamnă nu doar izolare, ci şi faptul de a fi încercuiţi de o lume ostilă. Lui Saddam îi convine embargoul, fiindcă poate pune toate problemele noastre pe seama lui. E cel mai puternic sprijin pentru a rămîne la putere.

– Acum nu aveţi suficiente medicamente, spuse Jon.

Doctoriţa închise ochii, decepţionată şi mînioasă.

– Malnutriţie, cancer, diaree, paraziţi, tulburări

neuromusculare... boli de tot felul. Trebuie să ne hrănim copiii, să le dăm apă curată, să-i vaccinăm. Aici, în țara mea, fiecare boală e acum o amenințare cu moartea. Trebuie făcut ceva, altfel o să pierdem generația viitoare. Deschise ochii. Erau umezi de emoție. De-aceea am intrat în ilegalitate. Se uită la Randi. Vă sînt recunoscătoare pentru ajutorul vostru. Șopti apăsat: *Trebuie să-l răsturnăm pe Saddam înainte să ne ucidă pe toți.*

Prin ușa de care se sprijinea Randi Russell putea auzi vocile șoptite ale medicilor și infirmierelor, ale căror vorbe blînde erau deseori tot ce puteau oferi copiilor bolnavi și muribunzi. Își simțea inima alături de ei și de țara aceea nefericită.

Dar în același timp o frămîntata o agitație lăuntrică. Stînd de pază ca să evite alte necazuri cu forțele de elită ale lui Saddam, se uita la cei doi medici care se adînciseră în discuție. Chipul oacheș al lui Radah Mahuk era marcat de suferință. Doctorița era un personaj de seamă al șubredei opoziții finanțate de CIA, care îi trimisese pe Randi și pe alții pentru a o ajuta să se consolideze. Iar Jonathan Smith ședea încovoiat pe un scaun, aparent relaxat. Însă ea îl cunoștea destul de bine ca să-și dea seama că purtarea lui degajată ascundea o încordare vigilentă. Se gîndi la ceea ce-i spusese el – se afla acolo pentru a da de urma unui anumit virus.

Expresia ei deveni aspră. Tendința lui Smith de-a o lua razna o putea pune în pericol pe doctorița Mahuk și, prin ea, întreaga rezistență. Brusc neliniștită, își potrivi mitraliera.

– De-aceea ai fost de acord să stai de vorbă cu mine? o întrebă Smith pe doctoriță.

– Da. Dar sîntem cu toții supravegheați, de-aici subterfugiul la care-am recurs.

Jon zîmbi răutăcios.

– Cu cît mai multe subterfugii, cu-atît mai bine pentru CIA.

Neliniștea lui Randi răbufni:

– Cu cît stați mai mult împreună, cu-atît mai mult vă expuneți primejdiei. Întreabă ce ai de-ntrebat.

Jon o ignoră. Se uită spre doctoriță.

– Am aflat deja multe despre cei trei irakieni care-au murit anul trecut, infectați cu un virus necunoscut. În perioade diferite, spre sfîrșitul războiului din Golf, s-au aflat în sudul Irakului, la granița cu Kuweitul.

– Așa am auzit și eu. Un virus necunoscut în Irak, ceea ce e ciudat.

– Toată povestea e ciudată, admise Smith. Una dintre sursele mele susține că au existat și trei supraviețuitori anul trecut. Știi ceva despre asta?

De astă dată, doctorița se zori.

–Doctore? zise Randi.

Radah Mahuk se ridică de pe pat și se duse tiptil spre ușa ce dădea spre culoarul principal. O deschise repede. Afară nu era nimeni. Se uită în stînga și-n dreapta. În sfîrșit, o închise și se întoarse, ținînd capul plecat, parcă ascultînd pașii vreunui intrus.

– E interzis pînă și să vorbești despre morți și supraviețuitori, zise ea cu glasul încordat. Da, au existat trei supraviețuitori. Toți din Basra, adică tot din sud, cum probabil că știi. Aproape de Kuweit. Mi se pare că ți-ai format aceeași opinie ca și mine.

Jon zise pe un ton sumbru:

– Un fel de experiment?

Doctorița încuviință.

El întrebă:

– Toți cei trei supraviețuitori au participat la războiul din Golf, cantonați lîngă frontiera kuweitiană?

– Da.

– E ciudat că toți cei din Bagdad au murit, iar cei din Basra au supraviețuit.

– Foarte ciudat. A fost unul dintre aspectele care mi-au atras atenția.

Randi îi studia pe cei doi. Vorbeau prudent despre un subiect pe care nu prea îl înțelegea, dar simțea că era important. Se uitau atent unul la altul – americanul înalt şi scunda irakiană – şi tensiunea intelectuală era palpabilă. În momentul acela, pe măsură ce examinau rezultatele investigațiilor făcute, lumea exterioară trecea pe un plan secundar, ceea ce îi făcea şi mai vulnerabili, iar pe Randi mai prudentă.

Jon întrebă:

– Doctor Mahuk, poți explica de ce au supraviețuit cei din Basra?

– Din întîmplare, da. Eram la spitalul din Basra, ajutînd la tratarea victimelor, cînd a sosit o echipă de medici de la Națiunile Unite care i-au făcut fiecăruia o injecție. Nu numai că starea lor s-a ameliorat, dar, după patru zile, nu mai prezentau nici un simptom cauzat de virus. Erau vindecați. Făcu o pauză, apoi zise, cu fața imobilă: A fost ceva remarcabil.

– Asta-i o afirmație modestă.

– Aşa e. Îşi strînse brațele la piept, parcă străbătută de fiori. N-aş fi crezut dacă nu vedeam cu ochii mei.

Smith sări de pe scaun şi începu să măsoare încăperea cu paşi mari. Chipul lui era profund îngîndurat; ochii albaştri aveau o privire rece, scînteietoare şi ultragiată.

– Îți dai seama ce mi-ai spus, doctor Maluk? Că există un tratament pentru un virus fatal şi necunoscut! Nu un vaccin, ci un *tratament!*

– Asta-i singura explicație rezonabilă.

– Un antidot curativ?

– Ar fi cea mai plauzibilă ipoteză.

– Şi-ar mai însemna că aşa-zişii medici de la Națiunile Unite aveau cantități mari din serul acela.

– Da.

Cuvintele lui Jon se revărsau ca un torent:

– Un ser în cantități mari pentru un virus care a apărut

mai întîi la cele şase cazuri de anul trecut din Irak, apoi a reapărut în chip misterios cu mai puţin de o săptămînă în urmă la alte şase cazuri din America, în capătul opus al pămîntului. Şi toate cele douăsprezece victime au luptat la graniţa dintre Irak şi Kuweit în timpul războiului sau au făcut o transfuzie de sînge de la cineva care a luptat acolo.

– Exact, aprobă energic doctoriţa. În două ţări unde virusul n-a existat niciodată.

O tăcere apăsătoare se instalase între cei doi medici. Amîndoi ezitau să rostească fraza următoare. Însă Randi le-o luă înainte:

– Nu e ceva remarcabil. Nu e nici măcar un miracol. Se întoarseră amîndoi să o privească, iar ea spuse ceva teribil: Cineva i-a infectat pe toţi cu virusul acela.

Jon era dezgustat.

– Da, şi doar jumătate dintre ei au primit serul. A fost un experiment controlat, letal, făcut pe nişte oameni neinformaţi şi care nu şi-au dat consimţămîntul.

Doctoriţa păli.

– Asta îmi aminteşte de perverşii medici nazişti care-i foloseau pe prizonierii din lagărele de concentrare în chip de cobai. Respingător. Monstruos!

Randi o privi cu atenţie.

– Cine erau doctorii de la ONU?

– Doctore Mahuk, ţi-a spus vreunul dintre ei cum îl cheamă? întrebă Jon.

– Nu şi-au dat numele. Spuneau că ajutorul acordat le-ar putea aduce necazuri din partea regimului nostru sau a administratorilor de la Geneva. Dar sînt sigură că minţeau. N-aveau cum să intre în Irak şi să lucreze la un spital militar fără ştiinţa guvernului.

– Atunci cum au procedat? Mită?

– O mită substanţială, într-o formă sau alta, chiar pentru Saddam, aş zice.

Randi întrebă:

– Nu crezi deloc că erau de la ONU, nu-i aşa?

Doctoriţa dădu nervoasă din cap:

– Ar fi trebuit să înţeleg dinainte concluzia firească. Asta e problema actuală. Simplul fapt de a trăi e o luptă, de aceea ne lipseşte imaginea de ansamblu. Răspunsul la întrebarea ta e „da", nu cred că erau de la ONU, nici că erau medici. În schimb, se purtau ca nişte oameni de ştiinţă. În afară de asta, au sosit în grabă, de parcă *ar fi ştiut* cine urma să se îmbolnăvească şi cînd.

Asta se potrivea cu ideea lui Jon, cum că cele douăsprezece victime făceau parte dintr-un test început la spitalul de campanie 167, la sfîrşitul războiului din Golf.

– Au pomenit cumva despre locul de unde veneau?

– Spuneau că din Germania, dar germana lor era învăţată din cărţi, iar hainele lor nu erau europene. Cred că erau americani, ceea ce, cu un an în urmă, ar fi făcut mult mai periculoasă intrarea lor în Irak fără aprobarea personală a lui Saddam.

Randi se încruntă şi îşi potrivi din nou mitraliera.

– N-ai idee cine i-ar fi putut trimite?

– Tot ce-mi amintesc e că au vorbit o dată între ei despre nişte partide excelente de schi. Dar se puteau referi la foarte multe locuri.

Jon se plimba prin cameră, gîndindu-se la oamenii de ştiinţă americani care aveau o mare cantitate de ser pentru a trata noul virus. Şi brusc, înţelese:

– Mi-am petrecut toată ziua întrebînd despre cei şase care au contractat virusul cu un an în urmă. Dar de-atunci încoace? Au mai existat cazuri în Irak?

Doctoriţa Mahuk îşi strînse buzele, mîhnită, dar şi revoltată. Îşi consacrase viaţa vindecării oamenilor, iar acum lumea părea să fie devastată de o boală ce scăpa oricărui control. Furia, durerea şi ofensa se împleteau în glasul ei cînd spuse:

– În ultima săptămînă am avut multe noi victime ale

insuficienței respiratorii acute. Au murit cel puțin cincizeci. Nu sîntem siguri de numărul exact, care se schimbă de la o oră la alta. Am început doar să investigăm dacă e vorba despre virusul necunoscut, însă eu am puține dubii. Sînt aceleași simptome – ușoară febră, o răceală serioasă ori o gripă ușoară timp de cîteva săptămîni, apoi, brusc, insuficiență respiratorie, hemoragie și moarte în cîteva ceasuri. N-au existat supraviețuitori. Adăugă cu voce spartă: Nici unul.

Smith se întoarse din plimbarea lui agitată, surprins de numărul mare de morți. Era plin de compasiune. Apoi pricepu... ăsta putea fi răspunsul:

– Și victimele astea au fost în războiul din Golf? Sau la frontiera kuweitiană?

Doctorița Mahuk oftă:

– Din păcate, răspunsul nu-i așa de simplu. Doar cîțiva au fost în război și nici unul nu era de lîngă Kuweit.

– Vreo legătură cu primii șase de-acum un an?

Vocea ei trăda descurajarea.

– Absolut nici una.

Jon se gîndi la draga lui Sophia, pe urmă la generalul Kielburger, la Melanie Curtis și la spitalul de campanie 167 din urmă cu zece ani.

– Dar cum a fost posibil ca un număr de cincizeci de oameni să fie injectați simultan cu virusul fără ca ei să știe – mai ales într-o țară izolată ca a voastră? Erau dintr-o singură zonă? Fuseseră peste hotare? Au luat legătura cu străini?

Doctorița Mahuk nu răspunse imediat. Se depărtă de postul ei de ascultare de la ușă. Pescui dintr-un buzunar al rochiei ceva ce semăna cu o țigară rusească. Traversînd încăperea, o aprinse încordată, nervoasă. Mirosul înțepător de iarbă, caracteristic tutunului rusesc, umplu biroul auster. În cele din urmă spuse:

– Pentru că anul trecut m-am ocupat de victimele virusului, mi s-a cerut să studiez noile cazuri. Am cercetat toate posibilele surse de infectare pe care le-ai menționat. Dar

n-am găsit nimic. Nici vreo legătură între victime. Părea să fie vorba despre un lot ales la întîmplare, de ambele sexe, de toate vîrstele, ocupațiile, grupurile etnice şi regiunile geografice. Răsuflă lin, lăsînd fumul să iasă încet, de parcă atunci şi-ar fi formulat ideile în gînd. Nu păreau să se fi infectat unul pe altul, nici de la familiile lor. Nu ştiu dacă e important, însă e ceva curios.

– Se potriveşte. Tot ce-am aflat pînă acum indică faptul că virusul nu e aproape deloc contagios.

– Atunci cum s-au infectat?

Randi urmărise atent discuția. Deşi nu făcuse studii de chimie sau biologie, urmase destule cursuri de ştiință ca să cunoască unele principii de bază. Cei doi medici vorbeau despre... erau profund îngrijorați de... o epidemie.

– Şi de ce doar în Irak şi America? întrebă ea. Ar putea fi efectul vreunei arme biologice din timpul războiului ascunsă aici, în Irak?

Dînd din cap, doctorița Mahuk se duse către biroul din şipci metalice, aflat într-un colț. Fumul țigării o urma ca o fantomă cafenie. Luă o foaie de hîrtie dintr-un sertar şi i-o întinse lui Jon. Randi se apropie imediat, ținînd mitraliera într-o parte ca să se poată apleca. Citiră îngroziți o copie pe computer a primei pagini din ziarul *Washington Post:*

EPIDEMIE MORTALĂ PROVOCATĂ DE UN VIRUS NECUNOSCUT SE EXTINDE PE GLOB

Articolul relata că douăzeci şi şapte de țări înregistraseră peste o jumătate de milion de victime. Boala începea cu răceală sau gripă, care dura vreo două săptămîni, apoi ajungea brusc la insuficiență respiratorie acută, hemoragie şi în final decesul. În plus, patruzeci şi două de țări raportaseră mai multe milioane de cazuri ale unor aparent obişnuite răceli puternice. Nu se ştia încă dacă toate sau numai unele dintre cazuri erau provocate de virus.

Vestea îi tăie răsuflarea lui Jon. Îl cuprinseră fiori reci de teamă. *O jumătate de milion de morţi! Milioane de bolnavi!*

– De unde-ai obţinut asta? întrebă el.

Doctoriţa Mahuk stinse ţigara.

– La spital avem un computer despre care nu se ştie. Pagina asta am copiat-o azi-dimineaţă de pe Internet. E limpede că virusul nu se mai limitează doar la Irak şi America ori la războiul din Golf. Nu văd cum o armă biologică din ţara mea ar putea fi cauza. Numărul de morţi e înspăimîntător. Vocea femeii se stinse. De-aceea am ştiut că trebuie să vorbesc cu tine.

Implicaţiile articolului şi dezvăluirile doctoriţei îl cutremurară din nou pe Jon. Reciti rapid pagina, gîndindu-se la ce aflase. Doctoriţa Mahuk eliminase aproape orice contact posibil cu exteriorul; totuşi, virusul explodase într-o epidemie la scară planetară. Cu două săptămîni în urmă, toate victimele fuseseră în viaţă, cu excepţia primilor trei din Irak, cu un an în urmă. Viteza expansiunii actuale a virusului era de neconceput. Ridică privirea de pe pagină.

– A scăpat de sub control. Trebuie să mă duc acasă. Dacă există într-adevăr în America nişte oameni care au serul, trebuie să-i găsesc. Pînă acum, nişte prieteni de-ai mei trebuie să fi obţinut ceva informaţii. N-avem timp de pierdut...

Deodată, Randi încremeni.

– Stai.

Ridicînd mitraliera, traversă în grabă camera spre uşa ce dădea pe coridor. Smith veni imediat lîngă ea, cu pistolul scos. Era încordată, agitată.

Deodată, pe coridor se auzi clar o voce aspră, strigînd ceva în arabă. Îi răspunseră glasuri mai joase, speriate. Bocanci grei bubuiră autoritar pe culoar, în direcţia micului cabinet medical. Jon se uită la doctoriţa Mahuk şi întrebă iute:

– Garda Republicană?

Ea îşi apăsă buzele cu degete tremurătoare şi ascultă ce se spunea. Într-un tîrziu, dădu din cap şi şopti:

– Poliția.

Ochii ei negri, expresivi erau abisuri de spaimă.

Randi o luă la fugă spre cealaltă ușă. Cu părul ei blond, ondulat și silueta înaltă, zveltă, cu fustă mulată pe corp și jachetă, părea mai degrabă un manechin decît un experimentat agent CIA. Dar Jon o văzuse riscîndu-și viața și reușind o excelentă apărare în fața Gărzii Republicane, iar acum dovedea aceleași însușiri fizice ieșite din comun.

– Poliție sau gardieni, nu contează. Vor încerca să ne ucidă. Întoarse capul și-i îndemnă: Va trebui să ieșim prin salon. Repede!

Trase de ușă cu putere, privi în urmă și le făcu semn să pornească primii.

Fusese o greșeală. Polițiștii îi așteptau în partea cealaltă. Era o capcană, iar ei căzuseră în ea.

Un polițist irakian în uniformă sări și smulse mitraliera din mîinile lui Randi înainte ca ea să poată reacționa. Ceilalți pătrunseră în cameră cu pistoalele automate AK-47 îndreptate spre ei. Cînd Jon încercă să ridice pistolul, alți doi polițiști năvăliră prin ușa de pe coridor și se aruncară asupra lui, culcîndu-l la podea. Erau prinși.

33

Ora 9:41 p.m.
Bagdad

Doctorița Rahad Mahuk rămase neclintită, cu spatele la perete, incapabilă să facă vreo mișcare. Era curajoasă, dar nu nesăbuită. Treaba ei era să vindece bolnavii și nu putea s-o facă dacă murea. Nici nu putea încerca să-și salveze țara dacă ar fi trimisă la Faimosul Centru de Detenție

al Justiției. Ca și decedatul Ghassan, era un soldat al unei cauze sacre, însă nu avea armă și nu știa să se apere. Singurele ei arme erau mintea ei și speranța pe care o sădise în sufletele compatrioților săi. Liberă, ar fi reușit să continue să-și ajute poporul și poate chiar și pe americani. Așa că se retrase în spatele biroului, dorindu-și să devină invizibilă. Broboane de sudoare îi străluceau pe frunte.

Încă doi polițiști intrară dinspre coridor, mai prudenți, aruncînd priviri în stînga și în dreapta, cu armele pregătite pentru orice împrejurare. În urma lor, un bărbat suplu, îmbrăcat într-o uniformă ajustată pe corp, păși în încăpere în mînă cu un pistol Beretta *tariq* fabricat în Irak.

În momentul acela, nimeni nu se uita la doctorița Mahuk. Nu era importantă, cel puțin nu încă. Îngrozită și disperată, se strecură pe culoar și porni, pe cît de lent și discret posibil, în căutarea unui telefon.

În cameră, ofițerul îi zîmbi lui Jon și vorbi într-o engleză cu un vag accent:

– Colonelul Smith, da? În sfîrșit. A fost foarte greu să te găsesc. Înclină capul spre Randi cu o politețe exagerată: Și această doamnă? Nu o cunosc. Poate e de la CIA? Se dovedește că țara voastră ne consideră atît de fascinanți încît trimite permanent spioni sub acoperire pentru a măsura temperatura iubirii ce i-o purtăm conducătorului nostru.

Jon clocotea de furie. Fuseseră neglijenți. La naiba!

– Nu o cunosc, minți el. Face parte din personalul spitalului.

Nici pentru urechile lui nu sunase convingător, dar merita să facă o încercare. Ofițerul rîse neîncrezător.

– O doamnă europeană e angajată a acestui spital? Nu, nu cred așa ceva.

Mîniată pe sine, îngrijorată de soarta organizației clandestine și gîndindu-se înnebunită la ce puteau face, Randi îi aruncă lui Jon o privire surprinsă, recunoscătoare pentru încercarea lui.

Apoi ofițerul nu mai zîmbi. Agită pistolul. Era timpul să-i ducă pe prizonieri unde vor fi luați în primire. Dădu un ordin în arabă, iar polițiștii îi împinseră pe Jon și pe Randi afară, pe coridor. Ușile se închideau încet pe culoar, personalul îngrozit al spitalului încercînd să se ferească – ei și bolnavii – din calea răului. Cei doi americani erau conduși spre ieșire pe un coridor tăcut și pustiu.

Randi o căuta neliniștită cu privirea pe Radah Mahuk și, nereușind să o vadă nicăieri, răsuflă adînc, ușurată. Deodată, unul dintre polițiști înfipse țeava pistolului în spinarea ei, îmboldind-o să se grăbească – o aluzie dureroasă la pericolul situației în care se aflau. O trecură nădușelile de spaimă.

Polițiștii defilară cu americanii pînă afară, în noaptea spuzită de stele, unde un vechi camion rusesc cu o remorcă acoperită cu prelată aștepta lîngă trotuar, cu motorul pornit. Fumul gros ieșit prin țeava de eșapament a motorului uzat se încolăcea în sus, alb-argintiu în lumina rece a lunii. În jurul lor, zgomotele nocturne ale orașului erau apropiate și amenințătoare. Polițiștii coborîră oblonul camionului, ridicară prelata și-i împinseră pe cei doi americani în fundul remorcii.

Interiorul era umed și întunecat, iar în aer plutea o duhoare grețoasă de motorină. Randi se cutremură și îl privi neliniștită pe Jon.

El îi întoarse privirea, încercînd să își ascundă teama. Glasul lui sună crispat:

– Și te mai plîngeai de cruciadele *mele*.

Ea zîmbi slab.

– Scuze pentru asta. Data viitoare o să plănuiesc totul mai bine.

– Mulțumesc. Mă simt deja mai bine. Studie precaut interiorul remorcii. Cum crezi că ne-au găsit?

– Nu văd cum ne-ar fi putut lua urma de la prăvălia de anvelope. Presupun că ne-a denunțat cineva de la spital. Nu toți irakienii sînt de acord cu ideile revoluționare ale doctoriței

Mahuk. În plus, aşa cum stau lucrurile în ţara asta, oamenii te pot denunţa în speranţa de a obţine mici favoruri de la poliţie.

Doi dintre poliţiştii din Bagdad se căţărară în remorcă. Îndreptară pistoalele Kalaşnikov spre americani şi le indicară prin gesturi cu mîinile şi cu vorbe guturale să se ducă mai în spate, departe de oblon. Prefăcîndu-se biruiţi, Jon şi Randi înaintară în remorcă şi se aşezară pe o banchetă de scîndură, în spatele cabinei camionului. Cei doi bărbaţi înarmaţi se instalară lîngă oblon, de o parte şi de alta a remorcii, păzind singura ieşire. Stăteau la vreo trei metri de prizonierii aflaţi în bătaia pistoalelor automate.

Ofiţerul veni în spatele camionului, ţinînd pistolul în mînă.

– Deocamdată, *au revoir,* noii mei prieteni americani.

Crezînd că avusese haz, schiţă un zîmbet. Dar îndreptă ameninţător arma spre ei şi ordonă să se închidă oblonul. Jon întrebă:

– Unde ne duceţi?

– La un teren de joacă. Într-o excursie de week-end. La o staţiune, dacă vrei. Irakianul rînji pe sub mustaţă. Apoi glasul lui deveni aspru şi miji ochii. Sincer? La Centrul de Detenţie al Justiţiei. Dacă o să faceţi ce vi se spune, poate că o să trăiţi.

Jon încercă să-şi ascundă o tresărire de spaimă cînd îşi aminti cum îi descrisese Jerzy Domalewski complexul de tortură şi execuţie cu şase niveluri sub pămînt. Schimbă o privire cu Randi, care şedea aproape de el, în stînga. Chipul ei era inexpresiv, dar văzu că i tremură mîna. Aflase şi ea de existenţa centrului de detenţie. În gaura aia infernală nu se putea supravieţui.

Prelata remorcii fu lăsată, iar ei rămaseră izolaţi de exterior. Cei doi paznici se aşezară lîngă oblon, cu armele îndreptate spre prizonieri. Din faţă se auzea zarvă, în timp ce ofiţerul şi ceilalţi poliţişti se suiau în cabină.

Camionul porni hurducîndu-se. Jon rămase tăcut. Randi fusese prinsă din cauza lui. Nu îşi făcea iluzii în legătură cu ce ar păţi un spion al CIA, mai ales o femeie. Şi cum avea să ia legătura cu ICMBIASU şi Pentagonul ca să le transmită ce aflase despre virus şi tratament? Zise încet:

– Trebuie să ieşim de-aici.

Randi încuviinţă.

– Nici pe mine nu mă încîntă centrul de detenţie. Dar paznicii sînt înarmaţi. Slabă speranţă.

În semiîntuneric, el aruncă o privire celor doi irakieni pe ale căror feţe era întipărită o expresie de atentă supraveghere. Pe lîngă armele automate, în tocurile de la şold aveau pistoale.

Camionul intră în viteză pe o stradă atît de îngustă încît prelata remorcii se freca de zidurile clădirilor. Trebuia să acţioneze înainte de-a fi prea tîrziu. Se întoarse către Randi.

– Ce e? întrebă ea.

– Te simţi rău? sugeră el.

Ea îşi ţuguie buzele. Apoi înţelese.

– De fapt, am nişte crampe teribile.

– Geme cît mai tare.

– Aşa?

Ea gemu şi se ţinu cu mîinile de burtă.

– Hei! strigă Smith la gardieni. I s-a făcut rău. Veniţi s-o ajutaţi!

Ea repetă figura şi ţipă în arabă:

– Mor! Trebuie să mă ajutaţi!

Cei doi paznici se priviră. Unul dintre ei înălţă sprîncenele. Celălalt rîse. Răcniră nişte vorbe pe care Jon nu le înţelese. Randi se văită din nou.

Jon se ridică în picioare, aplecîndu-se sub prelată, şi făcu un pas către gardieni.

– Trebuie să...

Unul din poliţişti strigă la el, iar celălalt trase. Glonţul trecu atît de aproape de urechea lui Smith, încît şuieratul ascuţit părea să-i fi străpuns creierul. Cartuşul ieşi prin

prelată, iar paznicii îi făcură semn să se retragă. Randi se ridică în capul oaselor.

– Nu ne cred.

– Nu mai spune. Jon se lăsă pe banchetă, cu mîna la ureche, cu capul vuindu-i. Ce spuneau? Închise ochii, vrînd să alunge durerea ce-i zvîcnea în tîmple.

– Că ți-au făcut favoarea să nu te nimerească. Data viitoare, sîntem morți amîndoi.

El dădu din cap.

– Normal.

– Scuze, Jon. Merita făcută o încercare.

Camionul trecea de pe o stradă îngustă pe alta, urmînd un traseu ocolit. Prelata remorcii se mai freca din cînd în cînd de clădiri. Ea auzea strigătele negustorilor din prăvăliile deschise mult după ora închiderii, în speranța unei vînzări, poate chiar singura din ziua aceea. Uneori se auzeau zgomotele imateriale, disonante ale unor aparate de radio de dinaintea războiului. Totul o făcea să priceapă că mergeau prin cartierele vechi ale Bagdadului. Șopti:

– Conduc prea încet și merg pe străzi lăturalnice. Nu e logic. Poliția din Bagdad merge pe unde vrea. Face parte din meseria lor să fie în văzul lumii, dar oamenii ăștia evită arterele principale.

– Crezi că nu sînt polițiști?

Lăsă jos mîna de la ureche. Durerea cedase.

– Au uniforme și arme rusești de mare putere. Dacă nu sînt polițiști și sînt prinși, își riscă viața. Nu știu ce altceva ar putea fi.

– Eu știu.

Zicînd asta, își reaminti evenimentele din ultima săptămînă și se întîmplă ceva cu care se mai confruntase: Randi dispăru, iar Sophia îi luă locul. Îl duru fiecare fibră a ființei lui cînd o revăzu. Minunații ochi negri ai Sophiei străluceau privindu-l, ca și tenul neted, palid și părul lung, auriu. Avea acea frumusețe imposibil de definit care însemna

mult mai mult decît țesuturi și oase. Emana dintr-un amestec lăuntric de bunăcuviință, vitalitate și inteligență care îi spiritualiza înfățișarea. Era grozav de frumoasă în toate privințele.

Într-un moment de nebunie, crezu sincer că ea era în viață. Doar să fi întins mîinile și ar fi putut să o strîngă în brațe, să-i miroasă parfumul părului și să-i simtă inima bătînd lîngă a lui. *Vie.*

Se cufundă în sine, căutînd putere.

Apoi clipi iute de cîteva ori.

Dădu din cap ca să-și limpezească mintea. Trebuia să înceteze să se mai amăgească. O privea pe Randi. *Nu* pe Sophia.

Erau într-un mare pericol. Trebuia să facă față adevărului. Își simțea stomacul golit, ca într-un ascensor ce cobora prea repede. Era posibil să nu supraviețuiască nici unul din ei. Nu mai putea amîna.

Trebuia să-i spună despre Sophia. Trebuia să-i rostească acele cuvinte, pentru că, dacă nu o făcea, ar aluneca într-un soi de altă lume, unde ar putea pretinde pentru totdeauna că Randi era Sophia. Nu-și putea lăsa sentimentele să continue asemenea jocuri chinuitoare.

Fiindcă nu-și risca doar propriul viitor, ci și pe cel al lui Randi și al zecilor de milioane de oameni care ar fi putut muri din cauza virusului. În minte îi răsuna vocea Sophiei: *Mergi mai departe, Smith. Pentru că ai decis să trăiești, nu înseamnă că nu mă iubești. Ai o treabă de făcut. Iubește-mă atît de mult încît du-o pînă la capăt.*

Randi îl privea atent:

– Voiai să spui cine crezi că sînt polițiștii.

El răsuflă adînc, oxigenîndu-și trupul.

– Atunci n-am observat. Dar cînd ne-au atacat prima dată, șeful lor mi-a pronunțat numele real. Nu cel de acoperire, pe care l-am folosit în Bagdad. Nu văd cum altfel ar fi știut că sînt colonelul Jon Smith dacă n-ar fi fost angajați, și el, și

ceilalți, de oamenii care dețin virusul. Au încercat să-mi stopeze investigația încă de cînd...

Se străduia să o vadă pe ea, nu pe sora ei. În același timp, chipul ei se înăsprea, de parcă ar fi înțeles că el urma să-i spună ceva teribil, ceva ce ar afectata-o profund. Încă un lucru pentru care s-ar putea să nu-l ierte niciodată. El vorbi cu blîndețe:

– Randi, am să-ți dau o veste cumplită. Sophia e moartă. Au ucis-o. Oamenii din spatele întregii afaceri.

34

Randi sări în sus. Preț de o clipă, Jon avu senzația că ea auzise altceva... nu vocea sau vorbele lui. Chipul îi împietrise. Dar nu dădu alt semn că ar fi primit vestea copleșitoare că sora ei fusese ucisă.

În tăcerea apăsătoare, Jon simțea fiecare izbitură și hurducătură a camionului. Viețile lor erau în joc, așa că se strădui să fie atent. Viteza vehiculului sporise. Casele păreau departe, în urmă, iar zgomotul vocilor și al posturilor de radio încetase. Mergeau cu siguranță pe o stradă mai largă. Remarcă larma traficului și frînturi de conversație în cabina camionului, dar asta era tot.

Tîmplele îi zvîcneau, simțindu-se vinovat.

– Randi.

Deodată, fața tinerei femei se alungi. Pe obraji îi curgeau lacrimi, dar rămase dreaptă și nemișcată. Auzise cuvintele, dar nu le pricepea semnificația. Durerea o pîrjolea. Sophia? Moartă? Ucisă? Respingea ideea. Imposibil. Cum putea Sophia să fie moartă?

Printre lacrimi, vocea ei era inexpresivă:

– Nu te cred.

– E adevărat. Îmi pare rău. Ştiu cît de mult ai iubit-o şi cît te-a iubit ea pe tine.

Vinovăţia o copleşi. Vorbele lui erau ca nişte lovituri de ciocan. *Ştiu cît de mult te-a iubit.*

Nu o văzuse pe Sophia de luni de zile. Fusese prea ocupată. Prea absorbită de munca ei. Alţi oameni aveau mai mare nevoie de ea. Se gîndise că vor avea mult, mult timp mai tîrziu să fie împreună, să se bucure din nou una de alta. După ce-ar fi terminat amîndouă ce aveau de făcut.

După ce Jon Smith n-ar mai fi răpit atît de mult din timpul Sophiei.

Îşi simţea inima zdrobită. În acelaşi timp furioasă, îşi şterse lacrimile cu degetele de la ambele mîini.

– Randi.

Îi auzi vocea. Auzi camionul... trecînd dintr-o dată peste un abis. Gîndurile îi reveniră grabnic în prezent şi, ca de la mare distanţă, înţelese că traversau un pod. Un pod lung, iar zgomoul camionului reverbera între malurile apei de sub ei. Auzi şuieratul vîntului în jurul lor. Strigătele îndepărtate ale oamenilor care ieşiseră să pescuiască noaptea. Răgetul unui măgar.

Apoi, cu o iuţeală chinuitoare, îşi aminti. *Sophia.* Încrucişă braţele, încercînd să se stăpînească şi se uită la Jon. Chipul lui era pustiit. Tristeţea lui părea atît de profundă încît ai fi zis că nu va putea fi vreodată înlăturată.

Chipul lui nu minţea: Sophia era moartă.

Sophia era moartă.

Răsuflă adînc, încercînd să se controleze. Faţa surorii ei îi stăruia în minte. În acelaşi timp se uita la Jon Smith. Abia începuse să-şi spună că putea avea încredere în el. Voia să creadă că el nu avea nici o legătură cu povestea asta, dar nu îşi putea reprima bănuielile.

Aroganţa lui obtuză atunci cînd îl tratase pe Mike dusese la moartea acestuia. O omorîse oare pe sora ei aşa cum îl omorîse şi pe Mike?

– Cum? întrebă ea. Ce i-ai făcut?

– N-am fost acolo cînd s-a întîmplat. Eram la Londra.

Îi povesti totul, de la episodul întîlnirii cu Bill Griffin pînă cînd descoperise pagina lipsă şi înțepătura din glezna Sophiei.

– E vorba despre virusul pe care Sophia încerca să-l identifice, să-l clasifice şi să-i descopere proveniența. Acelaşi virus pe care l-am căutat eu aici, în Irak. Dar moartea ei n-a fost accidentală. Virusul ăsta nu e atît de contagios. Ar fi trebuit ca ea să comită o foarte mare eroare. Nu, au infectat-o ei pentru că descoperise ceva. Au ucis-o, Randi, iar eu o să aflu cine sînt ei şi o să pun capăt activității lor criminale. N-or să scape nepedepsiți...

În timp ce el vorbea, ea închise ochii, gîndindu-se la cît de mult trebuie să fi suferit Sophia înainte de a muri. Îşi înăbuşi un suspin. Jon continuă, cu vocea joasă, gravă:

–... I-au omorît şi pe directorul nostru şi pe secretara lui, fiindcă eu le spusesem că exista cineva care deținea virusul activ şi-l experimenta pe oameni. Acum a izbucnit o epidemie la nivel planetar. Nu ştiu cum au contractat virusul noile victime şi nici cum a reuşit cineva să le trateze pe cîteva dintre ele. Dar trebuie să aflu...

Vocea lui acoperea huruitul camionului care mergea acum mai repede. Zgomotele oraşului rămăseseră în urmă şi se părea că înaintau în teren deschis. Se auzea doar vuietul cîte unui vehicul trecînd pe banda alăturată.

O înăbuşi o nouă criză de plîns. Jon îşi puse brațul pe după umerii ei, dar ea îl respinse. Îşi şterse fața cu mîneca. Nu va mai plînge. Nu aici. Nu acum.

–... Sînt puternici, zise el. E limpede că au fost aici, în Irak. Poate că mai sînt. Ăsta-i încă un motiv să credem că ei i-au trimis pe aceşti „polițişti". Oamenii care manipulează virusul par să ajungă oriunde. Pînă şi la guvernul nostru şi chiar în armată. Pînă la Pentagon.

– În armată? La Pentagon?

Randi îl privea neîncrezătoare.

– Nu există altă explicație pentru faptul că ICMBIASU, cercetările asupra virusului au încetat și s-a trîntit capacul peste întreaga afacere. Nici pentru ștergerea înregistrărilor din terminalul Institutului Național de Sănătate. Eu mă apropiasem prea mult, iar ei erau nevoiți să mă oprească. Este singura explicație a morții lui Kielburger. Atunci cînd a dispărut, el urma să ia legătura cu cei de la Pentagon și să le spună ce descoperisem. Au dispărut – el și secretara lui – și-au fost găsiți morți, după cîteva ore. Acum mă caută și pe mine. Oficial, sînt declarat dezertor, pe lîngă faptul că vor să-mi pună întrebări despre decesul generalului Kielburger și al secretarei lui.

Randi își reprimă un comentariu amar. Jon Smith, bărbatul care îl omorîse pe omul ce fusese marea ei dragoste, îi spunea că armata americană era cumva implicată în moartea surorii ei și că fugise îmboldit de nobila cauză de a-și continua investigația. Cum putea să-l creadă? Să aibă încredere în el? Întreaga lui poveste suna ca o enormă cacealma.

Totuși, orice american ce venea în Irak își risca viața. Văzuse cu ce curaj încercase să o apere pe doctorița Mahuk de Garda Republicană, fără ca măcar să știe că ea *era* doctorița Mahuk. Pe urmă mai era și problema virusului. Dacă numai el i-ar fi vorbit despre asta, ar fi avut îndoieli. Dar o făcuse și doctorița irakiană, iar Randi avea încredere în Radah Mahuk.

Gîndindu-se la toate acestea, auzi huruitul camionului traversînd alt pod lung. Urmă același zgomot cunoscut, reverberînd între malurile apei. Ce apă? Deveni brusc atentă.

– Cîte poduri am traversat?

– Două, din cîte-mi amintesc. La o distanță de vreo douăzeci și cinci sau treizeci de kilometri unul de altul. Ăsta-i al doilea.

– Două, încuviință Randi. Atîtea am numărat și eu. În curînd o să vină al treilea.

Înfiorîndu-se, răsuflă adînc. Şi încă o dată. Se duseseră cu toţii – tatăl ei, mama, iar acum şi sora ei. Mai întîi părinţii ei, cu zece ani în urmă, într-un accident nautic petrecut dincolo de Santa Barbara. Iar acum Sophia. Îşi şterse din nou ochii, în vreme ce stăteau tăcuţi, împărtăşind aceeaşi durere.

Camionul trecu peste al treilea pod şi ea reveni deodată în prezent. La momentul acela. La acţiune. Acum rămînea singura ei consolare.

Şopti emoţionată:

– Trebuie să fi traversat Tigrul în centrul Bagdadului. Al doilea pod trebuie să fi fost peste Eufrat. Al treilea, tot peste Eufrat. Nu ne îndreptăm spre sud. Mergem către *vest.* Dacă terenul o să urce într-o pantă uşoară, o să ştim că ne îndreptăm spre deşertul sirian şi la urmă către Iordania.

Impresionat, Jon se uită, dincolo de Randi, la cei doi poliţişti care vorbeau încet. Ţineau armele pe braţe, cu ţevile îndreptate neglijent spre prizonieri. De mult nu mai încercase să evadeze. Zise:

– Spune-le că am înţepenit. Că mă ridic doar să mă întind.

Ea se încruntă, nedumerită.

– De ce?

– Am o idee.

Ea îl privi din nou atent. Pe urmă încuviinţă:

– În regulă. Le vorbi cu umilinţă celor doi bărbaţi înarmaţi pînă-n dinţi.

Unul dintre ei răspunse răstit, iar ea rosti alte cuvinte.

La urmă îi zise lui Jon:

– Spune că e-n regulă, dar numai tu te poţi ridica. Nu şi eu. Zîmbi sumbru.

– Normal.

Jon se ridică în picioare şi îşi arcui spinarea, de parcă i-ar fi amorţit mădularele. Simţea privirile intense ale poliţiştilor aşezaţi lîngă oblon. Cînd poliţiştii plictisiţi şi pe jumătate adormiţi se întoarseră, el îşi apropie ochiul drept de o tăietură

lungă din prelata remorcii. Se uită afară şi în sus. Deodată, vocea aspră a unui poliţist mormăi ceva. Randi traduse:

– Stai jos. Te-a observat.

Smith căzu înapoi pe banchetă, dar văzuse ce voia:

– Steaua Polară. *Mergem* spre vest.

– Centrul de Detenţie al Justiţiei e la sud.

– Aşa am zis şi eu. În plus, trebuie să fie cu mulţi kilometri în urmă. Nu ne duc la închisoare, nici la centru. Ai la tine vreo armă pe care n-au găsit-o?

Ea înălţă sprîncenele.

– Un cuţit mic, la coapsă.

El se uită la fusta ei mulată şi dădu din cap. Putea să-l scoată repede.

Înclinîndu-se brusc, camionul rusesc încetini şi-i aruncă în faţă. Încă o hurducătură îi trimise în spatele cabinei. Randi se lovi de Jon, dar se retrase imediat. Vehiculul se opri. Se auzeau nişte glasuri vorbind aspru. Apoi, brusc, percepură zgomotul făcut de oamenii ce coborau din cabină şi se îndepărtau discutînd.

În spatele camionului, cei doi poliţişti se ghemuiseră, cu armele pregătite. Randi înclină capul, ascultînd ce se vorbea în arabă.

– Cred că ofiţerul şi unul dintre oamenii lui au ieşit din cabină.

Jon îşi scutură umerii, să se realaxeze.

– E un punct de control?

– Da.

Tăcere. Apoi rîsete. Alte rîsete, bătăi pe spate, zgomot de ghete şi cei doi poliţişti se suiră din nou în cabină. Motorul fu ambalat şi camionul porni brusc, prinzînd viteză.

Randi vorbi grav, cu voce joasă:

– Din ce-am auzit, i-a oprit Garda Republicană şi n-au avut probleme să-i convingă că sînt poliţişti. Gardienii păreau chiar să-l cunoască după nume pe ofiţer.

– Deci sînt poliţişti?

– Aşa aş zice, iar asta înseamnă că lucrează probabil pentru prietenii tăi americani. Dacă avem amîndoi dreptate, cei aflaţi în spatele acestei afaceri nu au doar putere, ci şi bani mulţi. Singurul lucru bun în situaţia noastră e că nu mergem la centrul de detenţie. Totuşi, ei sînt şase, toţi înarmaţi pînă-n dinţi.

Colţurile gurii lui Jon se ridicară într-un zîmbet slab, dar privirea lui era rece.

– N-o să aibă nici o şansă.

Randi se încruntă.

– Ce ai de gînd?

El şopti:

– Cei doi care ne păzesc erau pe cale să adoarmă înainte de-a ne opri Garda Republicană. Cu puţin noroc, legănatul camionului şi monotonia or să-i aţipească din nou, lăsîndu-i într-un fel de transă. Să ne prefacem că dormim. Asta i-ar putea determina şi pe ei să se lase în voia somnului.

– Nu putem aştepta mult. Nu ne-au adus aici ca să ne bucurăm de aerul deşertului.

Rămaseră tăcuţi, cu ochii închişi, cu capetele plecate, prefăcîndu-se că dorm. Îşi schimbau din cînd în cînd poziţia, aşa cum fac oamenii în somn. Legănînd capul şi lăsînd să-i scape cîte un sforăit, Jon îi urmărea pe paznici printre gene.

Străbătură mai mulţi kilometri. Replicile sporadice ale paznicilor erau tot mai rare, pînă cînd încetară. Vehiculul înainta clătinîndu-se în noapte. Smith şi Randi deveniră tot mai „somnoroşi". Apoi auziră un sforăit uşor care nu era al lui Jon.

– Randi.

Glasul lui suna răguşit de emoţie. Unul dintre poliţişti alunecase pe spate, sprijinit de prelată. Capul celuilalt căzuse în faţă şi se legăna, luptîndu-se cu somnul. Curînd se va ivi şansa pe care o speraseră – pentru care se rugaseră, mai exact.

Jon îşi duse arătătorul la buze, făcîndu-i semn lui Randi să se tîrască pe partea stîngă a podelei remorcii, în timp ce el

se va furişa pe dreapta. Randi dădu din cap. Se întoarseră pe burtă şi se ridicară în genunchi. Camionul continua să se legene, iar ei înaintară pe furiş în lumina slabă.

Deodată, vehiculul făcu o cotitură bruscă. Toți fură aruncați spre dreapta, iar camionul părăsi şoseaua, intrînd pe un drum brăzdat de făgaşe. Maşina grea se zdruncina şi se hurduca, vibrînd din toate încheieturile. Dezamăgit, Smith îşi reluă poziția aplecată lîngă prelată şi Randi se întoarse repede la locul ei; cei doi irakieni, treziți brusc, începură să se plîngă unul altuia.

– La naiba, murmură ea.

Camionul încetini, dar ocazia fusese ratată. N-aveau cum să treacă de paznicii ăia atenți şi să supraviețuiască.

Jon înjură. Pierduseră cel mai bun prilej de pînă atunci – poate ultimul.

Cu o altă hurducătură, camionul încetini din nou, aruncîndu-i în față. Cînd se opri, cineva din cabină strigă înfuriat. Un răcnet le răspunse din noapte. Deodată se auzi huruitul altui motor. Faruri aprinse măturară întunericul, ațintite către prelata remorcii, luminînd straniu interiorul unde Jon şi Randi ascultau. Se vorbea în arabă.

– Ce spun? întrebă Jon.

– Avem alți vizitatori. Randi era atentă la voci. Şi prietenoşii noştri polițişti nu se bucură deloc.

– Acum cine mai e?

– Nu sînt sigură. S-ar putea să fie tot Garda Republicană. Probabil că i-a speriat ceva la punctul de control şi au o nouă serie de întrebări.

– Grozav. Înseamnă că avem necazuri şi mai mari.

Jon îşi şterse transpirația de pe față.

Apoi, deodată, Randi şopti grăbită:

– Ultima voce! Vorbeau în arabă, dar nu cu accent *irakian*.

În interiorul remorcii, cei doi polițişti se ghemuiră prudenți, cu armele ridicate. Aveau un aer vigilent. Ceea ce se întîmpla afară îi speria. Schimbară cîteva vorbe în şoaptă

şi întinseră mîinile spre prelata ce acoperea oblonul. Stăteau cu spatele la Jon şi Randi. Fără ezitare, Jon murmură:

– Hai s-o facem.

Se aruncă în faţă, încredinţat că Randi va proceda la fel. Sări asupra poliţistului din stînga, îl trase pe spate şi îl izbi cu pumnul în tîmpla dreaptă. Omul căzu inconştient la podea, iar Jon îi smulse pistolul automat.

În acelaşi timp, Randi scoase cuţitul de la coapsă şi sări la al doilea paznic. Chiar cînd omul se întoarse să-şi ajute prietenul, Randi îi înfipse cuţitul în braţ. Paznicul ţipă, lăsă arma şi duse mîna la rană.

Randi îi repezi genunchiul în bărbie. Capul îi căzu pe spate şi se răsturnă nemişcat peste celălalt.

Randi îi luă pistolul, dar între timp afară explodară împuşcături. Se auziră puternic şi surprinzător ca un tunet. Urlete şi ţipete răsunară în aerul nopţii. Urmară zgomote de paşi alergînd şi alte împuşcături. Era o luptă. Larma se apropia. Înfruntarea avea să ajungă curînd la ei.

35

Ora 6:32 p.m.
Long Lake Village, New York

La biroul său dintr-un colţ al camerei, Victor Tremont dădu la o parte raportul la care lucra, se frecă la ochi şi se uită din nou la ceasul Rolex de la mînă. Începu să bată cu degetele pe marginea biroului masiv. Era încordat, nervos. Nu primise veşti de la Nancy Petrelli sau de la şeful serviciilor medicale şi trecuseră mai mult de nouă ore de cînd vorbise ultima dată cu al-Hassan. După mai bine de doisprezece ani de muncă riscantă, se îndrepta spre un final

triumfător şi era prea aproape de momentul în care să devină unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume pentru ca lucrurile să nu meargă bine tocmai acum.

Fără astîmpăr, îngrijorat, se ridică din fotoliu, duse mîinile la spate şi porni pe covorul pluşat către peretele din sticlă. În depărtare, lacul se întindea precum un crater de argint sub ultimele raze ale soarelui. Aproape că simţea mirosul pinilor groşi de pe ambele maluri, care trecuseră de la albastru la mov, şi acum la negru. Luminile casei licăreau ca nişte stele risipite în noapte. Se uită la dreapta şi la stînga pentru a cuprinde cu privirea întinsul complex industrial, înconjurat de o vegetaţie abundentă, care era Blanchard Pharmaceuticals, vrînd parcă să se asigure că era tot acolo. Că era real. Că era al lui.

Interfonul bîzîi.

– A sosit domnul al-Hassan, doctor Tremont.

– Bine. Se întoarse la birou şi se linişti. Trimite-l aici.

Faţa ciupită de vărsat a lui Nadal al-Hassan avea un aer triumfător.

– L-am prins pe Smith.

Tremont fu cuprins de entuziasm.

– Unde?

Oprindu-se în faţa biroului, silueta cadaverică a lui al-Hassan se aplecă în faţă, asemeni unui ogar pe cale să se repeadă la un iepure. Zîmbi.

– La Bagdad. Poliţiştii pe care i-am mituit i-au „arestat".

– *I-au?*

Era chiar mai bine decît sperase.

– Zellerbach şi englezul sînt cu el?

Zîmbetul lui al-Hassan dispăru.

– Din nefericire, nu. Era însoţit de un agent CIA. O femeie despre care credem că lucrează clandestin acolo.

În sinea lui, Tremont înjură. O complicaţie în plus.

– Orice-ar fi aflat Smith, acum ştie şi ea. Eliminaţi-o. Şi ceilalţi doi?

– O să-i prindem curînd. Zellerbach şi englezul au fost descoperiţi azi-dimineaţă de către omul nostru de la ICMBIASU...

– *Azi-dimineaţă?* Tremont se încruntă furios. De ce nu mi s-a spus nimic?

Al-Hassan lăsă privirile în pămînt.

– Agentul nostru de la Detrick a fost mai întîi singur, apoi prea ocupat cu urmărirea lor. Cînd Maddux şi oamenii lui au preluat controlul, au avut grijă să menţină contactul vizual cu acest Howell şi n-au mai avut timp să sune. L-am criticat aspru şi l-am făcut să priceapă că trebuie să mă informeze permanent.

Al-Hassan îi descrise pătrunderea prin efracţie a lui Peter Howell, căutarea dosarului Sophiei de către Marty Zellerbach şi călătoria ulterioară a celor doi la Princeton.

– Maddux raportează că au luat-o spre nord şi se află acum lîngă Syracusa.

Tremont se plimba cu paşi mari spre birou, meditînd. Apoi înţelese:

– Zellerbach şi Howell trebuie să reconstituie trecutul Sophiei Russell. Se opri mîniat. Ar putea afla despre călătoria ei în Peru de pe vremea studenţiei şi, pornind de aici, despre relaţia ei cu mine.

Se încruntă, stăpînindu-şi furia. Se mîndrea cu faptul că înţelegea firea omenească şi, în vreme ce se uita la arab, îşi aminti că acest bărbat venit din altă ţară era tot ce stătea între el şi descoperirea sa de către Jonathan Smith şi clienţii lui. În sinea lui, încuviinţă: da, trebuia să se asigure că al-Hassan va reuşi să-l distrugă pe Smith. Deodată îi veni o idee:

– Trebuia să-l fi oprit cu mult timp în urmă, Nadal. Mi-ai *înşelat* aşteptările.

Exact cum se aşteptase Tremont, arabul cu faţa ascuţită tresări. Rămase nemişcat şi tăcut, incapabil să vorbească, iar Tremont simţi ruşinea, aproape umilinţa individului fiindcă eşuase. Era chiar reacţia pe care mizase Tremont.

Glasul lui al-Hassan era aspru:

– Nu se va repeta, doctore Tremont. Se îndreptă cu un aer respectuos. Am un plan.

Părăsi biroul pe nesimțite, ca însăşi moartea.

Ora 8:21, p.m.
Lîngă Syracusa, New York

Îmbrăcat din nou cu uniforma neagră a SSA, dar fără cagulă şi centură, Peter medita la întreaga poveste, în vreme ce conducea rulota masivă pe autostrada întunecată către îndepărtatele lumini ce clipeau la Syracusa. În spatele lui, Marty lucra de zor la computer. Brusca răspîndire în întreaga lume a virusului îi înspăimînta pe amîndoi. Trebuia să găsească la Syracusa ceva care să aibă legătură cu raportul de la Prince Leopold, sau Marty trebuia să dea de urma apelurilor telefonice dispărute ale Sophiei ori de ascunzătoarea lui Bill Griffin.

Nu aveau veşti de la Jon. Asta nu-l surprindea pe Peter, dar îl îngrijora. Putea însemna că Jon avea necazuri şi nu reuşise să se întoarcă la ambasada din Bagdad sau putea să nu însemne nimic.

Curînd după ce părăsiseră Princeton, Peter avu impresia tulbure că sînt urmăriți. Ca să fie sigur, condusese pe un traseu întortocheat, pe drumuri secundare, de la New Jersey pînă la New York. După ce intraseră mult în interiorul statului, pătrunsese pe artera principală. Dacă ar fi avut o coadă, se gîndi că ar fi observat-o sau ar fi pierdut-o pînă atunci. Totuşi, neliniştea nu-l părăsea. Oamenii ăia erau experimentați şi îndemînatici.

Opri de două ori pe refugiile de la marginea şoselei, căutînd vreun transmițător pe dinafara rulotei. Nu găsi nimic. Dar îngrijorarea persista, iar el învățase de mult să aibă încredere în simțurile sale. De aceea ieşi de pe artera

principală, luînd-o pe drumurile lăturalnice mai ocolite, dar mai puțin circulate, spre Syracusa.

În primii opt kilometri, văzu rareori faruri în spate, iar vehiculele respective îi depășiseră cînd trăsese pe dreapta. Schimbase direcția de mai multe ori, mergînd o vreme spre vest, apoi spre sud, pe urmă către est, înapoi spre nord și pînă la urmă iarăși către vest, spre oraș. Acum se aflau la periferia localității. Cum nu văzuse vreun semn de supraveghere, începu să se relaxeze.

Cerul era înstelat și negru, cu nori ca de cărbune ce pluteau jos, amenințător, deasupra lunii. În dreapta lor, un parc forestier al statului se întindea de-a lungul drumului, înconjurat de un gard din grinzi tăiate care păreau în noapte niște fantomatice oase rupte. Parcul părea plin de arbori, cu mese de picnic și locuri pentru foc, în luminișuri. La ora aceea, traficul era lejer.

Apoi, venită parcă din neant, o camionetă cenușie trecu pe lîngă rulotă cu mare viteză. Trecu în față, iar luminile sale de frînă aruncară brusc o lumină de un roșu sîngeriu, pe urmă încetini, obligîndu-l pe Peter să apese pedala frînei. Englezul se uită imediat în oglinda retrovizoare. Niște faruri puternice se apropiau în viteză. Trebuia să fie altă camionetă sau un camion. Chiar în spatele rulotei. Peter strigă:

– Ține-te bine, Marty!

– Acum ce mai e? se plînse Marty.

– O camionetă în față. Camion sau camionetă în spate. Ticăloșii cred că or să ne facă sandviș.

Fața rotundă a lui Marty deveni rozalie.

– Oh!

Închise imediat computerul, își strînse centura de siguranță și se prinse vitejește de masa fixată în caroseria rulotei. Se încordă și oftă:

– Presupun că mă obișnuiesc pe zi ce trece cu situațiile astea neprevăzute.

Peter apăsă pe frînă și trase de volan spre dreapta. Roțile

din stînga se balansară ca un iaht pe vînt puternic. Surprins, Marty scoase un țipăt. Rulota derapă pe celelalte două roți, se redresă cu greu și se năpusti pe terenul de picnic luminat. În spatele lor, frînele scrîșniră și pneurile se auziră sfîrîind. Mașina cu faruri puternice sări pe iarbă, trecu vuind peste un arbust și se aruncă printre tufe pentru a ieși din nou pe drumul din parc. Camioneta cenușie venea imediat în urma ei.

Marty privea pe geam, cu inima zbătîndu-i-se în piept de frică. Cu toate astea, îl fascina spectacolul. Deși englezul îi era inferior din punct de vedere intelectual, avea niște aptitudini ieșite din comun atunci cînd era vorba despre chestiuni concrete, mai ales violente.

În față, drumul se bifurca. Peter întoarse rulota spre dreapta. Alerga prin întuneric după camioneta ce sărea și se legăna. Brusc, drumul coti înapoi spre zona luminată.

– La dracu'! înjură el. Drumul ăsta-i o buclă.

Farurile puternice erau în spatele lor, iar camioneta cenușie venea spre ei din față.

– Iar ne-au prins!

Vîrî mîna după scaun și scoase pușca de vînătoare.

– Treci la ușa din spate și folosește asta!

– Eu? Dar Marty prinse arma pe care i-o aruncă Peter.

– Cînd îți spun eu, ochește și apasă pe trăgaci, băiete. Imaginează-ți că-i un joc pe computer.

Îngrijorarea de pe fața tăbăcită a lui Peter săpase riduri adînci ca niște canioane, dar ochii îi străluceau. Apăsă iarăși pe frînă, întoarse volanul și scoase rulota de pe drum, îndreptînd-o spre un pîlc de copaci groși care se pierdeau în întuneric. De îndată ce opri masivul vehicul, sări de pe scaun, scoase mitraliera, înșfăcă două cutii cu cartușe, i le dădu lui Marty pe cele SA80 și alergă cu mitraliera și gloanțele lui la un geam lateral.

Botul rulotei intrase adînc printre copaci și ușa laterală dădea tot spre pădure. Asta însemna că vehiculul era cu partea

compactă spre agresori, în vreme ce Peter şi Marty puteau să tragă atît pe uşa din spate, cît şi de la geamurile laterale.

Marty îşi examina arma, mormăind în barbă ca să-şi facă curaj. Peter întrebă:

– Te-ai prins cum merge?

Singurul lucru bun la băiatul ăla enervant era că se întîmpla să fie într-adevăr deştept, aşa cum îi spusese Jonathan Smith.

– Sînt unele lucruri pe care n-am vrut să le învăţ niciodată. Marty ridică privirea şi oftă: Sigur, înţeleg cum merge maşinăria asta primitivă. E joacă de copil.

Vehiculul cu faruri puternice era un camion mare, negru. Se oprise pe drum. Camioneta cenuşie venea încet prin iarbă către rulotă. Peter trase în roţile din faţă. Camioneta se mai tîrî cîţiva metri, apoi se opri. O vreme, totul rămase nemişcat.

Pe urmă, doi oameni săriră din camionetă şi se ascunseră dedesubt. În acelaşi timp, dinspre camion porni o rafală de armă automată care lovi caroseria rulotei cu scrîşnete stridente de metal străpuns.

– Jos! strigă Peter, în timp ce rulota se clătina sub impactul gloanţelor.

Marty lăsă mai întîi capul, iar Peter se ghemui lîngă peretele lateral. Cînd focul încetă, Marty privi în jur.

– Unde-s găurile de gloanţe? Caroseria ar trebui să fie ciuruită.

Peter rînji.

– Am pus o tablă zdravănă pe rabla asta. Credeam că ţi-ai dat seama după încăierarea din Sierra. Treabă bună, nu?

O nouă rafală lovi caroseria blindată. Însă de astă dată sparse geamurile şi sfîşie perdelele. Cioburi de sticlă zburau prin aer şi se înfigeau în instalaţiile din interior. Bucăţi de pînză pluteau ca nişte fulgi de zăpadă. Marty îşi acoperise capul cu braţele.

– Trebuia să te gîndeşti să blindezi şi geamurile.

– Uşurel, zise Peter calm. Or să se plictisească imediat şi-or să se oprească să vadă dacă mai trăim. Atunci o să le stricăm cheful, ce zici?

Marty oftă şi încercă să-şi domolească groaza ce-l cuprinsese. După încă un minut de foc de baraj violent, împuşcăturile încetară. Absenţa zgomotelor părea să fi creat un gol în parcul luminat. Păsările amuţiseră. Micile animale nu se mai agitau prin tufişuri. Faţa lui Marty devenise cadaverică de frică.

– Aşa, zise Peter vesel. Hai să aruncăm o privire.

Se ridică să se uite afară printr-un colţ al geamului spart de deasupra lui. Cei doi bărbaţi din camioneta cenuşie stăteau la adăpostul maşinii lor, ţinînd în mîini ceea ce păreau a fi mitraliere Ingram M11. Priveau spre rulota aflată dincolo de o porţiune de teren înierbată. În vreme ce Peter evalua situaţia, din camionul masiv coborî un bărbat scund şi îndesat, într-un costum gri, ieftin, cu faţa lucind de sudoare. Ţinea în mînă un pistol Glock. Făcu un semn cu braţul şi încă doi bărbaţi înarmaţi coborîră din camion. Cu încă un semn, ordonă grupului să se împrăştie şi să se apropie de rulotă.

– Aşa, spuse iarăşi Peter, ceva mai încet. Marty, ocupă-te de ăia doi din dreapta. Eu îl iau în primire pe ăla din stînga. Mă îndoiesc că o să tragă vreunul din ei, aşa că nu-ţi face probleme cu ochitul. Îndreaptă arma în direcţia lor, apasă pe trăgaci şi dă-i bătaie. Eşti gata?

– Sînt tot mai corupt.

– Bravo. Îi dăm drumul.

36

În interiorul bine utilatei rulote, încordarea era maximă. La numai vreo douăzeci de metri distanţă, cei cinci bărbaţi înarmaţi şi şeful lor scund, lat în umeri, se apropiau rapid de Peter şi Marty. Agresorii înaintau prudent, uitîndu-se permanent în toate părţile. Îşi purtau armele cu siguranţă

de profesionişti. Chiar şi de la depărtare, mersul lor era amenințător.

– Acum!

Peter îl ochi atent pe şef şi trase o rafală, în vreme ce Marty descărcă arma la întîmplare.

Pe cînd barajul de foc al lui Marty rupea frunze şi ace de pin, sfîşia scoarța copacilor şi tăia crengi, ținta lui Peter mormăi ceva, se apucă de brațul drept şi căzu în genunchi. Marty continua să împroaşte cu gloanțe. Zgomotul era asurzitor.

– Gata, Marty! Ajunge.

Ecourile salvelor dezlănțuite răsunau în tot parcul. Cei patru bărbați şi şeful lor rănit se furişară înnebuniți la adăpostul gropilor pentru foc, al băncilor, al tufelor şi copacilor. Cînd se aflară la adăpost, deschiseră din nou focul asupra rulotei. Gloanțele țiuiau prin geamul spart de deasupra capului lui Peter şi se loveau cu pocnete surde în peretele opus. De astă dată, urmăritorii îşi căutau cu grijă țintele.

Peter se ghemui.

– N-or să ne mai atace din cauza puterii noastre de foc, dar nici n-or să plece. Probabil că au lăsat un şofer în camion. E doar o chestiune de minute pînă cînd unul din noi o să fie rănit, o să rămînem fără muniție şi ei or să ne înhațe sau o să vină poliția şi-o să ne aresteze pe toți.

Marty se înfioră.

– Păcat că poliția nu intră în discuție. Multe aspecte ale acestei idei sînt atrăgătoare.

Peter dădu din cap şi se strîmbă:

– Polițiştii or să vrea să ştie ce facem cu atîtea arme deținute ilegal şi cu un post de comandă în rulotă. Dacă le vorbim despre Jon, or să verifice, or să afle că e căutat şi-or să ne azvîrle în închisoare în aşteptarea armatei şi-a FBI-ului. Dacă nu le spunem, n-avem nici o explicație şi-or să ne închidă împreună cu infamii noştri prieteni de-afară.

– Logic. Ai vreo soluție?

– Trebuie să ne despărțim.

Marty zise hotărît:

– Doar n-o să mă abandonezi barbarilor și ucigașilor ălora!

Ochii lui Peter scînteiară în umbră. În hainele negre de comando era greu de văzut.

– Știu că nu mă consideri prea isteț, băiete, dar nu uita că așa mi-am cîștigat existența încă dinainte ca tu să fii un scrîntit enervant în ochii tatălui tău. Ăsta-i planul: eu o să mă strecor pe ușa din față, de unde n-or să mă vadă. Atunci tu o să începi să tragi ca să mă acoperi. O dată ieșit, o să ocolesc pe la stînga și-o să fac atîta zgomot încît or să creadă că le-a scăpat un întreg regiment. Cînd or să se convingă că am părăsit amîndoi rulota, or să pornească după mine cu toate forțele lor. În momentul ăla tu o să poți pune la treabă herghelia de cai putere și s-o iei la sănătoasa. E clar?

Marty făcu gura pungă. Se gîndea, umflîndu-și obrajii dolofani.

– Dacă rămîn în rulotă, pot aștepta vreun mesaj de la Jon în vreme ce caut apelurile telefonice ale Sophiei și pe Bill Griffin. Sigur, va trebui să găsesc un loc unde să ascund rulota. După aia o să transmit unde mă aflu la pagina de Internet a sindromului Asperger, așa cum am discutat.

– Pricepi repede, băiete. Cînd am de-a face cu un geniu, există anumite aspecte care-mi plac. Lasă-mă un minut să mă instalez pe poziție, pe urmă începe să tragi pînă golești încărcătorul. Nu uita, un minut.

Marty studie chipul bronzat, cu riduri adînci. Începea să se obișnuiască să-l aibă în fața ochilor. Astăzi era miercuri, iar ei se aflau împreună de sîmbătă. În ultimele cinci zile fusese implicat în mai multe experiențe care îi făcuseră părul măciucă decît în întreaga lui viață și cu o miză mult mai mare. Presupunea că era firesc să se obișnuiască cu prezența lui Peter. Preț de o clipă, îl încercă o emoție ciudată: regretul.

În ciuda neplăcerilor pe care i le provoca englezul, lui Marty avea să-i lipsească. Ar fi vrut să-i spună să fie atent. Dar nu reuşi să rostească decît:

– A fost ciudat, Peter. Mulţumesc.

Se priviră în ochi, apoi întoarseră iute capetele.

– Ştiu, băiete. Şi eu.

Făcîndu-i cu ochiul, Peter se tîrî spre partea din faţă a rulotei şi îşi încheie centura. Marty zîmbi scurt şi se instală din nou la uşa din spate. Rămase neliniştit în aşteptare, mustrîndu-se aspru pentru că se preta la aşa ceva.

Împuşcăturile încetaseră, poate fiindcă agresorii se gîndeau la un nou plan. De îndată ce Peter se furişă afară din rulotă şi se pierdu printre umbrele întunecate ale copacilor luminaţi de lună, Marty numără în minte şaizeci de secunde. Se strădui să respire lent şi regulat. După ce minutul se scurse, scrîşni din dinţi, se aplecă în faţă şi începu să tragă cu arma de vînătoare. Puşca îi vibra în mîini şi îi zgîlţîia tot corpul. Înspăimîntat, dar hotărît, continua să împroaşte cu gloanţe în noapte, printre copacii întunecaţi.

Din ascunzătorile lor, agresorii răspunseră cu mai multe salve. Rulota se clătina sub grindina de cartuşe.

Faţa lui Marty se acoperi de sudoare. Ţinea degetul apăsat pe trăgaci şi se lupta să-şi alunge frica. Cînd încărcătorul se goli, strînse arma la piept şi privi cu atenţie pe după colţul uşii. Nu văzu nici o mişcare. Îşi trecu palma peste frunte, ştergîndu-şi transpiraţia, şi scoase un lung oftat de uşurare.

După încă un minut, schimbă stîngaci încărcătorul. Se lăsă pe spate. Trecură două minute. Începu să-l furnice pielea de încordare.

Apoi auzi ceva asemănător cu încercarea cuiva de a păşi pe furiş printre arbori, departe, spre stînga lui. Peter! Înclină capul, ascultînd.

Vocea unuia dintre agresori se auzi dinspre terenul de picnic, dînd alarma:

– Au luat-o la fugă!

Aproape imediat, două sau trei puşti începură să tragă prin pădure, spre stînga – direcţia în care spusese Peter că se va îndrepta.

Pe terenul de picnic, bărbaţii din camionetă şi din camion găsiră disperaţi alte ascunzători, în vreme ce împuşcăturile continuau din noua direcţie.

Apoi focul încetă. Zgomotele păreau să vină de la mai mulţi oameni care se îndepărtau în fugă spre stînga, prin pădure.

– După ei! strigă altă voce de pe terenul de picnic.

Pe Marty îl străbătu un val de energie. Asta aşteptase. Îi văzu pe bărbaţii din camion fugind către stînga. În acelaşi timp, cineva porni motorul masivului vehicul, făcu o întoarcere largă şi se îndreptă tot spre stînga. Toţi îl vînau pe Peter, aşa cum prevăzuse el.

Cu un aer vinovat, Marty se întoarse şi îşi croi drum cu greu pînă la cabina rulotei. El se afla în siguranţă, în timp ce Peter era afară – un iepure urmărit de ogari. Totuşi, înţelegea că Peter avusese dreptate – era soluţia raţională pentru a ieşi din situaţia aceea gravă.

Cheile erau în contact. Răsuflă adînc, să-şi potolească nervii greu încercaţi, şi porni motorul. Nu era îngrijorat doar fiindcă nu ştia dacă va reuşi să descopere informaţiile importante de care avea nevoie Jon; mai actuală era întrebarea dacă putea să scoată rulota lui Peter din parc în siguranţă. Dar, atunci cînd puterea motorului supradimensionat îi zgîlţîi mîinile şi corpul, avu o idee: închise ochii, suspendînd realitatea. Deodată se afla într-o navă spaţială intergalactică, pe care o pilota cu o singură mînă prin primejdiosul Cuadrant Patru. Era o călătorie forţată, pentru că se afla încă sub influenţa Mideralului. Totuşi, stele, planete şi asteroizi treceau în viteză pe lîngă geamurile de la botul navei, iscînd curcubee de lumină. Era deplin stăpîn pe situaţie, iar necunoscutul îi făcea semne amicale.

Deschise brusc ochii. *Nu fi prost,* îşi zise dezgustat, *sigur*

că poți conduce rulota asta dependentă de gravitație. Virtual, e un anacronism!

Dintr-o dată încrezător în sine, trase schimbătorul de viteze în marşarier, apăsă pedala accelerației, porni înapoi în viteză şi zgîrie un copac. Fără să se descurajeze, se uită în stînga şi în dreapta peste umăr, verifică în oglinda retrovizoare din cabină şi în cele laterale, dar nu văzu pe nimeni. Smulse volanul, întoarse rulota şi o scoase în viteză din pădure ca pasta de dinți dintr-un tub. În acelaşi timp se uita după eventuale surse de necazuri, aşa cum îl învățase Peter. Ochii lui scînteietori examinau umbrele şi obstacolele, cercetînd locurile unde s-ar fi putut ascunde agresorii.

Însă zona aceea a parcului era liniştită. Răsuflînd uşurat, lansă rulota în viteză pe terenul de picnic, apoi pe autostrada ce ducea către nord, spre Syracusa.

Ghemuit într-un canal de scurgere din beton de la marginea parcului, cu mitraliera pregătită să tragă, Peter Howell îşi văzu rulota gonind spre nord pe autostradă. Zîmbi admirativ. Micul, exasperantul Marty profitase încă o dată de ocazie.

Îşi trecu mîna peste barba încărunțită şi se concentră din nou. Răsuflă adînc, inhalînd din canalul umed aromele pămîntului, dar şi mireasma copacilor de pe mal şi a nenumăratelor creaturi ce-i populau. În acelaşi timp, asculta şi scruta împrejurimile cu toată ființa lui. Simțurile lui erau în alertă. Îi auzea şi-i distingea pe cei care veneau spre el, pe jos şi în camionul de pe drumul ce traversa canalul de scurgere. Era momentul să plece de-acolo.

Desfăcu de la centură două cutii cilindrice negre, de tablă, le puse una lîngă alta pe parapetul podului şi scoase din toc pistolul Browning de 9 mm cu 14 gloanțe. Cu pistolul în mîna dreaptă şi mitraliera în stînga, înălță capul ca să privească pe drum.

Indivizii avansau răsfirați pe o suprafață întinsă. Camionul era în spate, luminînd cu farurile siluetele afurisiților ălora.

Peter îi voia mai aproape şi împreună. Aşa că, atunci cînd se aflară la vreo cincisprezece metri, deschise focul cu ambele arme, mişcîndu-se repede dintr-o parte în alta pentru a simula că trag mai multe persoane.

Urmăritorii îşi concentrară atenţia asupra lui şi începură să tragă la rîndul lor. El se lăsă pe spate, ca şi cum s-ar fi retras. Încurajaţi, bărbaţii fugiră spre el într-un semicerc mai strîns, în timp ce Peter înhăţă cutiile şi se întoarse către ei, pe burtă. De îndată ce ajunseră la doar nouă metri, el ridică braţul şi aruncă prima cutie. Orbitoarea grenadă cu magneziu explodă cu o flacără mare, căzînd exact în centrul semicercului, la cîţiva zeci de centimetri de cei mai mulţi dintre ei.

Toţi se aruncară la pămînt. Unii ţipară şi se prinseră de cap. Alţii fură pur şi simplu uluiţi, scoşi pentru moment din luptă. Asta îi trebuia lui Peter.

Se ridică brusc în picioare, alergînd spre flancul lor stîng. Îndemînarea de-a nimeri în plin în timp ce fugea mîncînd pămîntul, dobîndită după mii de gloanţe trase cu detaşamentul SSA, nu-l părăsise. Apăsă pe trăgaci de două ori, fiecare cartuş distrugînd farurile camionului, apoi aruncă a doua grenadă, care ateriză în mijlocul lor. Fiindcă nu-şi reveniseră încă după prima explozie, efectul fu nu numai fizic, ci şi psihologic. După cîteva minute, în timp ce agresorii încercau să-şi revină, Peter era la o sută de metri distanţă, mergînd fără zgomot, dar repede, către autostradă şi Syracusa.

Apropiindu-se de oraş, Marty reduse viteza, căutînd un loc unde să se ascundă cu rulota. Începea să creadă că, de data asta, îşi supraestimase inteligenţa. Unde puteai să ascunzi ceva aşa de mare şi de vizibil ca o rulotă, mai ales una care avea multe geamuri sparte şi caroseria străpunsă de gloanţe? În spatele lui, pe autostradă, se făcuse un şir lung de maşini. Claxoanele vuiau, enervîndu-l, în timp ce privea neliniştit în jur, căutînd un loc sigur.

În cele din urmă trase pe dreapta, într-un refugiu, pentru ca şoferii maşinilor şi camioanelor din spate să-l poată depăşi în viteză, răcnind furioşi. Îngrijorat, intră din nou pe autostradă şi îşi reluă căutarea. La un moment dat zări o ciudăţenie: de ambele părţi ale şoselei se aflau firme care vindeau maşini, cu camere de prezentare puternic luminate şi parcări pline de vehicule. Erau de toate tipurile, de la automobile mici şi ieftine pînă la berline luxoase şi maşini sport. Pe kilometri întregi. Îi veni o idee. Întinse gîtul şi se uită în faţă. Avea să găsească oare…?

Da! Ca un miracol, în dreapta se întindea o zonă vastă, luminată. Era un teren cu rulote noi şi uzate şi cu ateliere de reparaţii.

Îşi aminti de o veche ghicitoare pentru copii: Unde ascunzi un elefant?

Răspunsul era, desigur: într-o turmă de elefanţi.

Chicotind încîntat, Marty întoarse către poarta principală şi conduse spre partea din spate pînă găsi un spaţiu liber. Parcă şi opri motorul. Era tîrziu, aşa că patronul avea să închidă curînd. Cu puţin noroc, nimeni nu îl va găsi acolo în timpul nopţii.

Ora 10:27 p.m.
Syracusa, New York

Profesorul emerit Richard Johns trăia într-o veche casă victoriană restaurată de pe South Crouse Avenue, la poalele colinei universităţii. În camera sa de zi, plăcut aranjată de soţia lui cu mobilier din aceeaşi perioadă ca şi casa, îl studia pe bărbatul care bătuse la uşa lui atît de tîrziu, dorind să afle ceva despre Sophia Russell. Străinul avea un aer care îl înspăimînta pe Johns. O anume încordare. O violenţă reprimată. Îşi dori să nu-l fi chemat în casă.

– Nu ştiu ce ţi-aş mai putea spune, domnule…

– Louden. Gregory Louden.

Peter Howell zîmbi amintindu-i profesorului numele fals cu care se recomandase în pragul uşii. Apoi zise:

– Doctoriţa Russell avea o părere excelentă despre dumneavoastră.

Era îmbrăcat în salopetă şi cu un trenci pe care le cumpărase de la un şofer curios ce îl adusese pînă la Syracusa. De-acolo luase un taxi pînă la casa profesorului de lîngă universitate, ceea ce pînă atunci se dovedise o pierdere de vreme. Omul era nervos şi nu fusese în stare să-şi amintească decît că Sophia fusese o studentă foarte bună şi că avusese puţini prieteni apropiaţi, dar nu ştia numele nici unuia dintre ei.

Johns repetă:

– Am fost doar profesor la specialitatea ei şi am avut-o studentă la puţine cursuri. Asta-i tot. Am auzit că şi-a schimbat domeniul de studiu în timpul doctoratului.

– A studiat antropologia cu dumneavoastră, nu-i aşa?

– Da. O studentă foarte entuziastă. Am fost surprinşi că şi-a părăsit specialitatea.

– De ce-a făcut-o?

– N-am idee. Johns se încruntă. Deşi îmi amintesc că în ultimul an a îndeplinit cerinţele minime pentru antropologie. Însă a studiat multă biologie. Sigur, atunci era prea tîrziu să declare că se pregăteşte pentru altă specializare, dacă nu cumva plănuise să mai rămînă un an sau doi.

Peter întrebă:

– Ce s-a întîmplat cînd era în anul III ca să ajungă să o intereseze biologia?

– Nici asta nu ştiu.

Îşi aminti că raportul de la Prince Leopold menţiona Bolivia şi Peru.

– Dar călătorii pe teren?

Profesorul se încruntă.

– O călătorie pe teren? Se uită atent la Peter, ca şi cum şi-ar fi amintit brusc ceva. Sigur. Avem călătorii de documentare pentru fiecare specialitate în vacanța de vară dintre anul III şi IV.

– Sophia unde-a fost?

Profesorul se încruntă şi mai tare. Se lăsă pe spate, concentrat. Într-un tîrziu se hotărî:

– În Peru.

Emoția lumină ochii albaştri ai lui Peter.

– A vorbit despre asta cînd s-a întors?

Johns dădu din cap.

– Nu, din cîte îmi amintesc. Dar toți cei care merg în astfel de călătorii trebuie să scrie un raport. Se ridică. Ar trebui să-l am aici.

Şi ieşi imediat din încăpere.

De emoție, lui Peter îi bubuia inima în piept. Părea că avusese noroc pînă la urmă. Se trase spre marginea fotoliului, auzindu-l pe profesor vorbind de unul singur în camera alăturată. Se auzea cum deschide sertare, apoi le trînteşte la loc. Într-un tîrziu răsună un triumfător:

– A-ha!

Peter sări în picioare. Johns se întoarse, urmărind cu degetul textul unui document capsat.

– Cînd eram şef de catedră, le păstram pe toate. Sînt un punct de plecare util pentru a-i motiva pe studenții din anii mai mici.

– Mulțumesc.

Cuvintele nu-şi aveau rostul. De-abia stăpînindu-şi nerăbdarea, Peter luă hîrtia şi se aşeză în cel mai apropiat fotoliu. O citi şi... acolo era. Clipi des, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Apoi citi din nou, memorînd fiecare cuvînt: „Am întîlnit un grup fascinant de băştinaşi care îşi zic Oamenii Sîngelui de Maimuță. Nişte biologi din State îi studiau cînd am trecut noi pe-acolo. Pare un domeniu de

cercetare captivant. Există atîtea boli la tropice încît ți-ar trebui o viață de studiu ca să contribui la vindecarea lor."

Fără nume. Nimic concret despre virus. Dar își amintise ea oare de Peru atunci cînd începuse să lucreze cu virusul necunoscut?

Peter se ridică.

– Mulțumesc, domnule profesor Johns.

– Asta îți trebuia?

– S-ar putea, zise Peter. Pot să-l păstrez?

– Îmi pare rău. Știi, face parte din arhiva mea.

Peter încuviință. Nu conta; memorase textul. Își luă în grabă rămas-bun și ieși în aerul rece al nopții care, pentru prima dată, părea prietenoasă. Urcă dealul spre universitate, unde știa că va găsi un telefon public.

37

Ora 12:06 a.m., joi, 23 octombrie
Wadi al-Fayi, Irak

Deșertul sirian era rece și tăcut, dar în remorca acoperită cu prelată duhoarea de motorină era sufocantă. Lîngă oblon, Jon și Randi ascultau alte împușcături. În spatele lor zăceau inconștienți cei doi polițiști care îi păziseră, în timp ce de afară îi asediau forțe noi, necunoscute.

Încordat și atent, Smith se ghemui, ținînd la piept pistolul automat confiscat. O trase pe Randi jos, lîngă el. Ea întoarse Kalașnikovul, ca să fie pregătită la rîndul ei să tragă. Priviră afară prin crăpăturile dintre prelată și obloanele laterale ale remorcii.

– Nu văd decît fulgere de împuşcături şi siluete în mişcare, zise el scîrbit. Avea faţa scăldată de sudoare. Timpul părea să se scurgă cu o încetineală chinuitoare.

– Asta văd şi eu. Lumina de la celălalt camion e orbitoare.

– La naiba!

Lăsară prelata. Brusc, zgomotul luptei încetă. În noaptea rece se lăsă o tăcere amenințătoare. Nu se mai auzea decît respirația răgușită a celor doi paznici irakieni care zăceau în nesimțire pe podea, în lumina stranie a farurilor celuilalt vehicul.

Jon se uită la Randi, care se întoarse chiar în clipa aceea. Bărbatul se încruntă. Ea dădu din cap. Frigul îi pişca obrajii. Jon îi văzu frica din ochi, apoi ea întoarse capul.

El se încordă. Doar prelata camionului şi pistoalele confiscate se aflau între ei şi pericolul care îi aştepta afară. Îi spuse:

– O să deschidem focul. N-avem de ales.

– De îndată ce se apropie suficient.

Din deşert, o voce răcni în arabă spre ei:

– Toți s-au predat! Aruncați armele şi ieşiți cu mîinile sus!

Randi îi traduse imediat lui Jon. Adăugă cu un aer sumbru:

– Pare să fie Garda Republicană.

Smith dădu din cap. În tăcerea amenințătoare, miji ochii. Nu va sta cu mîinile-n sîn, aşteptînd să fie executat. Ridică puțin prelata. Zări prin deschizătură trei siluete negre, cu armele îndreptate spre camionul în care el şi cu Randi stăteau aplecați.

– Pot să nimeresc trei, hotărî Jon. Sînt ținte perfecte. Întrebarea e: cine sînt? Şi unde-s ceilalți?

Ea se ridică şi privi prin fanta îngustă de deasupra capului. Căldura trupului tinerei femei atenua frigul din jurul lui.

– S-ar putea să fim nevoiți să-i ucidem oricum, spuse ea pe un ton sumbru. Trebuie să ieşim din Irak cu informațiile despre virus. Ocheşte la picioarele lor. Ce mai contează cîteva oase rupte față de ce e în joc?

El încuviință grav și strecură afară țeava pistolului. Puse degetul pe trăgaci, pregătit să deschidă focul, cînd...

Deodată, un glas bubui:

– Russell!

Jon și Randi încremeniră. Se uitară stupefiați unul la altul.

– Ești acolo, Russell? țipă vocea în engleză. O engleză foarte americană. Dacă tu și tipul de la ONU ați scăpat de paznici, dă-mi un semn. Altfel nu văd cum o să plecați de acolo fără o grămadă de alice în hoituri!

Randi trase aer în piept, emoționată. Îl strînse de umăr pe Jon.

– Știu cine e, slavă Domnului. Ridică glasul: Donoso? Tu ești, porc șovin?

– Nimeni altul, fata moșului.

– Era să te ucidem, tîmpitule!

Jon vorbi repede, cu voce joasă:

– Nu le spune cine sînt eu în realitate. Folosește numele de acoperire. El crede deja asta, altfel n-ar fi vorbit așa despre mine. Dacă armata americană pune mîna pe mine fiindcă sînt dezertor...

Lăsă fraza în suspensie. Știa că Randi înțelegea consecința inevitabilă: nu i-ar mai putea urmări pe cei care o uciseseră pe Sophia.

– Randi? Ai face tu așa ceva?

Ea își întoarse către Jon ochii scînteietori, furioasă.

– Sigur.

Trebuia să se încreadă în ea, ceea ce îl făcu dintr-o dată foarte nervos. Ridicară împreună prelata ce acoperea oblonul. Jon îi aruncă o privire îngrijorată, în vreme ce un bărbat scund și brunet, într-o uniformă de camuflaj pentru deșert se apropia dintr-o parte. Avea fața severă și mușchii proeminenți ai unui călugăr în bună condiție fizică. Ținînd în mînă un pistol Beretta de 9 mm cu piedica trasă, se uită dincolo de ei și Kalașnikovurile lor, la polițiștii răniți întinși pe podeaua remorcii. Rînji aprobator.

– Bună treabă. Doi mai puțin de rezolvat.

Smith și Randi săriră din camion, iar ea îi strînse mîna lui Donoso.

– Ca totdeauna, la țanc, Donoso. El e Mark Bonnet.

Jon răsuflă ușurat auzind că ea îl prezentase cu numele fals. Randi îi zîmbi politicos, apoi se întoarse către Donoso.

– Mark e aici într-o misiune medicală. Mark, ți-l prezint pe agentul Gabriel Donoso. Cum dracu' ne-ai găsit, Gabby?

– Doctorița Mahuk a sunat imediat după ce v-au arestat. Pe urmă, unul dintre oamenii noștri a observat camionul traversînd Tigrul. Privirea lui scrută întunericul. Mi-ar plăcea să aflu ultimele noutăți, ca pe vremuri, dar s-ar putea să fi auzit cineva împușcăturile. Ar fi bine să dispărem rapid. Se uită cercetător la Jon: Și zi, ești în misiune medicală a ONU?

– De acord, de la CIA, zise Jon, care îi strînse mîna și zîmbi. Părerea mea desprc CIA a devenit dintr-o dată mai bună.

Donoso dădu din cap în semn de simpatie.

– Se pare că voi doi ați avut necazuri.

Pe cînd Donoso îi conducea după camion, Jon văzu un vechi transportor blindat sovietic BMP-1, pe ale cărui laturi fuseseră vopsite însemnele Gărzii Republicane. Niște urme de roți arătau locul unde vehiculul fusese întors prima dată ca să blocheze drumul. Acum, farurile lui luminau direct camionul acoperit cu prelată al poliției. Pe solul moale al deșertului, cu spatele la el, erau așezați polițiștii supraviețuitori din Bagdad și ofițerul lor, care sîngera dintr-o rană de la umăr și nu mai amenința cu pistolul. Îi păzeau doi agenți CIA, care puteau trece foarte ușor drept irakieni.

– Știi ce plănuiau să facă cu noi? îl întrebă Smith pe Donoso.

– Sigur. Să vă ducă departe, în țara nimănui, să vă ucidă și să vă ascundă cadavrele acolo unde nici măcar beduinii n-ar fi visat să le găsească.

Jon înălță sprîncenele. Schimbă o privire cu Randi. Nu era o surpriză. Donoso zise:

– Am nevoie de armele alea, domnule Bonnet. De amîndouă, fata moşului.

În timp ce Randi şi Jon îi înmînau armele, Randi îi explică lui Jon:

– Donoso e un porc şovin nepocăit. Ştie să se poarte şi frumos, numai că nu-i pasă. Aşa că-mi zice „fata moşului“, „fetiţă“, „dulceaţă“ sau foloseşte orice alt apelativ înjositor pe care şi-l poate aminti din trecutul lui, mai degrabă obişnuit, de ţărănoi.

Donoso rînji cu gura pînă la urechi:

– Ea o ţine una şi bună cu „porc şovin“. Are picioare grozave, dar o imaginaţie limitată. Să mergem. La transportor.

– Imaginaţie limitată? Hei, eu te-am scos din rahat la Riyadh. Unde ţi-e respectul?

El rînji prosteşte.

– Hopa. Asta mi-a ieşit din minte. Puse pistoalele luate de la ei într-o grămadă de alte arme luate de la poliţiştii irakieni. Vedeţi armele voastre acolo?

Jon îşi găsi imediat Beretta, iar Randi căută pînă cînd descoperi mitraliera Uzi. Donoso încuviinţă şi se căţără în transportor. Smith şi Randi îl urmară.

După ce găsiră unde să stea, Jon făcu semn în direcţia prizonierilor.

– Ce-o să faci cu irakienii?

– Nimic, îi răspunse Donoso. Dacă există vreo indicaţie că au venit pînă aici pe barba lor într-un camion al poliţiei, or să facă o excursie urgentă pînă la spînzurătorile lui Saddam Hussein. În nici un caz n-or să sufle o vorbă despre ce s-a întîmplat.

Smith înţelese.

– Asta înseamnă că e mai bine să aibă armele la ei cînd se vor întoarce la sediu.

Donoso încuviinţă:

– Te-ai prins.

Prizonierii aruncau priviri duşmănoase, dar vechiul transportor întoarse pe solul pîrjolit şi porni la drum. Şoferul mări viteza şi îndreptă maşinăria greoaie spre mijlocul drumului îngust ce ducea în inima terenului arid, pietros. Luna cobora spre vest, iar stelele licăreau deasupra lor. Mult în faţă, la linia orizontului, se vedeau dealuri golaşe, povîrnite – siluete negre pe un cer şi mai negru.

Însă Jon se uita în spate. Pînă la urmă, irakienii o luară la fugă pe nisip spre mormanul de arme şi camionul lor. Acum, după ce transportul nu mai prezenta un pericol, puteau pleca. Cîteva clipe mai tîrziu, vehiculul acoperit cu prelată dispăru, ridicînd nori de praf în timp ce gonea spre Bagdad şi, poate, către supravieţuire.

– Unde mergem? dori să ştie Randi.

– La un vechi avanpost pe care l-au construit englezii în timpul primului război mondial, răspunse Donoso prompt. Acum e în ruină. Cîteva ziduri prăbuşite şi nălucile deşertului. Un avion Harrier o să vă ia de-acolo şi-o să vă ducă în Turcia.

– Şefii nu vor să mai rămîn, porc şovin? întrebă Randi.

Donoso dădu din cap, dezgustat.

– Nici vorbă, puştoaico. Escapada asta v-a compromis – pe tine şi aproape întreaga operaţiune. Ridică glasul, privindu-l încruntat pe Jon: Sper să fi meritat.

– A meritat, îl asigură Jon. Ai familie?

– De fapt, am. De ce?

– De-aceea e important. Cu puţin noroc, tocmai le-ai salvat vieţile.

Agentul CIA se uită la Randi. Cînd ea încuviinţă, zise:

– În ce mă priveşte, e-n regulă. Dar va trebui să dai nişte explicaţii urgente la Langley, mucoaso.

Randi întrebă:

– Eşti sigur că un Harrier ne poate duce pe amîndoi?

Donoso îşi ştia lecţia:

– Fără arme, fără rachete, un singur pilot. Nu e confortabil, dar treaba se poate face.

Masivul transportor îşi continua drumul prin deşertul măturat de vînturi. Luna strălucea la joasă înălţime, aruncînd o stranie mantie de argint peste stîncosul *wadi*. În vehicul, toţi erau atenţi. Fără să se fi înţeles dinainte, privirile lor supravegheau împrejurimile, încercînd să descopere alte posibile necazuri.

Ruinele se aflau pe partea dinspre nord a drumului. Din transportor, Smith le cercetă cu privirea. Rămăşiţele zidurilor de piatră ieşeau din solul deşertului ca nişte dinţi cariaţi, cenuşii. Pe lîngă unele dintre ele înfloriseră tufe scheletice, iar în apropiere creştea un pîlc de tamarisc ţepos, indicînd faptul că undeva, sub terenul salin al acelui ţinut neprimitor, se afla o pînză freatică.

Donoso ordonă unui om să rămînă de pază în vehiculul rusesc, iar ceilalţi se aşezară lîngă ziduri, înveliţi cu pături subţiri, aşteptînd sfîrşitul nopţii înstelate. Aerul uscat avea un miros alcalin. Toată lumea era obosită. Cîţiva adormiră imediat, sforăiturile lor slabe fiind acoperite de vîntul ce făcea să foşnească tamariscul şi învolbura nisipul fin al deşertului. Randi şi Jon nu se numărau printre somnoroşi.

El se uita la Randi, care stătea întinsă în umbra zidului vechi. Cu capul sprijinit de o piatră, urmărea emoţiile ce se succedau pe chipul ei ca acordurile unui instrument muzical. Ceea ce îi aminti din nou de Sophia. I se citea pe faţă tot ce simţea. Fără să fie un om deosebit de exuberant, se bucurase totuşi de acel dar al ei. Randi era mai prudentă decît Sophia, însă Randi era un agent profesionist. Fusese antrenată să nu-şi manifeste emoţiile, pentru a-şi păstra echilibrul. Dar nu şi în noaptea aceea. În noaptea aceea, Jon îşi dădea seama că era distrusă de pierderea surorii ei şi el simţea o profundă compasiune pentru ea.

Îndurerată, Randi închise ochii, copleşită de tristeţe. Cu ochii minţii, o vedea limpede pe sora ei mai mare – faţa slabă, bărbia uşor ascuţită şi părul lung, mătăsos, legat la spate

într-o coadă de cal. Cînd imaginea Sophiei zîmbi, Randi îşi stăpîni lacrimile şi se cuprinse cu braţele. *Îmi pare atît de rău, Sophia. Atît de rău îmi pare că n-am fost acolo.*

Apoi, deodată, un tezaur de amintiri răsări din trecut şi Randi porni nerăbdătoare spre ele, sperînd să găsească alinare. Cele mai dragi erau în legătură cu mesele de dimineaţă. Simţea din nou aroma cafelei Maxwell şi auzea sporovăiala veselă a părinţilor în vreme ce ea şi Sophia coborau în goană scările spre ei. Serile aduceau picnicuri şi priveliştea panoramică a apusului de soare la Oceanul Pacific, de o măreţie neasemuită. Îşi aminti de jocurile cu păpuşi Barbie şi de şotron, de glumele nevinovate ale tatălui lor şi de mîinile blînde ale mamei.

Dar ceea ce le marcase copilăria fusese neobişnuita asemănare dintre ele. Încă din frageda lor pruncie, oamenii remarcau asemănarea, în vreme ce ea şi Sophia o considerau ceva firesc. Fuseseră dăruite cu o ciudată combinaţie, în sensul că erau blonde, dar nu cu ochi albaştri, ci căprui. De un cafeniu foarte închis, aproape negri. Mamei lor i-se păruse un lucru fascinant. Şi pentru ca fiicele ei să poată vedea şi în natură ceva asemănător, plantase în faţa casei lor din Santa Barbara, California, margarete cu petale gălbui şi cu mijlocul cafeniu închis. În fiecare vară, margaretele înfloreau într-o beţie de culori şi miresme.

Toate astea alimentaseră la început interesul Sophiei pentru ştiinţă, în vreme ce priveliştea minunată a insulelor şi a imensului Pacific trezise în Randi setea de a cunoaşte ce se afla dincolo de linia orizontului. Familia lor avea două case – una la Santa Barbara şi alta la Chesapeake Bay, în Maryland. Specialist în biologie marină, tatăl lor călătorea regulat de la o locuinţă la alta, iar ea, sora ei şi mama lor îl însoţeau din cînd în cînd.

Cine ştie în ce moment devin importante vieţile celorlalţi? Pentru Randi, totul începuse cu senzaţia constantă că se află

în pragul unei inițieri, nu doar în timpul călătoriilor de pe o coastă pe alta a Americii, dar şi la Marea Mediterană şi în alte locuri depărtate care stîrneau entuziasmul tatălui lor. Curînd se obişnuise să exploreze necunoscutul şi să întîlnească oameni diferiți. Pe urmă începuse să-i placă. În cele din urmă îşi dorise cu înfocare acest lucru.

Talentul pentru limbi străine o îndemnase să se înscrie la Harvard pentru a obține licența în spaniolă şi administrație, apoi la Universitatea Columbia pentru un masterat în relații internaționale. Oriunde fusese, urmase cursuri opționale de limbi străine, pînă cînd ajunsese să stăpînească şapte idiomuri. La Columbia fusese recrutată de CIA. Era exact persoana de care aveau nevoie – stofa şi relațiile conferite de instruirea la marile universități, plus dorul de ducă al unui țigan. Dar ea se dovedise un agent apatic, rezolvînd numai sarcinile care îi conveneau şi evitînd misiunile dificile... pînă cînd Mike murise în Somalia.

Neatins de glonț sau de cuțit, iubitul ei fusese doborît de un virus invizibil, rezervîndu-i un sfîrşit cumplit. Pînă şi acum, gîndindu-se la viața pe care ar fi putut-o avea alături de el, i se punea un nod în gît şi o încerca un regret mistuitor.

Acela fusese momentul în care nedreptățile lumii începuseră să o înăbuşe. Oriîncotro se uita, vedea oameni înfometați, în pericol, debusolați sau reprimați. Era revoltată. Se închisese în sine, iar munca devenise unicul ei rost. De vreme ce nu-l mai avea pe Mike, singurul lucru care conta era să facă din această lume un loc mai bun. Mai sigur.

Dar nu făcuse lumea mai sigură şi pentru Sophia.

Trase aer în piept, încercînd să-şi domolească emoțiile. Se strădui să se concentreze. Avea un țel. Ştia că nu va reuşi vreodată să-l agreeze pe Smith şi poate că nici să aibă încredere în el, dar asta nu mai conta acum.

Avea nevoie de el.

Se ridică încet, cu pătura înfăşurată în jurul ei. Se uită la oamenii adormiți. Cu mitraliera în brațe, se furişă spre locul

unde stătea Jon. Se întinse alături de el. El întoarse capul să o privească.

– Nu te simți bine? o întrebă încet.

Randi ignoră blîndețea din glasul lui. Şopti:

– Hai să lămurim un lucru. Cu mintea, pricep că n-ai vrut să-l ucizi pe Mike. Mai întîi fiindcă virusul Lassa e greu de deosebit de malarie şi-apoi fiindcă l-ar fi putut omorî oricum. Dar poate că nu l-ar fi ucis dacă puneai diagnosticul la timp şi l-ai fi ajutat.

– Randi!

– Şşt. Nu ştiu dacă o să fiu în stare să te iert vreodată. Ai fost prea nesăbuit. Îngîmfat. Ai crezut că ştii totul.

– Am fost arogant, da. Însă am fost mai mult ignorant. Aşa sînt cei mai mulți medici militari cînd au de-a face cu boli tropicale rare. Oftă obosit. Am greşit. O greşeală fatală. Dar nu din nepăsare sau neglijență. Pur şi simplu n-am ştiut. Nu-i o scuză, e o explicație. Virusul Lassa e confundat şi acum cu malaria. Am încercat să-ți spun că moartea lui Mike m-a determinat să mă transfer la ICMBIASU, ca să mă specializez în boli infecțioase. Era singura modalitate prin care puteam compensa ce se întîmplase – să mă asigur că aşa ceva nu i se va întîmpla şi altui medic militar. Îmi pare foarte rău că Mike a murit şi regret profund rolul pe care l-am avut eu în treaba asta. Se uita la ea. Moartea e ceva irevocabil, nu?

Ea sesiză durerea din glasul lui şi înțelese că se gîndea din nou la Sophia. O parte din ea ar fi vrut să-l ierte şi să dea totul uitării, dar nu putea. În ciuda remuşcărilor şi a eforturilor lui de a-şi repara greşeala, e posibil să fi rămas om nechibzuit, galopînd nepăsător prin viață în urmărirea propriilor interese. Dar asta era nesemnificativ acum.

– Vreau să-ți fac o propunere.

Jon încrucişă brațele peste pătură şi se încruntă.

– Bine. S-o auzim.

– Vrei să afli cine-a ucis-o pe Sophia, ca şi mine. Am nevoie de pregătirea ta ştiinţifică, să mă ajuţi să-i depistez pe cei aflaţi în spatele acestei afaceri. Tu ai nevoie de relaţiile mele şi de alte înlesniri. Împreună putem face o echipă bună.

Privi atent chipul atît de asemănător cu al Sophiei. Vocea ei era vocea Sophiei, nu şi asprimea. Ar fi fost interesant... şi periculos să lucreze cu ea. Nu se putea uita la ea fără să şi-o amintească pe Sophia şi fără să simtă imediat o durere intensă. Ştia că trebuia să-şi urmeze destinul, dar, cu Randi alături, ar mai fi fost în stare? Semăna atît de mult cu sora ei, încît ar fi putut fi gemene. O iubise pe Sophia. Pe Randi nu o iubea. Şi a lucra cu ea ar putea echivala cu o neîncetată sursă de mîhnire. Aşa că spuse:

– Nu poţi face nimic pentru mine. Nu-i o idee bună. Mulţumesc, dar nu vreau.

Ea replică aspru:

– Nu-i vorba de tine sau de mine. E vorba despre Sophia şi despre milioane de oameni care sînt pe cale să moară.

– *Este* vorba despre tine şi despre mine, o corectă el. Dacă nu putem lucra împreună, nici unul din noi n-o să facă nimic. Toate şansele mele de a da de capătul acestei istorii s-ar evapora în dispute şi resentimente. Coborî glasul şi mormăi: Înţelege un lucru. Nu dau doi bani pe ceea ce crezi tu despre mine. Mă interesează doar Sophia şi cum să-i opresc pe ucigaşii ei. Tu poţi continua toată viaţa să tragi după tine preţioasa ta încărcătură de furie, dacă asta vrei. Eu n-am timp. Am ceva mult mai important de făcut. Am de gînd să pun capăt acestui dezastru şi n-am nevoie de ajutorul tău ca s-o fac.

Jon îi tăiase răsuflarea. Tăcea, surprinsă de faptul că mînia ei se manifestase atît de evident. În plus, se simţea vinovată, ceea ce nu era pregătită să recunoască.

– Aş putea să te denunţ. Chiar acum m-aş putea duce la Donoso să-i şoptesc ceva la ureche, iar el ar anunţa poliţia militară să te aştepte cînd vom ateriza în Turcia. Nu te uita aşa la mine, Jon. Nu fac decît să-ţi prezint nişte opţiuni. Spui

că n-ai nevoie de mine, dar eu zic că ai. Iar adevărul e că eu nu trişez cu oamenii pe care-i respect, şi eu te respect pentru tot ce-am văzut în Irak. Asta înseamnă că, şi dacă nu putem face nimic împreună, tot n-o să-i spun lui Donoso. Avu o ezitare. Sophia te-a iubit, ceea ce este important. S-ar putea să nu trec niciodată peste moartea lui Mike, dar asta nu m-ar opri să colaborez cu tine. De exemplu, ai idee ce-o să faci după ce eu o să mă ocup de intrarea noastră în Statele Unite?

Smith îşi scărpină bărbia. Deodată, datele problemei se schimbaseră.

– Poţi să mă duci în Statele Unite?

– Sigur. Nici o problemă. O să mi se pună la dispoziţie un mijloc de transport sau un avion militar pînă acasă. Te iau cu mine. Documentele alea de la ONU sînt perfecte.

El dădu din cap.

– Crezi că poţi pune mîna pe un computer cu modem pînă ajungem în State?

– Depinde. Pentru cît timp?

– Cu noroc, o jumătate de oră. E o pagină pe Internet pe care trebuie s-o verific ca să aflu unde mă voi întîlni cu prietenii mei. Ei au cercetat anumite aspecte ale situaţiei în absenţa mea. Presupunînd că mai trăiesc, desigur.

– Desigur.

Îl privi atent, uşurată şi surprinsă de pragmatismul lui. Era un om mult mai complex decît crezuse ea. Şi mult mai hotărît. Era aproape gata să-şi ceară scuze, cînd el zise:

– Eşti obosită. Se vede pe faţa ta. Culcă-te. Mîine o să avem o zi plină.

Vorbise pe un ton rece. Dar ea obţinuse ce voia. Fără ca măcar să vorbească explicit, fusese de acord să lucreze cu ea. Se întoarse şi închise ochii, rostind în gînd o rugăciune pentru succesul lor.

PARTEA A PATRA

38

Ora 5:32 p.m., miercuri, 22 octombrie
Washington, D.C.

Ultimele statistici arătau că aproape un milion de persoane muriseră în întreaga lume. De-a dreptul tragic era faptul că sute de milioane de oameni prezentau simptomele unei răceli puternice care putea fi primul atac al virusului mortal pentru care nimeni nu găsise încă o denumire ştiinţifică. Isteria bîntuia emisferele planetei precum cei patru cavaleri ai Apocalipsei. În Statele Unite, spitalele erau supra-aglomerate cu bolnavi şi oameni înspăimîntaţi, iar pierderea încrederii, manifestată în ultimele cîteva zile, coborîse indicii pieţelor bursiere cu şocantul procent de cincizeci la sută.

În biroul privat de la Casa Albă al preşedintelui Castilla, erau înşirate pe poliţa şemineului mai multe păpuşi colorate, reprezentînd spiritele indienilor hopi, cu nişte coroane din pene pe cap şi eşarfe de piele în jurul şoldurilor. Privindu-le, preşedintele avea senzaţia că aude tropăitul ritmic al indienilor şi incantaţiile vrăjitorilor ce îndemnau la salvarea lumii.

Părăsise forfota din aripa de vest a clădirii ca să aibă liniştea necesară pentru a stiliza un important discurs pe care urma să-l susţină peste o săptămînă, la Chicago, la un dineu

al liderilor partidului din Midwest. Dar nu putea scrie. Cuvintele i se păreau banale.

Va mai trăi vreunul dintre ei pînă săptămîna viitoare?

Îşi dădu singur răspunsul: Nu, dacă vreun miracol nu oprea demenţiala epidemie ce se dezlănţuise în lume şi pentru care ar fi fost nevoie de mai mult decît dansurile şi invocarea spiritelor indienilor hopi, fie ele reale sau imaginare.

Dădu la o parte blocnotesul pe care erau însemnate nepotrivitele cuvinte. Era pe cale să se ridice şi să plece din încăpere cînd se auziră bătăi puternice în uşa închisă.

Samuel Adams Castilla o fixă cu privirea. Preţ de o clipă, îşi ţinu respiraţia.

– Intră.

În cameră pătrunse şeful serviciilor medicale ale armatei, Jesse Oxnard, nu chiar alergînd, dar mergînd foarte repede. Îl urma cu paşi iuţi Nancy Petrelli, secretar de stat la Sănătate. Charles Ouray, şeful personalului de la Casa Albă, intră după ea. Cortegiul se încheia cu secretarul de stat Norman Knight, care îşi ţinea în mînă ochelarii cu rama metalică de parcă atunci îi scosese de pe nas. Avea un aer grav, neliniştit.

Fălcile puternice ale lui Oxnard tremurau de emoţie.

– Oamenii sînt în afara pericolului, domnule! Mustaţa lui groasă se ridica şi cobora în ritmul cuvintelor pe care le rosti în continuare: Victimele voluntare ale virusului... Serul lui Blanchard le-a *vindecat.* Pe toate!

În costumul ei albastru deschis, Nancy Petrelli era triumfătoare.

– Îşi revin rapid, domnule. Cu toţii. E ca un miracol!

– Slavă Domnului! Preşedintele se prăbuşi la loc în fotoliu, ca şi cum îşi pierduse brusc puterile. Eşti absolut sigur, Jesse? Nancy?

– Da, domnule, îl asigură Nancy Petrelli.

– Absolut, zise entuziast şeful serviciilor medicale.

– Care-i situaţia la Blanchard?

– Victor Tremont aşteaptă să i se ceară expedierea serului.

Charles Ouray explică:

– Aşteaptă aprobarea Agenţiei pentru Alimente şi Medicamente.

Vocea şefului personalului de la Casa Albă suna amenințător. Încrucişă braţele groase peste burta rotundă.

– Cormano, directorul agenţiei, spune că o să dureze cel puţin trei luni.

– Trei luni? Doamne Sfinte! Preşedintele întinse mîna după telefon. Zora, dă-mi-l pe Henry Cormano de la AAM. Acum! Puse receptorul în furcă, privindu-l ultragiat. O să pierim cu toţii din cauza propriei noastre stupidităţi?

Secretarul de stat îşi drese glasul:

– Rostul AAM e să ne protejeze de greşelile provocate de excesul de zel şi de frică, domnule preşedinte. De-aceea avem Agenţia asta.

Preşedintele strîmbă din gură, iritat.

– Trebuie să ştim cînd frica este atît de mare şi de reală încît protecţia devine irelevantă, Norm. Cînd precauţia e mai primejdioasă decît o posibilă eroare.

Telefonul sună, iar preşedintele înhăţă receptorul.

– Cormano... începu el, apoi tăcu, bătînd nerăbdător din picior, în vreme ce directorul AAM îi prezenta datele problemei. În cele din urmă, preşedintele răbufni: Bine, Cormano, opreşte-te. Ce se poate întîmpla mai rău decît *se întîmplă* deja? A-ha. Ce naiba, asta-i cumplit! Mai ascultă furios încă un minut. Henry, ascultă. Urmăreşte-mă cu atenţie. Restul lumii *va aproba* acest ser acum, după ce a vindecat şapte victime ale unui virus despre care voi, oamenii de ştiinţă, nu-mi puteţi spune nici măcar de unde vine. Vrei ca americanii să fie singurii care să moară în continuare, în vreme ce tu îi „protejezi“? Da, ştim că nu-i corect, dar asta or să spună ei şi ăsta-i adevărul. Aprobă serul, Henry. Pe urmă poţi să scrii un lung memoriu în care să mă blestemi fiindcă tu n-ai fost de acord, însă eu sînt un afurisit de căpcăun. Făcu o pauză să asculte, apoi renunţă şi strigă: Nu! Fă-o *acum!*

Castilla trînti receptorul în furcă şi se uită încruntat la toţi cei prezenţi, pînă cînd privirea i se opri la şeful serviciilor medicale. Răcni:

– Cînd pot începe livrarea?

Jesse Oxnard strigă:

– Mîine după-amiază.

– Vor fi nevoiţi să-şi achite costurile, remarcă Nancy Petrelli. Plus o recuperare rezonabilă a investiţiilor făcute. Aşa am convenit, şi e corect.

– Banii vor fi viraţi mîine, hotărî preşedintele, imediat după livrarea primului lot.

– Şi dacă o ţară nu poate plăti? întrebă Nancy Petrelli.

– Va trebui ca ţările dezvoltate să acopere cheltuielile celor sărace, spuse preşedintele. S-a aranjat treaba asta.

Secretarul de stat Knight era stupefiat.

– Compania farmaceutică vrea banii în avans?

Ouray, şeful personalului, se încruntă.

– Credeam că e vorba despre o donaţie.

Şeful serviciilor medicale dădu din cap dojenitor:

– Nimeni nu furnizează vaccinuri ori seruri pe degeaba, Charlie. Crezi că vaccinul antigripal pe care insistăm să-l facă toată lumea în fiecare iarnă e gratis?

Nancy Petrelli explică:

– Blanchard a făcut cheltuieli enorme pentru dezvoltarea biotehnologiei şi a utilajelor necesare producerii antiserului în cantitate mare, pentru a vedea dacă se poate realiza, astfel încît noi vom avea în viitor întregul proces de producţie. Ei se aşteptau să-şi recupereze aceste cheltuieli într-o lungă perioadă de timp. Însă nouă ne trebuie acum toată producţia, şi cît mai repede. Ei se află într-o situaţie financiară delicată.

– Nu ştiu nimic despre asta, domnule preşedinte, zise îngrijorat Norman Knight. Cred că am nişte rezerve în privinţa „miracolelor".

– Mai ales cînd nu sînt deloc ieftine, adăugă Ouray, uşor sarcastic.

Preşedintele bătu cu pumnul în birou, sări din fotoliu şi se duse în mijlocul camerei.

– La naiba, Charlie, ce se-ntîmplă cu tine? N-ai ascultat ştirile din ultimele zile? Se întoarse în spatele biroului şi se aplecă deasupra lui, înfruntîndu-i. *Aproape un milion de morţi!* Nenumărate alte milioane care ar putea să moară în orice clipă. Şi tu vrei să te cerţi pe tema dolarilor? Despre o recuperare rezonabilă pentru deţinătorii de acţiuni? În ţara *asta*? Noi *predicăm* această viziune economică drept singura cale dreaptă şi corectă, ce naiba! Putem pune capăt chiar acum dezastrului provocat de sinistrul virus. În clipa asta. Şi-o să fie o treabă rapidă şi ieftină comparativ cu ce cheltuim în fiecare an luptînd împotriva gripei, cancerului, malariei şi virusului HIV. Se întoarse şi privi pe fereastră de parcă ar fi putut cuprinde de-acolo întreaga planetă. S-ar putea chiar *să fie* un miracol, oameni buni!

Ceilalţi aşteptară în tăcere, copleşiţi de mînia îndreptăţită a taciturnului lor lider.

Dar atunci cînd se întoarse cu faţa spre ei, se calmase. Glasul lui suna liniştit, convingător:

– Numiţi-o voinţa Domnului, dacă vreţi. Voi, cinicii şi ateii, vă îndoiţi întotdeauna de necunoscut, de factorul spiritual. Ei bine, există mai multe lucruri în cer şi pe pămînt, domnilor şi doamnă, la care nici măcar nu visează modul vostru de gîndire. Şi dacă asta vă sună prea idealist, ce spuneţi de zicala „Calul de dar nu se caută la dinţi“?

– Nu pare să fie vorba chiar despre un dar, replică Ouray.

– Ah, ce Dumnezeu, Charlie. Las-o baltă. E un miracol. Să ne bucurăm de el. Să *sărbătorim*. O să organizăm o mare ceremonie la cartierul general al lui Blanchard din Adirondacks la acceptarea primei livrări. E un peisaj minunat acolo. O să vin şi eu. Zîmbi pe măsură ce semnificaţiile evenimentului i se conturau în minte. În sfîrşit, o veste bună, iar el ştia exact cum să o folosească. Ridică iarăşi glasul, însă de astă dată prevăzînd emoţionat ce va

urma. De fapt, hai să intrăm în legătură cu toţi şefii de stat din lume printr-un circuit TV închis. O să-i confer lui Tremont Medalia Libertăţii. O să oprim înaintarea acestei epidemii şi-o să-i onorăm pe cei care ne-au ajutat. Zîmbi malițios. Sigur, nu-i prea rău nici pentru aspirațiile noastre politice. La urma urmei, trebuie să ne gîndim la viitoarele alegeri.

Ora 5:37 p.m.
Lima, Peru

Într-un decor din marmură şi aurărie, ministrul adjunct zîmbi. Afectatul englez spuse:

– Oricine merge în Amazonia are nevoie de un permis eliberat de ministrul dumitale, corect?

– Foarte adevărat, admise ministrul adjunct.

– Inclusiv expedițiile ştiinţifice?

– Mai ales acelea.

– Publicul are acces la aceste documente?

– Sigur. Sîntem o țară democrată, nu?

– O democrație grozavă, fu de acord englezul. Atunci aş vrea să examinez toate permisele eliberate acum doisprezece şi treisprezece ani. Dacă nu e prea mare deranjul.

– Nu e nici un deranj, zise amabil ministrul adjunct şi zîmbi din nou. Însă, din nefericire, documentele din anii aceia au fost distruse în timpul altei guvernări.

– Distruse? Cum?

– Nu ştiu sigur. Ministrul adjunct desfăcu braţele în chip de scuză: S-a întîmplat cu mult timp în urmă. Au existat multe tulburări provocate de grupări politice lipsite de importanţă care doreau o lovitură de stat. Sendero Luminoso şi altele. Înţelegeţi la ce mă refer.

– Nu sînt sigur că înţeleg.

Afectatul englez surîse şi el.

– Nu?
– Nu-mi amintesc despre vreun atac asupra acestui minister.
– Poate că atunci cînd respectivele documente au fost fotocopiate.
– Ar trebui să aveți o evidență a lor.
Ministrul adjunct era imperturbabil.
– Cum spuneam, a fost o altă guvernare.
– O să vorbesc chiar cu ministrul dacă se poate.
– Sigur, dar, vai, e plecat din oraş.
– Serios? Ciudat, aseară l-am văzut la un concert.
– V-ați înşelat. E în concediu. În Japonia, mi se pare.
– Înseamnă că am văzut pe altcineva.
– Ministrul nu are o înfățişare uşor de remarcat.
– Ăsta trebuie să fie motivul.

Ridicîndu-se din fotoliu, englezul zîmbi şi se înclină uşor în fața ministrului adjunct, care îi răspunse cu acelaşi gest. Apoi englezul plecă.

Ajuns afară, pe bulevardul larg ce străbătea elegantul oraş vechi, faimos pentru arhitectura sa colonială, englezul al cărui nume era Carter Letissier făcu semn unui taxi şi-i dădu adresa locuinței sale din Miraflores. În maşină, zîmbetul îi dispăru de pe chip. Se lăsă pe spătarul banchetei şi înjură.

Ticălosul ăla fusese cumpărat. Şi încă de curînd. Altfel, ministrul i-ar fi permis să-şi piardă vremea cercetînd dosarele doar ca să descopere că documentele *lipseau* într-adevăr. Ceea ce însemna că acele acte nu fuseseră încă distruse. Dar Letissier înțelegea că vor dispărea pînă cînd va reuşi să obțină o întîlnire cu ministrul. Se uită la ceas. Ministerul urma să-şi închidă porțile. Dată fiind clasica încetineală a miniştrilor adjuncți peruani, documentele nu aveau să dispară pînă a doua zi de dimineață, cel mai devreme.

Trei ore mai tîrziu, birourile spațioase ale Ministerului de Interne erau cufundate în întuneric. Înarmat cu pistolul său semiautomat Browning de calibru 10 mm, Carter

Letissier pătrunse prin efracție în clădire, îmbrăcat în negru de sus pînă jos, cu ghetele negre şi cagula cu mască de gaze a comandourilor antiteroriste ale SSA britanice. Fusese cîndva căpitanul Regimentului 22 SSA, o epocă glorioasă, de neuitat din viața lui.

Se duse direct la fişierul unde înțelesese că se aflau documentele despre Amazonia, găsi secțiunea cu permise şi scoase dosarele celor doi ani care îl interesau. La lumina unei minuscule lanterne, deschise dosarele şi fotografie toate paginile cu o minicameră. După ce termină, puse totul la loc, stinse lanterna şi se strecură afară în noapte.

În camera obscură din locuința de la Miraflores, Letissier, un bine cunoscut importator de aparatură şi echipament fotografic, developă filmul. Cînd negativele se uscară, făcu nişte fotografii mărite.

Cu un zîmbet larg, formă la telefon o lungă serie de numere şi aşteptă.

– Sînt Letissier. Am numele celor care au condus expediții ştiințifice în locul şi anii care te interesează. Ai la îndemînă hîrtie şi creion, Peter?

39

Ora 10:01 a.m., joi, 2 octombrie
Syracusa, New York

Vechiul oraş industrial Syracusa este aşezat între dealurile smălțuite acum în culorile toamnei din centrul statului New York – un ținut cu pămînt arabil colinar, rîuri mari şi oameni cu spirit independent, care se bucurau de minunatele priveliști din jur la adăpostul metropolei ce se

întindea pe malul lacului. Jonathan Smith ştia toate astea pentru că bunicii lui locuiseră acolo, iar el îi vizitase în fiecare an. Cu un deceniu în urmă se mutaseră în Florida, unde pescuiseră, făcuseră surfing şi trăiseră fericiți pînă cînd un atac de cord o răpuse pe bunica şi, trei luni mai tîrziu, bunicul o urmase neputînd să îndure singurătatea.

Jon privea pe geamul Oldsmobil-ului închiriat pe care îl conducea Randi. Pe drum, ea trecu de pe o bandă pe alta, pregătindu-se să iasă de pe autostrada interstatală 81, ce mergea către sud, şi să intre pe şoseaua 5, spre est, către locul unde sperau să-l găsească pe Marty. De aici se puteau vedea punctele de reper din centrul oraşului – vechea clădire din cărămidă a Muzeului Militar, clădirea Weighlock şi recent înălțatul Carrier Dome al Universității Syracusa. Era bucuros că vechile construcții mai stăteau încă în picioare, confirmînd faptul că exista o anume continuitate în această lume nesigură.

Era obosit şi încordat. Din deşertul irakian pînă la Syracusa, New York, fusese o călătorie lungă. Aşa cum promisese Gabriel Donoso, un Harrier îi luase şi îi dusese la Baza Aeriană Incirlik din Turcia. Acolo, Randi aranjase să urce amîndoi la bordul unui avion de marfă C-17. După îmbarcare, ea îl convinsese pe copilot să-i împrumute laptopul, iar Jon intrase pe Internet ca să caute OASIS, pagina sindromului Asperger. În cele din urmă găsise mesajul lui Marty la ABC-ul Părinților, o extensie a paginii respective:

Lupului Răguşit,

O ghicitoare: Cine e atacat, despărțit, stă acasă cu comedia eronată a lui Hart, la cinci străzi spre est, e colorat în verde ca lacul sau pe-aproape şi-a cărui scrisoare e furată?

Edgar A.

– Ăsta-i mesajul?

Randi îl citise peste umărul lui, neîncrezătoare.

– Nici măcar nu apare numele tău. Şi-i al naibii de sigur că nu e menţionat nici un „Zellerbach".

– Eu sînt Răguşitul, explicase el. Gîndeşte-te: dropsurile pentru tuse Smith Brothers. Unchiul meu, care l-a tratat pe Marty, jura că sînt excelente. Marty şi cu mine ne distram mereu pe tema asta. Nişte chestii negre cu gust oribil. Şi ce face un lup?

– Urlă*. Ea dădu ochii peste cap. Howell. Incredibil. Ăsta-i peste tot.

El zîmbise.

– Aşa ne-am înţeles să ne adresăm mesajele. Ne-am închipuit că inamicul se aşteaptă să folosim E-mailul pentru a comunica, dar pagina sindromului Asperger ne oferea o ascunzătoare cîtă vreme reuşeam să găsim un fel de cod personal. Pentru mine şi Marty, fiindcă am crescut împreună, nu-i o problemă. Avem un trecut comun la care ne putem referi.

– Deci el şi-a conceput mesajul cu aluzii pe care voi trei le puteţi înţelege, dar nu şi intruşii, dacă nu au mult noroc. Se ghemuise lîngă el. În regulă, sînt numai ochi şi urechi. Tradu-mi.

– Primele două lucruri sînt evidente: Marty şi Peter au fost „atacaţi" şi au fost nevoiţi să se „despartă". Dar Marty a rămas „acasă". Asta înseamnă că e undeva cu rulota şi s-ar putea să nu ştie încă unde e Peter.

– Limpede, spusese ea cu destul sarcasm. Deci, unde se află domnul Zellerbach cu rulota?

– În Syracusa, New York, desigur.

Ea se încruntă.

– Lămureşte-mă.

---

* În lb. engleză, *howls* (urlă) se pronunţă asemănător cu *Howell* (n.t.).

– „Comedia eronată a lui Hart.“

– Asta-ți spune că e în Syracusa?

– Absolut. Musicalul de pe Broadway al lui Rogers şi Hart, *Băieții din Syracusa,* e inspirat din *Comedia erorilor* de Shakespeare. Aşadar, Marty e în rulotă undeva *la* sau *lîngă* Syracusa.

– Şi „la cinci străzi spre est“?

– A! Aici a fost foarte isteț. Pun pariu că o să-l găsim pe autostradă „cinci“ pe partea de „est“, care duce la Syracusa.

Randi se îndoia:

– Nu cred pînă nu văd cu ochii mei.

Aterizaseră la Baza Aeriană Andrews, lîngă Washington, şi prinseseră o cursă pînă la Dulles, unde luaseră micul dejun şi îşi cumpăraseră haine noi – pantaloni negri, pulovere cu guler colant şi jachete. Renunțaseră la tot ce purtaseră în Bagdad şi se îmbarcaseră într-un avion comercial pînă la Syracusa. Fuseseră cu ochii în patru toată dimineața, căutînd permanent cu privirea vreo persoană prea curioasă. În tot timpul călătoriei, Jon se luptase să alunge tensiunea dintre ei. Trecuse de etapa şocantă cînd se uita la Randi şi, preț de o clipă, credea că e Sophia. Totuşi, realitatea nu putea fi schimbată: fața, vocea şi trupul ei semănau atît de mult cu ale iubitei lui, încît durerea continua să mocnească în sufletul lui. Era surprins că puteau lucra aşa de bine împreună şi îi era recunoscător pentru că îl ajutase să plece din Irak şi să se întoarcă în Statele Unite.

Cu o jumătate de oră în urmă aterizaseră la Aeroportul Internațional Hancock, la nord-est de Syracusa, unde Randi închiriase un Oldsmobile Cutlass. Acum se aflau pe şoseaua 5 – nu exista autostradă interstatală cu numărul 5 –, privind atent ambele laturi ale drumului în timp ce ocoleau oraşul.

– Culoarea verde ca lacul, citi Jon. Ceva de pe şoseaua asta are legătură cu culoarea verde şi cu un lac. Un punct de reper. Poate un motel.

– Dacă ai interpretat corect păsăreasca aia, remarcă Randi, s-ar putea să fi trecut de o sută de ori pe lîngă aşa ceva, fără să fi observat.

El dădu din cap:

– O să-mi dau seama. Marty nu ne-ar fi dat un indiciu greu de descifrat după ce-am fi ajuns pînă aici. Mergi mai departe.

Traversară suburbia Fayetteville, continuînd să caute ultimele referinţe din mesaj. Erau tot mai descurajaţi. Trecură pe lîngă cluburi, alei, magazine cu maşini, parcări cu vehicule uzate şi toate centrele comerciale dintr-o suburbie urbanizată ce fusese cîndva un orăşel de provincie. Nimic nu le oferea vreo sugestie.

Deodată, Jon încremeni. Apoi întinse braţul şi arătă.

– Acolo!

La stînga lor, la intrarea într-un vast parc, era un stîlp indicator, PARCUL DE STAT LACURILE VERZI.

– Şi „lac“, şi „verde“, zise el cu emoţie în glas. Mesajul spune „sau pe-aproape“, deci ar trebui să fie ascuns undeva prin preajmă.

Randi urmărea cu atenţie traficul, trecînd între timp de pe o bandă pe alta ca să poată încetini fără să-i stînjenească pe ceilalţi şoferi.

– Se pare că pînă acum ai avut dreptate. Să văd dacă te pot ajuta. Ei bine, e vorba şi despre o scrisoare care a fost furată, iar mesajul e semnat „Edgar A.“ Bătu cu degetele în volan. Mie îmi aminteşte de „Scrisoarea furată“ a lui Edgar Allan Poe. Te-ajută cu ceva?

Jon rămăsese cu privirea pierdută, încercînd să gîndească precum Marty. În materie de electronică, era un magician, dar îl amuzau şi enigmistica şi alte fleacuri.

– Asta e! Şi unde poate fi ascunsă mai bine o scrisoare furată? Pe un raft, desigur, lîngă alte scrisori, unde nimeni n-o va observa. Cel mai bun loc pentru ascuns ceva e la vedere.

– Asta înseamnă că prietenul tău e ascuns într-un loc unde îl putem vedea. Care dracu-i ăsta?

– Vorbeşte despre rulotă, nu despre el. Întoarce maşina şi s-o luăm pe unde-am venit.

Iritată de tonul lui autoritar, Randi trase pe o stradă laterală, întoarse şi intră din nou pe şoseaua către Syracusa.

– Ai văzut ceva mai devreme?

Ochii albaştri ai lui Smith străluceau.

– Îţi aminteşti maşinile alea de vînzare aliniate de-a lungul drumului, dincolo de Fayetteville? Cred că printre ele era şi o parcare de rulote.

Randi începu să rîdă.

– Asta-i o idee aşa de stupidă încît s-ar putea să fie chiar acolo.

Privind cu atenţie, trecură din nou prin Fayetteville. Oraşul părea mai întins, mai haotic. Jon devenise nerăbdător. Apoi văzu.

– Aici e. Pe dreapta. De-abia îşi stăpînea emoţia.

Randi replică sec:

– Văd şi eu.

În faţă se întindea o imensă parcare, înţesată cu mai multe tipuri de rulote, şi noi, şi uzate. Caroseriile metalice sticleau în lumina soarelui. Nu exista cameră de prezentare, ci doar un birou de vînzări din lemn în faţa căruia, într-un şezlong, şedea un bărbat cu ochelari de soare şi îmbrăcat în costum, citind ziarul.

– Nu pare prea ocupat, ceea ce ar putea fi în folosul nostru.

Randi trecu mai departe, întoarse după colţ şi parcă în umbra unui arţar înalt, cu frunzele învăpăiate. Jon hotărî:

– Ca să fim siguri, mai bine o luăm pe jos.

Se întoarseră, verificînd dacă erau supravegheaţi. Automobile şi camioane se înşiraseră de-a lungul şoselei aglomerate. Nimeni nu se afla în interiorul vehiculelor parcate. Cîţiva pietoni trecură pe lîngă ei fără să le acorde mare atenţie. Nimeni nu stătea sprijinit de vreo clădire de vizavi, prefăcîndu-se că aşteaptă pe cineva, dar în realitate

stînd la pîndă. Din zona pe care o străbăteau, îl vedeau pe bărbatul aşezat în faţa biroului de vînzări. La vreo doisprezece metri distanţă, omul întoarse o pagină a ziarului, absorbit de lectură.

Totul părea normal.

Jon şi Randi schimbară o privire şi păşiră în linişte peste un lanţ ce împrejmuia parcarea. Se strecurară printre două rulote, căutînd partea mai aglomerată a terenului. Trecură iute pe lîngă şiruri de vehicule pentru camping, trailere şi rulote. Smith începea să creadă că se înşelase, că nu acolo se adăpostise Marty. Pînă la urmă ajunseră la ultimul rînd de vehicule, cu un pîlc de sicomori, arţari şi stejari în spate. Printre copaci bătea un vînt slab, spulberînd grămezile de frunze colorate de pe pămînt.

– Iisuse. Jon răsuflă prelung, stupefiat. E acolo.

Rulota lui Peter se afla chiar la capătul unui şir lung de maşini izolate, prăfuite, ce păreau scoase la vînzare de mult timp. Caroseria metalică fusese sfîrtecată, aparent de împuşcături, şi mai multe ferestre sparte.

– Oho! Randi răsuflă adînc. Ce s-a-ntîmplat cu ea?

Jon dădu din cap, îngrijorat.

– Nu arată bine.

Nu se vedea nimeni. Se despărţiră şi, cu armele în mîini, plecară în recunoaştere. Neobservînd nimic dubios, nici măcar printre copaci, se apropiară de vehiculul avariat.

– Dinăuntru nu se aude nimic, şopti Randi.

– Poate că Marty doarme.

Încercă uşa care se deschise de parcă fusese încuiată atît de grabnic încît zăvorul nu se fixase. Săriră amîndoi înapoi, cu armele pregătite. Uşa se legăna dintr-o parte în alta, într-o tăcere nefirească. Nu apăru nimeni. După încă un minut Smith urcă înăuntru. În spatele lui, Randi aţinti într-acolo mica ei mitralieră, măturînd cu privirea interiorul. Jon spuse încet:

– Mart? Peter?

Nu primi nici un răspuns. Jon avansă în spațiul strîmt. Randi, cu spatele la el, înaintă în direcție opusă, spre cabina șoferului. O cutie de Cheerios, cerealele favorite ale lui Marty, era pusă lîngă un castron, pe masa din bucătărie. Lingura era tot în castron, ca și un rest de lapte închegat. Într-un pat se dormise. Dovada era un talmeș-balmeș de cearșafuri și pături. Computerul era deschis, dar numai de la consolă, iar baia goală. Randi se întoarse.

– Nu-i nimeni în față.

– Nici în altă parte, zise Jon. Dar Marty a fost aici nu de mult. Dădu din cap. Nu-mi place asta. El detestă să iasă în lume ori să riște vreun contact cu străinii. Unde s-ar fi putut duce? Și de ce?

– Dar celălalt prieten al tău? Omul de la MI6?

– Peter Howell? Nici urmă de el.

Cercetară rulota pustie. Totul avea aerul unui loc părăsit. Jon era derutat și foarte îngrijorat de soarta lui Marty și a lui Peter.

Randi privea interiorul, găurile de gloanțe care distruseseră porțiuni întregi din caroserie și cîteva dintre hărțile atîrnate pe pereți.

– După cum arată, a fost o luptă, nu glumă.

El încuviință:

– Presupun că Peter a blindat caroseria rulotei. Uită-te unde-au aterizat gloanțele. Nu au pătruns decît prin geamuri.

– Și e limpede că schimbul de focuri n-a avut loc aici. Am fi văzut urme afară.

– De acord. Marty, Peter sau amîndoi au fugit cu rulota și s-au ascuns aici.

– Ar fi bine să căutăm mai atent.

Jon se așeză la computer, încercînd să afle la ce lucrase Marty, însă prietenul lui folosise un fel de parolă care îl blocă. Timp de jumătate de oră se strădui să o descopere. Scrise numele străzii lui Marty în Washington, data lui de naștere, numele părinților lui, numele străzii unde copilărise și pe

cel al şcolii elementare unde învăţaseră împreună. Toate erau surse clasice de inspiraţie pentru parole, iar Marty le folosise probabil cîndva. Însă nu şi acum.

Smith dădea din cap descurajat, cînd se auzi strigat de Randi. Se întoarse rapid.

– Uite! Acum ştiu cine are serul!

Ea şedea pe o canapeluţă, toată numai picioare lungi şi păr blond, despletit. Cînd se aplecă în faţă, buclele blonde îi căzură peste ochi, iar buzele ei trandafirii erau strînse de concentrare. Îi vedea genele lungi şi negre chiar şi din cealaltă parte a camerei. Pantalonii i se ridicaseră puţin, scoţînd la iveală gleznele zvelte deasupra pantofilor de tenis. Sînii se profilau ridicaţi şi rotunzi sub puloverul alb, mulat pe corp. Era minunată. Expresia încordată de pe chip o făcea să semene şi mai mult cu Sophia şi, preţ de o clipă, Jon regretă că acceptase să lucreze cu ea.

Pe urmă alungă totul din minte. Ştia că luase decizia corectă şi că erau amîndoi nevoiţi să se împace cu situaţia.

– Ce-ai găsit?

Randi examinase teancurile de hîrtii de pe măsuţa pentru cafea. Ţinea în mînă un exemplar din *The New York Times* astfel încît el să poată citi titlul de pe prima pagină:

BLANCHARD PHARMACEUTICALS
ARE TRATAMENTUL

Jon traversă încăperea din trei paşi mari.

– Recunosc numele companiei. Ce scrie în articol?

Ea citi cu voce tare:

> Aseară, la o conferinţă de presă extraordinară, preşedintele Castilla a anunţat că testele preliminare au dovedit că un nou ser a vindecat douăsprezece victime ale virusului necunoscut care face ravagii în lumea întreagă.

Conceput inițial pentru a vindeca un virus de maimuță descoperit într-o zonă izolată din Peru, serul este rezultatul unui program demarat acum zece ani pentru cercetarea virușilor puțin cunoscuți, la Blanchard Pharmaceuticals, al cărui inițiator este directorul executiv și președintele companiei, Victor Tremont.

„Sîntem recunoscători pentru previziunea de care doctorul Tremont și Blanchard au dat dovadă investigînd virușii necunoscuți", a spus președintele aseară. „Cu serul creat de ei, avem toată încrederea că vom putea salva multe vieți și vom stopa această cumplită epidemie."

Douăsprezece țări au solicitat deja serul și se așteaptă ca și altele să formuleze cereri cît de curînd.

Președintele Castilla a mai spus că urmează să participe astăzi, la ora 5:00 p.m., la o ceremonie în onoarea lui Tremont și a companiei Blanchard, la sediul central al acesteia din Long Lake. Ceremonia va fi transmisă în întreaga lume...

Jon și Randi se priviră.

– Articolul spune că e un proiect inițiat acum zece ani, zise el.

– Te gîndești la războiul din Golf.

– Poți fi sigură de asta, replică el furios. O mie nouă sute nouăzeci și unu. Poate că ei n-au nici o legătură cu infectarea celor douăsprezece victime. Ăsta-i un virus de maimuță și nu putem fi siguri că-i același cu cel la care am lucrat noi, deși serul pare să vindece boala. Dar nu pot decît să mă minunez. Acum au apărut cu un *ser?* Foarte avantajos.

– Prea avantajos, admise ea. Mai ales că noi știm că trei victime au fost vindecate anul trecut în Irak și trei aici, chiar săptămîna trecută. Însă din cîte am aflat pînă acum, e vorba despre alt virus.

– Extrem de dubios.

Ea zise:

– Tu nu crezi că-i alt virus.

– Ca om de ştiinţă, admit că e o posibilitate atît de vagă, încît singura ipoteză care-mi vine în minte e că vreun nebun din sînul companiei l-a furat şi a hotărît să se joace de-a Dumnezeu. Sau de-a Satana, dacă vrei.

– Dar cum s-a declanşat epidemia? Se potriveşte al naibii de bine cu faptul că Blanchard se întîmplă să aibă un ser care vindecă maimuţele şi, evident, şi oamenii. Cum putea *şti* Blanchard, sau oricine altcineva, că epidemia va izbucni acum ori chiar vreodată?

Jon se strîmbă.

– Şi eu mi-am pus aceeaşi întrebare.

Se uitară unul la altul în tăcere. Atunci auziră un sunet slab în spatele rulotei. O rămurică ruptă.

Randi îşi ridică mitraliera, iar Jon scoase pistolul Beretta de la centură. În rulota avariată, ascultară încordaţi. Nu se mai desluşea vreun zgomot de crengi rupte, dar se auzea un foşnet uşor, provocat de ceva ce se mişca printre frunzele căzute.

Putea să fi fost vîntul sau vreun animal, dar Randi nu credea într-o asemenea posibilitate. I se strînse inima.

– Unul, aprecie ea. Nu mai mulţi.

Jon fu de acord, însă zise:

– Ar putea fi o iscoadă trimisă înainte, în timp ce restul aşteaptă. Poate după copacii din spate.

– Sau e o diversiune şi ceilalţi sînt în faţă.

Se făcu linişte. Nu se mai auzea decît zgomotul depărtat al traficului.

– Tu acoperă spatele, spuse el. Eu mă duc în faţă.

Jon se lipi de perete, lîngă un geam din faţă, se apropie încet de margine, privi afară, spre uşă, apoi cercetă cu privirea şirul de rulote uzate. Nu văzu nici o mişcare.

– Aici e linişte, şopti Randi, care scruta copacii din spatele terenului.

– Sînt prea multe unghiuri moarte, hotărî el. Trebuie să ieşim.

Randi încuviinţă.

– Ia-o la strînga. Eu merg în dreapta. Eu ies prima.
– *Eu* ies primul.

Ridică Beretta şi întinse mîna să deschidă uşa. Deodată, în spatele lor se auzi un declic sonor şi un scîrţîit de lemn frecat pe lemn.

Ca doi concurenţi olimpici la proba de înot sincronic, se întoarseră amîndoi cu armele pregătite.

Surprinşi, văzură patru pătrate din linoleumul podelei ridicîndu-se, urmate imediat de o mitralieră Heckler & Kock MP5.

Jon recunoscu imediat arma.

– Peter! Se chinui să-şi desprindă degetul de pe trăgaci. E-n regulă, Randi.

Femeia se încruntă, privind bănuitoare chipul ridat şi bronzat al lui Peter Howell, care apăru o dată cu umerii. Peste costumul negru de comando purta un trenci. Imediat îndreptă mitraliera spre Randi.

– Cine-i?

Jon spuse:

– Randi Russell. Sora Sophiei. De la CIA. E o poveste lungă.

– Îmi spui mai tîrziu, zise Peter. L-au prins pe Marty.

40

Ora 10:32 a.m.
Lake Magua, New York

Marty rotea capul, examinînd cu privirea camera fără ferestre, cu un singur pat din fier şi în care plutea un miros de igrasie. Se străduia din răsputeri să vadă ceva. Cum stătea legat de un scaun cu o sfoară subţire din nailon, mintea îi plutea într-un nor luminos pe deasupra capetelor

tuturor, strălucind orbitor, aeriană şi atotştiutoare. Adora senzaţia de plutire, simţindu-şi trupul greoi atît de uşor încît părea imaterial. O parte din el ştia că nu îşi mai luase de mult doza de Mideral, însă celeilalte părţi nu-i păsa.

Era iritat.

– Trebuie să înţelegi că toate astea sînt absolut ridicole la vîrsta voastră. Hoţii şi vardiştii! Zău aşa! Vă asigur că am treburi mult mai importante decît să stau aici şi să răspund la întrebările voastre stupide. Vă cer să mă duceţi imediat înapoi la farmacie!

Vorbea ferm, chiar arogant şi, pe scaunul din subsolul importantei reşedinţe a lui Victor Tremont, îşi îndreptă spatele sfidător. Oamenii ăştia nu îl vor intimida! Cu cine cred că au de-a face? Fir-ar să fie, nemernicii şi poltronii ăştia vor afla curînd că nu este deloc înţelept, ba chiar e de-a dreptul primejdios să încerce să se bată cu el!

– Noi nu ne jucăm, domnule Zellerbach, zise rece Nadal al-Hassan. Vom afla unde e Smith, şi vom afla în acest moment.

– Nimeni nu poate şti unde e Jon Smith! Lumea nu-l poate cuprinde pe el sau pe mine. Noi zburăm într-un timp diferit, în alt univers. Lumea voastră firavă nu are suficientă gravitaţie ca să ne reţină. Noi sîntem infiniţi! *Infiniţi!* Marty ridică privirea clipind spre arabul ciupit de vărsat. Doamne, ce faţă ai! Cumplit. Variolă, bănuiesc. Ai noroc că ai supravieţuit. Ştii cît de mulţi au murit de-a lungul secolelor din cauza acestei nenorociri înspăimîntătoare? Cît de mult a durat şi cu ce costuri pentru ca lumea să stîrpească boala? Mai există două sau trei eprubete cu microbul ăsta, îngropate adînc în nişte congelatoare. De ce...

Marty divaga de parcă ar fi stat la largul lui într-un fotoliu, ţinînd o prelegere despre istoria bolilor virale în faţa unor studenţi.

– Un nou virus face ravagii chiar acum. Jon mi-a spus că e fatal. El crede că, de fapt, cineva deține virusul și omoară oamenii cu el. Vă puteți imagina?

– Ce mai spune Jon despre virusul ăsta? întrebă Victor Tremont pe un ton prietenos și zîmbitor.

– A, multe lucruri. El e om de știință, să știți.

– Poate știe cine are virusul? Ce vrea să facă cu el?

– Ei bine, vă asigur, noi... Marty se opri și miji ochii. Aha, încercați să mă păcăliți! *Pe mine!* Tîmpiților, nu sînteți mai deștepți decît Paladin! Nu mai scot o vorbă.

Și strînse gura. Exasperat, al-Hassan mormăi o înjurătură în arabă și ridică pumnul. Victor Tremont întinse mîna:

– Nu. Nu încă. Medicamentul pe care l-a luat de la farmacia în care l-a găsit Maddux e Mideral, dintr-o categorie nouă de stimulente ale sistemului nervos central. Din ce-ai aflat de la doctorul lui, știm că are un soi de autism. După purtarea lui, aș zice că a ieșit de sub efectul tratamentului și e irațional.

– Atunci nu putem afla unde e Jonathan Smith? întrebă al-Hassan.

– Dimpotrivă. Administrează-i Mideralul. În douăzeci de minute se va calma și va reveni complet la realitate. Dacă suferă de sindromul Asperger, poate fi extraordinar de inteligent. Dar Mideralul îi va încetini reacțiile și îl va face mai insensibil. În același timp va reuși să-și dea seama că e în pericol. Atunci va trebui să scoatem ceva de la el.

Marty cînta în gura mare. Abia observă cînd al-Hassan îi dezlegă o mînă, îi dădu o pilulă și un pahar cu apă. Se opri să înghită pastila, apoi se apucă iar de cîntat în vreme ce al-Hassan îl lega la loc.

Victor Tremont și arabul observară cum vocalizele lui se sting treptat, aerul lui arogant dispare în spatele frînghiilor și ochii strălucind de febră își revin.

– Cred că poți să-l interoghezi acum, zise Tremont.

Al-Hassan arboră rînjetul lui de lup şi trecu în fața lui Marty.

– Deci, s-o luăm de la capăt, domnule Zellerbach, da?

Marty ridică ochii spre arabul zvelt, aspru. Se făcu mic în scaun. Bărbatul era prea aproape și părea rău. Celălalt – cel înalt – stătea de cealaltă parte a lui Marty. Şi el era prea aproape, prea amenințător. Marty le simțea mirosul. Străini. De-abia mai respira. Ar fi vrut să-i facă să plece. Să-l lase în pace.

– Unde e prietenul tău Jon Smith?

Marty tremura pe scaun.

– În Ir-rak.

– Bine. A fost în Irak. Dar acum s-a întors în America. Unde se va duce acum?

Marty clipi spre ei, văzîndu-i că se apropie mai mult, nerăbdători. Îşi aminti că trimisese mesajul pentru Jon pe pagina de Internet. Poate că Jon îl găsise deja şi se îndrepta spre rulotă. Spera din tot sufletul să fie aşa. Se auzi scrîşnind din dinți. Nu! Nu, nu le va spune.

– Nu... nu ştiu.

Arabul îndrugă altă înjurătură şi îi răsuci pumnul. Marty țipă de frică. Durerea îi explodă în cap şi un uriaş val negru se rostogoli peste el.

– La naiba.

Victor Tremont strînse pumnii.

– E inconştient.

– Dar nu l-am lovit prea tare, protestă al-Hassan.

Tremont se încruntă, dezgustat.

– Va trebui să aşteptăm pînă îşi revine şi să încercăm ceva mai puțin dur.

– Mai există soluții.

– Dar pe el va fi greu să nu-l ucizi. Ai văzut ce delicat e.

Se uitară dezamăgiți la tăcutul Marty, care şedea cu capul atîrnat pe piept şi cu trupul legat de scaun.

– Sau... Pe fața lui Victor Tremont apăru un început de zîmbet. Făcu o pauză, timp în care mintea lui vicleană punea la cale un plan. Am o idee mult mai bună ca să aflăm ce vrem să ştim. Dădu din cap. Da, o idee mult mai bună.

Ora 10:35 a.m.
Syracusa, New York

Peter Howell îşi scoase trenciul şi rămase în costumul negru de comando. Trecu cu privirea prin interiorul devastat de gloanțe al rulotei sale bine utilate. O undă de tristețe apăru pe chipul lui ridat, apoi dispăru, înlocuită de o totală concentrare în vreme ce străbătea rapid vehiculul, verificîndu-l.

– Ce s-a întîmplat cu Marty?

Jon privi spinarea englezului care se întorcea de pe scaunul şoferului. Ştii unde l-au dus?

– L-au zărit într-o drogherie, la cîteva blocuri distanță de aici. Farmacie pentru voi, yankeii. Erau trei. Corpul suplu al lui Peter vibra de energie cînd se îndreptă cu paşi mari spre ei. Şeful lor era tipul ăla scund şi îndesat pe care l-am văzut în ambuscada de pe drumul de țară din munți.

Randi spuse:

– Asta înseamnă că l-au reținut oamenii cu virusul?

Jon se strîmbă, scîrbit.

– Asta înseamnă. Bietul Marty.

– O să vorbească? întrebă Randi.

– Dacă o făcea, cred că ar fi fost aici pînă acum, zise Peter.

– Dar o s-o facă?

– Nu e tare de înger, recunoscu Smith. Îi descrise sindromul Asperger.

– Băiatul ăla e mult mai rezistent şi mai viclean decît ţi-ai putea imagina, Jon, interveni hotărît Peter. O să găsească el o cale să nu cedeze.

– Nu la nesfîrşit. Nu mulţi reuşesc asta. Trebuie să-l scoatem de-acolo.

– Ştim unde e? îl întreabă Randi pe Peter.

Peter dădu din cap.

– Din nefericire, eu mergeam pe jos şi n-am putut să urmăresc maşina cu care l-au luat.

– Cum ai ştiut unde să-l găseşti? întrebă Jon.

– Cam acum o oră, am localizat rulota după mesajul lui. Peter le relată cum găsise rulota goală, ca şi ei. Dar mai găsise şi ciornele unei reţete medicale false făcută la computer. Marty trebuie să-şi fi plăsmuit o reţetă pentru Mideral. Aseară, cînd ne-am despărţit, aproape că terminase pastilele. Le descrise apoi lupta din parc.

Jon dădu din cap.

– Cum crezi că v-au găsit?

– Bănuiesc că ne-au urmărit pe traseul de la Detrick încoace, aşteptînd doar momentul prielnic ca să atace. Credeam că am scăpat de urmăritori, dar se pare că sînt foarte pricepuţi. Rămase cu ochii la urmele gloanţelor ce găuriseră o hartă cu ţările lumii a treia şi clătină din cap. M-am dus să caut cele mai apropiate farmacii. Am ajuns la a treia exact cînd Marty ieşea şi cei trei puneau mîna pe el.

– După maşină, nici un semn despre identitatea lor?

– Mi-e teamă că nici unul.

– Atunci, singura cale de a-l găsi e să-i găsim pe *ei.*

– Corect. O problemă serioasă. S-ar putea să am o soluţie, dar mai întîi pune-mă la curent cu ce-ai făcut în Irak.

Smith atinse punctele esenţiale ale investigaţiei sale din Bagdad, pînă la atacul Gărzii Republicane de la prăvălia de cauciucuri. Ridurile englezului se destinseră într-un zîmbet larg, adresat lui Randi. O măsură cu privirea, admirativ.

– CIA îmbunătăţeşte calitatea agenţilor ei, domnişoară. Dumneata reprezinţi o schimbare bine venită faţă de obişnuiţii pedanţi în costume cu vestă. E doar părerea unui bătrîn guraliv, nu te supăra. Randi îi întoarse zîmbetul.

– Mulţumesc. Nici dumneata nu te descurci prea rău. Fii sigur că o să-i transmit directorului nostru recomandarea dumitale.

– Chiar s-o faci. Peter se întoarse către Jon: Pe urmă ce s-a întîmplat?

Faţa lui redeveni serioasă, ascultînd ce aflaseră ei de la doctoriţa Mahuk şi cum fuseseră prinşi de poliţia din Bagdad care părea plătită de manipulatorii virusului.

– Deci şi în Irak au fost vindecate trei victime? Englezul înjură. Un experiment diabolic. Nici nu vreau să mă gîndesc la banii şi puterea care pot face orice în ţara aia izolată. Sigur, călătoria ta confirmă faptul că virusul îşi are originea în războiul din Golf. Făcu o pauză. E rîndul meu. Am obţinut o mică informaţie care ridică puţin vălul de pe afacerea asta dezgustătoare. Cred că ştiu ce-a descoperit Sophia aşa de important în raportul lui Giscours de la Institutul Prince Leopold .

Jon trase aer în piept, emoţionat.

– Ce?

– Peru. Tot timpul a fost vorba despre Peru. Descrise călătoria de documentare a Sophiei făcută cu doisprezece ani în urmă în Peru. Cu acest fragment de informaţie, luase legătura cu un fost coleg din Lima, care îi procurase o listă cu oamenii de ştiinţă aflaţi în Amazonia peruană în acelaşi an.

Smith întrebă imediat:

– Ai lista?

Un rînjet de satisfacţie se lăţi pe faţa bronzată, plină de riduri, a lui Peter.

– Învaţă oul pe găină? Veniţi, copii.

Păşind mîndru spre masa de bucătărie, scoase de undeva din costumul negru de comando două foi de hîrtie împăturite. Le desfăcu, aprinse lampa din tavan şi toţi se aplecară, citind în grabă numele.

Peter explică:

– În anul acela au fost mult mai mulţi în Amazonia, dar nu în acelaşi timp cu Sophia.

Al paisprezecelea nume le sări în ochi lui Jon şi Randi.

– Ăsta e! zise Randi. *Victor Tremont.*

Smith încuviinţă sumbru.

– Director executiv şi preşedinte al companiei Blanchard Pharmaceuticals. Preşedintele îi va înmîna astăzi o medalie pentru că a salvat lumea cu serul lui. Marele binefăcător care îşi pune compania să lucreze fără întrerupere ca să-l producă, în timp ce el îl livrează doar la preţul de fabricaţie.

– Pe dracu'!

Peter dădu din cap.

– Crede tu asta şi-o să crezi şi că noi, englezii, ne-am dobîndit imperiul aducînd băştinaşilor civilizaţia.

– Noi ştiam deja că Blanchard are serul, zise Randi, gîndindu-se la articolul din ziar. Acum se pare că însuşi Tremont a adus virusul din Peru.

Jon încuviinţă.

– Şi, fiind om de ştiinţă, putea recunoaşte potenţialul financiar al unui ser pentru un virus atît de periculos şi a reuşit cumva să infecteze cîţiva oameni în timpul războiului din Golf. Trebuie să fi ştiut că nu era foarte contagios şi că acţiona lent, rămînînd ani de zile în organism, ca şi HIV.

– Doamne Sfinte, şopti Peter. A început aşadar testările secrete pe oamenii din Irak, acum zece ani, cînd nu era sigur că va produce vreodată un ser care să-i vindece atunci cînd acţiunea virusului intra în faza finală? E un monstru!

– Poate că-i mai rău decît atît. E foarte avantajos că virusul s-a manifestat acum. Ochii lui Jon erau ca de gheaţă. A reuşit

cumva să declanşeze epidemia pentru ca el să o poată vindeca, făcînd o avere în felul ăsta.

În rulotă se lăsă o tăcere de gheață. Smith rostise cuvintele pe care ei nu doriseră să le audă. Dar ăsta era adevărul, iar implicațiile sale pluteau în aer ca un topor ascuțit, gata să cadă.

În cele din urmă, Randi zise:

– Cum?

– Nu ştiu, recunoscu Jon. Trebuie să verificăm dosarele lui Blanchard. Fir-ar să fie, aş vrea să fie Marty aici.

– Poate că reuşesc eu să-i țin locul, zise Peter. Mă descurc destul de bine cu un computer şi l-am urmărit zile în şir folosindu-şi programele speciale.

– Am încercat şi eu, dar el folosea o parolă.

Peter zîmbi malițios.

– Şi pe asta o ştiu. E tipică pentru umorul straniu al lui Marty. Parola e „Stanley Motanul".

Ora 10:58 a.m.
Long Lake Village, New York

În ungherele tainice ale onestității şi integrității ce-i mai rămăseseră, Mercer Haldane bănuia ceva ce Victor Tremont nu recunoscuse niciodată: într-un fel anume, Victor *provocase* epidemia ce făcea ravagii în întreaga lume. Acum, privind în jos pe fereastra biroului său la platforma şi uriaşul ecran TV ce fuseseră instalate pentru ceremonia din după-amiaza aceea, nu mai putea să tacă. Doamne Dumnezeule, însuşi preşedintele venea ca să expedieze primul transport oficial de ser, de parcă Blanchard şi Victor ar fi fost Maica Tereza, Ghandi şi Einstein reincarnați într-o singură persoană.

De mai multe zile, o teribilă luptă morală se dezlănțuise în sinea lui.

Fusese cîndva un om onorabil, foarte mîndru de integritatea lui. Dar acum înțelegea că undeva, pe parcursul transformării companiei într-un gigant farmaceutic de renume internațional, rătăcise drumul cel drept. Ca urmare, Victor Tremont avea să primească onoranta Medalie a Libertății pentru ceea ce ar fi putut fi cel mai condamnabil act înregistrat de istorie.

Mercer Haldane nu putea tolera aşa ceva. Nu conta ce i se va întîmpla după aceea... chiar dacă ar trebui probabil să-şi recunoască partea de vină... Fie şi-aşa, trebuia să stopeze această farsă tragică. Existau lucruri mai importante decît banii ori succesul.

Întinse mîna după telefon.

– Doamna Pendragon? Te rog să-mi dai biroul şefului serviciilor medicale de la Washington. Cred că ai numărul.

– Sigur, domnule. Vă fac legătura imediat.

Mercer Haldane se lăsă pe spătarul fotoliului său de membru al consiliului director, în aşteptare. Îşi sprijini ceafa pe pielea răcoroasă şi puse palmele la ochi. Dar un nou val de îndoială îl asaltă. Înfiorat, îşi aminti că putea fi închis.

Putea să-şi piardă familia, poziția, averea. Se strîmbă. Pe de altă parte, dacă nu spunea nimic, Victor ar face o grămadă de bani pentru ei toți. Ştia asta.

Clătină din capul albit. Era un prost. Mai rău, un bătrîn prost şi sentimental. Contau într-adevăr toate milioanele alea de oameni fără chip? Într-un fel sau altul, ar fi murit oricum şi, aşa cum stăteau lucrurile, cei mai mulți n-ar fi decedat din cauze naturale, ci din pricina bolilor, foametei, războaielor, revoluțiilor, cutremurelor, taifunelor, accidentelor sau a vreunui amant furios. Oricum existau prea mulți oameni, mai ales în lumea a treia, iar populația excedentară creştea în progresie geometrică în fiecare an.

Rezultatul era că natura va lovi, aşa cum făcuse întotdeauna, cu foamete, boli, războaie şi dezastre planetare.

Ce mai conta că el, Victor şi compania se îmbogăţeau de pe urma morţii cîtorva milioane?

Oftă, adevărul fiind că... *pentru el* conta.

Un om trebuia să-şi ia soarta în propriile mîini. Îşi aminti ce spuneau prusacii: „Valoarea unui om se manifestă abia atunci cînd el e dispus să moară pentru principiile sale".

Mercer Haldane fusese educat cu principii. Într-o vreme le preţuia. Dacă mai avea un suflet de salvat, singurul fel în care o putea face era să-l oprească pe Victor Tremont.

Îşi continuă războiul lăuntric, cu ochii închişi şi cu ceafa pe perna fotoliului. Pe măsură ce conflictul se înteţea, se simţea tot mai slab şi demn de milă. Dar pînă la urmă înţelese că îi va spune totul şefului serviciilor medicale. Trebuia să o facă. Ar fi dat orice ca să ştie că luase decizia corectă.

Cînd auzi uşa deschizîndu-se, lăsă mîinile jos şi se întoarse cu fotoliul.

– S-a întîmplat ceva cu legătura, doamnă Pendragon?

– Ţi-ai pierdut cumpătul, Mercer?

Victor Tremont intrase în birou. Avea o siluetă impunătoare în costumul scump şi cu pantofii din şevro lustruiţi. Părul său des, încărunţit strălucea în lumina lămpilor din tavan, iar chipul distins, cu trăsături acviline şi o expresie uşor arogantă, se aplecase cu o privire aspră asupra lui Haldane. Radia acea siguranţă de sine cu care conducea consiliile de administraţie, naturaleţea unui mare maestru în faţa unei orchestre de mare clasă.

Haldane înălţă ochii îmbătrîniţi ca să-şi privească fostul protejat. Zise pe un ton neutru:

– Mi-am regăsit conştiinţa, Victor. Nu-i prea tîrziu s-o redescoperi şi tu pe a ta. Lasă-mă să-i dau telefon şefului serviciilor medicale.

Tremont rîse.

– Cred că Shakespeare a scris că „o conştiinţă e un lux care ne face pe toţi laşi". Dar se înşela. Ne face victime, Mercer.

Nişte ratați. Şi eu n-am de gînd să fiu nici una, nici alta. Făcu o pauză şi se încruntă. Un om e fie lup, fie cerb, iar eu mă pregătesc de ospăț.

Haldane ridică mîinile cu palmele în sus.

– Pentru numele Domnului, Victor, noi *ajutăm* oamenii. Țelul nostru e să uşurăm suferința. *Primum non nocere**. Noi ne ocupăm de *vindecare*.

– Pe dracu', îl repezi Tremont. Ne ocupăm de bani. De profituri. Asta contează.

Haldane nu se mai putu stăpîni.

– Eşti un egoist fanatic, Victor! Un posedat! explodă el. O să-i spun totul şefului serviciilor medicale... O să...

– N-o să faci nimic, i-o tăie Tremont. Telefonul ăsta nu va fi dat niciodată. Doamna Pendragon recunoaşte un învingător atunci cînd îl vede. Îşi strecură mîna sub haină şi scoase un pistol negru Glock de 9 mm. Nadal!

Inima bătrînă a lui Mercer Haldane bubuia. Îl năpădi sudoarea cînd în cameră pătrunse un arab înalt, cu fața ciupită de vărsat. Şi el ținea în mînă un pistol mare.

Paralizat de frică, Mercer se uita de la unul la altul, fără grai.

41

Ora 11:02 a.m.
Lake Magua, New York

Mireasma acelor de pin pătrundea, ca în preajma sărbătorilor de iarnă, în spațioasa cameră de zi a reşedinței lui Victor Tremont. În ferestre se reflecta albastrul cristalin al lacului înconjurat de pădurea deasă. Lîngă uriaşul şemineu, unde focul ardea cu flăcări înalte, Bill Griffin şedea

* „În primul rînd, să nu faci rău" (lb. lat.).

într-un fotoliu de piele. Trupul său robust părea complet relaxat. Ca de obicei, părul castaniu îi atîrna moale, în dezordine peste gulerul sacoului. Încrucişă picioarele şi aprinse o ţigară. Schiţă un zîmbet spre Victor Tremont şi Nadal al-Hassan, explicînd calm:

– Necazul a fost că ne-am încurcat unii pe alţii. De cînd mi-ai dat ordinul să-l elimin pe Jon Smith, am supravegheat trei locuri în acelaşi timp – casa lui din Thurmont, apartamentul Sophiei Russell din Detrick şi Fort Detrick. Nu-i de mirare că am fost greu de găsit.

Era o minciună sfruntată. Stătuse ascuns într-un bloc fără lift din Greenwich Village, în apartamentul unei prietene din vremurile bune de la New York. Dar cînd aflase despre vizita preşedintelui la Blanchard Pharmaceuticals şi despre comenzile pentru ser ce începuseră să curgă, înţelesese că trebuia să se întoarcă pentru a fi sigur că îşi va primi partea cuvenită. Şi mai era şi problema lui Smith.

– Mă aşteptam să-l prind pe Smith cînd ieşea de la Detrick, explică el, însă n-am găsit o ocazie potrivită, iar după noaptea aia n-a mai apărut nici în celelalte locuri. Parcă s-ar fi evaporat. Poate că s-a predat ori şi-a luat adio de la afacerea asta. Sau poate că s-a dus undeva, să o plîngă pe femeie.

Spera să fie adevărat, deşi, cunoscîndu-l pe Jon, se îndoia de acest lucru.

Victor Tremont stătea în picioare lîngă fereastră, uitîndu-se la copaci, în vreme ce soarele se răsfrîngea într-o cascadă de lumină risipită pe suprafaţa lacului.

– Nu. N-a plecat s-o jelească pe femeie, zise Tremont.

Nadal al-Hassan îşi sprijinea trupul uscat într-un şold, pe braţul canapelei înalte din faţa şemineului.

– În orice caz, asta n-are importanţă acum. Ştim unde se află şi în curînd nu va mai fi o problemă.

Pe faţa lui Griffin apăru alt zîmbet larg.

– La naiba, asta-i o uşurare. Apoi adăugă, părînd să fi priceput mai tîrziu: Se ocupă Maddux de el?

Tremont se îndepărtă de fereastră şi se aplecă spre cutia cu ţigări de foi ca să-şi ia un trabuc. Îi oferi cutia lui Griffin, care ridică ţigara şi dădu din cap. Nadal al-Hassan, ca orice musulman convins, nu fuma.

Aprinzîndu-şi trabucul, Tremont vorbi din spatele mîinilor ce protejau flacăra:

– De fapt, Maddux l-a capturat pe unul dintre prietenii lui Smith. Un scrîntit pasionat de computere numit Martin Zellerbach. O să-l facem curînd să divulge unde se ascunde Smith în Syracusa.

– Smith e în Syracusa? Griffin părea alarmat. Îl privi acuzator pe al-Hassan. Aşa aproape de noi? Cum dracu' a ajuns acolo?

Glasul lui al-Hassan era liniştit:

– Cercetînd viaţa şi studiile Sophiei Russell. Ea şi-a petrecut studenţia la Syracusa.

– Acolo studia cînd a fost în Peru?

– Mă tem că da.

– Înseamnă că ştie despre noi!

– Nu cred. Cel puţin nu încă.

Griffin ridică glasul:

– Dar o s-o facă, la naiba. O să-l opresc. O să...

Tremont îl întrerupse:

– Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui Smith. Am altă treabă pentru tine. Jack McGraw e ocupat pînă peste cap cu pregătirea protecţiei preşedintelui. Ceremonia din după-amiaza asta este, desigur, o mare onoare, dar a fost o decizie de ultim moment. Toată lumea o să se adune acolo. În plus, vor fi şi mulţi ziarişti. Nu vrem ca intruşii să ne strice petrecerea. Tu ai experienţă de la FBI, aşa că ar trebui să colaborezi cu Serviciul Secret.

Griffin era derutat.

– Sigur. Dumneata eşti şeful. Dar dacă îţi mai faci probleme în legătură cu Smith, cred că...

– N-o să fie nevoie. Vocea lui al-Hassan era categorică: Avem noi grijă.

– Cum? Cine? Griffin îl privi neîncrezător pe arab, dar în sinea lui era îngrijorat.

– Generalul Caspar a reuşit să planteze un agent CIA în preajma lui Smith. E sora Sophiei Russell şi, în urma unui afront mai vechi, are toate motivele să-l urască. I s-a spus că Smith constituie un pericol serios pentru ţară. O să-l elimine fără remuşcări. Al-Hassan îl privi atent pe Griffin. Cred că ar trebui să considerăm misiunea îndeplinită. Pentru noi, Smith e un om mort.

Chipul lui Bill Griffin rămase imobil. Trase adînc din ţigară. Apoi dădu din cap, simulînd o satisfacţie atenuată de îndoială, pentru a rămîne consecvent atitudinii pe care o manifestase de cînd descoperise că Smith era o ţintă. Ei îl suspectau încă din noaptea în care îl avertizase pe Jon. Faptul că nu-l omorîse accentuase neîncrederea lor în el. Acum îl prinseseră pe Zellerbach, de care îşi amintea că era un geniu încă din liceu, dar şi un tip slab şi uşor de speriat. Mai devreme sau mai tîrziu, Marty avea să cedeze şi să-l trădeze pe Jon. În plus, o plantaseră pe sora Sophiei Russell, Randi. Asta era un lucru grav. Jon îi spusese cît de mult îl ura femeia aceea. Era în stare să-l ucidă. Orice agent de teren al CIA trebuia să fie aşa.

Prinzîndu-l pe Marty şi infiltrînd-o pe Randi Russell în preajma lui Smith, Tremont şi al-Hassan ţineau situaţia sub control. Sau aşa credeau.

Griffin se ridică – un bărbat solid cu un chip prietenos.

– Pare o sarcină perfectă pentru mine. Mă apuc imediat de treabă.

– Bine. Tremont îl concedie cu un semn din cap. Foloseşte jeepul Cherokee. Nadal şi cu mine o să luăm Land Rover-ul după ce terminăm treaba aici. Muţumesc că ai venit, Bill. Ne făceam griji din cauza ta. A fost o plăcere să te revăd.

Dar în timp ce Griffin ieşea, expresia feţei lui Tremont se schimbă. Cu o privire rece, îl urmări pe trădător dispărînd pe uşă.

Bill Griffin scoase jeepul Cherokee de pe drum şi îl parcă într-un pîlc des de stejari şi mesteceni. Puse crengi în jurul maşinii, ca s-o ascundă vederii dinspre drum, dar gîndurile lui călătoreau razna. Trebuia să ajungă cumva la Jon şi să-l avertizeze în legătură cu Randi şi Marty. În acelaşi timp, însă, nu voia să piardă răsplata muncii depuse de cînd îl întîlnise pe Victor Tremont şi se alăturase Proiectului Hades, în urmă cu doi ani. Avea dreptul la felia lui de trai bun, alături de toţi ceilalţi ticăloşi ce conduceau această lume. Era mai mult decît îndreptăţit să o primească după atîţia ani petrecuţi în serviciul nerecunoscătorilor escroci şi mincinoşi care cîrmuiau FBI-ul şi ţara.

Dar nu îi va lăsa să-l ucidă pe Jon. Nu va merge pînă într-acolo.

Aşteptă printre copaci, privind construcţia rustică şi anexele din jur. Insectele bîzîiau. Aroma intensă a pădurii încălzite de soare înmiresma aerul. Inima începu să-i bată mai tare.

După cincisprezece minute, auzi motorul Land Rover-ului. Uşurat, îl privi trecînd din locul unde se ascunsese, apoi dispărînd spre sud-est, printre copaci. Tremont şi al-Hassan aveau să ajungă la drumul principal după încă vreo cîţiva kilometri, îndreptîndu-se pe urmă spre Long Lake, pentru a pregăti festivitatea. Nu avea prea mult timp la dispoziţie.

Mînat de grabă, se întoarse cu maşina la reşedinţă, o parcă în spatele aripii personalului şi alergă spre un loc împrejmuit cu plasă de la marginea pădurii, invizibil dinspre casă. Deschise poarta şi fluieră încet. Puternicul doberman ieşi fără zgomot dintr-un coteţ. Blana lui cafenie strălucea în lumina soarelui. Urechile sale ascuţite se înălţară, iar ochii inteligenţi nu se dezlipiră de Griffin.

Bill mîngîie cîinele în spatele urechilor şi vorbi încet:.

– Eşti pregătit, băiete? E timpul să mergem la treabă.

Ieşi din ţarc cu cîinele păşind uşor în urma lui. Încuie poarta şi porni iute spre casă, uitîndu-se în toate părţile. Cei trei oameni ce asigurau paza în exterior nu erau o problemă, fiindcă îl cunoşteau. Totuşi, prefera să nu-şi asume riscuri. Ajuns la o uşă laterală, răsuflă adînc şi privi încă o dată în jur. Apoi deschise uşa şi intră împreună cu dobermanul. În casă era o linişte ciudată, ca într-un uriaş sicriu de lemn. Aproape toţi plecaseră la ceremonia de la sediul central al companiei Blanchard, în Long Lake, cu excepţia cîtorva tehnicieni din marele laborator de la etajul doi. Tremont n-ar fi ascuns un prizonier la acelaşi etaj.

Restul casei trebuia să fie pustiu, cu excepţia lui Marty şi, poate, a unui paznic înarmat care să-l supravegheze. Se aplecă spre doberman:

– Verifică zona, băiete.

Dobermanul dispăru pe coridoare, tăcut ca un nor de ceaţă trecînd peste o baltă. Griffin aştepta, ascultînd sporovăiala dintre cei doi paznici care se opriseră afară, în faţa unei ferestre.

Trecură două minute, pe urmă dobermanul se întoarse şi începu să se învîrtă în loc, dornic să-l ducă pe Griffin spre ceea ce găsise. Bill îl urmă pe animal pe un culoar, spre care dădeau uşile camerelor de oaspeţi ce fuseseră cîndva refugiile celor bogaţi din secolul nouăsprezece care se jucaseră aici

de-a întoarcerea în sînul naturii. Dar cîinele nu se opri. Continuă drumul pe lîngă bucătăria sticlind de curățenie, neobişnuit de tăcută şi pustie, toți bucătarii şi oamenii de serviciu fiind plecați la festivitățile de la Long Lake.

În cele din urmă, cîinele se opri în fața unei uşi închise. Griffin apăsă pe clanță. Era încuiată.

Simțea furnicături pe piele de încordare. Pustietatea enormei case era de-ajuns ca să neliniştească pe cineva, însă acum Griffin era pe cale să deschidă o uşă pe care nu o mai văzuse pînă atunci. Privind în stînga şi în dreapta, scoase o cutiuță din buzunarul sacoului şi luă din ea un set de şperacluri înguste. Potrivi cu îndemînare trei dintre ele. Pînă la urmă, al patrulea deschise încuietoarea cu un declic slab.

Griffin scoase pistolul şi apăsă pe clanță. Uşa cu balamalele bine unse se deschise fără zgomot. Înăuntru se simțea un miros slab de mucegai. Pipăi zidul pînă cînd găsi un întrerupător. Apăsă şi o lampă lumină o scară ce dispărea într-o pivniță. Griffin făcu un semn cu mîna şi închise uşa. Dobermanul coborî să-şi continue misiunea, lovind uşor cu ghearele treptele de lemn.

În aşteptare, Griffin privea neliniştit întunericul de jos. Cîinele se întoarse în cîteva secunde, dîndu-i de înțeles că descoperise ceva.

Coborînd, Griffin găsi alt întrerupător la mijlocul drumului. Acesta aprinse o serie de lămpi în tavan, luminînd o pivniță largă, cu încăperi deschise în care erau depozitate cutii de carton. Fiecare cutie avea o etichetă cu numele dosarelor, surse, date – istoria unui cercetător şi om de afaceri. Dar pe cîine îl interesa singura uşă închisă. Se învîrtea prudent în fața ei.

Cu arma pregătită, Griffin lipi urechea de uşă. Neauzind nimic, se uită la cîine.

– Un mister, nu, băiete?

Cîinele ridică botul de parcă ar fi încuviințat. Acum era doar atent, însă, dacă Griffin ar fi avut nevoie de el, s-ar fi transformat imediat într-un ucigaş.

Folosindu-şi din nou uneltele, Griffin descuie uşa, dar nu o deschise. Pivnița părea un cavou, ceea ce îi sporea tulburarea. Pulsul îi crescuse, îndemnîndu-l să acționeze, dar prudența îl învățase de mult să nu se aştepte niciodată la ceva previzibil. Nu ştia ce era de cealaltă parte a uşii – o echipă de oameni înarmați, un nebun sau pur şi simplu nimic. Orice-ar fi fost, el trebuia să fie al naibii de bine pregătit.

Ascultă din nou. Într-un tîrziu, scoase şperaclul, strînse arma în mînă şi împinse uşa.

Camera era întunecată – o celulă sumbră, fără ferestre. Pe podea, lampa de petrol de pe culoar formase un dreptunghi de lumină. În față, o siluetă ghemuită zăcea pe singura piesă de mobilier – un pat îngust de campanie lîngă peretele opus. Pe duşumea se afla o oală de noapte neacoperită, din care ieşea un miros neplăcut de urină. Locul degaja un aer de primejdie şi tristețe. Griffin îi făcu semn dobermanului să păzească uşa, apoi se apropie tiptil de pat. Un bărbat scund, rotofei dormea sub o pătură de lînă. Bill şopti:

– Zellerbach?

Marty deschise ochii.

– Ce? Cine-i?

Vorbea încet.

– Te simți bine? Eşti rănit?

Îl luă de umeri şi îl ridică pe Marty în capul oaselor. Preț de o clipă, crezu că Marty era rănit, apoi că îl dezorientase trezirea bruscă din somn. Dar cînd bărbatul dădu din cap şi se frecă la ochi, Griffin şi-l aminti pe acel Marty Zellerbach pe care îl cunoscuse în liceu. Era celălalt prieten apropiat al lui Jon – nebunul, încrezutul individ care îl determina tot

timpul pe Smith să se bată şi să se certe cu ceilalţi. Nu era nici nebun, nici îngîmfat – aflaseră ei mai tîrziu –, ci bolnav.

Înjură în gînd. Putea omul ăsta să-i spună ce voia el să afle? Încercă:

– Sînt Bill Griffin, Marty. Îţi aminteşti de mine?

Marty se întinse. Patul scîrţîi.

– Griffin? Unde-ai fost? Te-am căutat peste tot. Jon vrea să vorbească cu tine.

– Şi eu vreau să vorbesc cu el. De cînd eşti aici?

– Nu ştiu, cred că de mult timp.

– Ce le-ai spus?

– Spus?

Marty îşi aminti toate întrebările. Explozia din capul lui, apoi întunericul.

– A fost îngrozitor. Oamenii ăia sînt anormali. Se bucură de durerea altuia. Am fost... inconştient.

Inima începu să-i bată mai tare amintindu-şi de nefericita experienţă. O avea atît de proaspătă în minte, ca o rană deschisă, încît părea să se fi petrecut cu doar cîteva minute în urmă. Dar şi evenimentele erau neclare. Confuze. Clătină din cap, încercînd să se limpezească. Ştia că o mare parte a problemei o constituia faptul că era sub influenţa medicamentului.

– Nu cred că le-am spus ceva.

Griffin dădu din cap:

– Nici eu nu cred.

Dacă ar fi făcut-o, Jon ar fi fost prins sau ucis pînă în momentul acela. Dar era posibil ca sora Sophiei să-l fi ucis deja.

– O să te scot de-aici, Marty. Pe urmă poţi să mă duci la Jon.

Pe chipul rotund al lui Marty se aşternu o expresie de suferinţă atunci cînd recunoscu:

– Nu ştiu sigur unde este.

Griffin înjură.

– Stai. Bine, gîndeşte-te. Unde-ar putea fi? Trebuie să fi stabilit vreun loc de întîlnire. Tu eşti un fel de geniu. Geniile se gîndesc întotdeauna la asemenea lucruri.

Marty deveni brusc bănuitor:

– Cum m-ai găsit?

Nu-i plăcuse niciodată Bill Griffin. Avea gura mare şi făcea pe atotştiutorul pe cînd erau colegi de şcoală, deşi – cel puțin după părerea lui Marty – Bill avea o inteligență puțin peste medie. În plus, Bill rivalizase cu Marty în încercarea de a-i reține atenția lui Jon. Marty se ghemui lîngă perete.

– Ai putea fi unul dintre ei!

– *Sînt* unul dintre ei. Pînă acum, şi Jon trebuie să fi aflat. Dar el este într-un pericol mai mare decît îşi închipuie, iar eu nu vreau să fie ucis. Trebuie să-l ajut.

Şi Marty dorea să-l ajute pe Jon, ceea ce îl făcu să vrea să aibă încredere în Griffin. Dar putea? Cum putea fi sigur?

Griffin îl studia pe Marty.

– Uite, o să te scot de-aici în siguranță. Atunci o să mă crezi şi o să-mi spui unde trebuia să te întîlneşti cu Jon? O să mergem acolo împreună.

Marty înclină capul. Îl privi pe Griffin scrutător, cercetător.

– În regulă.

Era o treabă simplă, îşi zise el. Dacă hotăra să nu se încreadă în Griffin, pur şi simplu îl va minți.

– Bine. Hai.

– Nu pot. M-au legat cu lanțuri de perete.

Cu un aer nefericit, Marty ridică mîinile şi scutură piciorul drept. Lanțuri subțiri, solide erau fixate cu scoabe în zid. Fiecare era asigurat cu cîte un lacăt masiv.

– Trebuia să bănuiesc asta dacă n-au lăsat pe nimeni să te păzească.

– E o situație neplăcută, recunoscu Marty.

– Te cred.

Scoase din nou şperaclurile şi desfăcu rapid lacătele. În vreme ce Marty îşi freca încheieturile şi gleznele, Griffin fluieră încet spre doberman. Cîinele veni către ei cu botul ridicat, pufăind.

– Prieten, îi spuse Griffin cîinelui şi-l atinse pe Marty. Bun. Apără-l.

Cu o uimitoare răbdare, nervosul Marty îşi dădu jos picioarele din pat şi rămase liniştit, în timp ce puternicul doberman îi mirosea hainele, mîinile şi picioarele. Cînd animalul se retrase, Marty întrebă:

– Are un nume?

– Samson.

– I se potriveşte, hotărî Marty. E o namilă de cîine.

– Aşa e. Griffin ordonă: Caută.

Samson ieşi pe coridor, se uită în ambele părţi şi-o luă spre scări.

– Hai, zise Griffin.

Îl ajută pe Marty pînă cînd ieşiră din cameră, apoi Marty se descotorosi de mîinile lui. Cu Griffin în frunte şi Marty aproape alergînd cu obişnuitul lui mers clătinat urcară în grabă scările şi traversară coridoarele pustii spre uşa din spate, unde parcase Griffin maşina. Mintea lui Marty funcţiona acum la capacitate maximă, iar simţurile i se ascuţiseră. Avea sentimente confuze faţă de Griffin, dar măcar îl scosese din carcera aia dezgustătoare.

Cînd Griffin se opri la uşă, Marty îl strînse de braţ şi şopti:

– Uite. O umbră în mişcare.

Arătă spre mica fereastră laterală.

Dobermanul înălţă capul, atent, rotindu-şi urechile în timp ce asculta. Griffin făcu un semn din mînă şi cîinele se lăsă la pămînt. În acelaşi timp îl trase jos pe Marty. Se ghemuiră împreună pe podea. Griffin şopti răguşit:

– E unul dintre paznici. S-a dus să ponteze în camera de supraveghere. O să plece după trei minute. În regulă?

– Nu trebuie să-mi ceri permisiunea, dacă asta vrei să spui, zise caustic Marty.

Era limpede că se simțea mai bine. Griffin ridică din sprîncene. Se ridică şi privi pe fereastră, apoi dădu din cap spre Marty.

– Să mergem.

După ce Marty se ridică, Griffin îl împinse afară. Dobermanul alerga în față, către jeepul roşu. Bill deschise portiera, iar Samson sări înăuntru. Marty se cățără în maşină şi Griffin se strecură la volan.

Pornind motorul, Griffin ordonă:

– Lasă-te la podea.

Marty trecuse prin destule situații critice în ultima săptămînă ca să nu mai obiecteze atunci cînd cineva care înțelegea impenetrabila lume a violenței îi spunea ce să facă. Se ghemui pe podeaua din spate. Samson stătea deasupra lui, pe banchetă. Marty întinse şovăitor mîna. Cînd musculosul cîine înclină capul şi îşi strecură botul sub ea, Marty zîmbi şi îl bătu uşor pe nasul cald.

– Cățel frumos, îl alintă el.

Griffin porni în viteză, răsuflînd adînc, uşurat. Alt gardian îi făcu semn cu mîna cînd ieşi din zonă, iar el îi răspunse. Trecuseră mai puțin de douăzeci de minute de cînd se întorsese şi se simțea încrezător că nimeni nu îşi va aminti de prima lui plecare. Acum trebuia să se concentreze asupra unui singur țel: să-l găsească pe Jon înainte ca Randi Russell să-l ucidă.

– În regulă, am ieşit de-acolo. Acum unde mergem?

– La Syracusa. O să-ți spun restul cînd ajungem acolo.

Griffin încuviință.

– Va trebui să luăm un avion. Închiriem o maşină de-acolo.

Însă în graba şi uşurarea că scăpase de-acolo, uitase de al treilea gardian important, care se ascunsese într-un pîlc de plopi. Uitîndu-se la jeepul care dispărea pe drum, vorbi încet la un telefon mobil.

– Domnul Tremont? A muşcat momeala. L-a ajutat pe Zellerbach să evadeze şi-acum au plecat de-aici. Da, domnule. Am plasat transmiţătorul, oamenii noştri sînt la aeroport, iar Chet aşteaptă pe drumul de ţară.

42

Ora 1:02 p.m.
Syracusa, New York

La dracu'!

Silueta suplă a lui Peter Howell era aplecată asupra computerului şi el se uita dezamăgit la ecranul aprins.

– Există al naibii de puţine lucruri în dosarele Companiei Blanchard despre serul veterinar *sau* despre virusul maimuţei. Ce-i acolo arată perfect legal.

Vîntul bătea prin geamurile sparte ale rulotei, iar el îşi trecu dezgustat mîna butucănoasă prin părul încărunţit.

– Nimic despre testările pe oameni?

Smith şedea pe canapeaua alăturată, cu braţele încrucişate la piept şi cu picioarele întinse. Moţăise în timp ce Peter căutase informaţii. Pistolul Beretta era îndesat la centură, uşor de scos la nevoie.

– Sau despre Irak?

Lîngă el, Randi se întinse. Dormise şi ea pînă cînd o trezise înjurătura lui Peter. Deodată îl văzu pe Jon şi îşi dădu seama că stătea foarte aproape de el. Se trase puţin, mărind spaţiul

dintre ei. Mitraliera ei era sub canapea, chiar la călcîiele ei. Cînd își trase picioarele, simți duritatea liniștitoare.

– Nici o silabă, mormăi Peter, continuînd să privească atent ecranul. S-ar putea să fim pe o pistă falsă – Blanchard să fie curată ca fluierul unui șef de echipaj și să nu dețină virusul. Iar serul lor să fie pur și simplu ceea ce pare – o coincidență întîmplătoare.

– Ah, te rog. Randi dădu din cap, neîncrezătoare.

– Asta nu explică testele inițiale făcute pe cei doisprezece oameni, zise Jon. Oricine a demarat experimentul acela acum zece ani avea virusul și a obținut serul anul trecut, vindecîndu-i pe irakieni; pe urmă, săptămîna trecută, i-a vindecat pe cei trei americani.

Se gîndiră la alte posibile explicații.

– Trebuie să existe alt set de documente. Peter se întoarse pe scaun. Le aruncă o privire încruntată și își scărpină obrazul bătucit.

– Poate că pur și simplu n-au păstrat documente în computer, sugeră Randi.

– Imposibil, o contrazise Smith. Cercetătorii trebuie să păstreze notele, rezultatele parțiale, speculațiile, orice bucată de hîrtie, schița oricărei idei. Altfel nu pot avansa în activitatea lor. În plus, cei care îi supraveghează trebuie să le monitorizeze progresele, să stabilească obiectivele și să caute fonduri, iar contabilii lor trebuie să aibă o evidență exactă a cheltuielilor.

– Dar oamenii de știință nu trebuie să încredințeze totul memoriei computerului, obiectă Randi. Pot face și însemnări scrise.

Jon dădu din cap.

– Nu în ziua de azi. Computerele au devenit un instrument indispensabil de cercetare. Pentru proiectare, reacții simulate, pentru analize statistice... tot ceea ce ar solicita, altfel, ani de muncă. Nu, trebuie să existe în vreun computer documentele adevărate.

– Sînt convins, admise Peter, dar unde?
– Avem nevoie de Marty.

Fu rîndul lui Smith să înjure. Dezamăgirea se reflecta în ochii lui albaştri. Randi observă judicios:

– Putem încerca să aflăm pe alte căi. Să mergem la Blanchard, să intrăm prin efracţie şi să căutăm dosarele la faţa locului. Dacă se află cineva prin preajmă, putem să-l „convingem" să vorbească frumos cu noi.

– Grozav, începu Jon, sînt sigur că n-am încălcat încă *toate* legile. Trebuie să mai fie cîteva care ne-au scăpat.

Deodată se auziră bătăi înnebunite în uşa rulotei, zguduind vehiculul.

– Cred că am îmbătrînit. Peter ridică mitraliera. N-am auzit pe nimeni apropiindu-se.

Brusc, Jon şi Randi deveniră o umbră în mişcare, în timp ce îşi scoteau armele.

– Jon! Glasul de-afară era subţire, cunoscut şi poruncitor. Jon! Deschide afurisita asta de uşă. *Eu* sînt.

– Marty!

Smith sări spre intrare şi întredeschise uşa. Preţ de o clipă, trupul rotund, dolofan al lui Marty păru atletic. Împinse uşa, sări înăuntru şi-l strînse pe Jon în braţe.

– Jon! În sfîrşit. Îl îmbrăţişă şi se retrase, stînjenit. Începusem să cred că n-o să te mai văd niciodată. Unde naiba ai fost? Eşti rănit? Bill m-a salvat, aşa că mi-am zis că e mai sigur să-l aduc la tine. E-n regulă?

– Capcană! răcni Peter.

Întoarse mitraliera şi o îndreptă spre Griffin, care intrase calm în rulotă. Fostul agent FBI rămase cu spatele la uşa închisă, în hanorac şi pantaloni, cu braţele pe lîngă corp. Avea mîinile goale, dar trupul lui masiv era ţeapăn, în alertă. Părul castaniu, lung era unsuros de parcă nu l-ar fi spălat de mult, iar ochii căprui aruncau o privire pierdută, care îl înfioră pe Jon. Imediat, Randi îl susţinu pe Peter cu mitraliera ei.

– Nu! țipă Smith, pășind în fața lui Griffin. Încetați, amîndoi. Marty are dreptate. El e Bill Griffin. Puneți armele jos. Se întoarse cu fața spre Griffin: Ești singur?

– Sîntem doar noi doi, îi asigură Marty. Bill spune că trebuie să te avertizeze, Jon. Ești într-o mare primejdie.

– Ce primejdie?

Randi și Peter, continuînd să fie atenți, lăsară încet armele. În clipa cînd puștile lor fură coborîte, Bill Griffin vîrî mîna în buzunarul sacoului și scoase un pistol Glock de 9 mm.

– Ea. Griffin îndreptă instrumetul mortal spre inima lui Randi, fixînd-o cu ochii lui cenușii. E de la CIA. Trimisă de generalul Nelson Caspar să te asasineze, Jon.

– Ce? Sprîncenele blonde ale lui Randi se arcuiră de indignare. Întoarse capul și se uită la Smith. E o minciună! Apoi se încruntă către Griffin: Cum *îndrăznești?* Lucrezi pentru ei, dar vii aici și mă acuzi pe mine?

Jon ridică mîna.

– De ce-ar vrea adjunctul șefului Marelui Stat Major să fiu ucis?

– Fiindcă lucrează pentru aceiași oameni ca și mine.

– Tremont și Blanchard Pharmaceuticals?

Bill încuviință.

– Despre asta te-am avertizat în parcul Rock Creek.

Jon îl privi țintă.

– Dar n-ai avertizat mai pe nimeni altcineva. Chipul său exprima furie. Așa că au ucis-o pe Sophia.

– Asta-i lumea în carc trăim, zise Griffin cu amărăciune. Nu există băieți buni. Nimeni nu mai crede în bine și rău. Iei ce poți doar pentru tine. Iar acum, eu o să iau ce-i al meu. Merit măcar atîta lucru.

Jon întoarse capul, străduindu-se să rămînă calm. Sophia era moartă. Nu o mai putea aduce înapoi. Va purta mereu durerea în suflet, dar poate că va reuși să învețe să se împace cu ea. Vorbi liniștit:

– Nimeni nu merită nimic, Bill. Şi te înşeli în privinţa lui Randi. Nu putea fi trimisă să mă ucidă. E imposibil, avînd în vedere împrejurările în care ne-am întîlnit. De fapt, mi-a salvat viaţa. Îi aruncă un zîmbet şi fu surprins să-i vadă faţa de crăiasă a zăpezii îmblînzindu-se. Şi ea vrea să-l oprească pe Tremont la fel de mult ca şi mine. Cine ţi-a spus că a trimis-o Caspar să mă ucidă?

Ascultîndu-l pe Jon, Bill Griffin avu o stranie senzaţie. De parcă ar fi pierdut o piesă importantă din jocul de puzzle al vieţii. Nu ştia exact despre ce era vorba. Recunoscu doar, în cîteva clipe de luciditate, pierderea şi faptul că nu fusese niciodată în stare să găsească direcţia care l-ar fi dus înapoi spre ceea ce dispăruse. Iar acum îl studia pe Jon, îl văzu înfiorîndu-se ca să se stăpînească amintindu-şi de moartea Sophiei, şi se simţea singur şi plin de regrete. Poate că fusese prea nechibzuit avînd grijă doar de sine. Poate că ar fi trebuit să o avertizeze pe Sophia. I-ar fi putut avertiza şi pe alţii...

Apoi se opri. Pînă unde putea să meargă? Cu siguranţă că nu era pregătit să salveze lumea. Dar poate că, de această ultimă dată, putea să facă ceva pentru Jon, spre a compensa pierderea logodnicei lui. Aşa că îi spuse:

– Victor Tremont e în spatele întregii afaceri. Cel mai important ucigaş al lui e Nadal al-Hassan. El...

Dar cînd rostea numele, în mintea lui răsună un puternic semnal de avertisment. Se gîndi la casa lui Tremont şi la cît de pustie – şi sigură – fusese atunci cînd el pătrunsese acolo ca să-l găsească pe Marty. Cît de uşor trecuseră de paznici. Se uită imediat la Marty.

– Ţi-a dat Tremont sau altcineva ceva să porţi? mormăi el. Gîndeşte-te! Butoni, monede, pixuri, poate un pieptene?

Jon se întoarse către Griffin:

– Crezi că...?

Bill îi ordonă lui Marty:

– Verifică-ţi buzunarele. Poate că ţi-au strecurat ceva fără ca măcar să ştii. Putea fi oricare din ei. Poate Maddux?

La început, Marty nu înțelese ce i se cerea, apoi se lămuri.

– Vă temeți că mi-au pus vreun transmițător! Imediat răsturnă conținutul buzunarelor pe măsuța pentru cafea. Nu-mi amintesc nimic, dar am fost inconştient după ce m-a lovit bărbatul ciupit de vărsat.

Mîinile lui durdulii – atît de agile pe o tastatură, dar altfel neîndemînatice –, se mişcau cu iuțeală. Fostul agent FBI îl privea cu o nerăbdare iritată care îl îndemna să sfîşie hainele de pe Marty ca să se asigure că e curat. În schimb, îi ordonă:

– Dă-ți jos cureaua, Marty. Repede.

Jon adăugă:

– Şi pantofii.

Pe cînd Marty îşi scotea cureaua şi i-o arunca lui Jon să o examineze, furia se înălța din gîtul lui Bill Griffin, acoperindu-i chipul cu un val de roşeață inexpresiv.

– Mi-au spus o minciună, ştiind că o să încerc să te avertizez, Jon. Apoi m-au lăsat să-l eliberez pe Marty pentru ca el să mă ducă la tine fiindcă nu aflaseră nimic de la el. Doi iepuri dintr-un foc. Trebuie să mă fi bănuit încă de la episodul din parcul Rock Creek. Ar fi trebuit...

Lătratul ascuțit al unui cîine se auzi lîngă rulotă. Un singur lătrat, nu mai mult.

Bill îngheță.

– Sînt afară. Al-Hassan şi oamenii lui.

– De unde ştii? Randi se strecură pe lîngă perete pînă la colțul unui geam din față ce rămăsese intact. Se uită atent în jur.

– Cîinele, înțelese Jon. Dobermanul pe care îl aveai în parc.

Bill încuviință.

– Samson. E antrenat pentru atac, căutare, pază, tot ce vrei.

– Îi văd, şopti Randi. Par să fie patru. Se ascund printre rulotele din fața noastră. Unul e un arab înalt.

– Al-Hassan, zise Bill. Vorbise foarte calm.

Peter îşi plesni limba de cerul gurii. Murmură:

– Aşa au ajuns la noi. Ridică un transmițător minuscul, pe care îl scosese din tocul scobit al pantofului lui Marty.

Drăguț dispozitiv, nu? Dădu din cap dezgustat, aruncă instrumentul pe geamul din spate şi înşfăcă mitraliera.

Randi era tot la geam:

– Nu văd polițişti sau militari.

– Ce mai contează? zise aspru. Eu i-am condus aici şi ei v-au găsit. Prost. Am fost un prost!

– Nu tocmai, spuse calm englezul. Or să aibă al naibii de mult de furcă pînă să pună mîna pe noi.

Întinse mîna spre lampa de pe perete, deasupra mesei de bucătărie, apăsă pe un buton şi se auzi un pocnet, în timp ce patru carouri de linoleum, asemănătoare cu celelalte care acopereau podeaua, se ridicară în mijlocul încăperii. Silueta lui zveltă traversă fulgerător prin deschizătură.

– Să ai întotdeauna mai multe căi de ieşire, prieteni. Jon, faci tu onorurile?

Jon ridică trapa şi se strecură prin gaură.

– Tu urmezi, băiete, îi zise englezul lui Marty.

Marty dădu din cap ursuz, privi asfaltul de sub rulotă şi îşi lăsă picioarele să cadă. Uriaşul doberman stătea liniştit sub vehicul, scrutînd cu ochi întunecați porțiunea deschisă şi arborii din spatele parcării. În umbra deasă de sub maşină, Marty se depărtă tîrîndu-se de lîngă trapă, iar Randi Russell, Bill Griffin şi Peter Howell coborîră unul după altul. Vigilentul doberman ridică botul spre Marty şi acesta se strecură mai aproape. Samson îşi reluă paza şi Marty se ghemui lîngă el, trecîndu-şi mîna peste spatele lucios al frumosului animal. Ciudat, nu simțea teamă. Apoi înălță privirea şi se uită în jur, la roțile celorlalte rulote şi la trunchiurile groase ale copacilor din pădure. Nu văzu alte picioare şi, într-un moment de nebunie, speră că poate al-Hassan şi ucigaşii lui renunțaseră şi plecaseră acasă.

Bill Griffin chemă cîinele şi vorbi încet:

– Prieteni, Samson. Prieteni.

Îl puse pe cîine să-i miroasă pe toți.

Apoi, cu Jon în frunte, se tîrîră spre capătul mai apropiat

de copaci al rulotei. Între ei şi adăpostul pădurii erau doar cinci metri.

– Asta e. Peter făcu semn cu capul către arbori. Ne putem ascunde acolo, ca să ne gîndim ce facem în continuare. Cînd o să zic „plecați“, săriți în picioare şi fugiți ca şi cum fiarele iadului ar fi pe urmele voastre. Eu vă acopăr.

Bătu mitraliera cu palma. Dar nişte umbre se mişcară la marginea pădurii.

– La pămînt! mormăi Smith şi lăsă capul jos.

În vreme ce ceilalți patru se întindeau pe asfalt, o rafală mătură zona deschisă, gloanțele şuierînd şi ricoşînd în caroseria rulotei. Ei se traseră înapoi, ascunzîndu-se în spatele roților. Bill Griffin ridică glasul.

– Cîți sînt?

– Doi.

Ochii englezului erau nişte fante înguste care scrutau pădurea.

– Sau trei, repetă Randi, ceea ce înseamnă că unul sau doi sînt încă în față.

– Mda. Bill Griffin se uită la ei şi văzu încordarea, teama şi curajul ce li se citea în ochi. Chiar şi într-ai lui Marty, cel cu o boală ciudată şi o minte şi mai ciudată. Marty nu mai era pacostea afectată şi miorlăită de care îşi amintea el. Marty se maturizase. Gîndindu-se la asta, simți o teribilă mîhnire sfîşiind ceva vechi şi dureros din sinea lui. În acelaşi timp simțea că se schimbase ceva. Poate că era acreala atîtor ani în care lucrase pentru oameni cu minți înguste. Sau poate că era pur şi simplu faptul că nu-şi găsise niciodată locul în această lume ce avea atîta sens pentru alții. Însă probabil că adevărul era că nu-i mai păsa nicicum de ceva sau cineva, nici măcar de sine.

Dorea cu disperare să-i pese din nou. Acum înțelese de ce riscase atît de mult ca să-l salveze pe Jon. Nutrise speranța că va salva astfel ceva de valoare din sine însuşi. La asemenea

gînduri, sîngele părea să-i alerge mai repede prin vine. Mintea lui se limpezi brusc. O anumită hotărîre îl străbătu, la fel de puternică precum era pe vremea cînd el şi Jon erau tineri şi aveau viitorul în faţă.

Ştia ce trebuia să facă. Ştia cu toată fiinţa lui. Cu toată dezamăgirea lui. Exact ce trebuia să facă pentru a se reabilita.

Fără să anunţe, se strecură grabnic de sub rulotă, ţîşni în picioare şi, scoţînd un strigăt gutural, porni în grabă drept spre locul unde se ghemuiseră agresorii, la marginea pădurii. Dobermanul îl urmă.

– Bill! strigă Jon. Nu...

Dar era prea tîrziu. Picioarele solidului bărbat alergau şi părul lung îi flutura pe spate în timp ce înainta spre copaci, trăgînd cu pistolul. Era surescitat şi se simţea grozav de uşurat. Nu mai dădea un ban pe nimic în afară de răscumpărarea greşelilor sale. Cu colţii dezveliţi, dobermanul fugea spre unul dintre agresori, în stînga lui Bill.

Jon, Randi şi Peter săriră în picioare, urmîndu-l cu armele în mîini. Totul se termină în cîteva secunde.

Cînd Jon ajunse la el, Bill Griffin zăcea pe spate, pe ierburile uscate de la marginea pădurii. Sîngele îi şiroia din piept.

– Iisuse, şopti Peter, iar privirea-i ageră cercetă copacii şi rulota în căutarea altor duşmani.

La trei metri de el, bărbatul scund şi solid care condusese atacul din Georgetown în acea primă zi zăcea ghemuit, fără viaţă. Al doilea murise împuşcat în cap. Al treilea căzuse pe spate, cu beregata sfîşiată, în vreme ce dobermanul intrase în pădure în căutarea altora.

– Nici urmă de omul pe care Bill l-a numit al-Hassan, observă imediat Peter. Ar putea fi tot în faţă.

– Dacă e singur, probabil că n-o să încerce nimic, spuse Randi cu mitraliera pregătită. Privi în jos şi zise cu blîndeţe: Cum se simte, Jon?

– Ajută-mă.

Peter rămase de pază, vînturînd arma în toate părțile, iar Randi îl ajută pe Jon să-l ducă pe Griffin la adăpostul copacilor, unde îl așezară pe un strat de frunze uscate.

– Așteaptă, Bill. Gîtuit de emoție, Jon se ghemui lîngă el. Încercă să-i zîmbească vechiului său prieten.

Peter se retrase în pădure, lîngă ei, atent la orice mișcare. Glasul lui Peter era blajin:

– Bill, nebun afurisit! Ce-ai crezut? Noi puteam să ne descurcăm.

– Nu... poți fi sigur. Îl trase pe Jon de guler. De data asta... puteai să fii ucis. Al-Hassan e acolo... pe undeva. Așteaptă întăriri. Plecați... plecați de-aici!

Îl ținea strîns, însă deodată îi apăru pe buze o spumă roz.

– Ia-o ușor, Bill. O să arunc o privire la rănile tale. O să fie bine...

– Rahat. Griffin zîmbi stins. Du-te la reședința lui... la Lake Magua. Oribil... oribil... Închise ochii, respirînd tot mai rar.

– Nu vorbi, spuse Jon neliniștit și-i rupse cămașa.

Bill deschise ochii.

– Nu e timp... Scuze pentru Sophia... Scuze pentru tot. Făcu ochii mari, de parcă ar fi privit într-un întuneric deplin.

– Bill! Bill! Să nu faci asta!

Ceafa cedă și capul îi căzu pe spate. Atins de aripa morții, chipul prietenos păru dintr-o dată mai tînăr, oarecum mai inocent. Trăsăturile ce se acomodaseră așa de ușor cu atîtea roluri diferite dispăruseră, scoțînd la iveală o osatură solidă, cu bărbia și pomeții proeminenți. Jon îl privea paralizat. Undeva, o pasăre începu să cînte. Insectele bîzîiau. Lumina soarelui răspîndea căldură printre copaci.

Smith trecu la treabă. Îi pipăi artera carotidă. Nimic. Înnebunit, puse mîna pe pieptul însîngerat. Dar acolo nu se simțea nici măcar o bătaie slabă. Se retrase, ghemuindu-se lîngă prietenul lui, copleșit de durere. Mai întîi Sophia, iar acum Bill.

Dobermanul apăru brusc. Se opri deasupra lui Bill, păzindu-l. Atinse cu laba capul lui Bill şi scoase un geamăt stins. Marty murmură ceva şi mîngîie spatele cîinelui. Smith îi închise ochii lui Bill şi ridică privirea.

– A murit.

– Trebuie să plecăm, Jon. Vocea lui Peter era blîndă, însă hotărîtă. Îi întinse o batistă colorată, scoasă dintr-o despărţitură a centurii de la uniforma de comando.

În vreme ce Jon îşi ştergea sîngele de pe mînă, Randi zise:

– Îmi pare rău, Jon. Ştiu că a fost prietenul tău. Dar în curînd vor veni mai mulţi aici.

Văzînd că Smith nu se ridică imediat, Marty spuse:

– Jon! Glasul lui era ascuţit. Să mergem. Mă sperii!

Smith se ridică şi se uită în jur la rulota avariată şi la cadavre. Răsuflă adînc, stăpînindu-şi mîhnirea şi furia. Îl mai privi o dată pe Bill Griffin. Victor Tremont avea de dat socoteală pentru multe. Se îndreptă spre pădure.

– Să ne întoarcem la maşină pe-aici.

– Bună idee.

Randi porni prima.

– Hai, Samson, îl chemă Marty.

Cîinele înălţă capul, apoi atinse umărul stăpînului său mort. Mîrîi gros şi îl îmboldi ultima oară pe Bill. Neprimind nici un răspuns, mai aruncă o privire de rămas-bun. Porni spre pădure, urmîndu-i pe ceilalţi.

Randi coti spre stînga. Cu paşi siguri, făcea cărare printre buruieni şi în jurul copacilor. Jon şi Marty mergeau în urma ei, iar Peter se legăna dintr-o parte în alta. Jon se uită la Marty.

– Ştii ceva despre rezidenţa de care vorbea Bill? De la Lake Magua?

– Acolo m-au legat cu lanţuri într-o încăpere.

– Ştii unde e?

– Sigur.

Deodată vocea lui Peter le acoperi vorbele.

– Inamic în spate. Vin după noi. Le dau eu de lucru. Fugiți!

– Nu fără tine! refuză Smith.

– Nu fi prost. Tu trebuie să-l termini pe Tremont. Îmi port singur de grijă.

Auzind zgomotul paşilor apropiindu-se printre copaci, marele doberman îşi opri înaintarea în salturi şi se întoarse lîngă Peter. Englezul îi vorbi încet cîinelui, apoi se uită înapoi la Smith.

– Plecați. Acum! Samson şi cu mine vă acoperim, ajutîndu-vă să cîştigați timp. Grăbiți-vă! Privi cîinele. Înțelegi comenzile cu mîna, băiete? Coborî mîna şi făcu o mişcare rapidă. Imediat, cîinele porni în goană printre copaci, în recunoaştere. Peter dădu din cap, mulțumit. Vezi, n-o să fiu singur.

– Are dreptate, admise Randi. Asta ar fi dorit şi Bill.

Preț de o clipă, Jon încremeni. Chipul său palid şi ochii de un albastru întunecat arătau amenințător în umbra din pădure. Trupul înalt, musculos, era încordat, gata să sară. Bill abia murise, iar acum Peter se oferea să rămînă în urmă, unde riscul de a fi ucis şi el era enorm. Jon se consacrase salvării de vieți omeneşti, nu răpirii lor. Iar acum, din cauza împrejurărilor, era prins în ceea ce părea să fie o capcană a morții fără speranță.

Se uită la fața ridată, bătută de vînturi a lui Peter şi la ochii pătrunzători care transmiteau un singur mesaj: *Pleacă. Lasă-mă singur. Asta o rezolv eu.*

Smith încuviință.

– În regulă. Marty, tu vii cu mine. Mult noroc, Peter.

– Corect.

Englezul se întorsese deja, cercetînd cu privirea pădurea din spate, de parcă întreaga lui viață se concentrase în acel moment. Jon îl mai privi o clipă. Apoi el, Marty şi Randi se depărtară în grabă printre copaci. În urma lor se auzi o salvă prelungă de armă, urmată de un țipăt de durere.

– Peter? Îngrijorat, Marty ridică glasul. Crezi că e rănit? N-ar trebui să ne întoarcem?

– Era mitraliera lui, îl asigură Jon, deşi nici el nu era sigur.

Marty dădu şovăitor din cap, amintindu-şi nesfîrşitele zile de contact prea apropiat cu englezul, de umorul caustic al lui Peter şi de obiceiurile lui iritante.

– Sper să ai dreptate. A... a început să-mi placă Peter.

Continuară drumul încrîncenaţi. Pădurea era liniştită acum, tulburată doar de cîte un foc sporadic de armă. Fiecare împuşcătură părea să-l străpungă pe Smith pînă în măduva oaselor. Apoi se aşternu tăcerea. Acum era chiar mai rău. Era posibil ca Peter să zacă într-o baltă de sînge pe undeva, în pragul morţii.

În cele din urmă, ieşiră pe o stradă liniştită, paralelă cu şoseaua 5. Serioşi şi prudenţi, îşi ascunseră armele sub haine, o luară la dreapta, apoi se întoarseră pe strada pe care Jon şi Randi parcaseră sub un arţar maşina închiriată.

Se despărţiră, apropiindu-se atenţi de vehicul. Însă prin preajmă era pustiu şi nimeni nu încercă să-i oprească. Marty scoase un oftat şi se sui pe bancheta din spate. Jon se instală la volan, Randi sări pe scaunul de lîngă el, cu mitraliera în poală, şi porniră spre artera principală. După o oră sosiră la aeroportul Oriskany-Utica, unde închiriară un avion uşor şi zburară către vasta sălbăticie a Parcului Naţional Adirondack.

43

Ora 3:02 p.m.
Lake Magua, New York

Uriaşa reşedinţă din bîrne a lui Victor Tremont se profila ameninţător printre copacii de jos. În spatele ei, o alee îngustă, pavată cu cărămizi, pătrundea adînc în pădure, venind dinspre un garaj supradimensionat din

cherestea. Trei bărbați înarmați pînă în dinți patrulau în zonă. În partea opusă a casei, un lac cristalin își întindea malurile pînă la pinii și arborii de esență tare ai pădurii. Deasupra pluteau nori mari, albi, iar razele lungi ale soarelui de după-amiază aruncau umbre întunecate pe pantele împădurite.

De pe o ridicătură de teren din pădure, chiar în spatele casei, Jon, Randi și Marty cuprindeau totul cu privirea. Stăteau întinși pe covorul gros de vegetație, sub pinii stufoși, examinînd atent amplasamentul casei și mișcările plictisite ale celor trei paznici.

– Sper că Peter n-a pățit nimic, zise îngrijorat Marty privind în față fără să știe exact la ce trebuia să se uite.

– Știe el ce face, Mart, îi răspunse Smith, care studia traseele santinelelor.

Apoi Jon se uită la Randi și-i văzu chipul concentrat asupra priveliștii de jos. Stătea întinsă alături de el și asculta. Ea îi adresă un zîmbet de simpatie.

După acest episod stînjenitor, își concentrară toți trei atenția asupra planului de a pătrunde în castelul montan al lui Tremont. Unul dintre paznicii plictisiți și obosiți înconjura clădirea din lemn la fiecare jumătate de oră, verificînd ușile și uitîndu-se superficial prin preajmă, cu o privire ce n-ar fi observat nimic dacă nu i-ar fi sărit în ochi. Al doilea bărbat ședea relaxat pe un scaun, fumînd și bucurîndu-se de soarele sfîrșitului de octombrie, cu o veche pușcă M-16A1 așezată în poală. Cel de-al treilea era instalat confortabil într-o camionetă parcată lîngă luminișul ce servea de heliport, la vreo cincizeci de metri în dreapta lor, ținînd pușca rezemată cu țeava în sus, alături de el.

– N-au avut de-a face cu intruși de mulți ani, presupuse Jon. Dacă or fi avut vreodată de-a face.

– Poate că nu e nimic de păzit, zise Randi. S-ar putea ca Griffin să ne fi mințit. Sau s-a înșelat.

– Nu. Ne-a salvat și știa că era pe moarte, stărui Smith. N-ar fi mințit.

– S-a mai întîmplat, Jon. Tu însuţi ai spus că a dat chix.

– Nu în asemenea măsură. Se întoarse către Marty: Cînd te-au încuiat aici, Mart, ce îţi mai aminteşti de împărţirea casei?

– Există o cameră de zi spaţioasă şi multe încăperi mai mici. O verandă însorită şi o bucătărie. Locuri de genul ăsta. M-au interogat într-o cameră de la subsol. În afară de un scaun şi un pat de companie, era goală şi, cînd m-am trezit, eram într-o încăpere dintr-un depozit de la subsol, legat cu lanţuri de un zid.

– Asta-i tot ce ne poţi spune? întrebă Randi.

– Nu mi-au dat un pliant turistic cu descrierea locului, zise el cu ţîfnă. Apoi făcu o grimasă. În regulă. Scuze. Ştiu că n-ai spus-o cu răutate. Păi, am văzut nişte oameni în halate albe, cum poartă doctorii. Cei mai mulţi aveau şi pantaloni albi. Suiau scările spre etajul doi, dar nu ştiu exact unde.

– Un laborator? se miră Randi.

– Un laborator *secret*. Jon vorbise cu voce joasă, dar emoţionată. Asta e – unul dintre lucrurile despre care Bill ne-ar fi putut vorbi. Un laborator secret pentru cercetare şi dezvoltare. Documentele privind experimentul făcut pe cele douăsprezece victime care au fost în războiul din Golf şi tot ce-au mai făcut ei trebuie să fie acolo. Probabil că din cauza asta nu apare nimic în computerul companiei Blanchard. N-au stocat nimic acolo.

– O fi vorba despre numele altei companii şi vreo parolă, opină Randi.

Jon spuse:

– Mai bine intrăm acolo şi aflăm exact. Marty, rămîi aici. E mai sigur. Dacă vezi sau auzi pe cineva, trage un singur foc ca să ne avertizezi.

– Poţi fi sigur de asta. Marty ezită, făcînd ochii mari, surprins. Nu pot crede c-am spus aşa ceva. Mai ales că am spus-o cu entuziasm. Ţinea strîns puşca de vînătoare în mîinile lui dolofane, dezgustat şi nervos. Luase altă pastilă

şi încă mai era stăpîn pe sine, însă efectul acesteia avea să dispară curînd.

Jon şi Randi hotărîră să aştepte pînă cînd paznicul îşi va încheia următorul rond şi să se ducă la cel din faţă să fumeze o ţigară. Apoi îl vor neutraliza pe cel din camioneta de lîngă luminişul din dreapta, unde soarele după-amiezei lăsa umbre lungi, răcoroase printre copacii înalţi.

Nu avură mult de aşteptat. După cîteva minute, unul dintre paznicii din faţă se ridică şi dispăru în spatele casei. Reapăru după zece minute, de astă dată ocolind latura îndepărtată a clădirii. Aruncă o privire superficială spre pădure şi prin preajmă. Trecu pe la camera monitoarelor de lîngă intrarea centrală din spate şi în cele din urmă se întoarse în faţă, la colegul lui.

Doar paznicul din camionetă rămase pe latura dinspre ei a masivei construcţii.

– Acum, zise Jon.

Se strecurară către luminiş mergînd printre pini. Nevăzut de colegii lui, paznicul din camionetă moţăia în căldura soarelui, prăbuşit pe scaunul şoferului.

– Vrei să te duci prin spatele camionetei, Randi? sugeră Jon. Îşi simţea pulsul bătînd în spatele urechilor. Eu o să te urmăresc de-aici şi te acopăr. Cînd ajungi acolo, îmi faci semn, iar eu o să-i distrag atenţia din partea asta. Dacă se scoală prea devreme şi te aude, îl dobor.

– O să flutur o batistă. Zîmbi scurt. Mă rog, de hîrtie. Se bucura că intra din nou în acţiune.

Cu inima zbătîndu-i-se în piept, se pierdu printre arbori pînă cînd ieşi din raza vizuală a lui Smith. El se ghemui în umbră, retrăgîndu-se în pădure. Cu pistolul pregătit, îl privea pe gardianul aţipit, aşteptînd. Trecură cinci minute. Apoi văzu o pată albă chiar în spatele camionetei. Paznicul se agită, se mişcă pe scaun, dar nu deschise ochii. Cînd omul se mai foi o dată, Jon porni în salturi direct spre vehiculul deschis, parcat printre copaci.

Însă chiar cînd Jon ajunse la jumătatea drumului spre luminiş, paznicul deschise brusc ochi. Înşfăcă puşca. Randi apăru în spatele lui. Părul ei deschis părea o coroană solară în jurul capului, iar chipul ei frumos era împietrit de concentrare. Trupul ei avea mobilitatea unei pisici sălbatice cînd goni fără zgomot spre camioneta decapotabilă, sări în fugă peste oblon, puse un picior pe bancheta din spate şi celălalt pe traversa mobilă, apoi îndesă ţeava mitralierei în ceafa paznicului. Jon rămase cu răsuflarea tăiată. Nu mai văzuse vreo femeie mişcîndu-se aşa.

Vocea ei era rece şi limpede:

– Lasă arma jos.

Gardianul ezită o secundă, de parcă îşi cîntărea şansele, apoi lăsă încet puşca pe scaunul de lîngă el. Întinse palmele pe coapse, la vedere, ca unul care ştia ce să facă atunci cînd era arestat.

– Decizie corectă.

Jon ajunse la camionetă şi luă arma paznicului. Îl duseră amîndoi la locul unde îi aştepta Marty. Cei trei lucrară rapid. Marty făcu fîşii din cămaşa gardianului. Jon şi Randi folosiră cureaua lui şi bucăţile de pînză ca să-i pună căluş în gură şi să-i lege mîinile şi picioarele. Imobilizat, incapabil să vorbească, omul zăcea pe un strat din ace de pin, aruncîndu-le priviri furioase.

Smith luă lanţul cu chei al gardianului.

– Cei doi din faţă nu se aşteaptă să fim în interior.

– Îmi place ideea. Randi dădu din cap, aprobînd planul.

El o privi puţin mai mult decît era nevoie, dar ea nu păru să-şi dea seama.

Marty oftă.

– Ştiu ce-o să-mi spuneţi: „Dacă vezi ceva, trage" Doamne, şi cînd te gîndeşti că pînă acum două săptămîni nu pusesem vreodată mîna pe o armă. Mă *degradez*.

Îl lăsară pe Marty clătinînd din cap în vreme ce păzea santinela redusă la tăcere şi coborîră povîrnişul spre o intrare

laterală din spatele casei. Aroma pinilor era intensă, dar oarecum grețoasă.

Randi stătea de pază, iar Jon găsi cheia potrivită şi descuie uşa. Pătrunseră cu prudență într-un hol mic, luminat de razele soarelui ce pătrundeau printr-o lucarnă, mai strălucitoare la capătul îndepărtat al unui culoar. Uşi închise se înşirau de o parte şi de alta şi se simțea slab mirosul trabucurilor bune. Se îndreptară spre a doua sursă de lumină.

– Ce-i asta? Randi rămase nemişcată, cu pantofii de sport lipiți de podeaua din lemn.

Smith dădu din cap.

– N-aud nimic.

Ea încremenise acolo, cu chipul încordat.

– A dispărut. Orice zgomot o fi fost, nu-l mai aud acum.

– Mai bine verifică toate uşile.

Ea o luă pe o latură, iar el pe cealaltă. Încercară toate clanțele.

– Încuiate.

Jon dădu din cap.

– Par să fie camere de oaspeți sau birouri.

– Mai bine le lăsăm pe mai tîrziu, hotărî Randi.

Trecură pe lîngă o scară ce urca la un nivel mai sus şi se întoarseră. Nu vedeau nimic deasupra palierului. Continuară drumul, ascultînd. Aroma de trabuc deveni mai intensă. Cu nervii încordați, Jon se uita în toate părțile. Se opriră într-un tîrziu în fața intrării lambrisate într-o vastă cameră de zi, cu mobilă rustică din lemn şi piele, lustre din bronz şi lemn şi mese joase de lemn. Trebuia să fie încăperea mare pe care o descrisese Marty. Vizavi se afla un perete de sticlă prin care lumina soarelui se revărsa înăuntru. Mai era acolo şi un enorm şemineu în care scînteiau cărbunii ce domoleau frigul de octombrie. Peretele de sticlă avea vedere spre lac, printre arborii stufoşi, iar în mijloc se vedea o uşă dublă ce se deschidea spre o verandă acoperită.

Fără o vorbă, perechea traversă încăperea, se opri lîngă uşa dublă şi se uită pe verandă. Dincolo de ea, pe pajiştea din stînga, se aflau ceilalţi doi paznici, şezînd relaxaţi pe scaune, fumînd şi sporovăind, cu armele pe genunchi. Priveau spre valea unde culorile toamnei presăraseră peste arborii de esenţă nuanţe de auriu şi roşu printre pinii verzi. Randi se uita la santinele.

– Sînt ţinte perfecte, murmură ea.

– Idioţi leneşi. Îşi închipuie că, dacă Tremont e plecat, pot face tot ce vor.

– Dacă trebuie să tragem, şopti Randi, eu îl ochesc pe cel din dreapta, iar tu pe cel din stînga. Cu puţin noroc, or să se predea.

– Asta şi vrem. Smith era de acord. Începea să se obişnuiască să lucreze cu ea. De fapt, chiar îi plăcea. Numai de-ar reuşi să supravieţuiască... Să mergem.

Deschiseră uşa şi ieşiră pe verandă, în vreme ce paznicii vorbeau şi fumau liniştiţi. Soarele ardea fără milă. Jon îşi aţintise privirea asupra paznicilor care stăteau exact sub ei, fără să bănuiască nimic.

Gardianul mai înalt aruncă ţigara în iarba de pe pajişte şi se ridică.

– E timpul să mai fac un tur.

Înainte ca Jon sau Randi să se poată mişca, omul îi văzu.

– Bob! strigă el alarmat.

– Lăsaţi armele jos! comandă Jon.

Vocea lui Randi era încordată:

– Încet. Să nu faceţi vreo greşeală.

Cei doi încremeniră. Unul era în picioare, dar întors doar pe jumătate spre ei, iar celălalt de-abia se ridica de pe scaun. Nici unul nu avea arma îndreptată spre Jon şi Randi, pe cînd ei îi aveau în cătarea armelor. Era o ambuscadă-surpriză ce reuşise şi nu exista nici o îndoială că, dacă nu ţineau să se sinucidă, gardienii erau nevoiţi să facă exact ce li se spusese.

– Rahat, mormăi unul din ei.

*

Era o linişte desăvîrşită atunci cînd Jon îi încuie pe cei trei gardieni legaţi într-o anexă din spatele garajului. În apropiere, Marty rămăsese în umbră, în vreme ce Randi nu se vedea, dusă să supravegheze mişcările din casă. Pe faţa rotundă a lui Marty se citea îngrijorarea, iar ochii lui verzi aveau o privire întunecată, de parcă s-ar fi aflat într-o lume despre care nu dorise niciodată să afle ceva. Corpul lui rotofei părea abandonat în pantalonii largi şi sacou. Ridică ochii spre Jon.

– Vrei să rămîn aici? întrebă el de parcă ar fi cunoscut răspunsul.

– E mai sigur, Mart, şi avem nevoie de cineva care să stea de pază. Nu ştiu ce-o să găsim în laborator. Dacă se întîmplă ceva cu noi, tu ai şansa să scapi fugind în pădure.

Marty încuviinţă cu un aer grav. Degetele i se încleştară pe armă, tînjind parcă după tastatura unui computer.

– E-n regulă, Jon. Ştiu că o să te-ntorci după mine. Mult noroc. Şi dacă văd ceva – zîmbi curajos – al naibii să fiu dacă nu trag o dată.

Smith îl bătu pe umăr în chip de încurajare. Marty atinse mîna lui Jon.

– O să fie în regulă. Nu-ţi face griji pentru mine. Mai bine du-te.

Cu armele în mîini, Jon şi Randi se întîlniră lîngă uşa laterală pe care intraseră mai devreme. Se priviră lung şi un fel de recunoaştere trecu printre ei. Apoi Jon întoarse capul, iar Randi se trezi întrebîndu-se neliniştită ce se întîmplase cu ea.

Ajunşi înăuntru, se opriră la picioarele scării din holul cel lung. De afară nu se auziseră împuşcături şi ei sperau că, oricine-ar fi lucrat sus, nu ştia că gardienii fuseseră neutralizaţi şi casa fusese ocupată. Rostul acestui atac secret era să obţină ceea ce doreau – cît mai repede şi eficient – şi să plece vii şi nevătămaţi.

Urcară precaut treptele, ocoliră palierul şi merseră mai departe. În apropierea etajului doi era tot linişte.

Apoi văzură de ce. O uşă groasă de sticlă, cu panouri grele din geam pe fiecare parte, era situată într-un intrînd dintr-un holişor. Dincolo de uşă se afla un laborator vast, puternic luminat, cu birouri şi nişe de-a lungul pereţilor. Pe o latură se vedea ceea ce părea a fi o „cameră sterilă", destinată experimentelor ce necesitau o atmosferă purificată de agenţi de contaminare. În alt spaţiu se afla un microscop electronic. Toate laboratoarele lăsau aceeaşi impresie – ordine atenuată de un aer de haos controlat ce venea de la hîrtii, eprubete, lămpi Bunsen, pahare de laborator, retorte, microscoape, fişete, computere, frigidere şi toate celelalte accesorii atît de necesare oamenilor de ştiinţă în munca lor de descifrare a necunoscutului. Laboratorul din faţa lor avea în plus şi ceea ce părea să fie un spectrometru pentru secolul viitor.

Dar ceea ce-i atrase privirea lui Jon, ceea ce îi dădu o senzaţie de leşin şi un fior de triumf era o uşă masivă din mijlocul unuia din pereţi, marcată cu orbitorul triunghi roşu – simbolul riscului biologic. Era uşa ce ducea spre o instalaţie a unui laborator de Nivel Patru. Un secret laborator de Nivel Patru.

– Eu văd patru oameni, şopti Randi.

Jon vorbi calm:

– E timpul să ne prezentăm.

Împinseră uşa cu armele îndreptate înainte.

44

Doi dintre tehnicieni ridicară privirea. Cînd văzură armele, frica li se întipări pe chipuri. Unul din ei gemu. Ceilalţi doi ridicară ochii şi se albiră la faţă. Fără să scoată o vorbă, Jon şi Randi atraseră atenţia tuturor.

– Nu trageţi! imploră bărbatul mai vîrstnic.

– Vă rog, am copii! zise cea mai tînără dintre femei.

– Nimeni n-o să păţească nimic dacă răspundeţi la întrebări, îi asigură Smith.

– Aşa este, întări Randi şi îndreptă ţeava armei spre ceea ce părea o mică sală de aşteptare, dincolo de laborator. Să mergem acolo şi să purtăm o discuţie deschisă şi prietenească.

Cei patru tehnicieni în uniforme albe intrară în şir indian în cameră şi, cînd li se spuse, se aşezară pe scaune în jurul mesei. Aveau vîrste cuprinse cam între douăzeci şi cinci şi patruzeci şi cinci de ani, cu aerul unor oameni care lucrau după un program regulat. Nu erau cercetători cu feţe palide şi priviri rătăcite care îşi petreceau săptămîni la rînd în laboratoare atunci cînd lucrau la un proiect. Erau oameni obişnuiţi, cu verighete pe mîini şi fotografii de familie pe mesele de lucru. Tehnicieni, nu oameni de ştiinţă.

Cu excepţia celei mai vîrstnice dintre cele două femei. Ea avea părul cărunt, tuns scurt şi purta un halat alb, lung peste hainele de stradă. Tăcuse pînă atunci, atentă din clipa în care intraseră ei. Un fel de cercetător sau supraveghetor.

Fruntea înaltă a bărbatului mai vîrstnic şi chel era acoperită de transpiraţie. Nu-şi luase privirea de la arme, dar acum ridică ochii spre Randi.

– Ce doriţi?

Glasul îi tremura.

– Mă bucur că ai întrebat, răspunse ea. Vorbiţi-ne despre virusul de maimuţă.

– Şi despre serul care se întîmplă să vindece un virus la oameni, adăugă Jon.

– Ştim că a fost adus din Peru, acum doisprezece ani, de Victor Tremont.

– Mai ştim şi despre experimentele făcute pe doisprezece soldaţi care au fost în războiul din Golf.

Randi întrebă:

– De cît timp aveţi serul?

– Şi cum s-a declanşat epidemia?

Auzind tirul rapid al întrebărilor, femeia mai vîrstnică făcu o grimasă. Privirea ei deveni sfidătoare.

– Nu ştim despre ce este vorba. N-avem nici o legătură cu vreun virus de maimuţă ori ser.

– Atunci ce lucraţi aici? întrebă Randi.

– Mai mult antibiotice şi vitamine, răspunse supraveghetoarea sau ce o fi fost ea.

Smith zise:

– Atunci ce rost are secretul? Izolarea? Laboratorul ăsta nu apare în nici unul dintre documentele de la Blanchard.

– Noi nu aparţinem de Blanchard.

– Atunci pentru cine faceţi antibiotice şi vitamine?

Supraveghetoarea roşi, iar ceilalţi păreau din nou înghesuiţi. Femeia vorbise mai mult decît ar fi vrut.

– Nu vă pot spune asta! replică ea.

Randi interveni:

– Bine. Atunci o să ne uităm în dosarele voastre.

– Sînt în computer. Doar directorul şi doctorul Tremont au acces la ele, noi nu. Cînd se vor întoarce, vă vor termina şi vor pune capăt acestei...

Furia lui Jon creştea. Fie că ştiau sau nu, oamenii aceia contribuiseră la uciderea Sophiei.

– Nimeni n-o să se întoarcă prea curînd. Sînt prea ocupaţi cu obţinerea de medalii, iar cei trei paznici ai voştri sînt morţi afară, minţi el. Vreţi să vă duceţi lîngă paznici?

Supraveghetoarea se încruntă la el, tăcînd cu obstinaţie. Randi încerca să-şi stăpînească mînia.

– Poate vă imaginaţi că, fiindcă am fost politicoşi pînă acum, n-o să vă ucidem. Aveţi dreptate, probabil că n-o s-o facem. Noi sîntem oameni buni. Dar, adăugă ea înveselită, pentru mine nu-i o problemă să vă provoc dureri însemnate. Greşeli se mai fac. Am vorbit clar?

Asta le atrase atenţia. Cel puţin celorlalţi trei. Se grăbiră să dea din cap.

– Bine. Acum, care dintre voi o să ne spună numele companiei pentru care lucraţi şi parolele din computer?

– Şi, adăugă Smith privind-o pe supraveghetoare, de ce vă trebuie un laborator de Nivel Patru pentru antibiotice şi vitamine?

Supraveghetoarea păli şi mîinile începură să-i tremure, dar se uită şi mai urît la ceilalţi trei, pentru a-i intimida. Însă bărbatul mai scund şi mai vîrstnic o ignoră.

– Nu face asta, Emma. Vocea lui suna stins, dar omul era hotărît. Nu mai conduci tu aici. Ei o fac. Se uită la Jon. De unde ştim noi că n-o să ne ucideţi oricum?

– N-aveţi de unde. Dar puteţi fi siguri că sînt mari şanse ca, dacă va fi cineva rănit, asta se va întîmpla acum. Mai tîrziu o să fim prea ocupaţi cu Victor Tremont.

Bărbatul în vîrstă îl privi atent. Apoi dădu solemn din cap:

– O să vă spun eu.

Jon se uită la Randi.

– Acum, situaţia fiind sub control, o să-l aduc pe Marty.

Ea încuviinţă cu un gest scurt. Cu mitraliera îndreptată spre cei patru tehnicieni, Randi se gîndi la Sophia. Era foarte aproape de asasinii surorii ei. Îi va pune să plătească. indiferent ce va trebui să facă.

– Vorbeşte, îi zise ea tehnicianului vîrstnic. Vorbeşte repede.

Marty şedea cu spatele sprijinit de un copac din apropierea anexei în care erau închişi cei trei paznici, cu arma de vînătoare în poală. Fredona. Părea să studieze razele de soare ce dansau cu scînteieri de lumină aurie printre arbori. Aşa cum şedea, cu picioarele lui scurte întinse peste acele de pin, cu gleznele una peste alta, părea un drăcuşor dintr-un basm de demult, fără nici un fel de probleme. Dacă nu-i observai ochii. Spre ei îşi îndreptase atenţia Smith, apropiindu-se în

tăcere, prudent. Ochii verzi aveau aproape culoarea smaraldului şi privirea lui era neliniştită.

– Ceva probleme?

Marty sări în sus.

– Ce naiba, Jon! Data viitoare să faci mai mult zgomot. Îşi frecă ochii de parcă îl dureau. Sînt bucuros să raportez că n-am văzut, nici auzit pe nimeni. Şi în baracă a fost linişte. Dar ăia trei nici nu pot face mare lucru acum, fiindcă i-am legat fedeleş. Totuşi, nu cred că sînt potrivit pentru pază. Prea plictisitor şi prea mare răspundere, în sensul rău.

– Înţeleg problema. Ai prefera să faci pe detectivul la un computer?

Marty se înveseli brusc.

– În sfîrşit. Sigur că da!

– Hai să mergem în casă. Vreau să-mi cauţi nişte dosare ale lui Tremont.

– Aha, Victor Tremont. Cel din spatele întregii afaceri. Marty îşi frecă mîinile.

Ajunşi înăuntru, treceau pe lîngă şirul de uşi încuiate cînd Smith auzi un zgomot. Erau cam în acelaşi loc de pe coridor unde i se păruse lui Randi că aude ceva. Jon se opri şi-l prinse pe Marty de braţ.

– Nu te mişca. Ascultă. Ai desluşit ceva?

Rămaseră pe loc, întorcînd încet capetele încolo şi încoace, ca şi cum simpla mişcare le-ar fi îmbunătăţit auzul.

Jon se întoarse.

– Ce-a fost asta?

Marty se încruntă.

– Cred că strigă cineva.

Zgomotul se auzi din nou. Era o voce, dar înăbuşită şi depărtată. Un glas de bărbat.

– Aici e.

Jon îşi lipi urechea de o uşă. Părea să fie mai groasă, mai masivă decît celelalte şi era încuiată cu cheia. Cineva striga în capătul opus al încăperii, dar se auzea slab.

– Deschide uşa! zise Marty.
– Dă-mi puşca.
Trase un glonţ şi broasca sări din lăcaş. Din laboratorul de deasupra lor se auziră ţipete de groază, dar uşa se deschise. Cei doi intrară cu băgare de seamă. Dădură aproape imediat de a doua uşă. Smith mai trase o dată şi o deschise, apoi pătrunseră într-o cameră de zi vastă, frumos mobilată. Pe sub o arcadă se intra într-o bucătărie, urma o sufragerie elegantă, un bar cu chiuvetă şi un coridor care ducea probabil spre dormitoare. Zgomotul, auzindu-se acum ca un strigăt clar, venea dinspre coridor.
– Rămîi aici şi acoperă-mă, Mart.
Marty nu se obosi să protesteze.
– Bine. O să fac ce pot.
Cînd Jon intră prudent pe coridor, cel care strigase trebuia să fi auzit destul de bine ca să-şi dea seama că venea cineva spre el. În spatele celei de-a treia uşi începură să se audă bubuituri.
Jon apăsă pe clanţă. Era încuiată.
– Cine-i acolo? strigă el.
– Mercer Haldane! răcni vocea înfuriată. Eşti de la poliţie? L-aţi prins pe Victor?
– Dă-te înapoi, strigă iarăşi Jon.
Pentru încuietoarea simplă folosi pistolul. Uşa se deschise brusc, iar în cadrul ei apăru un bărbat vîrstnic, scund, cu o coamă de păr alb nepieptănat, cu sprîncene groase şi albe, bărbierit, dar cu o expresie de iritare, care şedea într-un fotoliu în ceea ce părea să fie dormitorul stăpînului casei. Avea cătuşe şi gleznele legate de perete, însă fără căluş în gură.
– Cine dracu' eşti? întrebă bătrînul.
– Locotenent-colonel Jonathan Smith, medic militar. Cineva pe care oamenii voştri au încercat să-l ucidă.
– Să-l ucidă? De ce, pentru numele... Bătrînul se opri. A, da, Victor. Ştiam că era îngrijorat din cauza unui...

medic militar, cum zici. Nu-mi spune: eşti de la ICB? Sau AAM?

– De la ICMBIASU.

– Fort Detrick, sigur. Deci l-ai prins pe ticălos?

– Asta încercăm să facem.

– Ar fi bine s-o faci mai repede. Primeşte afurisita aia de medalie la ora cinci. Probabil că banii îi va lua după cîteva minute şi nu-ţi mai spun unde-o să fie pe la ora şase. Foarte departe de-aici, după cum îl cunosc eu.

– Atunci ai face bine să ne-ajuţi.

– Cere-mi orice.

– Crezi că el a declanşat epidemia?

– Sigur că el. Eşti idiot? De aia m-a încuiat aici. Ce nu ştiu e cum a făcut-o.

Jon dădu din cap.

– Normal. Ai grijă. O să trag în lanţul de la picior.

Mercer Haldane gemu de frică. Apoi ridică din umeri.

– Sper că ţinteşti bine. Am de gînd să trăiesc pînă cînd o să-l îngenunchez pe Victor.

Smith trase în lacătul de pe lanţ şi-l ajută pe bătrîn să se ridice.

– Celălalt asociat al meu e în laborator. Încercăm să găsim documentele cercetării lui Tremont.

– Dosarele ilegale trebuie să fie ascunse. Am încercat şi eu să dau de ele.

Jon îl bătu pe Marty pe spate.

– N-ai avut arma mea secretă.

Cînd Jon şi Marty intrară în laborator împreună cu bătrînul scund, cu faţa roşie de furie sub claia de păr alb, Randi îi aştepta. Îi încuiase pe cei patru tehnicieni în sala de şedinţe.

– Ce-au fost împuşcăturile alea? Am fost în pragul infarctului.

Jon îl prezentă pe Mercer Haldane şi întrebă:

– Ce ți-au spus tehnicienii?

– Lucrează pentru Tremont și Asociații. Parola din computer e „Hades“.

Marty porni direct spre cel mai apropiat computer, cu Haldane în urma lui. Chipul lui Marty era aproape relaxat, era atît de fericit că se întorsese într-o lume pe care o înțelegea. Fără să se uite la Haldane, îi întinse pușca de vînătoare, își dezmorți degetele și se apucă de treabă. Haldane trase un scaun și se așeză lîngă el. Jon îl urmă și luă arma de la fostul președinte al companiei. Nu avea de gînd să-i acorde încredere.

Smith îi explică în șoaptă lui Randi:

– Mercer Haldane e fostul președinte și director executiv de la Blanchard. Săptămîna trecută, Tremont l-a obligat să demisioneze și a preluat controlul.

– Cum a putut face asta?

– El zice că e vorba despre clasicul șantaj. Dar eu cred și că a fost cumpărat. Un procentaj din Proiectul Hades. Așa a numit Tremont proiectul referitor la virus și ser. L-a ținut ascuns de Haldane și Blanchard mai bine de zece ani.

– Un nume perfect pentru teroarea pe care o provoacă. Ce ți-a mai spus?

– Cam tot ce ne-am închipuit noi. Tremont a găsit virusul în Amazonia peruviană și l-a adus la Blanchard, împreună cu un tratament primitiv al băștinașilor: sîngele maimuțelor care supraviețuiseră bolii, plin cu anticorpi de neutralizare. Unii indieni de-acolo beau sîngele și scapă mulți în fiecare an. Tremont și-a format o echipă secretă, cu banii și personalul companiei, iar cea mai mare parte a lucrărilor au făcut-o aici, izolînd virusul și producînd antiserul prin clonarea genelor care creau anticorpii. Apoi ticălosul a folosit enzimele ADN-ului ca să introducă mutații subtile în viruși pentru a-i face toxici după perioade tot mai scurte.

– Asta-i tot ce-a putut să-ți spună? Era dezamăgită.

– Da. Şi că e sigur că Tremont a declanşat cumva epidemia asta.

Un strigăt furios răsună în laborator:

– Inutil! Nu e nimic aici!

Marty se încruntă către Haldane şi spre sala de şedințe unde fuseseră încuiați cei patru tehnicieni.

– Nu e nimic în dosarele firmei Tremont şi Asociații. Sînt doar informații fără valoare despre antibiotice, vitamine şi fixativ pentru păr! Tehnicianul ăla ne-a mințit.

– Nu, interveni Haldane. Aşa e Victor. Asta-i o companie fictivă. Oamenii ăia sînt tehnicieni. I-a folosit, dar nu le-a spus nimic. Ei cred că lucrează pentru Tremont şi Asociații. Parola „Hades“ e o idee a lui, ca să-şi bată joc de oricine i-ar accesa computerul.

Jon dădu din cap.

– Se potriveşte cu personajul care a fost în stare să facă un experiment pe oameni în războiul din Golf. Dar documentele reale trebuie să fie pe-acolo, pe undeva, Mart. Continuă căutarea. Trebuie să aflăm.

Marty părea descurajat. Efectul medicamentului nu dispăruse încă.

– O să încerc, Jon. Numai că am mare nevoie de...

Auziră deodată un zgomot venit de-afară. Ca o echipă experimentată, Jon şi Randi se repeziră la fereastră. Pe drumul de munte se apropia o maşină, iscînd un nor de praf. Smith intră în alertă.

– Mart! Haldane! Aveți grijă de tehnicienii ăia!

Jon şi Randi traversară în fugă laboratorul, ieşiră pe uşă şi coborîră pînă pe palier. Unul lîngă altul, se întinseră pe burtă într-un loc de unde puteau vedea cine trece pe coridor venind dinspre camera de zi sau dinspre uşa laterală. Randi se uită la Jon, la ochii lui de un albastru atît de intens, la fața

lui lată cu bărbie proeminentă, la părul negru pieptănat pe spate. Chipul lui avea o expresie dură.

– Acum ce facem?

– O să aflăm curînd.

Nu se uită la ea. Nu trebuia. Îi simțea prezența ca pe a unui prieten de nădejde.

Două portiere de mașină se închiseră. Pași repezi se apropiară de cabană. O voce vorbi iute, șoptit.

45

Ora 3:32 p.m.
Lake Magua, New York

Pași repezi, ușori traversară fără zgomot coridorul dinspre ușa din spate.

– Ce... începu Randi.

Înainte ca Jon să răspundă, dobermanul uriaș, Samson, apăru în capătul scării. Ridică privirea spre palier, își dezveli colții și încordă mușchii, pornind la atac.

Smith se ridică în picioare, ascunzînd pistolul la spate.

– Samson, jos!

Derutat, cîinele lăsă capul jos. Jon repetă comanda și, deodată, animalul păru să-l identifice drept unul dintre „prietenii" pe care Bill Griffin îl pusese să-i miroasă sub rulotă. Se lăsă încet pe podea, cu privirea ațintită spre el.

Jon ridică glasul. Ardea de nerăbdare.

– Peter?

Zveltul ex-ofițer SSA ieși la iveală, purtînd același trenci închis cu nasturi peste uniforma neagră de comando.

– Cine altul? Doar nu credeți că Samson ar fi trecut la inamic, nu? El și dobermanul urcară treptele.

Randi sări în picioare.

– Nici să nu te gîndeşti la asta. Mă bucur că te văd, Peter.

Smith zîmbi cu gura pînă la urechi. Preţ de o clipă arătă cu zece ani mai tînăr.

– Am fost îngrijoraţi.

– Nu sînt paznici afară. E opera voastră?

Jon încuviinţă:

– Da. Cred că toţi ceilalaţi sînt la ceremonie.

Randi completă:

– În afară de patru laboranţi pe care i-am închis într-o încăpere. Şi de fostul preşedinte de la Blanchard, care îl ajută pe Marty la computer.

Randi se opri, uitîndu-se, ca şi Jon, la braţul stîng a lui Peter, care atîrna inert. Sîngele se uscase pe încheietură şi pe palmă, sub mîneca lungă a trenciului.

– Eşti rănit! Cît de rău? Lasă-mă să mă uit, îi ordonă Jon.

– O nimica toată.

– Pe naiba! Vino sus şi scoate-ţi haina.

Ţinu uşa laboratorului deschisă, iar Peter oftă şi urcă scările cu Samson alături.

– Marty! strigă Randi cînd intrară. Peter e aici.

Marty se ridică de pe scaun. Un zîmbet de bun-venit îi lumină chipul dolofan. Englezul îi surîse şi el. Se uitară unul la altul cîteva clipe. În cele din urmă, Peter spuse:

– Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea, băiete. Aminteşte-ţi că bătrînul a trecut prin necazuri mai mari decît ăsta, pe mai multe continente decît vrea să numească. Acum întoarce-te la treabă.

Glasul lui avea un ton afectuos. Ochii verzi ai lui Marty scînteiară. Dădu scurt din cap şi se aşeză. În timp ce-i vorbea lui Mercer Haldane despre Peter, dobermanul apăru lîngă el. Marty îl bătu uşor pe spate, iar cîinele gemu încet şi se aşeză obosit la picioarele lui.

Englezul îi spuse calm lui Jon:

– Nu face atîta caz. Nu mai sîngerez. Mă vindec pînă să ajung la doctor.

– Eu *sînt* doctor, englez smintit! Poate că în rest funcționezi, dar memoria ți-a pierit.

Peter făcu o strîmbătură și rezemă mitraliera de o bancă din laborator. Jon îl ajută să-și scoată trenciul. Pe dedesubt avea doar pantalonii de uniformă și centura cu diagonală. Pieptul era gol. Gloanțele îl loviseră în tors și braț. Înfășurase cîteva fîșii de pînză în jurul rănilor.

Pe cînd Peter le desfăcea, Randi îl scoase pe tehnicianul mai vîrstnic din sala de ședințe. Acesta aduse o trusă completă de prim-ajutor. Glonțul din partea superioară a pieptului, sub axilă, intrase în carne pe lîngă o coastă. Părea să fi rupt osul, dar nu atinsese nimic vital. Rana de la braț era ca un tunel ce străbătea mușchiul. Sîngerarea nu încetase. Jon spălă rănile, aplică antibiotice, le bandajă din nou și insistă ca Peter să ia măcar o aspirină. Smith îi spuse:

– Trebuie să mergi la spital, însă deocamdată o să stai așa.

– Sînt ca și nou, declară Peter. Spuneți-mi ce-ați aflat.

– Sîntem aproape siguri că aici și-au făcut treaba Tremont și asociații lui. Marty și Haldane încearcă acum să spargă codurile de acces. Tremont l-a înlăturat pe Haldane săptămîna trecută. Șantaj, zice el, dar eu bănuiesc că a acceptat un procentaj din miliardele pe care-or să le facă ei toți. Apoi a început să-l mustre conștiința.

– Ar fi bine dacă mai mulți oameni ar fi mustrați de conștiință, remarcă Peter. Putem vedea ce progrese au făcut?

– Absolut nimic. Randi clătină din cap, descurajată. Marty e încă sub efectul pastilei și are dificultăți cu găsirea parolei de acces. Sistemul ăsta nu e conectat la serverul de la Blanchard, așa că Haldane a încurcat-o.

Randi se aplecase peste Marty și Mercer Haldane, în timp ce Marty manipula tastatura, iar Haldane ședea alături, intrepretînd ceea ce apărea pe ecran.

– Spune-i băiatului, zise Peter gemînd, de parcă simplul

efort de a vorbi îi zgîndărea rănile, că ar face bine să se grăbească. Samson şi cu mine am rănit duşmanul, dar nu l-am scos în nici un caz din luptă. Arabul pe care l-am văzut în munţi pare să fie şeful, cum zicea Griffin. A scăpat neatins, el şi cel puţin doi oameni. Ceilalţi n-or să fie activi prea curînd, dacă vor mai fi vreodată.

– E posibil să te fi urmărit? dori să ştie Randi.

– Nu cred. Dar s-ar putea să decidă pînă la urmă că Griffin sau Marty ne-au informat despre locul ăsta şi că sîntem aici. Ar putea sosi cu întăriri în orice clipă.

Jon spuse:

– Ai auzit, Mart?

– Am încercat tot ce ştiu, zise Marty ţîfnos. Acum vreau să stabilesc o legătură nedetectabilă a computerului meu, ca să-mi pot folosi programele. Mai lasă-mă cîteva secunde.

Atît îmbufnarea, cît şi repeziciunea vorbelor lui arătau că efectul pastilei era pe terminate, iar ei aşteptară cît mai răbdători posibil.

– Ar fi bine să coboare cineva să stea de pază, îşi dădu seama Smith. Nu tu, Peter.

– Se poate duce Samson. E un observator mai atent decît oricare dintre noi.

În vreme ce Peter trimitea cîinele afară, Marty strigă:

– Sînt conectat!

– Slavă Domnului! exclamă Randi entuziasmată.

– În regulă, hai să începem căutarea companiei care operează cu acest computer. Marty folosi tastatura, iar pe ecran începură să apară permutări, prea repede pentru a fi văzute. În cele din urmă apărură sigla şi numele lui Blanchard Pharmaceuticals, Inc.

– Asta înseamnă că Victor a înregistrat aparatul pe numele nostru, iar noi plătim pentru el, zise Haldane. Un sistem suplimentar de computere, nejustificat, e unul dintre elementele pe care le-au găsit revizorii contabili şi n-au putut da de urma nici unui program de cercetare autorizat.

Marty îşi mişca degetele pe tastatură. Pe ecran continuau să licărească diverse combinaţii. Pînă la urmă apăru un nume: VAXHAM Corporation.

– Ce dracu' e VAXHAM? se miră Haldane.

Marty se aplecase, concentrat. Bătu pe tastatură VAXHAM şi pe ecran apăru o serie lungă de fişiere. Unul era botezat „Rapoarte de laborator". Intră în el şi dădu rapid înapoi intrările datate pînă la prima: 15 ianuarie 1983.

Jon se uită peste umărul lui.

– Oho, şopti el. Un raport despre prima cartografiere restrînsă a enzimelor virusului de maimuţă din Peru! Acum am găsit ceva. Smith îşi trase un scaun. Studie harta restrînsă şi o compară în minte cu cea a virusului care o omorîse pe Sophia şi pe care o examinase la ICMBIASU. Fluieră prelung şi ridică privirea. Nici o surpriză, dar avem în sfîrşit o confirmare. Sînt aproape identici – de fapt, ar putea fi identici. Virusul de maimuţă şi cel care omoară oameni sînt unul şi acelaşi.

Randi răbufni mînioasă:

– Victor Tremont a ştiut asta tot timpul.

În dreptul fiecărui an apărea un rezumat al descoperirilor tehnice în legătură cu virusul şi serul. Ele arătau o constantă reducere a timpului de incubaţie la nivelul victimelor înainte de ultima criză fatală şi o creştere continuă a eficienţei serului în stadiul virulent – cel puţin în culturile de microorganisme şi mai tîrziu la maimuţe. O nouă confirmare a bănuielilor pe care le aveau ei. Dar Marty nu putea găsi date despre experimentele din Irak, nici despre modul cum se răspîndise virusul în lume ca o epidemie din îndepărtatul Peru – sau de la Victor Tremont şi a sa VAXHAM Corporation.

– Ultimul fişier e blocat de o parolă, anunţă Marty. Apoi zîmbi dispreţuitor. Idioţi îngîmfaţi, cred că-l pot împiedica pe Zellerbach Magicianul!

Ridică mîinile, ca un pianist la concert şi atacă tastatura. Folosindu-şi programul, produse pe ecran o desfăşurare

frenetică de cuvinte caleidoscopice, întrebări, comenzi şi imagini. Totul dură cîteva secunde.

– Asta-i! chicoti Marty. Ce absurdă banalitate.

O singură propoziţie scurtă apăru pe ecran: *Acasă la Lucifer.*

– Hades, oftă Jon.

– Oamenii, zise Marty cu infatuare, sînt lipsiţi de imaginaţie şi previzibili.

Bătu parola. Primele documente erau nişte tabele financiare minuţioase şi rapoarte rezumate, acoperind fiecare an, din 1989 pînă în prezent. Exista şi o listă a acţionarilor companiei: Victor Tremont, cu 35 de procente, şi George Hyem, Xavier Becker, Adam Cain şi Jack McGraw, cu cîte 10 procente fiecare.

Cu o acuitate sporită, Marty văzu imediat legătura:

– VAXHAM. Împreună cu Tremont, e un acronim al primelor prenume şi ultimelor nume: Victor, Adam, Xavier, Hyem şi McGraw, cu un A în plus, ca să pară un cuvînt.

– Ăştia sînt cîţiva dintre cei mai buni oameni ai companiei.

Haldane era înspăimîntat.

– Toţi sînt şefi de departamente, iar McGraw se ocupă de securitate. Nu-i de mirare că au scăpat atîta vreme.

Apăreau şi deţinătorii importanţi de acţiuni: generalul maior Nelson Caspar şi generalul-locotenent (r) Einar Salonen.

– Asta-i legătura cu armata, i se adresă Randi lui Jon. Dădu din cap dezgustată.

– Şi guvernul e prezent, adăugă Haldane furios. Nancy Petrelli. E secretar de stat la Sănătate şi Asistenţă Socială. Şi mai e şi congresmanul Ben Sloat.

Marty continua să caute.

– Astea par să fie statistici anuale cu privire la mersul proiectului. Rapoarte ale operaţiunilor, bănuiesc. Făcu o pauză. Aici sînt date despre livrări de antibiotice.

Jon şi Haldane se apropiară. Haldane era surprins.

– Astea sînt antibiotice Blanchard. Toate. Şi cifrele par să fie livrările noastre totale din fiecare an.

Nedumeriţi, continuară să citească pînă cînd Smith răsuflă deodată zgomotos. Se ridică în picioare, furios.

– Asta e!

Chipul lui era crispat, iar pomeţii înalţi se reliefau în lumina puternică a lămpilor fluorescente. Ochii albaştri se întunecaseră ca nişte gropi fără fund. Părea că se lupta cu neîncrederea, violenţa şi mîhnirea.

Mercer Haldane ridică ochii, iar Randi se întoarse să-l privească.

– Ce e, băiete?

Peter stătuse retras, obosit şi chinuit de durere, dar expresia de pe chipul lui Jon îl dezmeticise.

Glasul lui Jon era ca de gheaţă:

– Marty, printează totul. Începe cu rapoartele companiei despre mersul lucrărilor. Fă-o repede!

– Jon? Randi se uita la faţa lui schimonosită şi la ochii goi. O îngrijora. Ce înseamnă astea?

Toţi îl priveau. În laborator se aşternu tăcerea, în vreme ce el cuprindea încet cu privirea eprubetele, microscoapele şi mesele pe care se desfăşurase o activitate atît de reprobabilă în ultimul deceniu. Pieptul îi ardea şi îşi simţea stomacul de parcă primise un şut în abdomen. Începu să vorbească.

46

Glasul lui Jon era răguşit şi vorbea lent, vrînd parcă să se asigure că fiecare cuvînt era cel exact.

– Livrările astea de antibiotice de la Blanchard spun totul. Vă amintiţi cînd vă spuneam că virusul nu e foarte contagios? Asta m-a făcut să mă întreb cum a fost posibil ca atîtea milioane de oameni să se îmbolnăvească şi să moară aproape

în acelaşi timp. Răspunsul e cel pe care l-am bănuit noi – Victor Tremont. Ezita. Strînse pumnii lîngă coapse. Zise apăsat: Ticălosul a trimis virusul în lume prin intermediul tuturor antibioticelor de la Blanchard. Antibioticele menite să-i vindece pe oameni îi şi îmbolnăveau de o maladie incurabilă, fatală. Avea o privire chinuită. Tremont şi gaşca lui au pus totul în mişcare acum zece ani. Proiectul Hades. Timp de un deceniu a contaminat antibioticele de la Blanchard ca să infecteze milioane de oameni, *deşi ştia că s-ar fi putut să nu obţină niciodată un tratament pentru faza finală a bolii!*

– A dracului treabă, zise Peter, nevenindu-i să creadă.

Jon continuă ca şi cum nu l-ar fi auzit:

– Au răspîndit virusul în lume ca să declanşeze o epidemie care urma să se manifeste după zece ani, lucrînd la modificarea virusului, în aşa fel încît în fiecare an stadiul letal să survină tot mai devreme. În felul ăsta urma să devină mortal anul ăsta pentru milioane de oameni, iar ei puteau să-i vindece şi să obţină profituri de miliarde de dolari. Asta se întîmpla înainte ca ei să ştie dacă vor avea vreodată un ser, dacă el va fi destul de eficient sau dacă va fi stabil şi transportabil. Au condamnat milioane de oameni la moarte sigură printr-o acţiune riscantă prin care îi puteau face să plătească pentru a-şi salva vieţile.

Randi clătina din cap, şocată.

– În felul ăsta, Blanchard şi Tremont puteau face miliarde de dolari. Să devină bogaţi. Să trăiască bine. Vocea bărbatului se sparse. De aceea a murit Sophia. A fost în Peru şi trebuie să-l fi întîlnit acolo pe Tremont. Ăsta-i apelul telefonic neînregistrat. Cînd a început să studieze virusul necunoscut, şi-a amintit ceva şi l-a sunat pe Tremont. Nu-i de mirare că el trebuia să-i stopeze investigaţia.

Jon se uită la Randi, pe obrajii căreia curgeau lacrimi. Ochii lui se umeziră şi i se puse un nod în gît. Ea se întinse şi-i luă mîna, iar el i-o strînse, dînd din cap.

Haldane se ridică, tremurînd de oroare.

– Doamne sfinte! Nu mi-am imaginat niciodată ceva atît de sadic. Toți oamenii ăia bolnavi care aveau nevoie de antibioticele noastre! Încrezători în știința și medicamentele care le alinau suferințele! Încrezători în Blanchard!

Jon se întoarse înfuriat spre fostul președinte:

– Cît urma să cîștigi *dumneata,* Haldane, dacă nu-ți schimbai gîndurile?

– Ce? Haldane se uită la el clipind des. Pe fața zbîrcită i se citea o furie la fel de mare ca a lui Jon. Victor s-a folosit de numele meu. M-a păcălit! A lăsat impresia că eu aș fi aprobat totul. Ce era să fac? M-a încolțit, lăsîndu-mă fără putere. Urma să-mi preia compania. Meritam și eu ceva! Eu... Se opri, auzindu-și propriile cuvinte și căzu înapoi pe scaun. Vocea i se stinse de rușine. Atunci nu știam ce făcea el, ce oribile vor fi consecințele. Cînd am înțeles despre ce este vorba, n-am putut să mai tac. Rîse cu amărăciune. Prea puțin, prea tîrziu. Asta or să spună. La fel de lacom ca și ceilalți, a regăsit prea puțină conștiință, prea tîrziu.

– Sună aproape corect, confirmă Jon scîrbit. Îi întoarse spatele lui Haldane ca să-i privească pe Peter și Randi. Trebuie să...

– Jon! Strigătul fu atît de puternic și îngrozit, încît toți se întoarseră brusc spre sursă. Uitat cu desăvîrșire după oroarea dezvăluirii, Marty continuase să lucreze, uitîndu-se pe ecran. Nu s-au oprit. O, nu, nu, *nu.* Nu numai că au introdus virusul în antibiotice în fiecare an de-atunci încoace, *dar o fac și acum!* Aici scrie că un transport de medicamente contaminate va fi livrat o dată cu primul lot de ser antiviral!

O tăcere apăsătoare se așternu în încăpere. Se uitau unul la altul – Jon, Randi, Marty, Peter și Mercer Haldane – de parcă n-ar fi auzit bine. Vocea lui Jon exprima stupoare.

– Provoacă o epidemie care nu va înceta.

Randi adăugă:

– Făcînd să pară o jucărie o bombă nucleară.

Ochii albaştri ai lui Peter scrutau laboratorul. Îşi apăsă braţul rănit ca şi cum durerea s-ar fi înteţit brusc.

– Atunci trebuie să stricăm planurile jigodiei.

– Ar fi bine să ne grăbim. Marty continua să citească pe ecranul computerului: Blanchard va avea ceva mai mult de două miliarde de dolari transferaţi electronic din mai multe ţări, ca şi din America, în clipa în care primul transport părăseşte fabrica. Se întoarse spre ei. Ochii îi scînteiau de indignare: Iar Victor Tremont al vostru pare să fi deschis recent un cont bancar în Bahamas. Probabil pentru cazul în care apare vreo situaţie neprevăzută, nu credeţi?

– Deci, dacă nu-l oprim azi, spuse Randi, o să plece alt transport de medicamente infestate şi Tremont o s-o şteargă probabil cu un miliard de dolari.

– Dar cum? gemu Mercer Haldane, văzînd cum dispare orice şansă de izbăvire din paginile acestei istorii. Victor obţine o medalie şi transportul pleacă peste o oră! Iar preşedintele va fi la Blanchard cu Serviciul Secret, FBI-ul şi toţi poliţiştii statului şi ai localităţii.

Jon dădu din cap.

– Preşedintele! În minte i se înfiripă un plan. Aşa o să-l oprim pe Tremont. Îi arătăm preşedintelui ce a făcut.

– Dacă ajungem la el, zise Randi.

– Cu dovada pe hîrtie, adăugă Peter.

– Şi cineva căruia să-i acorde credit, sfîrşi Jon. Nu un cercetător discreditat ca mine, dezertat din armată şi căutat pentru a fi interogat.

– Şi nici un agent CIA, care probabil că a fost deja catalogat drept tîlhar, admise posacă Randi.

Marty, care printa documentele Proiectului Hades, zise peste umăr:

– Pot să-l propun pe domnul Mercer Haldane, fost preşedinte al companiei Blanchard Pharmaceuticals, care, cel puţin pe hîrtie, pare să fie unul dintre odioşii conspiratori?

Toți se uitară la omul cu părul alb. El dădu entuziasmat din cap, văzînd în sugestia aceea o ocazie de a-și recăpăta respectul de sine.

– Da. Îmi place ideea. Vreau să-i spun președintelui *tot.* Apoi înflăcărarea lui se stinse. Dar Victor n-o să mă lase să mă apropii.

– Nu sînt sigură că în ziua de azi poate să ajungă cineva la președinte, admise Randi.

Jon făcu gura pungă, îngîndurat.

– Asta ne-aduce de unde-am plecat. Dar trebuie să-l oprim cumva pe Tremont.

– Și foarte repede, avertiză Peter. Blestematul de al-Hassan și oamenii lui pot apărea aici din clipă-n clipă. Și-atunci ce-am făcut?

– Cine-o să mai fie prezent la ceremonie? întrebă Randi. Șeful serviciilor medicale? Secretarul de stat? Șeful de personal al președintelui?

– Și ei or să fie la fel de bine păziți, spuse Smith. În plus, oamenii lui Tremont or să aibă grijă să nu ne apropiem. Oamenii din garda lui Tremont folosesc de predilecție violența. Într-un fel, sînt un obstacol mai mare decît Serviciul Secret.

Randi cugeta.

– Sper ca unii dintre șefii de stat străini să vină personal acolo. Am putea avea șansa de-a...

– Stai puțin. Lui Jon îi veni o altă idee. Se așeză pe scaunul de lîngă Marty. Mart, poți să intervii într-o transmisie televizată prin circuit închis?

– Sigur. O dată am intrat într-o transmisie a CNN-ului. Rîse, amintindu-și de festă. Mă rog, era doar o stație locală prin cablu, iar eu mă aflam în alt studio din clădire. Nu știu cum e cu o companie națională de televiziune prin cablu. Care e compania? Care sînt codurile din computer? Sigur, aș avea nevoie aici și de o cameră TV.

Mercer Haldane îi informă:

– Există un studio local în Long Lake.

– Ei vor face transmisia de-acolo, obiectă Randi. O să fie o mulțime de tehnicieni.

– O să intrăm cu forța dacă e nevoie. Te-ai putea conecta la cablu de-acolo, Mart?

– Așa cred.

– Bine, atunci așa o să facem.

Peter era în cumpănă.

– Toată localitatea o să geamă de polițiști călcîndu-se pe picioare.

O mișcare la capătul încăperii le atrase atenția. Tehnicianul în vîrstă care îi adusese lui Jon trusa medicală venea încet spre ei. Uitaseră să-l ducă înapoi în sala de ședințe. Îi dispăruse culoarea din obraji.

– Nu știam nimic din ce-ați aflat acum. Eu nu fac decît analize de rutină. Ridică o mînă ca și cum ar fi cerut iertare. Am luat și eu antibiotice de la Blanchard. Am o familie care... Înghiți în sec. Și ei au luat din cînd în cînd de-a lungul anilor. Eu... poate că ar fi bine să știți că domnul Tremont are un mic studio TV în casă. L-a instalat ca să facă legătura cu fabrica și cu studioul local pentru clipuri publicitare și transmisii în direct. E dotat cu ultimele noutăți în materie. Vă pot arăta unde se află.

– Marty? întrebă Jon.

– Probabil că o să am nevoie de mai mult timp de-acolo. Șovăia.

După ce primul șoc de după descoperirea planului monstruos al lui Tremont începuse să se atenueze, mintea lui Smith funcționa limpede și meticulos. Acum i se părea că aptitudinile lui erau mai în formă ca oricînd. Se uită la ceas și strigă cîteva ordine.

– Avem patruzeci de minute. Randi, noi o să mergem la ceremonie ca să încercăm să-i dăm președintelui toate copiile documentelor. Dacă nu ne putem apropia, măcar provocăm o diversiune ca să-i dăm mai mult timp lui Marty. Se întoarse

către Peter. Tu şi cu Samson rămîneţi aici să-i protejaţi pe Marty şi pe Haldane. Haldane, după ce intri în transmisie, o să ţii discursul vieţii tale.

– Aşa o să fac, încuviinţă fostul preşedinte. Poţi fi sigur de asta.

Slăbit ca urmare a rănilor, Peter murmură:

– Floare la ureche.

– Luaţi-l pe laborant ca să vă arate unde e studioul TV, iar pe ceilalţi trei îi lăsăm încuiaţi. Noi o să luăm armele paznicilor, pentru cazul în care o să fim nevoiţi să facem mult zgomot. S-a înţeles?

Toţi dădură din cap. Preţ de o clipă se uitară unul la altul ca pentru a se încuraja. Apoi trecură la acţiune, ieşind în fugă din laborator. Peter, Marty şi Haldane îl urmară pe tehnician pe coridorul din spate. Jon şi Randi alergară spre maşina închiriată.

Randi conducea cu viteză pe drumul de munte, în lumina după-amiezei tîrzii. Era şocant să vezi cît de normală şi frumoasă părea lumea. La mai puţin de opt sute de metri de casă, văzură nori de praf în faţa lor.

– Trage pe dreapta! strigă Jon.

Cu roţile scrîşnind, Randi scoase maşina de pe drum, îndreptînd-o spre pini. O creangă sparse oglinda retrovizoare. Cu mitraliera ei şi o puşcă, iar Jon cu celelalte două, săriră din maşină şi alergară înapoi vreo cincisprezece metri. Cînd se întoarseră să privească printre copaci, zăriră trei camioane gonind pe drum.

– El e. Jon îl recunoscu pe deşiratul Nadal al-Hassan, arabul din munţii Sierra, pe scaunul din faţă al primului camion. Nici o surpriză.

– Al-Hassan, spuse şi Randi, amintindu-şi-l de lîngă rulota avariată a lui Peter.

– Tragem în ei cu toate armele ca să creadă că sîntem mulţi, dar nu lovi roţile.

– De ce naiba să nu le lovesc? întrebă Randi.
– Trebuie să-i facem să ne urmeze şi să lase reşedinţa în pace.
Folosindu-şi ambele mîini, trecură dintr-un loc în altul şi descărcară armele. Trăgeau mai mult în aer, dar făcură destule stricăciuni ca să scoată cele trei vehicule de pe drum. De îndată ce roţile celui de-al treilea camion alunecară într-o parte, Jon şi Randi se întoarseră în salturi la maşina lor. Randi intră din nou pe drum şi, trecînd în viteză pe lîngă al-Hassan şi oamenii lui, văzură că unul dintre camioane avea roţile sparte. Era scos din funcţiune, abandonat printre copaci.
– La naiba! înjură Jon.
– Peter şi Samson le fac faţă dacă o să fie nevoie.
Celelalte două camioanc aveau geamurile sparte, dar fără alte stricăciuni. Intrară hurducîndu-se pe drum. Privind prin oglinda retrovizoare văzură doi bărbaţi ieşind în goană din vehiculul avariat şi căţărîndu-se lîngă ceilalţi. Porniră în urmărirea lui Jon şi Randi spre autostrada districtuală, aflată la vreo doi kilometri în faţă.
– Rămîi în faţă pînă ajungem la Long Lake, zise Smith. Lasă-i să ne urmărească.
– Floare la ureche, răspunse Randi, imitînd vocea lui Peter şi zîmbind lugubru.

47

Ora 4:52 p.m.
Long Lake Village, New York

Soarele coborîse pe cerul de deasupra munţilor. Era una dintre acele minunate după-amieze din Adirondacks ce înfiorau de plăcere sufletele îndrăgostiţilor de natură. Culorile calde ale toamnei apăruseră în frunzişul arborilor

înalţi. Pinii păreau să se ridice direct spre cerul de azur. Aerul era rece şi curat. Margaretele erau încă în floare. Pe pajiştea din mijlocul întinsului complex care era sediul companiei Blanchard Pharmaceuticals, un public alcătuit din demnitari şedea pe scaune pliante albe în spatele platformei înălţate, aşteptînd cu nerăbdare să înceapă ceremonia consacrată remarcabilei ocazii. În faţa platformei se adunase o mulţime însufleţită.

Aşteptînd în cortul ridicat pentru a-l proteja, preşedintele Samuel Adams Castilla privea cu satisfacţie pregătirile pentru festivitate. Format din cetăţeni ai regiunii rurale, reprezentanţi ai majorităţii ţărilor de pe glob, directori de gazete, editorialişti şi reporteri de la toate agenţiile de presă importante din lume, publicul constituia tot ce şi-ar fi putut dori un preşedinte care avea de cîştigat nişte alegeri. Fiind transmisă în toate colţurile lumii şi, mai important, în întreaga Americă, festivitatea aceea de importanţă istorică îi putea asigura realegerea cu o majoritate zdrobitoare.

Lîngă el stătea Victor Tremont, a cărui privire trecea încet peste mulţimea agitată. Gîndurile lui erau mult mai puţin optimiste. Era mistuit de o presimţire sumbră, de parcă tatăl lui i-ar fi stat în spate, zicîndu-i din nou: „*Nimeni* nu poate avea totul, Vic". Ştia că nu existau motive reale pentru un asemenea defetism, dar părea să nu-şi poată alunga îngrijorarea.Infernalul Smith şi imbecila soră de la CIA a Sophiei Russell scăpaseră iarăşi, în ciuda eforturilor lui al-Hassan şi ale oamenilor lui. Dispăruseră, iar Tremont nu mai avusese de-atunci veşti de la al-Hassan.

În pofida convingerii că era pregătit pentru orice situaţie neprevăzută, era îngrijorat şi studia mulţimea, căutînd un semn al prezenţei celor doi. Îşi dorea cu ardoare să nu fi primit niciodată telefonul acela de la Sophia Russell. Cum de-şi amintise de scurta întîlnire ce avusese loc cu mai bine

de doisprezece ani în urmă? Din întîmplare. Elementul imprevizibil din orice situaţie.

Dar asta nu îl va opri. Tocmai îşi reanaliza toate acţiunile cînd răsunară primele acorduri ale alămurilor din imnul naţional.

– Începem, zise preşedintele încîntat. E o clipă măreaţă, doctor Tremont. Hai s-o punem în valoare.

– De acord, domnule preşedinte. Şi vă mulţumesc încă o dată pentru onoarea acordată.

Conduşi de agenţii Serviciului Secret, Tremont şi preşedintele ieşiră din cort. Aplauzele începură timid, devenind rapid furtunoase. Cei doi bărbaţi zîmbeau şi salutau fluturînd cu mîna. Urmînd instrucţiunile primite anterior, Tremont rămase puţin în urmă pentru ca preşedintele să pornească primul spre platformă. Veni apoi după el, încercînd să memoreze amănuntele acestei emoţionante ocazii. Platforma era decorată cu zeci de metri de steaguri roşu-alb-albastru. În faţa podiumului se vedea sigiliul prezidenţial, albastru cu auriu. În spatele platformei se înălţa un gigantic ecran TV pentru ca toată lumea să-i poată vedea pe demnitarii din întreaga lume care urmau să ţină discursuri.

Cu preşedintele înainte, urcară scările în aplauzele mulţimii. Demnitarii aşezaţi pe şase rînduri de scaune se ridicară să-l salute pe preşedinte. Erau acolo toţi membrii cabinetului, inclusiv o radioasă doamnă Nancy Petrelli; şeful Marelui Stat Major împreună cu adjunctul său, generalul maior Nelson Caspar; delegaţia de congresmeni ai statului New York şi ambasadori din cincizeci de ţări.

Lîngă podium, Jesse Oxnard, şeful serviciilor medicale, dominîndu-i pe ceilalţi cu capul său masiv şi mustaţa groasă, bătea din palme alături de ceilalţi. Apoi păşi pe podium ca să facă prezentările.

Ora 5:30 p.m.

Jon şi Randi stăteau în mulţime, la cîţiva metri distanţă unul de altul, mai în spate. Reuşiseră să scape de urmăritorii lor parţial scoşi din luptă şi ajunseseră la Long Lake cu o jumătate de oră în urmă, cînd, de-a lungul trotuarelor aglomerate, începuseră să caute soluţii pentru a-şi schimba înfăţişarea. În cele din urmă găsiră o tarabă cu haine, apoi un magazin de jucării şi o drogherie pe artera principală, una dintre puţinele autostrăzi ce traversau pustietatea Adirondackului. Cumpărară provizii de la cele trei magazine şi folosiră toaletele publice pentru a se schimba. Cînd ieşiră în sfîrşit în stradă, el avea tenul mai închis şi părea un localnic. Purta pantaloni largi de vînătoare, o haină de vînătoare ecosez şi o mustaţă neagră, neîngrijită, desprinsă de pe o mască pentru copii. Ea purta o rochie gri, pantofi fără toc, părul înnegrit cu cremă de ghete şi o pălărie de pai.

Erau destui observatori străini şi jurnalişti care atrăgeau atenţia tuturor, aşa că oamenii le aruncară doar cîteva priviri curioase. Totuşi, de la periferie şi de pe platformă, Serviciul Secret, FBI-ul şi serviciul de securitate de la Blanchard scrutau permanent publicul, atenţi la orice tulburare.

Jon şi Randi îşi schimbau frecvent locurile. Stăteau tăcuţi, cu capul în pămînt şi cu zîmbete prietenoase pe chipuri. Se străduiau să pară relaxaţi.

De îndată ce fanfara atacă imnul şi privirile tuturor se îndreptară către preşedintele Castilla şi Victor Tremont, Randi se apropie de Jon şi-i şopti:

– Femeia cu păr scurt, argintiu, în costum de om de afaceri din jerseu e Nancy Petrelli, iar generalul din rîndul doi, în spatele amiralului Brose, e Nelson Caspar.

– Presupun că Ben Sloat şi generalul Salonen sînt şi ei pe-aici, pe undeva.

Planul lor era simplu: să-şi croiască drum cît mai în faţă ca să atragă atenţia preşedintelui, pe urmă să încerce să spună în gura mare toată povestea. Să fluture documentele. Să-i acuze în faţă pe Tremont şi asociaţii lui, avîndu-i pe toţi martori, şi poate că i-ar frece pe unul sau mai mulţi dintre ei să intre în panică şi să se demaşte. Măcar să-l convingă pe preşedinte să-i asculte. La urma urmei, era o adunare publică.

Asta în cel mai bun caz.

În cel mai rău, voiau să-i dea lui Marty răgazul să se conecteze la transmisia televizată pentru ca Mercer Haldane să poată confirma tot ceea ce susţineau ei.

Dar mai întîi trebuia să se strecoare prin mulţime fără să atragă privirile vigilente ale sutelor de agenţi publici şi privaţi care căutau intruşi, scandalagii, terorişti... şi pe ei.

Ora 5:09 p.m.
Lake Magua

Mormăind nebuneşte în micul studio TV, Marty lucra febril la computerul din ultramoderna cabină de control.

– Unde eşti, *bestie?* Ştiu că eşti pe undeva. Dă-mi numele de cod şi parola, fir-ai tu să fii! Încă o dată, compania telefonică e...

Mercer Haldane aştepta afară, în studio, împreună cu cei patru tehnicieni şi cîteva copii după documentele din computer. În spatele lor se vedea regiunea împădurită din Adirondacks, piscurile Whiteface şi Marcy în depărtare. Obrajii lui Haldane erau transpiraţi. Se ştergea întruna, privindu-l pe Marty prin geamul cabinei de control. Se uita mereu la ceas, nervos.

– ... Foarte bine, *da!* Am intrat în compania telefonică. Acum linia spre staţia TV prin cablu locală. Haide... *haide...* ştiu că vrei să te găsesc... da, asta e... *la dracu'!*

Lîngă uşa studioului, Peter continua să supravegheze coridorul, atent la vreun sunet de avertisment din partea lui Samson. Se uita din cînd în cînd la ceas, asistînd la eforturile disperate ale lui Marty.

... *Aha!* Te-am prins. Acum, centrul de control. A-şa... a... A naibii porcărie! N-o să mă opreşti... nu *poţi*...

Transpiraţia picura de pe faţa lui Marty, iar degetele loveau frenetic clapele tastaturii în căutarea febrilă a parolei de intrare în sistem.

Ora 5:12 p.m.
Long Lake Village

În timp ce şeful serviciilor medicale continua să vorbească, proslăvind virtuţile lui Victor Tremont şi înţelepciunea preşedintelui, Jon şi Randi înaintau pe direcţii paralele, apropiindu-se încet unul de altul pe măsură ce avansau. Jon îl văzu pe ucigaşul ciupit de vărsat al lui Tremont adîncit într-o discuţie cu un bărbat ce părea să fie şeful agenţilor FBI de-acolo. Al-Hassan roti braţul deasupra mulţimii, ţinînd nişte fotografii în mîna uscăţivă. Jon nu trebuia să ghicească pe cine reprezentau ele. Îşi înăbuşi un geamăt de îngrijorare.

Introducerea şefului serviciilor medicale se încheie şi preşedintele păşi pe podium. Avea un aer solemn cînd trecu cu privirea peste feţele din public şi se întoarse să facă acelaşi lucru spre demnitarii din spatele lui. Continuă cu vigilenţii agenţi ai Serviciului Secret şi cu serviciul de securitate al lui Tremont, apoi se întoarse iar cu faţa spre mulţimea fermecată.

Trecem printr-o perioadă teribilă, începu el. Lumea e în suferinţă. Mor milioane de oameni. Şi totuşi noi sîntem aici pentru a sărbători ceva. Şi e foarte potrivit să procedăm astfel. Omul pe care am venit să-l omagiem va intra în istorie nu doar ca un vizionar, ci şi ca un mare filantrop. El...

În timp ce preşedintele vorbea pe un ton cadenţat, însufleţitor, Jon şi Randi se apropiau implacabil, făcînd uneori doar cîţiva paşi, alteori mai mulţi. Aveau grijă să nu deranjeze pe nimeni. Să nu atragă o nedorită atenţie. Şi să pară captivaţi de discursul preşedintelui, care ajunsese la partea finală:

– ... Am plăcerea veşnic recunoscătoare de a oferi cea mai înaltă distincţie civilă a ţării doctorului Victor Tremont, un soare gigantic ce va revărsa curînd lumină în teribilul întuneric în care am fost cu toţii cufundaţi.

Încercînd să pară solemn, dar onorat, modest, însă puternic, înăbuşindu-şi adevărata reacţie – un hohot de rîs triumfal şi sonor –, Victor Tremont se îndreptă spre podium cu o expresie grotescă. Medalia îi fu oferită şi acceptată cu modestie şi stînjeneală, iar uriaşul ecran TV prinse viaţă, transmiţînd imaginea primului-ministru britanic înălţîndu-se deasupra tuturor.

Ora 5:16 p.m.

Privirea întunecată a lui Nadal al-Hassan trecea încet peste mulţimea însufleţită. Faţa lui lipsită de expresie şi capul oacheş, îngust aveau mişcările unei călugăriţe în rugăciune, în vreme ce privirea sa rece se oprea la un chip ce părea să aparţină vreunuia dintre oamenii urmăriţi de el, pe un umăr ce-i părea familiar, pe o ţinută militară din masa compactă.

Trebuia ca ei să fie acolo, era sigur. Smith se dovedise mult mai capabil şi mai primejdios decît se aşteptase. Avea prea puţină încredere în poliţia statului sau în cea locală, în forţa de securitate a lui McGraw, formată din foşti militari şi poliţişti pensionari, sau în FBI, şi era conştient de faptul că vigilenţa agenţilor din Serviciul Secret se limita la siguranţa imediată a preşedintelui. Protecţia lui Victor Tremont şi a Proiectului Hades rămînea în sarcina lui.

Arabul mijea ochii continuînd să examineze publicul. În amurgul răcoros, ciupiturile de pe pielea bărbatului înalt păreau mai adînci. Trase în piept aroma înţepătoare a aburilor pădurii, adusă de vîntul rece al serii. Mireasma îi amintea de tinereţea lui de nomad în jurul focurilor de tabără din nordul Irakului. Dar acelea nu erau amintiri asupra cărora să stăruiască. Ajunsese departe de jalnicul început, iar Proiectul Hades avea să fie apogeul lungii sale evadări. Nimeni nu-i va umbri succesul.

Gîndindu-se astfel, îi văzu.

Cei doi se deghizaseră, schimbîndu-şi îmbrăcămintea şi machiindu-se. Dar nu se puteau ascunde de el.

Îi şopti ceva lui McGraw şi porni înainte, înghesuindu-se prin mulţime. Era cuprins de emoţie.

Ora 5:16 p.m.
Lake Magua

Cu ochii duşi în fundul capului, cu spatele încovoiat, cu faţa atît de aproape de tastatură încît transpiraţia îi curgea pe clape, Marty se zbătea să depăşească ultima barieră şi să preia controlul transmisiei prin cablu. Încetase de mult să mormăie şi să strige. Căzuse într-o muţenie adîncă, încăpăţînată în timp ce făcea eforturi disperate.

Mercer Haldane stătea împreună cu tehnicienii în faţa singurei camere de luat vederi. Aceasta era conectată, îndreptată spre el, în aşteptare. El continua să-şi şteargă sudoarea ce-i curgea pe faţă sub căldura reflectoarelor. Nimeni nu vorbea. Atmosfera din cameră era încordată.

Lîngă uşa studioului, Peter nu mai supraveghea coridorul şi nu mai asculta decît tăcerea ce părea să se prelungească la nesfîrşit. Nu ştia ce se petrece la Long Lake dar ştia că discursurile trebuie să fi început de cel puţin zece minute şi

spera că pînă în momentul acela Jon şi Randi se apropiaseră de platformă ca să-şi strige acuzaţiile în faţa preşedintelui, a mulţimii, a Serviciului Secret, a lui Tremont şi a publicului din întreaga lume.

Acuzaţii pe care nu aveau cum să le dovedească... dacă Marty nu întrerupea transmisia în următoarele secunde.

Ora 5:17 p.m.
Long Lake Village

Jon şi Randi ajunseseră în înghesuiala din cel de-al doilea rînd de spectatori. Chiar în faţa lor se înălţa scena decorată cu steaguri viu colorate. Întreaga adunare – toţi demnitarii, Victor Tremont şi preşedintele – priveau în sus, la imaginea gigantică a primului-ministru care nu mai contenea să-i aducă laude şi mulţumiri lui Victor Tremont.

Jon răsuflă adînc, dădu din cap spre Randi şi amîndoi se înghesuiră printre ultimii oameni din faţă, strigînd către preşedintele întors cu spatele. Smith răcni:

– Tremont e un escroc şi un ucigaş în masă! Flutură copiile documentelor secrete. Chiar el a provocat epidemia asta. Pentru *bani.* Ca să stoarcă miliarde de dolari de la oameni!

Preşedintele se întoarse şocat la primul strigăt al lui Jon. Victor Tremont făcu aceeaşi mişcare ca să-i înfrunte şi ţipă:

– Au arme! Omul ăla a dezertat din armată, e un cercetător potlogar şi un *ucigaş*. Împuşcaţi-l!

Agenţii Serviciului Secret săriră de pe platformă şi alergară spre Jon. Începu şi Randi să strige:

– Tremont infectează şi-acum milioane de oameni! Împrăştie virusul cu antibioticele lui. Livrează în fiecare zi antibiotice infectate. Chiar şi *azi!*

Nadal al-Hassan şi oamenii lui îşi croiau drum prin mulţime spre ei. Jack McGraw zbiera ordine către gardienii lui.

Jon se zbătea în strînsoarea agenților Serviciului Secret. Reuşi să fluture hîrtiile.

– Am dovada! Am dosarele lor. Am...

Agenții îl culcară la pămînt. Alți agenți şi oameni ai FBI-ului se năpustiră asupra lui Randi. Durerea o săgetă în umeri. Îi găsiră mitraliera.

– E înarmată!

Nadal al-Hassan era aproape de ei, cu arma ascunsă sub haină.

Ora 5:18 p.m.
Lake Magua

Marty strigă în microfon:

– Sîntem în emisie!

– Dă-i drumul! urlă Peter.

Mercer Haldane privi țintă obiectivul camerei, răsuflă adînc şi începu să vorbească.

Ora 5:18 p.m.
Long Lake Village

Pe platformă, alți agenți îl înşfăcară pe preşedinte ca să-l scoată de-acolo.

Ecranul uriaş de deasupra mulțimii agitate se întunecă pentru o clipă, apoi apăru Mercer Haldane, cu părul alb, pieptănat şi cu o expresie demnă. Stătea în picioare în laboratorul secret. În spatele lui, cei patru laboranți țineau la vedere fotocopii uriaşe ale celor mai compromițătoare documente. Privind de jos, mulțimea amuți încremenită.

– Numele meu e Mercer Haldane. Cuvintele lui se auzeau ca nişte bubuituri. Marty reuşise cumva să amplifice volumul. Pînă săptămîna trecută am fost preşedinte şi director executiv

la Blanchard Pharmaceuticals. Am veşti despre virus pe care trebuie să le ascultaţi cu atenţie. De acest lucru depind vieţile voastre. Victor Tremont ne-a făcut tuturor un rău imens.

Şocaţi de cuvintele lui, toţi priveau atent spre ecran, inclusiv agenţii Serviciului Secret.

– Cu zece ani în urmă, Victor a inaugurat un monstruos plan secret. L-a numit Proiectul Hades şi a infectat doisprezece soldaţi participanţi la războiul din Golf, cîte şase din fiecare tabără, cu un virus necunoscut şi mortal pe care l-a găsit în jungla peruană. Apoi a contaminat antibioticele de la Blanchard cu acelaşi virus şi le-a trimis în toată lumea. Acest virus ar fi rămas inactiv vreme de...

Pe platformă, preşedintele nu mai asculta. Înconjurat îndeaproape de vigilenţii agenţi, avea privirea aţintită spre ecranul imens, clipind rar pe măsură ce percepea relatarea lui Mercer Haldane. Şi ceilalţi demnitarii urmăreau cu atenţie. Marea masă de oameni rămăsese într-o stranie tăcere, în vreme ce Mercer Haldane enumera intrările documentelor, date şi cifre.

Publicul începu să murmure, timid mai întîi, ca o furtună venind din depărtare, apoi din ce în ce mai tare.

Agenţii Serviciului Secret renunţară să-i mai ţină strîns pe Jon şi Randi.

Pe ecranul uriaş, Haldane arăta lista conducerii şi a deţinătorilor de acţiuni la secreta firmă VAXHAM Corporation.

În timp ce un freamăt de înţelegere şi încredere părea să se răspîndească în mulţime, preşedintele răcni un ordin. Agenţii Serviciului Secret şi cei ai FBI-ului se duseră lîngă Nancy Petrelli, generalul Caspar, Ben Sloat, furiosul general Salonen şi cei patru directori de la VAXHAM.

Preşedintele cercetă mulţimea cu privirea.

– Aduceţi-i pe cei doi care strigau. Vreau să văd documentele pe care încercau să mi le arate.

Randi îi dădu la o parte pe agenţii FBI şi pe cei ai

Serviciului Secret, sări pe platformă şi-i întinse documentele preşedintelui Castilla.

– Domnule, trebuie să-l arestaţi imediat pe Victor Tremont, altfel o să fugă şi o să transfere miliarde de dolari în conturile lui din străinătate.

Preşedintele se uită la hîrtii şi strigă un ordin. Agenţii FBI şi cei secreţi se împrăştiară, căutîndu-l pe Tremont.

Şeful protocolului urcă în grabă pe platformă.

– Nu-i aici, domnule preşedinte. Victor Tremont a dispărut!

Şi Randi se uită în jur.

– A dispărut şi Jon!

– Găsiţi-i! strigă preşedintele.

Ora 5:36 p.m.

Culoarele de la subsolul clădirii principale a Companiei Blanchard Pharmaceuticals, Inc. erau puternic luminate şi pline cu cutii, fişiere, mobilier de birou vechi şi echipamente. Sub acest nivel mai exista unul, unde lumina era mai slabă. Aici se aflau toate instalaţiile pentru încălzit, aer condiţionat, aprovizionare care funcţionau în clădirea cu două etaje. Utilajele bîzîiau în surdină.

Sub acest nivel exista un al treilea, nemenţionat nicăieri. Rareori vizitat. Era întunecat, umed şi traversat de coridoare înguste. Aici nu era linişte. Zgomotul unor paşi grăbiţi răsuna între ziduri, în timp ce Victor Tremont şi Nadal al-Hassan alergau cu viteza şi siguranţa unora care ştiau unde merg. Fiecare avea cîte o armă. Trecură de o uşă de oţel din dreapta. Nu se opriră, ci continuară drumul pînă la capăt. Aici zidul era la fel de neted şi de nepătruns ca şi celelalte de la acest nivel plin de umezeală. Aparent, capătul unui coridor.

Victor Tremont scoase o cutie mică şi neagră din buzunarul hainei.

Nadal al-Hassan, cu arma pregătită, privea atent coridorul lateral.

Tremont apăsă pe un buton al cutiei. Zidul lunecă încet spre stînga, dînd la iveală uşa ascunsă a unui seif, făcută din cel mai tare oţel disponibil cînd fusese construită la ordinul lui Tremont, în perioada în care acesta mutase sediul central al lui Blanchard în Adirondack. Tremont tremura. Formă combinaţia cifrului şi uşa masivă se înălţă pneumatic vreo cîţiva milimetri, apoi se deschise încet.

– Isteaţă treabă, zise Jon şi ieşi de pe coridorul principal cu pistolul ţinut strîns cu ambele mîini. Îl îndreptă spre cei doi fugari care ridicară capul. Cît timp Mercer Haldane vorbise mulţimii înmărmurite, Jon îl observase pe Victor Tremont strecurîndu-se de pe platformă. Prins în înghesuială, Jon nu reuşise să-şi croiască drum atît de repede pe cît ar fi dorit. Dar, în fond, nu mai conta. Îl găsise pe Tremont.

Nadal al-Hassan nu ezită. Pe faţa îngustă îi apăru un zîmbet subţire. Întoarse pistolul Glock şi trase înainte ca ecoul vocii lui Jon să se stingă.

Glonţul trecu pe lîngă beregata lui Smith.

Jon nu stătu pe gînduri şi nu rată. Într-o clipă de neuitat, toate ororile ultimelor două săptămîni îi reveniră în minte. Apăsă pe trăgaci, iar al-Hassan căzu în faţă fără să scoată un sunet. Zăcea cu braţele întinse, sîngele curgîndu-i pe cimentul cenuşiu şi formînd o baltă lîngă cap.

Nici glonţul lui Victor Tremont nu rată ţinta. Pătrunse ca un ac de gheaţă în coapsa piciorului stîng al lui Jon. Îl aruncă lîngă perete, astfel că al doilea şi al treilea glonţ al lui Tremont trecură pe lîngă el şi ricoşară, şuierînd de-a lungul coridorului principal.

Sprijinit de perete, Jon se luptă să rămînă conştient. Trase din nou. Cartuşul lui lovi braţul drept al lui Tremont, izbindu-l de uşa pe jumătate deschisă şi aruncîndu-i din mînă pistolul care căzu cu zgomot pe podea. Arma sări şi alunecă, iar

vuietul reverberă pe coridoarele secrete precum strigătul unui muribund.

Trăgîndu-şi piciorul însîngerat, Jon înaintă spre ucigaşul în masă.

Tremont nu se sperie. Ridică bărbia, cu ochii strălucind de certitudinea că orice om avea preţul său.

– Îţi dau un milion de dolari! Cinci milioane!

– Nu ai un milion de dolari. Nu *mai* ai. Eşti un om mort. Te vor electrocuta.

– N-or să mă găsească. Arătă cu capul în spatele lui, spre uşa pe jumătate deschisă. Am distrus planurile clădirii. Nimeni nu ştie că aici există o ieşire. Am construit-o cu străini. Banii sînt deja transferaţi acolo unde nu-i poate găsi nimeni.

– Mi-am închipuit că ţi-ai făcut un plan.

– Nu sînt prost, Smith. N-or să mă găsească niciodată.

– Nu un prost, admise Jon. Doar un vampir. Ucigaşul a milioane de oameni. Dar astea sînt statistici. Va trebui să te judece lumea pentru asta. Însă ai ucis-o pe Sophia şi asta e ceva personal. Trebuie să hotărăsc ce să fac. Ai pus capăt vieţii ei cu un semn din mînă: Eliminaţi-o. Acum e rîndul meu.

– Jumătate! Îţi dau *jumătate!* Un miliard de dolari. Mai mult!

Tremont se retrase lîngă uşa masivă de oţel, ghemuindu-şi trupul lung. Jon şchiopătă spre el, strîngînd pistolul cu ambele mîini.

– Am iubit-o, Tremont. Ea mă iubea. Acum...

În spatele lui auzi vocea lui Randi:

– Nu, Jon. Nu face asta. Nu merită o moarte aşa de blîndă.

– Ce ştii tu? Am *iubit-o,* fir-ar să fie!

Degetul i se încleştă pe trăgaci.

– El e terminat, Jon. FBI-ul e aici. Şi Serviciul Secret. I-au prins pe toţi. Serul e în drum spre muribunzi şi s-au

confiscat toate antibioticele. Lasă-l în seama lor. Lasă-l în seama lumii.

Smith arăta înfricoşător. Ochii îi sticleau ca doi cărbuni aprinşi. Mai făcu un pas, cu pistolul neclintit, la cîțiva centimetri de fața tremurîndă a lui Tremont. Arogantul director încercă să vorbească din nou, dar gura, buzele şi limba îi erau prea uscate. Nu se auzi decît un scîncet.

– Jon?

Vocea lui Randi, dintr-o dată blîndă, era aproape. El privi înapoi peste umăr şi o văzu pe Sophia. Era chipul ei frumos, ochii ei mari, inteligenți şi zîmbetul dulce. Clipi. Nu, era Randi. *Sophia.* Randi. Clătină din cap să-şi limpezească gîndurile. Ştia ce voia Randi şi ştia ce ar fi vrut Sophia.

Răsuflă încă o dată adînc. Se încruntă iarăşi către Tremont, care dîrdîia. Apoi lăsă arma jos şi se îndepărtă împleticindu-se, trăgînd piciorul rănit. Trecu pe lîngă Randi şi îşi croi drum printre agenții FBI şi ai Serviciului Secret. Unii dintre ei întinseră mîna să-l oprească.

– Lăsați-l să plece, zise Randi blînd. O să se facă bine. Acum lăsați-l să plece.

Jon o auzi în spatele lui, însă lacrimile îl împiedicau să vadă. Nu le putea opri. Nu voia să le oprească. Îi curgeau nestingherite pe obraji. Coti pe coridorul principal şi porni şchiopătînd spre stelele din zare.

EPILOG

Şase săptămîni mai tîrziu
Începutul lui decembrie
Santa Barbara, California

Santa Barbara... Tărîm al palmierilor şi al amurgurilor purpurii. Al pescăruşilor plonjînd în apele oceanului şi al iahturilor sclipitoare cu pînzele albe umflate de vînt pe fundalul de peruzea al canalului. Al minunatelor femei tinere şi al tinerilor frumoşi, purtînd cele mai sumare costume de baie. Jon Smith, medic militar, fost cadru activ în armata americană, încerca să se gîndească la frumuseţea indolentă a acestui blînd paradis, unde efortul părea trivial, importante fiind numai bucuria de a trăi, natura şi visurile.

Dăduse o adevărată luptă ca să i se aprobe demisia. Superiorii lui nu voiau să-l lase să plece, dar el ştia că nu exista altă cale pentru a-şi găsi rostul în viaţă. Îşi luase rămas-bun de la prietenii lui din institut, zăbovind îndelung în fostul birou al Sophiei. Un tînăr nerăbdător, cu un vraf de recomandări, îşi adusese deja lucrurile personale, punîndu-le acolo unde altădată se aflaseră creioanele, însemnările şi mireasma ei. Jon se oprise şi în biroul lui, pustiu acum, aşteptîndu-şi viitorul ocupant, mai puţin trist. Apoi se dusese

să-l salute pe noul director. Pătrunzînd pe ușa biroului, aproape că auzea exprimarea bombastică a generalului Kielburger, care dovedise o decență pe care nimeni nu i-o bănuise.

Apoi angajase o firmă să-i împacheteze lucrurile și să scoată casa la vînzare. Știa că n-ar mai fi în stare să trăiască acolo, nu fără Sophia.

Sordida afacere „Proiectul Hades" fusese în centrul atenției mass-mediei vreme de mai multe săptămîni, pe măsură ce noi detalii în legătură cu planurile lui Victor Tremont erau făcute publice și se raportau arestarea altor și altor persoane publice și particulare cîndva respectate. Se renunță discret la acuzațiile împotriva lui Jon Smith, Randi Russell, Martin Zellerbach și a unui misterios englez. Toți refuzaseră interviurile sau vreo răsplată din partea autorităților pentru rolurile pe care le jucaseră în povestea aceea. Amănuntele rămăseseră secrete, fiind invocată siguranța națională. Jon nu fusese deloc încîntat atunci cînd o jurnalistă cu inițiativă scosese la iveală unele episoade din munca lui la ICMBIASU, în Somalia, Berlinul Occidental și în războiul din Golf, încercînd să facă o legătură între ele și capacitatea lui de a stopa activitățile criminale ale lui Victor Tremont și ale acoliților săi. Se consolă la gîndul că timpul va trece, alte știri vor ține capul de afiș, iar dacă el va pleca suficient de departe, rupînd legăturile cu trecutul așa cum reușise... interesul față de persoana lui se va estompa. Nu va fi pomenit nici măcar într-o notă de subsol din paginile acelei istorii.

Se oprise pentru o zi în Council Bluffs, ca să revadă orașul în care se născuse. Se plimbase prin parcul din centru, cu fîntîna sa arteziană și arbori înalți, apoi ieșise pe Bennett Avenue și se oprise în parcare, uitîndu-se la clădirea liceului Abraham Lincoln, amintindu-și de Bill și Marty și de vremea adolescenței lor. Totul fusese mult mai simplu pe-atunci. A

doua zi luase avionul spre California şi localitatea aceea liniştită, cu acoperişuri din ţiglă roşie şi ambianţă plăcută. Închiriase o vilă lîngă plajă, aproape de casa Remaks din Montecito, şi juca acolo pocher de două ori pe săptămînă cu un grup de profesori universitari şi scriitori. Mînca la restaurantele locale, se plimba pe plajă şi nu lega conversaţii cu străinii. Nu avea nimic de spus.

În ziua aceea şedea pe terasa casei sale, desculţ şi în şort, privind în zare insulele umbrite de nori. Aerul era sărat şi, deşi ziua era răcoroasă, simţea că soarele îl încălzeşte pînă în adîncul sufletului. Cînd sună telefonul, ridică receptorul.

– Bună, soldatule.

Vocea lui Randi era limpede şi voioasă. La început, îl sunase aproape în fiecare zi. Fuseseră ocupaţi cu lichidarea bunurilor şi apartamentului Sophiei, sarcină pe care o îndeplinise cît mai repede posibil, alegînd fiecare suveniruri pentru a păstra vie amintirea Sophiei. Apoi Randi continuase să telefoneze de două ori pe săptămînă, iar Jon înţelesese că ea îl verifica. Surprinzător, Randi era îngrijorată.

– Bună, spionule, răspunse el. Unde eşti acum?

– La Washington. Oraşul ăla mare. Ţi-l aminteşti? Am tot slujba aia modestă, plictisitoare de la Institutul de cercetări. Ah, tînjesc după aventură. Nu cred că o să am vreo nouă misiune o vreme, dar am senzaţia că pun la cale ceva barbar. Pînă atunci, ei par să considere că am nevoie de odihnă. Nu vrei să-mi faci o vizită de Crăciun? Soarele şi vremea bună de-acolo trebuie să te calce pe nervi.

– Dimpotrivă. Mi se potriveşte de minune. O să fim doar eu şi Santa Barbara. O să ne distrăm ca pe vremuri.

– O să-ţi fie dor de mine şi de Marty. Ştiu asta. Eu iau masa de Crăciun cu el. Sigur, n-ai cum să-l scoţi din căsuţa aia a lui, aşa că trebuie să mă duc acolo. Chicoti.

– L-a adoptat pe Samson, acceptîndu-l în rutina fortăreţei sale. Ar trebui să-i vezi împreună. Lui Marty îi place mai ales felul cum salivează cîinele. Pretinde că Samson este în

stare să-şi controleze această funcţie biologică involuntară. Făcu o pauză.

– Tu eşti medic. Ce crezi despre asta?

– Cred că sînt nebuni amîndoi. Cine găteşte?

– Eu. Spre deosebire de ei, nu sînt nebună. Vreau ceva comestibil. Ţie ce-ţi place – curcanul tradiţional? Poate clasicul antricot de vită? Ce zici de-o gîscă de Crăciun?

Fu rîndul lui să rîdă.

– N-o să mă convingi să mă întorc. Cel puţin nu încă.

Se uită la apele liniştite ale Pacificului care se unduiau în lumina soarelui. Santa Barbara era locul unde crescuseră Sophia şi Randi. Trecuse cu maşina pe lîngă casa copilăriei lor chiar în ziua în care sosise acolo. Era o vilă frumoasă, construită pe o stîncă, cu vedere panoramică asupra oceanului. Randi nu-l întrebase niciodată dacă o vizitase. Existau subiecte pe care nici unul din ei nu dorea să le discute.

Conversaţia lor mai dură vreo cinci minute, după care îşi luară rămas-bun. Închizînd telefonul, Jon se gîndi la Peter, care se întorsese la fortăreaţa lui din California de îndată ce primise permisiunea de a părăsi Washingtonul. Rănile lui se dovediseră superficiale, aşa cum diagnosticase Jon de la început, şi doar coasta ruptă îl durea mai tot timpul. Cu o săptămînă în urmă, Jon îl sunase ca să afle cum se simte, dar îi răspunsese robotul. Lăsase un mesaj. După mai puţin de o oră, îl sunase un funcţionar care îl informase neoficial că domnul Howell era într-o vacanţă prelungită şi nu putea fi găsit timp de o lună sau mai mult. Dar doctorul Smith să nu se descurajeze. Domnul Howell va lua legătura cu el de îndată ce va fi disponibil.

Traducere: Peter era plecat într-o misiune.

Jon încrucişă braţele şi închise ochii. Un vînt cald, venit dinspre ocean, îi ciufulea părul, făcînd clopoţeii de sticlă din colţul verandei să scoată clinchete subţiri. Pe plajă, în

depărtare, lătra un cîine. Copiii rîdeau. Pescăruşii țipau. Rezemă picioarele goale de balustradă, moleşit.

În spatele lui, o voce întrebă:

– Ai destulă linişte şi pace?

Jon sări în sus. Nu auzise nici o uşă deschizîndu-se, nici paşi traversînd podeaua de lemn a casei pe care o închiriase. Întinse din instinct mîna după pistol, uitînd că era încuiat într-un seif din Washington. Preț de o clipă se crezu din nou pe urmele lui Victor Tremont, prudent, în alertă... şi în viață.

– Cine dracu'... Se întoarse.

– Domnule colonel Smith, bună ziua. Sînt un admirator al dumitale. Numele meu e Nathaniel Frederick Klein.

În pragul uşii culisante de sticlă dintre casă şi terasă stătea un bărbat de înălțime medie, îmbrăcat într-un costum negru, şifonat. Ținea în mîna stîngă o servietă din piele de vițel. Cu dreapta, vîrî în buzunarul hainei un set de şperacluri. Avea o frunte înaltă, ochelarii cu ramă metalică erau aşezați la rădăcina nasului său lung, iar tenul palid nu mai văzuse lumina soarelui din timpul verii.

– *Doctor* Smith, îl corectă Jon. Vii de la Washington?

Klein zîmbi scurt.

– Atunci, doctor Smith. Da, de la aeroport am venit direct aici. Vrei să ghiceşti mai departe?

– Nu cred. Arăți ca un om care are multe de spus.

– Serios? Se aşeză într-un şezlong. Eşti foarte perspicace. De altfel, din cîte am aflat, asta-i una dintre calitățile care te fac atît de valoros.

Făcu rapid un scurt istoric al vieții lui Jon, de la naştere, menționînd şcolile prin care trecuse şi pînă la cariera militară. În vreme ce omul vorbea, Jon simțea cum se cufundă tot mai adînc în şezlong. Închise iarăşi ochii şi oftă. Cînd Klein termină, Jon deschise ochii.

– Presupun că ai toată povestea asta în servietă. Ai memorat-o în timpul zborului.

Klein îşi îngădui un zîmbet.

– De fapt, nu. Citesc de o lună revistele. Mă sprijin pe lecturi. Zborul mi-a dat ocazia să reţin cîte ceva. *Pe uscat şi pe apă.* Genul ăsta de publicaţii. Îşi lărgi cravata, iar umerii i se lăsară de oboseală. Doctor Smith, o să trec direct la subiect. Dumneata eşti ceea ce noi numim un cifru mobil...

– Un *ce?*

– Cifru mobil, repetă omul. N-ai nimic de făcut. Ai trăit de curînd o teribilă tragedie care ţi-a schimbat irevocabil viaţa. Dar eşti totuşi medic şi ştiu că asta este important pentru dumneata. Te pricepi la arme, ştiinţă şi informaţii, iar eu mă întreb ce altceva mai e important pentru dumneata. N-ai familie şi doar cîţiva prieteni apropiaţi.

– Mda, replică sec Jon. Şi nu pot fi angajat.

Klein chicoti.

– Nu prea cred. Oricare dintre noile agenţii particulare de investigaţii internaţionale te-ar primi cu braţele deschise. E limpede că aşa ceva nu te atrage. O singură privire asupra C.V.-ului dumitale e de-ajuns ca să convingă pe oricine care are bun-simţ că ai ceva dintr-un rebel, iar asta înseamnă că, în ciuda carierei militare, eşti într-adevăr un om cu iniţiativă. Îţi place să stabileşti singur regulile jocului, însă eşti în acelaşi timp un mare patriot cu respect faţă de principii care au făcut armata atractivă pentru dumneata şi pe care nu le-ai putea resimţi în vreo altă afacere.

– N-am de gînd să pornesc o afacere.

– Bine. Probabil că ai eşua. Nu fiindcă nu ţi-ar plăcea să începi una. Ai o fire de întreprinzător. Dacă ai ajunge să hotărăşti asta, ai trece prin toate necazurile punerii pe picioare a unei afaceri, ai duce-o la un succes formidabil şi, de îndată ce ea ar merge ca unsă, ai vinde-o ori ai demola-o. Prin definiţie, întreprinzătorii sînt slabi manageri. Se plictisesc prea repede.

– Îţi închipui că m-ai ghicit. Cine dracu' *eşti?*

– O să ajungem imediat şi la asta. Cum spuneam, un „cifru mobil". Cred că partea cu „mobilul" am clarificat-o. „Cifrul" se referă la modul în care te-au transformat nefericitele evenimente din octombrie. Schimbările exterioare sînt uşor de bifat: ţi-ai părăsit slujba, ţi-ai vîndut casa, ai plecat într-un pelerinaj în trecut, refuzi să-ţi vezi vechii prieteni, trăieşti singur în celălalt capăt al ţării. Am omis ceva?

Jon încuviinţă în sinea lui.

– În regulă, sînt subjugat. Hai să trecem la modificările interioare. Dar dacă asta-i o şedinţă gratuită de psihoterapie, crede-mă că nu mă interesează.

– Eşti şi extrem de sensibil. Era de aşteptat. După cum spuneam, noi nu ştim – probabil că nici dumneata – cît de mult te-a schimbat lăuntric povestea asta. Eşti, de fapt, în acest moment, un cifru pentru dumneata, ca şi pentru toţi ceilalţi. Dacă am dreptate, te simţi în dezacord cu lumea, de parcă ţi-ai fi pierdut locul în ea. În plus, nu pari să fi găsit o raţiune de-a continua să trăieşti. Klein se opri, apoi zise cu glas scăzut: Şi eu mi-am pierdut soţia. Cancer. Aşa că te rog să afli că am o mare compasiune pentru dumneata.

Jon înghiţi în sec şi nu zise nimic.

– De aceea mă aflu aici. Am fost împuternicit să-ţi ofer o slujbă care ar trebui să te intereseze.

– N-am nevoie, şi nici nu vreau o slujbă.

– Nu e vorba despre „slujbă" sau bani, deşi vei fi plătit. E vorba despre ajutarea unor oameni, guverne, medii ambiante, oricine sau orice se află în criză. M-ai întrebat cine sînt, dar eu nu pot să-ţi divulg în întregime informaţia asta decît dacă eşti de acord să semnezi o înţelegere secretă. Îţi voi spune atît: există oameni de rang înalt din guvern care manifestă un interes personal faţă de dumneata. Formează o foarte restrînsă elită de oameni cu iniţiativă, ca dumneata – rebeli cu principii solide, dar care întîmpină puţine piedici în lume. S-ar putea să ai parte de unele privaţiuni, cu siguranţă călătorii

şi primejdii. Nu pe oricine l-ar interesa aşa ceva. Foarte puţini ar fi capabili să ducă treaba la bun sfîrşit. Propunerea mea ţi se pare cît de cît atrăgătoare?

Jon îl cercetă cu privirea pe Klein. Lumina soarelui se reflacta în lentilele ochelarilor lui, iar expresia lui era gravă. În cele din urmă întrebă:

– Cum se numeşte grupul ăsta?

– Deocamdată, Secret-Maxim. Oficial, face parte din armată, dar e cu totul independent. N-are nimic care să te încînte şi nici activitatea lui, deşi aceasta din urmă va fi vitală.

Jon întoarse privirea spre ocean, de parcă ar fi putut vedea viitorul. Avea şi acum în suflet durerea pricinuită de moartea Sophiei, dar, pe măsură ce timpul trecea, învăţa să se împace cu ea. Nu îşi imagina că s-ar mai putea îndrăgosti, dar poate că într-o bună zi ar gîndi altfel. Îşi aminti de momentul în care fusese surprins de Klein: întinsese mîna după pistol. Fusese un gest instinctiv şi n-ar fi bănuit vreodată că ar putea reacţiona aşa.

– Ai venit de departe ca să obţii un răspuns, zise Jon pe un ton neutru.

– Considerăm că e o chestiune importantă.

Jon dădu din cap.

– Unde iau legătura cu dumneata dacă hotărăsc că mă interesează?

Klein se ridică. Avea aerul unui om care realizase ceea ce îşi propusese să facă. Vîrî mîna în buzunarul de la piept al hainei şi scoase o carte de vizită simplă cu numele lui şi un număr de telefon din Washington.

– Nu te obosi să răspunzi la vreo întrebare. Spune-le doar numele dumitale şi că vrei să vorbeşti cu mine. O să discutăm de-acolo.

– N-am spus că o să fac asta.

Klein dădu din cap cu înţeles. Se uită spre vasta privelişte. Un pescăruş trecu în zbor cu ghearele strînse sub el, străbătînd aerul de deasupra oceanului.

– E frumos aici. Totuşi, prea mulţi palmieri pentru gustul meu. Îşi luă servieta şi se îndreptă spre casă. Nu te mai ridica. Ştiu drumul.

Şi dispăru.

Jon mai rămase pe loc încă o oră. Apoi deschise poarta verandei şi coborî pe nisip. Era cald sub picioare. O luă instinctiv spre est pentru plimbarea zilnică. Soarele era în spatele lui, iar în faţă, plaja părea să nu se mai sfîrşească. Mergea gîndindu-se la viitor. Îşi zise că era şi timpul.

SFÎRŞIT